РИДЛИ ПИЪРСЪН
ГАЙДАРЯ ОТ ХАМЕЛИН

Част 5 от „Болд/Матюс“

Превод от английски: Мария Борисова, 2000

chitanka.info

На Пейдж и Марсел

В памет на: Дж. Бредбъри Томсън, Франклин Хелър, Кен Маккормик

1.

Влакът потегли от гарата без някаква определена цел — маршрутът му започваше и свършваше на едно и също място; предназначението му не бе да превозва пътниците, а да ги *храни*.

В началото на март в западната част на щата Вашингтон вече се усещаше краят на дъждовния период — дъждът, който през зимните месеци се изливаше почти безспир и притискаше района под влажната си пелена, бе започнал да оставя след себе си надежда и обещание за приближаващото лято. Хоризонтът на изток бе забулен от тъмни дъждовни облаци. На запад обаче залязващото слънце огряваше небесносини ивици, набраздили оловносивото небе — дългоочакван подарък за жителите на Сиатъл.

Дорис Шотц остана изненадана, когато се приближиха до увеселителния влак. Беше решила, че съпругът й Пол смята да я заведе в някое от заведенията на „Ивар“ — една от най-популярната верига ресторанти за рибни деликатеси в Сиатъл. Идеята за вечеря извън дома я бе поставила пред своеобразно изпитание, тъй като за пръв път щеше да й се наложи да остави четиримесечната си дъщеря Ронда на грижите на детегледачка. Най-накрая бе решила, че може да си позволи един-два часа в някое заведение на две-три преки от дома й. Но да прекара *цялата* вечер в някакъв увеселителен влак насред гората й се струваше невъзможно. Направо немислимо!

— Изненадана ли си? — попита я Пол и гордо размаха билетите.

Опитвайки се да се пребори с настъпващата паника, Дорис си напомни, че Джуди е опитна и надеждна детегледачка, която през последната година се бе грижила за Хенри с отговорност и всеотдайност, нетипични за едно петнадесетгодишно момиче. Реши, че ще е по-добре да не спори, а да позволи на Пол да се наслади на изненадата, която й бе подготвил.

Вече години наред говореха за този увеселителен влак. Освен това Дорис трябваше да признае, че през последните девет месеца Пол се бе държал като светец. И тя му дължеше тази вечер.

— Не мога да повярвам! — искрено отвърна тя.

— Зная. Изобщо не ти бе хрумнало, че мога да те доведа тук, нали?

— Нито за миг. Кълна ти се, че успя да ме изненадаш.

— Добре. — Той хвана ръката й и я стисна.

Тя се изчерви от срам. Единственото, което искаше, бе да се прибере у дома при децата си.

— Да се качваме — подкани я Пол.

Влакът се разклати. Дорис леко помръдна, за да не разлее евтиното шампанско, което Пол беше поръчал. Макар че не искаше да пие, докато кърми, тя съзнаваше, че отказът й да участва пълноценно в празненството ще подразни Пол и тъй като вече бе направила немалко, за да угоди на съпруга си, реши, че няма да допусне вечерта им да бъде съсипана заради някаква си чаша вино. Влакът зави на изток, заснежените планински върхове се обагриха в аленочервено от лъчите на залязващото слънце, а Пол възкликна с очевидно задоволство:

— Тази гледка по никакъв начин не може да се сравни с платките на развален компютър.

Пол поправяше компютри в една фирма, която собственикът й бе нарекъл „Микро систъм уъркшоп“. Единственото му основание при избора на името бе фактът, че то се съкращаваше на „МС уъркшоп“, а в един свят, доминиран изцяло от Майкрософт, тези два инициала означаваха долари и печалби. Пол обикаляше из града със син пикап, на вратите на който пишеше „МС уъркшоп“, и отстраняваше всякакви повреди, свързани с твърди дискове, компютърни мрежи и терминали. Дорис толкова често го бе слушала да говори за тези неща, че понякога си мислеше, че и тя може би ще може да отстрани някоя и друга повреда.

Пол печелеше достатъчно и семейството бе добре осигурено. Обичаше съпругата си по свой начин. Тя също го обичаше, макар и не така, както в началото. Сега посвещаваше на децата по-голямата част от времето си. И по-голямата част от любовта си. Не беше сигурна какво именно изпитва към Пол. Просто знаеше, че е обречена да живее с него и да се примирява с настроенията му. Истината обаче бе, че живееше единствено заради децата си — Ронда и Хенри. Никога преди

не бе изпитвала толкова дълбока и всеобхватна обич. Душата й се изпълваше с топлота само като си помислеше за тях.

Тя учтиво отказа, когато той й предложи да напълни чашата й за втори път, и се вгледа в лицето на съпруга си, пламнало под въздействието на алкохола. Той очевидно преливаше от щастие и, леко замаян от шампанското, не спираше да й говори. Само че тя не го слушаше. „Мъже! Дай им влакове и коли“, помисли си Дорис.

— Не мислиш ли, че трябва да се обадя вкъщи? — попита тя.

— Да се *обадиш*?

Тя посочи към задния край на вагона.

— Там има телефон. Клетъчен. Бих могла да позвъня.

— Знаеш ли колко са скъпи тези разговори? Петнадесет минути, Дорис — изтъкна той, погледна часовника си марка „Касио“ и продължи саркастично: — Няма ни вкъщи цели петнадесет минути! — Наведе се към нея и тя усети сладникавия мирис на алкохол — мирис, който й напомни за епизодичните пиянски изблици на насилие в брачното им ложе. — Децата са добре. Джуди е повече от надеждна и компетентна.

— Прав си — съгласи се тя и се усмихна несигурно.

Той кимна и се загледа през прозореца.

Дорис си помисли, че ще й прилошее от притеснение. Хрумна й, че след няколко минути може да се извини и под предлог, че ще ползва тоалетната, да звънне по телефона. Пол вероятно изобщо нямаше да разбере.

Бялата тапа на бутилката с шампанско издрънча на пода и се търкулна в краката му. Влакът минаваше край жилищни квартали, а пейзажът й напомняше за игра на монополи. Няколко от семействата във вагона бяха облечени официално, но повечето носеха джинси и пуловери. Да не се намираха в „Ориент експрес“, я!

Скоро стана ясно, че Пол се вълнува не толкова от нейната близост, колкото от факта, че се намира в този влак. Притиснал пламнали бузи към прозореца, той нервно потропваше с десния си крак — признак, че е пийнал повече от необходимото. И докато съпругът й потъваше в алкохолно опиянение, Дорис не можеше да се отърси от мислите за децата си.

Изминаха десет минути, през които те почти не разговаряха. Дорис се извини, приближи се до телефона и позвъни у дома. Никой на

отговори.

„Грешен номер“, помисли си тя. При тази цена — три долара и деветдесет и пет цента през първата минута и деветдесет и девет цента за всяка следваща — Пол неминуемо щеше да разбере за разговора още щом получи разпечатката по кредитната си карта. Но какво толкова? Тя натисна бутона за повторно обаждане. Избра номера и притеснено се заслуша в безкрайното звънене. Помисли си, че Джуди сигурно точно в този момент сменя памперса на бебето или пък е заета да го храни. Това, че не вдига телефона, не означава непременно, че се е случило нещо лошо…

„Пожар“, помисли си Дорис. Домашният кът за забавления на Пол — той по-скоро приличаше на спортен център — бе целият опасан с жици и кабели, които претоварваха инсталацията на къщата. Какво щеше да прави Джуди в случай на пожар?

Стомахът й се сви на топка. Леденостудените пръсти на ръцете й сякаш изведнъж станаха безчувствени. Джуди може да е в тоалетната. Нищо повече.

Но въображението й не знаеше покой. Може би Джуди си е поканила някой приятел в къщата. И не обръща никакво внимание нито на децата, нито на телефона. Дорис надникна иззад ъгъла към гърба на съпруга си. Нямаше я вече няколко минути. Цялата вечер щеше да се провали, ако я хванеше край телефона. Беше му обещала, че ще изчака и ще се обади у дома едва след вечерята.

Дорис остави слушалката, реши да влезе за миг в тоалетната и да опита да се обади отново на излизане. Когато обаче излезе, телефонът бе зает — някаква майка щастливо си бъбреше с децата си.

Жената затвори и Дорис за пореден път опита да се свърже с дома си. Този път безкрайното звънене на телефона й се стори като наказание заради това, че не бе послушала Пол. Отново погледна към него, макар че единственото, за което мислеше в момента, бе, че с децата й става нещо ужасно. Реши да се обади на съседката си Тина, която отговори още на второто позвъняване.

Дорис се постара да прогони паниката от гласа си.

— Тина, Дорис съм. Малко ми е неудобно да те помоля, но би ли…

Дълбоко в сърцето си обаче знаеше: случило се бе нещо ужасно.

2.

Надеждата умира последна. За Лу Болд, който живееше в свят, населен от виновни и невинни, пък били те живи или мъртви, свят, в който униформени полицаи обикаляха града с коли, боядисани в бяло и черно, надеждата рядко владееше дните му, но неизменно присъстваше в мислите му — мамеща и жадувана.

Слабата като вейка жена лежеше в болничното легло пред него, но този път не беше облечена в обичайната болнична пижама, а с тънката розова нощница от индийски памук, която той й бе подарил две седмици преди петнадесетата годишнина от брака им. Под нощницата, както и по откритите части на тялото й, не се виждаше нито едно косъмче. Химиотерапията бе изсушила тялото, унищожила бе косата й, прогонила бе радостта от хлътналите й очи. Необичайният й вид говореше или за приближаваща смърт, или за ново прераждане. Непрекъснатото повръщане и пълната й отпадналост обаче оставяха у Болд впечатлението, че жената е вече полумъртва. Въпреки надеждата, която уж умирала последна.

Той постави от външната страна на вратата табелата, на която пишеше: „НЕ ВЛИЗАЙ — НА БОЛНИЯ СЕ ПОДАВА КИСЛОРОД“. После я затвори внимателно и напъха една нагъната хавлия под долния й край. За миг зърна отражението си в огледалото в банята — уморен мъж на четиридесет и две години, слаб както никога преди, със сурово лице, но с благи и топли очи. Макар и облечен с панталон в толкова разпространения цвят каки и син блейзър, той нямаше вид на полицай — по-скоро приличаше на пенсиониран военен. Един приятел му бе лепнал прозвището *дресьор на кучета*. Ченгетата много си падаха по такива прякори. Другата болна в стаята по цял ден гледаше телевизия. Болд приближи до леглото й, почука на нощното шкафче и дръпна завесата пред двете легла.

— Време за специални лекарства — обяви той.

Гола и студена, стаята приличаше по-скоро на склад за авточасти, отколкото на място, в което се лекуват болни човешки същества —

неръждаема стомана, електрически кабели, грозни шкафчета, покрити с изкуствена зърнеста ламперия, снежнобели чаршафи — единствените по-топли цветове в стаята идваха от бледата кожа на двете болни, подала се изпод завивките.

— Готова съм — заяви съквартирантката на жена му, Роберта, която страдаше от левкемия в четвърти стадий и на която й оставаха още от тридесет до деветдесет дни.

Елизабет се бореше с рак на кръвта, а прогнозите за времето, което й оставаше на този свят, се движеха между три и шест месеца. Последните две цифри бяха заседнали като остра кост в гърлото на Болд.

Двата прозореца гледаха към паркинга, на който оставяха колите си посетителите на болните от отделение „С“ — все тъжни хора, които на влизане носеха цветя, а на излизане едва сдържаха сълзите си. Болд също бе паркирал там долу. Той отвори и двата прозореца.

— Имаш много поздрави от Беър. — Той се обърна към жена си и извади съвършено свита цигара с трева. Беър Беринсън, приятел на Болд от двадесет години, беше собственик на увеселителен клуб, който се намираше на Четиридесет и пета улица, близо до „Стоунуей“.

Лиз се усмихна самодоволно.

— Ветеран с двадесет и четири години служба, полицай от отдел „Убийства“, а разпространява наркотици.

— Лекарства — поправи я той. — Освен това вече не работя в отдел „Убийства“.

— Добре де, в разузнаването — съгласи се тя. — Това е оксиморон.

Той се изправи несигурно на един стол и покри датчика за дим, който задейства противопожарната аларма, с прозрачно найлоново пликче — от онези, които обикновено се използваха за събиране на улики.

Произвеждането му в чин лейтенант бе наложило преместването му от отдел „Убийства“. След около година щеше да се върне обратно — на по-висока длъжност, с по-добра заплата и повече облаги. Тази промяна бе станала неизбежна, след като болничните сметки за лечението на жена му започнаха да се трупат, а семейството се лиши от заплатата й в банката. Промяна — това бе наказанието и възмездието на Болд.

— Знаеш ли, че заради повреждане на противопожарната аларма можеш да бъдеш свален дори и от самолет? — Роберта бе работила като стюардеса в продължение на единадесет години.

Болд огледа торбичката отвсякъде, пооправи я за последно и слезе от стола.

Лиз се ухили широко — напоследък Болд живееше само за моменти като този. Тя захапа цигарата. Болд я запали, а после се настани между двете легла и започна да подава цигарата от едната жена на другата. Роберта жадно вдиша дима, закашля се шумно и напълни стаята с дим. Болд се притесни, че и неговата глава ще се замотае.

— Не мога да си обясня защо е трябвало да се отказваме от това — заяви Лиз. Очите й бяха кървясали, на устните й заигра крива усмивка.

— Защото си народихме деца — отвърна Роберта и двете жени избухнаха в истеричен смях.

Болд така и не можа да разбере на какво толкова се смеят.

— Музика — помоли Лиз, дръпна от цигарата и по устните й полепна трева. Тя пийна малко вода и облиза устни. — Старият добър рокендрол.

Болд превключи телевизора на един от местните канали, по който пускаха предимно стари песни. Попадна на Крийдънс Клиъруотър. Лиз го помоли да усили звука.

— Не и преди да проветрим — отвърна Болд.

— Използвай дезодоранта в банята — предложи Роберта и усили звука с помощта на устройството за дистанционно управление.

Болд напръска цялата стая с един дезодорант, на който пишеше „Поля на мечтите“. Миришеше на дезинфектанти, не на цветя. Болд свали пликчето от датчика, а двете жени започнаха да припяват заедно с Джон Фогърти. Тревата бе оказала чудотворно въздействие върху тях.

— Пица! — извика Лиз, опитвайки се да надвика музиката.

— Пица! — повтори след нея Роберта, а след това избухна в неудържим смях.

Болд изпита огромно удовлетворение. Беше успял. Каза на Лиз, че ще отиде за пица, ако тя се приготви за срещата с децата.

— Имаш предвид перуката? — попита го плешивата жена. — Че аз и така съм си хубава. — Двете жени отново се заляха от смях. —

Добре, добре, добре — побърза да добави Лиз, забелязала безсилието, изписало се на лицето на съпруга й. — Веднага ще си нарисувам вежди и ще си отгледам коса. А ти заминавай за пица!

Болд отиде с колата си до център на университетския район и купи от пицарията на Анджело една средно голяма пица със салам и гъби. Взе още кутийка мляко и една пепси-кола. Трева и пица! Стори му се, че се е върнал обратно в колежанските години.

Представата му за времето се определяше от някакъв вътрешен часовник, който с поразителна точност отчиташе минутите, но оставяше дните да се влачат безкрайно дълги, подтикван от докторските прогнози за един отиващ си живот и молитвите на един съпруг, надяващ се на чудеса.

Върна се в отделение „С“ и завари Лиз и Роберта в истерия. Лиз бе изрисувала около очите си очила с телени рамки, а на лявата й буза се мъдреше бенка — същата като онази, която Мерилин Монро си имаше по рождение. Болд не каза нищо — просто им сервира пицата. Докато Лиз се хранеше, съпругът й изтри нарисуваните очила и направи опит да изпише вежди на лицето й. Лиз вече ядеше третото си парче пица, когато той й предложи да се погледне в огледалото.

Без да спира да дъвче, тя кимна одобрително.

След това Болд й сложи перуката, но на обратно, в резултат на което Роберта така се разсмя, че едва не се задави с парчетата пица, които се разхвърчаха от устата й.

— С колко време разполагам? — попита Лиз, която изведнъж сякаш поизтрезня, осъзнала, че срещата с децата й наближава.

— Десет минути — отвърна той.

— Е, едно нещо поне е сигурно. Тази трева поне ми позволява да се усмихвам. А аз държа децата ми да ме видят усмихната.

Роберта започна да се бори със собствената си перука. Болд предложи да й помогне, но тя отказа.

— Вече видях какво можеш — подразни го тя.

Лиз пъхна пръст под колана на съпруга си и го притегли към себе си за целувка.

На вратата се почука. Болд се надяваше, че миризмата на пица ще прикрие всяка следа от цигарата, която бяха изпушили. Полицаят си оставаше винаги полицай.

Той се изправи и отвори, като си мислеше, че лекарите и сестрите почти никога не чукаха.

Джон ла Моя — метър и осемдесет и пет, хлътнали бузи и буен мустак — стоеше пред него. Пременен като модел от реклама на Калвин Клайн.

Ла Моя заговори веднага:

— Трябва да си си изключил пейджъра и клетъчния телефон.

— Идвам тук в *свободното* си време — припомни му Болд. Ла Моя работеше в отдел „Убийства“ от седем години. След преместването на Болд бе заел овакантеното от него място. — Служителите от разузнаването не са на постоянно повикване.

— Джон? — провикна се Лиз.

Ла Моя влезе в стаята и поздрави двете жени по име. Не за пръв път ги посещаваше. Той и Лиз Болд от години играеха карти — винаги един срещу друг.

— Получихме обаждане — рече Ла Моя и сериозно се вгледа в очите на Болд. — Опитах се да се свържа с теб.

Съдейки по гласа на Ла Моя, Болд вече знаеше за какво обаждане ставаше дума. Болд му напомни:

— Аз не се занимавам с оглед на местопрестъплението. — Изречените думи му причиниха болка. Тази работа ужасно му липсваше. Ла Моя го знаеше и именно затова беше тук.

— Направи го като услуга тогава — предложи Ла Моя и се обърна към Лиз с надеждата, че ще му помогне да убеди Лу. Тя лежеше в болницата, но съпругът й бе този, който бе отслабнал с повече от петнадесет килограма и бе загубил блясъка в очите си. Работата зад бюро го убиваше.

— Хайде, скъпи, направи му тази услуга — подтикна го Лиз. — За какъв случай става дума, Джон?

Ла Моя смотолеви нещо, но не й отговори. Никоя съпруга и майка не би искала нейният мъж и баща на децата й да разследва подобен случай.

— Изчакай ме долу — рече Болд на бившия си подчинен. — Ще остана при теб, докато дойдат Марина и децата — обърна се той към съпругата си, след като Ла Моя излезе от стаята.

— Не е необходимо. — Веселието изведнъж ги бе напуснало. — Тръгвай — настоя тя.

Но Болд остана.

Изминаха пет относително спокойни минути. Изведнъж Лиз рязко се изправи в леглото и Болд разпозна гласа на сина им, който се приближаваше.

— Готова ли си? — попита я Болд.

Тя кимна едва-едва, стисна ръката на съпруга си и тихичко промълви:

— Обичам те!

Болд се наведе и я целуна по бузата.

— Аз също — прошепна й в отговор.

Бузата й беше нечовешки студена.

3.

Джон Ла Моя паркира своето червено камаро, модел седемдесет и четвърта, пред къщата на Петдесет и първа северна улица, номер 2351, и остави силните си задни светлини да примигват сред същинската илюминация, сътворена от фаровете и лампите на многобройните полицейски коли. За момент остана неподвижен зад волана, сякаш се опитваше да събере сили за онова, което предстоеше. Всяко отвличане автоматично се превръщаше в изнурително разследване, изискващо много такт и тичане от страна на служителя, оглавил работата по случая. Този офицер в случая бе Ла Моя. Тактичността не беше най-силната му страна и той го знаеше. Колегите му в отдела му викаха *кабаретното конте* — заради безупречно изгладените сини джинси, заради стоманеносивите ботуши от щраусова кожа и прическата на рокзвезда. Заради демонстрираното самочувствие с главно С Ла Моя знаеше, че се държи твърде нахакано, но какво от това, по дяволите! Беше добър в работата си. Повечето хора си мислеха, че са добри, но той *наистина* беше компетентен професионалист. Още в гимназията си беше същият намахан самохвалко. Не смяташе да се променя от тук насетне.

Очуканият служебен шевролет на Болд се плъзна зад неговата кола и спря.

Това отвличане — на невръстно бяло дете — щеше да разбуни духовете не само в техния град, но и в цялата страна. Ла Моя все още не бе слязъл от колата си, но вече таеше някои подозрения и догадки относно случилото се. За момента обаче предпочете да ги изтласка от мислите си. Ла Моя не би си позволил предварително да гадае за онова, което би намерил на местопрестъплението — не и преди да е събрал нужните доказателства, факти и свидетелски показания. Никой не би му позволил това. А най-малко амбициозната шефка на отдел „Престъпления срещу личността“ — капитан Шийла Хил.

— От мен зависи дали да направя съответното обаждане. — Ла Моя се обърна към Болд. — Трябва или да го прибавя към останалите

отвличания, или да реша, че няма връзка с тях.

През последните няколко месеца се бе занимавал основно със семейни скандали, завършили с убийство, или пък с гангстерски престрелки — все рутинна работа. Но случай на серийно отвличане на деца с общонационално значение? Опитваше се да не гледа на себе си като на заместника на Лу Болд, въпреки че повечето му колеги смятаха, че скоро ще бъде повишен и наистина ще заеме мястото на Лу.

— И защо ме довлече тук? — попита Болд.

— Може би се чувствам неуверен.

— Да бе, точно така! А утре времето ще е слънчево.

Те се наведоха и се промушиха под жълтата полицейска лента, опъната през моравата. Офицер Джони Филгрим се обърна към Ла Моя.

— Престъпникът е минал през задната врата, детект… сержант — поправи се бързо. — Той е, нали?

— Дръж лешоядите настрана, Джони — промърмори Ла Моя и посочи представителите на медиите. — Ако искат интервю, препращай ги към Хил, не към мен.

— Мълрайт е тук. При задната врата е.

— Вече? — възкликна Ла Моя.

Двамата с Болд се спогледаха. Светлините на спрелите коли хвърляха сини и червени отблясъци по лицата им.

Болд попита недоверчиво:

— Мълрайт е пристигнал рано на местопрестъплението?

— А хората му? — обърна се Ла Моя към униформения офицер.

— Онези от „Специални операции“?

— Да, хората на Мълрайт — търпеливо повтори Ла Моя. Някои от униформените полицаи бяха тъпи като галоши.

— Не се виждат наоколо — сви рамене Филгрим.

— Имало е някаква жена, която се е грижила за детето? — подхвърли Болд.

Филгрим кимна, макар да изглеждаше изненадан от факта, че Болд вече разполага с тази информация.

— Детегледачката? Да? В безсъзнание.

— Къде я закараха?

— В университетската болница.

Болд погледна Ла Моя. На път за насам двамата бяха срещнали линейката.

— Веднага изпрати някой в болницата — разпореди се Ла Моя и погледна към репортерите и многобройните камери, струпани пред къщата. — И осигури достатъчно място за момчетата от лабораторията — искам да спрат колата си наблизо.

— Разбрано.

Болд го хвана за ръката.

— Детегледачката е била в безсъзнание?

— Както вече ви казах, лежала безчувствена на пода в кухнята. Сигурно е бил той. Нали, Конте? — възбудено попита Филгрим. — Отвлечено е дете, нали? Искам да кажа… всички очаквахме, че това може да се случи, нали?

— Родителите? — попита Болд и пусна ръката му.

— Мълрайт разговарял с някаква съседка. Родителите й позвънили и я изпратили да види какво става у тях. Другото дете е при нея.

— *Друго* дете?

— Малко момченце. Съседката го прибрала в дома си.

Болд кимна.

— Тръгвай! — разпореди се Ла Моя.

Филгрим се завъртя на пета и се затича, притиснал с ръка кобура на пистолета си, за да не подскача и да не го удря по хълбока.

Ла Моя нервно облиза мустака си и заговори тихо:

— Смятам да не се обаждам на никого, докато не се убедим със сигурност, че не става дума за подражателство или пък просто съвпадение. — Погледна към Болд за помощ, но видя само безизразното му лице. Болд, подобно на учител, търпеливо изчакваше ученика си да продължи. — Предполагам, че наистина е той. Детегледачката в безсъзнание. Възрастта на детето съвпада. Двамата родители отсъстват от дома си.

— И въпреки това трябва да внимаваме — охлади ентусиазма му Болд.

— Зная. Зная. — Ла Моя започваше да нервничи. — Къде, по дяволите, са тези от лабораторията? — Той погледна часовника си. Ако техниците от тяхната лаборатория успееха да влязат първи на местопрестъплението, федералните агенти щяха доста да се поизпотят,

преди да успеят да им измъкнат случая. Нито един от полицаите в полицейското управление на Сиатъл не искаше да свири втора цигулка след федералните. Силата на всяко едно разследване се криеше в контрола върху уликите и доказателствата.

Ла Моя огледа къщата и се опита да се поуспокои. После каза на Болд:

— Ти смяташ, че детегледачката по принцип също е жертва. — Болд винаги бе поддържал тезата, че жертвата, жива или мъртва, може да осигури повече информация от цяла дузина свидетели. Само че в този случай *истинската* жертва я нямаше на местопрестъплението.

— Детегледачката едва ли ще си спомни много — предупреди го Болд. — Нито една от жените от предишните случаи не помни нищо.

— Значи разполагаме само с една голяма нула.

— Разполагаш с мястото, на което е извършено престъплението, и с възможността да попаднеш на улика. Разполагаш още с липсващата жертва. Както и с тази, която понастоящем е хоспитализирана. Наоколо има съседи, съществува вероятност да са забелязали непозната кола на улицата. Не бива да подценяваш съседската бдителност — изтъкна Болд.

— Нали точно това казах и аз. Разполагаме с една голяма нула — повтори Ла Моя.

Към тях се приближи един униформен полицай. На картата, окачена на гърдите му, пишеше „Родригес“. На всяко местопрестъпление тези момчета се тълпиха около него, опитваха се да отбележат някоя и друга точка в своя полза с надеждата, че имената им по някакъв начин ще бъдат споменати пред някого с по-голяма власт и те ще получат възможността да се занимават с нещо по-различно от непрестанното патрулиране по улиците. Откакто бе произведен в сержант, Ла Моя бе започнал да си дава сметка, че тези момчета са отчаяно сервилни и покорни. Само че, за негово разочарование, този извод не важеше със същата сила за жените в униформа.

Той вдигна ръка, за да възпре Родригес. Не искаше той да прекъсва мислите му. После заговори на Болд.

— Някакъв задник пристига тук и отмъква едно невръстно бебе. Всичко е било планирано предварително, нали? Използвал е задната врата, защото е знаел, че никой няма да го забележи. Цапардосал

детегледачката, грабнал хлапето и офейкал. Значи… сам ли действа, или си има и помощници?

— Предполагам, че си има шофьор — обади се Родригес.

— Ти мълчи! — скастри го Ла Моя. — Питам лейтенанта.

— Остави го да говори — възрази Болд. — Нямаш нужда от мен. — Двамата отново се спогледаха. Учителят и ученикът.

Родригес изчака Ла Моя да кимне и да му позволи да изкаже мнението си.

— Шофьор? Кола, паркирана на улицата, където всеки съсед би могъл да я види? — Ла Моя искаше да го принуди да мисли.

— Другият може изобщо да не е спирал пред къщата. Кръстосвал из квартала, докато извършителят е бил вътре.

— Ами ако изведнъж в плана им се появи някаква засечка? — попита Ла Моя. — Какво ще направи тогава Лошия? Ще се обади по телефона? Или пък ще застане на тротоара, за да си спре такси? Мисли!

Униформеният полицай пребледня.

— *Ти* как би постъпил? — Ла Моя зададе въпроса, който Болд му бе задавал стотици пъти. — Това се пита всеки детектив, Родригес. *Как бих постъпил аз на мястото на престъпника?*

— Ще направя всичко възможно, за да вляза незабелязано в къщата. Ще се престоря на водопроводчик, или нещо такова.

Ла Моя погледна към къщата и кимна.

— Да. Водопроводчик, пожарникар, ченге. Ако извършителят тук е човекът, за когото си мислим, той вече е изиграл всичките тези роли.

— Наистина ли?

— С пълен успех при това — вметна Болд.

— Обезвреждам детегледачката в кухнята и грабвам детето от люлката — продължи Родригес, който вече започваше да проумява някои неща. — Предполагам, че ще трябва да го увия добре. Всъщност, не зная.

— Тя не е *то* — грубо го поправи Болд. — Става дума за четиримесечно момиченце, което е било отвлечено от дома си. — Болд имаше собствени деца. Деца, към които Ла Моя се отнасяше като към свои племенници.

Ла Моя потупа униформения полицай по бузата:

— Няма нищо. Простено ти е.

Намериха Мълрайт на задната веранда. Пушеше цигара без филтър. Изглеждаше на около шестдесет години. В действителност беше на четиридесет и една. Беше наполовина индианец, наполовина ирландец. Не само лицето, но и болният черен дроб издаваха произхода му. Зъбите му изглеждаха като ръждясала желязна ограда, блъсната от камион. Кожата му беше толкова мазна, че сигурно би могъл да си отвори собствена рафинерия. Черна коса, черни вежди, гъсто набола брада. Едното му око беше зелено, а другото — почти кафяво. Като на безстопанствено куче. На лицето му постоянно бе изписано изражението на човек, който не се чувства особено добре.

— Лейтенант! — извика го Болд, преди още да е стигнал до него.

— Я виж кого ни е довел този шибаняк! — Публична тайна бе, че Мълрайт отказва да се примири с факта, че именно Ла Моя бе избран да оглави специалния отряд, сформиран за това разследване. Самият отряд бе станал предмет на много и разгорещени спорове, тъй като бе сформиран преди отвличането да е станало факт. По този начин ефективно бяха орязани правомощията на ФБР и полицейският участък на Сиатъл, в лицето на специалния си отряд, си бе осигурил цялата власт в едно евентуално разследване.

Отрядът беше рожба на Шийла Хил, капитан от отдел „Престъпления срещу личността“, която в момента ръководеше отряда, който бе създала. Мълрайт беше следващият по ранг, но като лейтенант от „Специални операции“ той имаше повече опит в проследяването и разбиването на чужди врати и не беше особено добър в събирането на веществени доказателства и сглобяването на всички факти и улики. Поради тази причина Хил бе предпочела Ла Моя, който имаше богат опит като детектив от отдел „Убийства“, да оглави разследването. Това оставяше Мълрайт в неизгодното положение да не знае какви са конкретните му задължения до момента, в който възникне нужда от наблюдение и проследяване на евентуалните заподозрени.

Ситуацията се усложняваше допълнително от факта, че Мълрайт обвиняваше Болд за прекратяването на алкохолното му опиянение, продължило цели двадесет и седем години. Той беше временно отстранен от служба и изпратен на лечение. Според клюките, които се разпространяваха из управлението, лечението не бе дало особен резултат. Гъстият тютюнев дим, който се стелеше около Мълрайт, само

подсилваше неодобрението и недоволството му, които витаеха във въздуха.

— Кой те повика на местопрестъплението, лейтенант? — попита Болд.

— Имам си скенер в кухнята. А ти? Нямаш работа тук. Освен това не си свързан по никакъв начин със специалния отряд.

— Аз съм съветник — напомни му Болд. Някои детективи, особено пък тези като Мълрайт, които постоянно се забъркваха в неприятности, изпитваха определен страх от офицерите в разузнавателния отдел. — Аз съм един от хората, които осъществяват връзката между специалния отряд и Бюрото. — На Болд му хрумна, че Мълрайт не би трябвало да идва на местопрестъплението, преди да е бил повикан от Ла Моя. — Освен това съм силно заинтересован да предотвратя изтичането на информация към медиите.

— Така ли?

Ла Моя се намеси.

— „Нешънъл адвайзър“ предлага две хилядарки за информация от специалния отряд.

— Нищо не зная за това.

— И така, кой се е обадил в полицията? — попита Болд.

— Не съм длъжен да ти докладвам.

— Така е, не си. — Последваха няколко дълги секунди, през които никой от двамата не проговори.

— Една съседка. — Мълрайт не изпитваше особено уважение към жените — за него те бяха само обекти на цинични и дебелашки шеги. — Казва се Уосърман. Тина. Живее надолу по улицата. — Той погледна бележките си — всеки детектив неизменно носеше бележник със себе си. Даже и Мълрайт. — На номер 5300. Майката не успяла да се свърже с детегледачката по телефона и помолила съседката да провери какво става. Да си чувал някога за увеселителен влак, който тръгва от Рентън?

— Разбира се — отвърна Ла Моя.

— Тъй ли? Е, аз пък не бях чувал. Родителите са все още в този влак. Трябва да пристигнат всеки момент.

Болд попита:

— Журналистите информирани ли са за съседката?

— Откъде да зная, по дяволите…

— Изпратен ли е наш човек да посрещне родителите?

— Изпратих една полицайка при съседката. Онази червенокосата с големите цици. Знаеш ли я? От автопатрула.

— Маккини? — попита Ла Моя.

— Точно така. Маккини е при съседката.

— А кой ще посрещне родителите на гарата? — повтори Болд и погледна часовника си.

— Не зная — сви рамене Мълрайт.

Ла Моя се намеси отново.

— Изпратил ли си някого да вземе родителите, или не си?

— Аз не отговарям за това разследване — напомни Мълрайт.

— Но ти си най-старшият офицер тук — сряза го Ла Моя. — Погрижил ли си се за родителите, или не?

Болд се обърна към Ла Моя.

— Каква е вероятността нашият похитител да е изпратил свой човек след родителите, за да е сигурен, че те няма най-неочаквано да се върнат у дома?

Ла Моя обмисли въпроса, поколеба се за момент, а после кимна в знак на съгласие.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш.

— В такъв случай и той ще се намира в шибания увеселителен влак — намеси се Мълрайт и подхвърли фаса си в тревата.

Болд си отбеляза къде точно падна — цигарата щеше да замърси сцената на престъплението.

Изведнъж в очите на Мълрайт проблесна разбиране, лицето му сякаш се удължи.

— Трябва да поставим под наблюдение както гарата, така и родителите.

— Можем ли да се справим с това? — попита Ла Моя. Гласът му прозвуча по-невинно от всякога. Беше напълно съгласен с усилията на Болд да отдалечи Мълрайт от мястото, на което бе извършено престъплението. Въпреки цялото обучение, през което преминаваха, много малко полицейски служители си даваха сметка за важността на местопрестъплението. Ла Моя беше наясно, че ако Мълрайт си бе направил труда да прочете предварителните доклади по случая, щеше да знае, че хората от ФБР са почти категорични, че похитителят не

прави опити да наблюдава родителите на жертвите си. Те вярваха, че той е единак и действа съвсем сам.

— Разбира се — обяви Мълрайт и се изправи. — Ще наблюдаваме гарата и пътниците от влака. Ще намерим начин да уведомим родителите, че сме там заради тях. Ще направим така, че те да отидат направо у съседите. — Той попита: — Разполагате ли с някаква информация за тях? Как да ги идентифицираме?

— Изчакай ме тук — нареди Болд. Облегна се на едно дърво и нахлузи върху обувките си чифт книжни чорапи. Сложи ръкавици на ръцете си и влезе в кухнята, като стъпваше внимателно.

Мълрайт или някой от полицаите, пристигнали първи на местопрестъплението, бе очертал със син молив положението на тялото на детегледачката върху пода. Болд се опита да стои настрани от някакви дребни боклучета, които приличаха на червени конфети, и от медицинските опаковки, останали след лекарския екип. Забеляза една семейна снимка на стената до кухненската мивка. Тя му напомни за неговите четири любими снимки на Лиз и децата — трите стояха у дома, а едната красеше кабинета му. Внезапно осъзна, че му се иска да разполагаше с повече снимки на Лиз от периода, в който тя бе в цветущо здраве. Той винаги си я представяше по този начин — с лице пращящо от здраве, със слаби и стройни, но силни крайници.

Изпита болка, докато сваляше снимката от стената — мразеше да разрушава каквито и да било улики. Дори и онези, които очевидно нямаха никакво значение за разплитането на случая.

Върна се по обратния път, излезе от къщата и подаде снимката, така както си беше с рамката, на Мълрайт.

— Ако някой от хората на гарата ви се стори съмнителен, не го арестувайте веднага. По-добре ще е да го проследите.

— Ние си знаем работата, Болд. За разлика от теб, съм работил върху твърде много случаи със заложници.

Ла Моя бе убеден, че, ако бъде предизвикан, Болд би могъл да изрецитира пред Мълрайт имената на всичките въпросни заложници. Но не беше в стила на Болд да се перчи с познанията си — той разголваше себе си само пред най-близките си приятели.

— В колко часа пристига влакът? — попита Болд и отново погледна часовника си.

Мълрайт бързо тръгна през двора и подвикна през рамо:

— Кажете на Хил, че ние имаме грижата за това.

Ла Моя го изпрати с поглед и възкликна с възхищение.

— Ти беше сигурен, че ще захапе стръвта. Знаеше, че изобщо не е чел предварителните доклади.

— Мълрайт работи в „Специални операции“. Казано с други думи, той е търсач на силни усещания и когато работи, мисли със задника си. След историята с пиянството му има нужда от подкрепа и признаване на заслугите му. Ако се навърта наоколо, ще изглежда, че бездейства. Но когато се захване с наблюдение и следене, тогава вече се намира в свои води.

— И ти го окъпа с хладка водица.

Болд прибра в джоба си фаса, изхвърлен от Мълрайт, и поясни:

— Просто му дадох онова, от което той се нуждаеше — достоен начин да си тръгне оттук. Срещата с родителите е важна, а той иска хората да го възприемат като важна фигура. Дафни всеки ден се занимава с тези неща. Май и аз съм се заразил от нея.

— Не бих имал нищо против да зарази и мен с нещо — подхвърли Ла Моя.

— Моля те, престани.

Дафни Матюс, психологът на полицейското управление, беше изключително красива жена. А когато Матюс работеше в екип с Болд, от тях двамата просто нямаше по-добри.

Ла Моя и Болд застанаха точно до кухненската врата и се загледаха в нахвърляните безразборно марли и в необичайните червени конфети, разпръснати по пода. Ла Моя надяна ръкавиците си.

— Каква е тази червена гадост? — попита Ла Моя.

— Афиди — отвърна Болд.

— Значи използва въздушен TASER, а не обикновена електрошокова палка? — Въздушният TASER изстрелваше зарядно устройство, в което имаше няколко заострени сонди. С помощта на фини жици те пренасяха електричния заряд на устройството — по своята същност това си беше електрошокова палка, която можеше да действа от разстояние. След изстрелването на зарядното устройство от оръжието се посипваха характерни по цвят и по форма частички, които приличаха на конфети и които се наричаха афиди. — За пръв път чувам за това.

— Можем да предположим, че именно тази подробност не бива да се разгласява — рече Болд.

При серийните престъпления никога не се разкриваха всички улики и доказателства, открити по време на разследването, защото по този начин се предотвратяваше възможността разни шантави откачалки да започнат да копират престъпленията. Близо до конфетите се виждаха оплетените тънки жици и сондите.

— Така ли? Да, ама аз трябва да зная всички подробности, щом именно от мен се очаква да направя съдбоносното обаждане и да потвърдя, че този случай е под юрисдикцията на специалния отряд.

— Флеминг знае за тези отвличания много повече от нас. Работи върху този случай вече шест месеца, през което време бяха отвлечени десет деца. Няма да е чак толкова фатално, ако се окаже, че неговите момчета разполагат с повече доказателства и ако се наложи той да поеме ръководството над операцията.

— Кажи това на Хил — посъветва го Ла Моя.

— Слава богу, не ми се налага да го правя. Това си е твоя работа.

— Нали точно това се опитвам да ти кажа — додаде Ла Моя. — И недей да забравяш, че рано или късно ще седнеш зад бюрото на Шосвиц и тогава също ще трябва да й докладваш.

— Само че този момент още не е дошъл — сви рамене Болд.

Да се приеме, че това разследване е в правомощията на специалния отряд, означаваше да се привлече вниманието на обществеността в цялата страна, да се стигне до вътрешни боричкания за власт и контрол, всеки ден в четири часа да се провеждат оперативки съвместно с хората от ФБР. Но първата стъпка вече бе направена. С появата си на местопрестъплението Мълрайт вече бе дал знак, че ще стане именно така.

Ла Моя скицира разположението на кухнята в бележника си. Не пропусна боклуците и афидите.

— Тя му отваря задната врата, прави около пет крачки и той я зашеметява.

Болд не отговори нищо. Огледа мястото, на което бе паднало момичето.

Мълчанието му се стори твърде многозначително за Ла Моя. Той разгледа внимателно синия контур и ревизира мнението си.

— Естествено, всичко зависи от това дали е била обърната с лице, или с гръб към него, когато я е зашеметил.

— Да, така е.

— Ако е била с гръб… да! Прави няколко крачки и се свлича на земята. Но ако е била обърната към него… — Ла Моя продължи да обикаля из стаята.

Болд завърши изречението му вместо него.

— Това означава, че тя може би го е пуснала вътре доброволно.

— Момичето затваря вратата, онзи тип изчаква около минута, за да се увери, че са сами, и тогава я зашеметява. Тя пада на земята.

Болд не се намеси и този път. Остави бившия си подчинен сам да си изясни нещата.

Ла Моя продължи.

— Извършителят тръгва да търси детето — това при условие, че все още не е знаел къде се намира детската стая. — Погледна към Болд, опитвайки се да получи някаква подкрепа. — Ама ти наистина добре имитираш Марсел Марсо.

— Нямаш нужда от мен, Джон. Това е, което се опитвам да ти кажа.

— Значи дойде само за да ми угодиш?

— Не, дойдох, защото исках да сравня онова, което бях прочел в предварителните доклади, с нещата, които бих могъл да намеря на сцената на престъплението. Анализ, сравнения. Онова, което Бюрото ни е казало, или пък е премълчало в предварителните си доклади, ми дава информация не само за заподозрения. То ми позволява да преценя до каква степен федералните са готови да ни се доверят, разкрива ми начина, по който работи Флеминг. — Той замълча за миг, а после додаде: — Къде е било малкото момченце през цялото това време?

— Залепено пред телевизора?

— Може би — съгласи се Болд.

— Скрито в някой ъгъл?

— Далеч по-вероятно.

Двамата бавно и внимателно обиколиха къщата. Бяха правили това десетки пъти по време на не едно разследване.

— Когато разследваме убийство, е по-различно — отбеляза Ла Моя. — Там всичко е приключило преди намесата ни. Ние, разбира се, пак работим под огромно напрежение. Но не е същото. Девет деца.

— Вече са десет — поправи го Болд.

— Къде, по дяволите, са техниците от лабораторията… — изпъшка Ла Моя.

Двамата огледаха всекидневната, надникнаха в първата спалня, но откриха детското легло във втората.

Болд остана до вратата. Ла Моя тръгна към кошарката и усети, че нещо изхруска под краката му.

— Задръж! — възкликна той и отстъпи назад, притеснен, че може би неволно е съсипал евентуална улика. Започна да опипва килима бавно и внимателно. Накрая намери парче дебело стъкло с размерите на малка перла. Вдигна го към светлината, за да може и Болд да го види. — Дебело е. Квадратно. Може би има синкав цвят.

— Колко е дебело?

— Може да е от оловен кристал или пък онези мексиканските чаши — сините. Не е стъкло от прозорец или от някакъв домакински уред. — Той прибра парченцето в найлоново пликче, внимателно го маркира с датата и мястото, на което е било намерено стъкълцето, но през цялото време не преставаше да се пита дали би постъпил по същия начин, ако Болд не надничаше зад рамото му. — Вероятно не е нищо важно — отбеляза той. — Родителите сигурно ще знаят какво е. — Даде си сметка, че сега, когато Болд беше заедно с него на местопрестъплението, той оглеждаше обстановката по по-различен начин и мълчаливо се запита дали това не бе причината, поради която така отчаяно бе настоял Болд да го придружи. — Идваш ли? — попита го Ла Моя.

— По-добре да остана тук. Няма да пускам никого, докато не дойде Бърни.

Ла Моя прибра пликчето в джоба си, наведе се над креватчето и зърна някакъв предмет, който лежеше по средата му — там, където би трябвало да се намира телцето на малката Ронда Шотц. Почувства силна болка в гърдите.

— Сержант?

— Жълтото петно? — попита Болд. — Виждам го оттук. Намира се приблизително на височината на коленете ти. Ще накарам Бърни да вземе проба и да го анализира в лабораторията.

— Не, в леглото — рече Ла Моя, после се отдръпна назад и видя петното от жълт прашец по страничната стена на креватчето. —

Струва ми се, че е детска свирка. Една от онези евтини свирки, които продават във всеки магазин.

— Е, това поне обяснява защо са го нарекли по този начин — отбеляза Болд. — Още една малка подробност, която федералните са пропуснали да споделят с нас.

— Шибан знак за запазена марка? И ние на тяхно място не бихме го споделили, Джон. — После додаде: — Знаеш ли, само защото Хил иска да се съревновава с Бюрото…

— Не значи, че и аз трябва да го правя — довърши вместо него Ла Моя. — Зная. Но отношението й като че ли е заразно.

— Дафни би могла да ти помогне със свирката. Фактът, че престъпникът съзнателно оставя следа след себе си, коренно променя целия му профил. Иска да ни настърви. Да ни ядоса. Това до известна степен обяснява нежеланието на Флеминг да сподели някои детайли — афидите и свирката. Ако те са подписът, който този тип оставя след себе си, несъмнено именно върху тях е съсредоточено цялото внимание на Флеминг.

— Винаги съм се чудил как измислиха това име — обади се Ла Моя, като имаше предвид псевдонима, даден на престъпника от ФБР. И тъй като задължението да направи съответното обаждане бе негово, именно той бе човекът, който щеше да даде ход на най-сериозното разследване в историята на този град — разследване, включващо три щата и девет липсващи бебета. Десет, поправи се Ла Моя и се загледа в детското креватче. Думите с мъка се изтръгнаха от устата му. — Това е дело на Гайдаря от Хамелин — заяви той.

— Струва ми се, че си имаме гости — внимателно рече Болд.

Отвън долетя гласът на капитан Шийла Хил, която викаше нещо на представителите на медиите. Ла Моя погледна през прозореца, за да се увери, че тя вече е тук.

Изнурителната полицейска работа по принцип се отразяваше зле на повечето жени — езикът им загрубяваше, даже и походката им ставаше по-рязка, не толкова женствена и елегантна. Шийла Хил обаче бе изключение от това правило. На четиридесет и две години тя изглеждаше като на тридесет и пет. Русата й коса бе дълга до раменете, а днес бе облечена с тъмносиньо спортно сако, риза в цвят каки и

кафяви панталони от кадифе. Италианските й обувки бяха излъскани до блясък.

Разведена, с осемгодишен син на име Томи, Шийла Хил все още успяваше да работи по дванадесет часа на ден шест, а понякога и седем дни в седмицата. Никой в полицейския участък, включително и Ла Моя, не вярваше, че тя ще спре само до чин капитан.

Осанката й излъчваше самочувствие и осъзнаване на собствената й значимост и макар да бе едва метър и шестдесет и седем сантиметра, Шийла като че ли изглеждаше значително по-висока. Гласът й, рязък и предизвикателен, отекваше през прозорците на къщата.

— Можем със сигурност да твърдим, че става дума за очевидно отвличане. Изчезнало е невръстно дете на име Ронда Шотц. *За момента все още не е установена връзка* между това престъпление и по-рано извършените отвличания в Калифорния и Орегон, които се разследват от ФБР, така че ви моля да си спестите въпросите в тази област. Защото само ще си хабите думите напразно. Можете да помогнете на родителите на това момиченце, както и на всички нас от силите на реда, като по най-бързия начин разпространите снимка или описание на детето. Съвсем скоро ще можем да ви предоставим нейна снимка. За момента все още е твърде рано за всякакви други коментари. Моля ви, позволете ни да си вършим работата ефективно, а аз ви обещавам подробна пресконференция след шест или най-много след девет часа. Това е всичко. Благодаря ви.

Тя се отдалечи от журналистите. Вървеше плавно и женствено и сякаш изобщо не чуваше виковете им. Насочи се право към Ла Моя.

— Сержант. — Изгледа го от горе до долу.

— Капитане. — Той я погледна право в очите.

— Лу. — Шийла поздрави Болд, но нито за миг не отклони поглед от Ла Моя.

— Аз помолих лейтенанта да ме придружи, капитане.

— Изпратихме ти съобщение по пейджъра — рече Хил. Говореше така, сякаш идеята да включат и Болд в разследването е била нейна, а не на Ла Моя. Беше политик до мозъка на костите си.

— Не бях на работа — поясни той. Едно от предимствата на разузнавателната служба бе, че офицерите не бяха постоянно на повикване. — Джон обаче успя да ме издири.

— Разбирам — кимна тя, докато се опитваше да прецени плюсовете и минусите от присъствието на Болд. Докато Болд се навърташе наоколо, Ла Моя щеше да го слуша, независимо от разпорежданията й, а тя държеше да има пълен контрол върху разследването. — Чухте думите ми преди малко. Колко от онова, което казах пред тази глутница, е пълен боклук?

Ла Моя знаеше, че Болд ще го остави той да отговори на поставения въпрос.

— Хората от Бюрото са премълчали някои доста съществени подробности. Скрили са ги от всички нас — погледна я той.

Тя обърна очи към Болд. От разузнаването се очакваше да е в течение на всичко — даже и на разследванията на ФБР.

— Можем да допуснем, че те са премълчали някои от тези подробности, с цел да предотвратят възможността от копиране на престъпленията. Не всичките детайли са такива — изтъкна той, — но някои от тях наистина е трябвало да останат в тайна. — Той замълча за миг и додаде: — На тяхно място и ние щяхме да постъпим по същия начин.

— Ако ни бяха попитали *от ФБР*? — контрира го тя. — Не, нямаше да постъпим така. Това е еднопосочна улица, лейтенант. И двамата знаем това. — Тя сви устни. За Ла Моя устните й бяха изключително сочни и мамещи. Устни, по които времето не бе оставило никаква следа и които сами приканваха да бъдат целувани.

— Афиди — намеси се Ла Моя. — Въздушен TASER, а не обикновена електрошокова палка. — Той държеше собствената си палка под предната седалка на камарото. — А след себе си оставя детска свирка в празното креватче.

— Оставя знак за запазена марка? — възкликна тя. — Значи се гордее с отвличанията? С какво чудовище си имаме работа…

— Матюс би могла да ни помогне да разберем това — вметна Болд.

— Една от онези евтини свирки, които могат да се купят от всяка сергия.

Объркана, Хил попита невярващо:

— Той *държи* да направим връзката между всичките тези отвличания? Какво, по дяволите, означава това? — Тя кимна, дълбоко

замислена. Изражението на лицето й бе мрачно. — Майната му! — изруга глухо.

Ла Моя се зае да обяснява:

— Ще поискаме позволението на родителите за подслушване на телефона им. Техниците веднага ще монтират магнетофон, свързан с телефонния абонат. Докато Флеминг не потвърди, че оставената *визитка* е на нашия човек, ще продължаваме да се надяваме, че това отвличане не е негово дело и че скоро ще последва искане за откуп.

Гайдаря от Хамелин никога досега не бе искал откуп. И затова се смяташе, че става дума или за някой перверзник, който се гаври с бебета, или за добре изградена верига за незаконно осиновяване.

Хил погледна часовника си и попита:

— Кога е извършено престъплението?

— Той разполага с два часа преднина — докладва Ла Моя.

— Това е цяла вечност. — В студените й сини очи проблесна тревога.

Ла Моя напомни:

— От диспечерската служба вече алармираха всички летища, железопътни гари и автогари. Предупредена е канадската имиграционна служба. Шерифските отдели. Фериботите…

— Два часа? Майната му! — Тя дълбоко си пое въздух, бавно издиша и поклати глава. — Майната му!

Огледа се внимателно, сякаш се боеше, че някой представител на медиите може да подслуша разговора им. После се обърна към Ла Моя:

— Влез в тази къща и ми намери някоя снимка, която да мога да използвам. Ако не разпространим снимката му незабавно, нямаме никакъв шанс да спасим живота на бебето.

Ла Моя влезе вътре и започна да търси. Във всекидневната попадна на купчина снимки, на които се виждаше малко бебе в прегръдките на майка си. Имаше три снимки в близък план и Ла Моя прецени, че стават за разпространяване по вестниците: мъничко личице с издути бузки и ясни сини очички. Изведнъж му стана непоносимо студено.

Върна се при Болд и Хил и в този момент видя черния микробус на научно-техническата лаборатория, който спря на освободеното за целта място. Хил взе снимките от Ла Моя и ги разгледа. После прошепна:

— Господи, понякога мразя тази работа.

Тримата пресрещнаха Бърни Лофгрийн, който се бе упътил право към тях. Директорът на отдела за криминалистични експертизи беше нисък мъж с бирено коремче. Носеше очила с изключително дебели стъкла, които силно уголемяваха очите му. Вървеше бързо и сковано, леко наклонен на една страна под тежестта на големия куфар с инструменти, който носеше в дясната си ръка.

— Искаме заключенията ти бързо, но без никакви пропуски, Бърни — заяви Хил.

— Не можеш ли да не ми говориш с такива клишета по това време на нощта? Кажи ми нещо, което вече да не зная, капитане — изсумтя Лофгрийн. — Измъкнахте ме по средата на вечеря.

— Стъпих върху това — прекъсна го Ла Моя и протегна към Лофгрийн пликчето със стъклото, което бе намерил. — Може да се окаже несъществено.

Хил го издърпа от ръката му, приближи го до очите си, разгледа го внимателно и едва тогава го подаде на Лофгрийн.

— Защо не ми каза досега? — стрелна го с укор тя.

Лофгрийн спря. Ла Моя, Болд и Хил спряха до него. Екипът от лабораторни техници бързо мина край тях и влезе в къщата.

— До мястото, на което е било паднало тялото, имаше афиди — допълни Болд — и *визитна картичка* в…

Наблизо пронизително изскърцаха гуми и в следващия момент тясната уличка вече бе блокирана от спрелите превозни средства — кола и черен пикап без стъкла. Болд неведнъж бе виждал пикапа на лабораторията на ФБР и веднага го разпозна. От колата слязоха двама мъже и една жена.

— Хората ти да се залавят на работа, Бърни — разпореди се Хил. — Аз ще се заема с това — заяви тя, отдели се от групата и тръгна да пресрещне федералните агенти.

Ла Моя проследи Хил с поглед и забеляза няколко балона, които се развяваха в горния край на уличката.

Лофгрийн го погледна.

— Идваш ли, Джон?

— Флеминг, Хейл и Калиджа — рече Болд. По молба на Хил бе извършил проверка на досиетата на тримата агенти. — А на мен просто не ми е тук мястото — продължи той. — Хил ще нажежи

обстановката. А аз държа да мога да работя с тия хора. Ще поговорим по-късно, Джон.

— Разбира се — потвърди Джон, все още заинтригуван от онова, което виждаше от другата страна на улицата. — По-късно — подвикна той по посока на Лофгрийн, който бързо влезе в къщата.

Болд тръгна към колата си. По пътя се спря и се ръкува с федералните агенти.

Ла Моя го последва, но се постара да мине по-далеч от Хил и агентите. Когато наближи полицаите, които отговаряха за реда на улицата, те до един го забелязаха — поредното следствие от повишаването му в сержант, което го притесняваше. Когато беше детектив, униформените полицаи почти не го забелязваха. Двама от полицаите, предугаждайки всяко негово желание, повдигнаха жълтата лента, за да може той да мине спокойно, а после му проправиха път сред зяпачите — съседи и любопитни минувачи, които явно нямаха друга работа. Ла Моя се запъти право към балоните. До тях имаше малка метална табелка, която леко се полюляваше от вятъра. На нея пишеше: „Недвижими имоти. Представителство на Шери Дийч — Маккан, Дийч, Фентън“. Сержантът подръпна един от балоните. Очевидно бе пълен с хелий. Видя още една по-малка табела. На нея пишеше: „Безплатно посещение и разглеждане на имота. Тази вечер!“. Ако мероприятието се бе състояло предишния ден, балоните щяха да са спаднали досега. Което означаваше, че свободното разглеждане на къщата е било същата тази вечер.

Ла Моя веднага извади бележника си.

Ако агентката бе оглеждала внимателно посетителите, то тогава те разполагаха с евентуални свидетели, които през цялата вечер бяха влизали и излизали от къщата. Имаше случаи, в които потенциалните купувачи на даден имот дори му правеха снимки. Ла Моя записа внимателно всичко, затвори очи и прошепна:

— Моля те, Господи!

Зад него Хил и федералните агенти тръгнаха към къщата на семейство Шотц.

4.

Ла Моя проследяваше с крак пукнатините в тротоара пред къщата на семейство Уосърман, които се виеха подобно на вени под бледа човешка кожа. Никак не му се влизаше вътре.

От изток подухваше постоянен хладен ветрец.

Дафни Матюс пристигна с червената си хонда. Паркира я умело зад камарото на Ла Моя. Матюс, която беше полицейски психолог, беше нещо като аномалия в отдела. Тя работеше на интелектуално ниво, беше изключително ерудирана, винаги внимателно подбираше думите си. Ла Моя подозираше, че тъмната й сластна хубост още на млади години я бе принудила да издигне висока стена около себе си и сега, когато вече бе зряла жена, тя все не успяваше да се освободи от оковите й. Според Ла Моя тази жена беше твърде студена и дистанцирана. И въпреки това нейният самоконтрол и недостъпност го привличаха и той знаеше, че не е единственият в отдела, който изпитва подобно привличане. Близкото й приятелство с Болд бе част от историята на отдела — двамата си бяха сътрудничили много успешно в няколко изключително тежки разследвания. За тях двамата се носеха и други клюки, но за Ла Моя те не представляваха интерес.

Матюс се приближи до него. Изглеждаше съсредоточена и делова. Носеше кожено куфарче, ръката й бе отрупана с гривни, които глухо подрънкваха.

— Кои са вътре? — попита тя без всякакви предисловия.

Ла Моя побърза да отговори:

— Бащата се казва Пол. Майката — Дорис. Малкият им син е Хенри. В къщата са и съседите — семейство Уосърман. Тя е Тина. Не зная името на съпруга й. Те също имат деца, доколкото съм информиран. Маккини също е с тях.

Дафни искаше да е сигурна, че може да установи пълен контрол върху положението.

— За момента ще освободим Маккини. Ще се опитаме също да накараме съседите да се качат на горния етаж заедно с Хенри.

Съмнявам се, че майка му ще го изпусне от погледа си дори и за миг, но нашата цел е двамата Шотц да останат сами на първия етаж заедно с нас. Веднага щом уредим това, ще им изкажем съчувствието си. Ще се опитаме да прикрием от тях факта, че нито един от двама ни няма деца, защото по този начин ще застрашим доверието помежду ни. Ще им дадем малко информация, свързана със специалния отряд, и ще се постараем да им вдъхнем надежда, да ги накараме да повярват в нас. Всичко това трябва да стане, преди да сме започнали да задаваме въпросите. Аз ще се справя с тази част от разговора. Когато стане време за въпросите, ти ще поемеш нещата в свои ръце. Много е важно да гледаш в пода, когато започнеш да ги разпитваш. — Тя му показа нагледно и продължи да обяснява: — След това започваш бавно да вдигаш поглед и ги поглеждаш в очите едва когато си стигнал до същината на въпроса. Задаваш въпросите с тих глас. И нещо ново за теб, Джон — дръж се кротко и сдържано.

Пое си дъх и продължи:

— Има още някои неща, които би трябвало да знаеш. За един родител е по-трудно да понесе отвличането на детето си от смъртта му. Можем да очакваме чувство на вина от тяхна страна. Възможно е дори да се обвиняват един друг. Или пък да обвинят нас. Те са отчаяни. Уязвими. Готови са на всичко, за да си върнат детето. Готови да се обърнат към гадатели, частни детективи, към Господ и към какво ли още не. Част от работата ни е да ги предпазим от подобни залитания. Искаме те да вярват и да се уповават единствено на нас. По всяка вероятност това е техният първи сблъсък с полицията на Сиатъл. Тук изключвам униформените катаджии. Първото им впечатление за нас е от изключително значение — от него зависи доколко и в каква степен ще ни сътрудничат. Ти предпочиташ да си груб и невъздържан. Чудесно. Това върши страхотна работа в стаята за разпити. Но това тук не е разпит. Не го забравяй. В момента те са убедени, че не знаят нищо, което би могло да ни бъде от помощ. Онова, което са гледали по телевизията и филмите или пък са прочели в романите, им дава основание да очакват от нас чудеса. Така че за момента я карай по-кротко. Ще трябва да ги настроим на наша страна. Ако тази вечер си свършим работата както трябва — бавно и внимателно — още от утре те ще започнат да ни подават информация, каквато дори не са съзнавали, че притежават. Ако сега силно форсираме нещата и

настъпим яко газта — усмихна се тя, преминавайки към неговия начин на изразяване — ще задавим колата и изобщо няма да успеем да я запалим отново.

— Всичко ми е ясно, лейтенант.

Дафни съзнаваше, че по-високият й чин притеснява Ла Моя. Повечето психолози към полицията бяха волнонаемни. Тя обаче бе завършила академията, носеше значка и оръжие и бе твърдо убедена, че никой не би могъл да консултира и съветва ченгета, без да е един от тях, без да знае всичко, което трябва да се знае за тях.

Дафни продължи:

— За твое сведение, Джон, ние ще им я върнем обратно. Нищо че в другите градове са се провалили. Неуспехът на колегите ни не би трябвало да ни влияе по никакъв начин. Ако започнем това разследване с мисълта, че няма да се справим, никога няма да можем да го приключим. — Тя погледна към къщата. — Тези хора разполагат с информация, която би могла да ни е от полза. И двамата го знаем. Но не и те. Времето тече. Ако всеки си свърши работата — включвам и нас двамата в това число — до утре сутринта това бебе ще си бъде обратно в креватчето. — Тя го погледна. — Повярвай ми!

— Спести си ободрителните приказки за тях, лейтенант. Те са хората, които имат нужда от тях.

Жената — Дафни си помисли, че това сигурно е майката — приличаше на развалина. Бащата беше пиян. Дафни на два пъти представи Ла Моя и себе си, макар да знаеше, че единственото нещо, което родителите щяха да запомнят за тях, бе работата им — *полицаи*.

Майката притискаше към себе си своя тригодишен син и не го изпускаше нито за миг. Дафни им изказа съчувствието си и мъжът избухна в сълзи. През цялото време мрънкаше някакви извинения пред съпругата си, която очевидно изобщо не желаеше да го слуша.

Родителите вече бяха уведомени накратко от Мълрайт за премеждието на детегледачката. И двамата знаеха, че тя е била зашеметена с електрошокова палка и че в момента се намира в болницата. Дафни изтръгна тази информация от майката и съжали, че не е имала възможността да разговаря първа с тях и да прецени по-точно реакциите им. След това Дорис Шотц започна несвързано да

разказва как помолила съседката да провери какво става у тях и как тя намерила безжизнената детегледачка и малкия Хенри, който се бил скрил в един ъгъл в кухнята. Съседката грабнала Хенри, обадила се в полицията, а след това се свързала с Дорис в увеселителния влак, което обаждане, по думите на съпруга й, *отприщило истински ад върху главите им*.

Ла Моя спомена за серията отвличания, хвърлили в ужас цялото западно крайбрежие, и ги информира, че според ФБР отвличанията са дело на човек, наречен от федералните агенти Гайдаря от Хамелин.

Дорис Шотц заяви, че била чувала за отвличанията, но следващите й думи бяха удавени в последвалите шумни ридания и никой от двамата полицаи не успя да разбере какво се опитва да им каже.

През следващите минути Дафни и Ла Моя заедно се опитаха да ги информират за хода на разследването. Споменаха за участието на ФБР, изтъкнаха, че създаденият специален отряд се оглавява от полицейския участък на Сиатъл. Решил, че вероятно съпругът бе закупил билетите за увеселителния влак, Ла Моя се обърна към него:

— Спомняте ли си с кого споделихте намерението си да вечеряте в този влак?

— С никого — вцепенено отвърна той.

— Някой колега, секретарка, съсед?

— С никого. Това беше изненада. Доро през цялото време мислеше, че ще ходим в някой от ресторантите „Ивар“.

Дорис Шотц кимна в съгласие.

— Вие сам ли направихте резервацията? — попита Ла Моя.

— Да, да. Поисках да ми изпратят билетите в магазина.

Ла Моя погледна бележника си.

— „Майкро систъм уъркшоп“?

— Доро! — Мъжът се обърна към съпругата си. — Чу ли какво казаха? Тези, другите отвличания? Та те не са успели да върнат нито едно от онези деца. — Той погледна Ла Моя. — Така ли е?

Ла Моя предпочете да не отговаря и насочи вниманието си към съпругата.

— Можете ли да ми обясните откъде са се взели парченцата стъкло, които намерихме пред креватчето на дъщеря ви? Счупена чаша? А може би огледало?

— В стаята нямаше никакви стъкла, когато излязохме от къщи — отвърна тя. — Днес сутринта чистих.

— С прахосмукачка? — тихичко се намеси Дафни, макар да се съмняваше, че жената може да мисли за нещо друго, освен за изчезналото си дете.

Ла Моя, който седеше на самия ръб на стола, се наведе напрегнато напред. Детективът у него осъзна, че може би ще се доберат до първата съществена улика — нещо, свързано с обувките на Гайдаря от Хамелин, с маншета на панталона му, с джобовете му…

Дорис Шотц продължи да пелтечи почти неразбираемо:

— В стаята на Ронда никога не е имало счупени стъкла. Сложихме килима само месец преди тя да се роди…

— Точно така — намеси се съпругът и хвана ръката на жена си. — Ако има стъкла по килима, значи онова копеле ги е донесло със себе си.

— Бебенцето ми… — проплака Дорис Шотц.

— Ние ще ви я върнем — заяви Дафни. Погледна майката в очите.

Дорис Шотц изобщо не й повярва.

5.

Човешкият ум притежава склонността да забравя бързо и никой не знаеше това по-добре от ченгетата от отдел „Убийства“.

Ла Моя трябваше да се опита да открие евентуални свидетели на престъплението с ясното съзнание, че понякога един такъв свидетел би могъл да тласне разследването в правилната посока. Един търговец на недвижима собственост, който във всеки един момент трябваше да е в състояние да прецени потенциала на даден купувам, му се струваше напълно надежден обект, върху който да съсредоточи усилията си. Съвместните усилия на полицаите от специалния отряд, федералните агенти и техниците от отдела за криминалистична експертиза при огледа на местопрестъплението не донесоха никакъв резултат. Ако предишната вечер Шери Дийч бе забелязала нещо — подозрително или не — тя трябваше да бъде разпитана веднага. Човешката памет беше изключително крехка.

Ла Моя се боеше, че всеки опит от негова страна да я принуди да дойде в полицията ще даде отрицателен резултат. Той не искаше в разпита да участват и адвокати. Един спокоен разговор в нейния офис му се струваше далеч по-добро решение.

Но когато и двата му опита да се свърже с нея се увенчаха с неуспех, той побърза да смени тактиката. Позвъни за трети път, представи се като евентуален купувач и този път успя, което пък на свой ред го убеди, че Шери Дийч — примерна гражданка или не — не желаеше да има нищо общо с полицията.

— Бих искал нещо на Мърсър Айлънд, в порядъка на три до четири хиляди.

Секретарката на агенцията му позвъни след по-малко от тридесет минути. Дийч била готова да се срещне с него след час на Мърсър, ако той разполагал със свободно време.

Ла Моя побърза да си запише адреса.

Къщата бе разположена в края на невероятно стръмна морава, край която имаше още три други къщи, и която отвеждаше до частен пристан на езерото Уошингтън. Ла Моя промуши червената си кола през един тесен проход в каменната стена и едва не одраска бронята й, а след това рязко зави наляво и пое по алеята към къщата. Нарциси, нацъфтели в стройни редици като малки слънца, грееха пред къщата и сякаш прорязваха безкрайната сивота, прихлупила Сиатъл.

Дийч седеше върху ниската каменна стена, издокарана с червена мексиканска пола и блузка с волани, която подчертаваше огромните й гърди. На лицето й грееше широката топла усмивка на жена, която си разбира от работата. Ушите, шията и китките на ръцете й бяха отрупани със сребро и тюркоаз. Имаше руса коса — ако я боядисваше, това очевидно бе работа на професионалист, защото изобщо не се забелязваха тъмни корени, която приличаше на изсветляла от слънцето грива на двадесетгодишна сърфистка. Кожата й беше гладка, без никакви бръчки и ако това бе плод на някое и друго опъване, то работата отново бе свършена дяволски професионално от някой *касапин* — така Ла Моя наричаше хирурзите.

Тя се поизправи, когато детективът се запъти към нея. Съзнаваше, че походката му е убиец — жените му повтаряха това още от времето, когато учеше в гимназията.

— Онази кола ей там ваша ли е? — попита той. — Онзи „Хамър“?

— Бизнесът ми върви добре — отвърна тя. Заучената усмивка така и не слезе от лицето й.

— Даволски добра колца — отбеляза Ла Моя, сведе поглед към гърдите й, а после се загледа в смарагдовозелените й очи, които проблясваха под извитите и очертани с тъмен молив — а може би дори боядисани? — вежди. Усмихна й се за пръв път. — Джон — представи се той, подаде ръка и стисна нейната, за да й покаже силата си. Обичаше нещата да са ясни от самото начало. — Войната в залива, нали? Имам предвид този „Хамър“.

— Да.

— Страхотна колца — повтори той. Знаеше, че тази кола струва повече от две негови годишни заплати.

— Наистина прави впечатление — искрено заяви тя. Това му хареса. Тя се изправи, приглади старателно полата си и едва когато

остана напълно доволна от вида й, додаде: — Някои хора се впечатляват от такива неща. Но вие не, нали?

— Не и от возилата на хората — отвърна той. — Но пък *други* неща ме впечатляват. И то много.

— Хубави ботуши — отбеляза тя и бързо и ефективно върна топката в неговото поле. Каквото повикало, такова се обадило. — Кожата е от някакъв вид изчезваща змия, или? — Тя тръгна пред него към входната врата и му позволи да се наслади на съблазнителните извивки на тялото й. Очевидно не пропускаше ден, без да се упражнява на „Стеърмастър“.

Тази жена бе изключително изкусна и опитна, пакетирана и готова за продан. Той си напомни, че трябва да бъде постоянно нащрек — само един миг невнимание и щеше да му се наложи да вади чековата си книжка.

Тя отключи входната врата.

— Собствениците са извън страната. Майкрософт. Париж, Обявиха я за петстотин и петнадесет. Преди няколко години я купили доста скъпичко. Реалната й цена е около четири и половина. Аз не представлявам тях — само вас — така че мога да ви кажа всички тези подробности.

В този момент Ла Моя осъзна грешката си и се наруга наум. Понякога беше твърде повърхностен… толкова впечатлен от собствената си гениалност, че забравяше да отстъпи крачка назад и да погледне отстрани какво точно върши. Болд не спираше да го критикува в това отношение:

— Ако изгубиш само една малка част от тази твоя самонадеяност, Джон, ще станеш най-добрият в онова, което вършиш.

Беше избрал неподходяща къща. Трябваше да я накара да се срещнат в къщата срещу дома на семейство Шотц. Зрителната опора много помагаше в такива случаи. Той престана да я слуша за момент, опитвайки се да реши как да промени играта. Би могъл да й каже, че няма толкова пари. Къщата срещу дома на семейство Шотц сигурно струваше около две хиляди. А може би дори и по-малко.

— Ако някой реши да отсече онези четири бора ей там, тогава гледката към езерото може и да оправдае една цена в рамките на пет хиляди — отбеляза тя и посочи с ръка надолу по хълма. Ноктите й бяха яркочервени — като колите на пожарната охрана. И пасваха чудесно на

мексиканската пола. — Сигурна съм, че гледката е умопомрачителна, но онези четири дървета ще ни дадат основание да се пазарим и да свалим цената. — Жената се движеше изкусно. Очевидно чудесно познаваше тялото си. Леко се завъртя и застана с лице към него. — Вие ерген ли сте… или сте женен? — небрежно попита тя.

— От кожа на щраус са.

— Искате да кажете, че са *скъпи*, нали? — Тази жена владееше занаята си до съвършенство. — Онзи хамър струваше осемдесет бона *без* екстрите. Това искахте да знаете. Права ли съм?

Техният лейтенант, Шосвиц, използваше израза „Прав ли съм?“ непрекъснато. Сега, произнесен от тези влажни, червени устни, прозвуча повече от странно в ушите на Ла Моя.

— Ерген съм — заяви той.

Тя леко прехапа устни, срамежливо сведе глава и го погледна изпод спуснатите си ресници — като невинно, малко момиче. Беше много убедителна.

— Двамата с теб ще се сработим добре, Джон. — После се ухили и запита: — Нямаш ли това чувство?

— В момента изпитвам най-различни чувства — отвърна той.

Тя се изсмя изненадана. Може би Ла Моя все пак бе успял да отбележи точка в своя полза. Тя мина край него — достатъчно близо, за да отърка пола в дънките му.

— Позволи ми да ти покажа и останалото.

— Много бих искал — отвърна той с такава бързина, че човек би си помислил, че е очаквал именно тази реплика от нейна страна.

Тя се спря в подножието на стълбището.

— Сега ще видиш всичко. Истинска мечта. Всичко, което търсиш, че и повече.

— Дали наистина е така? — попита той, докато я следваше. — Самотните ергени са много придирчиви, когато става дума за жилището им.

— О, струва ми се, че тази къща може да понесе тип като тебе, Джон. Убедена съм, че сте си лика-прилика.

Беше му прекалено забавно и никак не му се щеше да развали удоволствието от този разговор. Не му се случваше често да попадне на толкова сръчен събеседник. Може би причината се криеше във факта, че преследва твърде млади жени, помисли си той.

— Ами ти? — попита я той, когато стигнаха до горната площадка. — С толкова много пръстени по ръцете ти човек не може да разбере женена ли си, или не.

Тя вдигна лявата си ръка и огледа внимателно бижутата по нея.

— Наистина ли? Е, очевидно не ставаш за полицай. Да виждаш някъде венчална халка? — Тя поднесе ръката си към него, сви я в юмрук и помръдна с безименния си пръст, така че той да му обърне специално внимание. После го поведе към края на коридора, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към езерото. — Но пък пръстените много лесно се свалят, нали знаеш? — Тя отвори някаква врата. Водеше към спалнята. — А сега това — продължи Шери, като отново се върна към деловия си глас. — Това е стая, която не може да не ти хареса.

— Сигурен съм в това — отвърна Ла Моя и се запита дали би се осмелил да я последва вътре.

Банята беше облицована с мрамор и толкова голяма, че спокойно би могъл да паркира камарото в нея. Шери ухаеше на скъп парфюм — примамващ и провокативен. Уханието му стана по-силно в затвореното помещение.

— Как да те наричам? — попита я Ла Моя. — Шери? Непрекъснато си мисля за виното.

— Можеш да ме наричаш както искаш, скъпи. Обикновено отговарям на Шери, но пък и много бързо свиквам с промените. В моята работа човек се научава да се приспособява лесно.

— Дори четири и половина ми се вижда доста скъпичко. А и да си призная честно, нямам нужда чак от такава къща. Стига ми една спалня и кухня. Аз съм човек със скромни претенции.

— Не се подценявай.

— Освен това изобщо не бях помислил за движението по моста. Много глупаво от моя страна. Сега си мисля, че може би трябва да се преориентирам към северната част на града. Над Четиридесет и пета улица. Мъча се да си спомня дали не видях табела на твоята фирма някъде по Петдесет и втора или Петдесет и първа улица?

— Петдесет и първа. — В гласа й се прокрадна разочарование. Току-що бе намалил комисионата й наполовина.

— И колко пари й искат?

— Две и половина. И струва ми се, че ще ги вземат.

— Може ли да я видим? Само да я погледна набързо?

— Четири и половина за тази къща тук е направо без пари. Предложението е просто фантастично. — Блясъкът в очите й изчезна — сякаш той току-що й бе посочил бенката под ухото й, която и бездруго хич не му харесваше. Когато той не отговори нищо на последните й думи, Шери побърза да отстъпи. — Разбира се. Днес?

— Ако имаш време.

— Ти си *клиентът*, скъпи — заяви тя и отново превключи на пълни обороти. — Това, което е добре за теб, е добре и за мен.

Ла Моя се почувства неудобно, когато обърна гръб на дома на семейство Шотц и тръгна по късата алея, която водеше към къщата за продан. На улицата бе спрял бял пикап на „КОМО НЮЗ“, целият отрупан с антени. Семейство Шотц все още отказваха всякакви интервюта. Благодаря ти, Господи, и за дребните дарове!

Шери Дийч пое нагоре по стълбите и прикова цялото му внимание върху примамливо полюляващия й се задник.

— Чу ли за това отвличане вчера? — попита тя, докато се опитваше да намери ключа. — Случило се е точно тук.

Тя се обърна, за да посочи къщата, но видя значката на Ла Моя и на лицето й се изписа неподправена изненада. Шок.

Ла Моя затвори портфейла със значката и го прибра в джоба си.

— Сержант Ла Моя. „Престъпления срещу личността“. Отдел „Убийства“. Снощи тази къща е била отворена за свободно посещение от всички заинтересовани купувачи.

Тя запелтечи.

— Къщата на остров Мърсър?

— Опитах се да уговоря среща чрез секретарката ти.

— Подъл задник! — Тя го измери с поглед от горе до долу. — Опитваш се да ме сваляш, за да можеш да ме разпиташ? Ще подам оплакване срещу теб!

— Започнах да те свалям, защото и ти ме сваляше.

— Така ли?

— И защото си много привлекателна жена — допълни той с надеждата да поправи поне част от нанесените щети. — Знаеш как да разговаряш с един мъж. И това ми харесва.

— Така ли? — повтори тя, но този път тонът й беше по-миролюбив. Нервно хвана един кичур от русата си коса и го прибра зад лявото си ухо.

— Свободният оглед на къщата се е провел по същото време, по което смятаме, че е било отвлечено бебето.

— За Гайдаря от Хамелин ли става дума?

— Напълно е възможно да си видяла нещо. Кола? Човек?

— Значи ти ме *подмами*? Така ли си вършите работата?

— С всеки изминал час намаляват шансовете ни да върнем това бебе на родителите му живо и невредимо. Повече от тридесет души работим по случая. И нито един от нас не е спал през изминалите седемнадесет часа.

— Не съм забелязала нищо. — Тя погледна ключа, който държеше в ръката си. — Ти изобщо не искаш да разглеждаш къщата — осъзна тя. — Подъл задник! Господи, не мога да повярвам, че ми се случва това. Парите от данъците, които плащам, вкарани в действие! Ти ли си най-доброто, с което разполага полицията, детективе?

— *Сержант* — поправи я той. Помисли си, че Болд е най-добрият, и внезапно изпита чувство на малоценност. — Бих искал да влезем вътре, ако не възразяваш.

— Майната ти! — възкликна тя, но отключи вратата. — Защо просто не ме попита… — Шери изведнъж млъкна, дала си сметка, че в действителност той се бе *опитал* да го направи. — Ченгета! Вие не сте като хората. Принадлежите към друг животински вид.

Ла Моя я последва вътре и рече:

— Искам за момент да застанеш точно тук. — Той внимателно я хвана за раменете и я обърна с лице към къщата на семейство Шотц. — Колко ли пъти си отворила тази врата през миналата вечер? — Не свали ръце от топлите й рамене. Съзнаваше, че се намира на хлъзгава почва — тя спокойно можеше да подаде оплакване, че е била подведена, а физическият контакт, ако решеше да го спомене, само щеше допълнително да усложни ситуацията и той едва ли щеше да е в състояние да обясни държанието си пред дисциплинарната комисия. Ла Моя имаше немалко преживявания, свързани с тази комисия, и нито

едно от тях не беше от приятните. — Колко души дойдоха да разгледат къщата?

Тя бе застанала малко под ъгъл и гледаше към къщата на семейство Шотц. Ла Моя чувстваше, че тя усилено се рови в паметта си.

Той продължи да разпитва:

— Спомняш ли си да си заставала на това място и снощи? — Тя кимна едва-едва. — Можеш ли сега да се опиташ да погледнеш над главите на хората, крито си посрещала вчера, и да огледаш улицата зад тях?

— Никога не съм правила нищо подобно.

— Всичко е наред — успокои я той. — Ръцете ми притесняват ли те?

— Не. Изобщо.

Той леко се наведе напред и я погледна крадешком — тя стоеше със здраво затворени очи.

— Цялата къща светеше. Това си го спомням със сигурност.

„Спомни си още“, мълчаливо се примоли той. Детегледачката вече бе потвърдила този факт. Беше им казала, че самата тя е запалила повечето лампи в къщата. Не си спомняше кой знае колко повече: само един мъж с предпазни очила на задната врата — работник от службата за борба срещу домашните вредители и гризачи.

Дийч започна да изброява:

— Имаше един „Уогъниър“, стар модел, бял минипикап, черен „STS“, моят „Хамър“, един раздрънкан синьо-сивкав пикап. Синя „Тойота Камри“. Двете коли — „STS“ и „Камри“ бяха на мои клиенти.

— Ти май наистина разбираш от коли — възкликна Ла Моя. В гласа му се долавяше недоверие. Лесно можеха да проверят достоверността на думите й, като съставят списък на колите, притежавани от обитателите на останалите къщи.

— Искаш ли да съм напълно искрена с теб? Чуй ме сега, скъпи, може и да звучи грубо, но един клиент си личи най-напред по колата, която кара. Когато видя, че към къщата идват евентуални клиенти, първата ми работа е да огледам колата им. Човек може да достигне до дяволски важни изводи по този начин. — Тя замълча за миг и продължи: — Семейна двойка слиза от чуждестранна кола? За мен това е важна информация. Обръщам им нужното внимание. Тази „STS“

попада именно в тази категория. Сам мъж се измъква от американска кола, която очевидно е вече на няколко години. Което означава, че е твърде вероятно той просто да се опитва да убие няколко свободни часа. Безплатно вино и възможност да си побъбри с хора, които не познава. Сблъсквам се с много такива. Може би има достатъчно пари, за да купи къщата, но никога не бих се обзаложила на това. Или пък млада жена по средата на седмицата. Може да е с едно или две деца… кара волво или ауди, номерата на колата са от друг щат и аз решавам, че добрата съпруга е тръгнала да търси дом за семейството, докато грижовният татко се бъхти в офиса.

— Ти оглеждаш и номерата на колите?

— Нали ти казах вече! Номерата от друг щат означават, че хората бързат — искат час по-скоро да си намерят нещо подходящо. В повечето случаи не се интересуват толкова от цената, колкото от самата къща, която им се предлага. Жените държат на кухнята. Мъжете се интересуват най-вече от дневната и от спалнята. Жените освен това настояват за прилични бани и вградени гардероби.

Ла Моя реши, че двата пикапа — очуканото камионче и минипикапът — са напълно подходящи возила за човек, който се представя за работник от службата за борба срещу домашните вредители.

— Онзи минипикап? Имаше ли прозорци на каросерията? — попита Ла Моя, опитвайки се да прикрие вълнението си. Тази жена очевидно внимателно изучаваше клиентите си и обобщаваше наблюденията си в стройна, макар и доста странна теория. Беше добър свидетел — всеки един съдебен заседател щеше да й повярва. Ла Моя не можеше да се стърпи и вече разсъждаваше в перспектива. Надеждата беше единственото гориво, подхранващо издръжливостта на всеки детектив.

— Бял минипикап. Сравнително нов. На вратата на шофьора като че ли имаше някакъв надпис.

— Какво? Име? Фирма? — насърчи я Ла Моя.

— Виж какво, изобщо не съм сигурна в каквото и да било.

— Къде беше паркиран? — Ла Моя не можеше да я остави току-така.

— Малко по-надолу по улицата. Ей там. — Тя отново посочи, макар че този път като че ли се поколеба повече. — Може би две коли

по-напред от мястото, на което в момента си паркирал колата си. Вчера там стоеше моята кола.

— Пикапът обаче не беше непосредствено пред къщата на семейство Шотц, нали? — уточни Ла Моя.

Тя се намръщи.

— Беше съвсем близо. Снощи не беше никак лесно да се паркира на тази уличка. През деня е далеч по-спокойно.

Ла Моя не спираше да си води бележки.

— А шофьорът?

— Той ли е отвлякъл детето? — бързо попита тя. — Аз не зная нищо за това.

— Помисли внимателно.

Тя се обърна и го погледна.

— Може пък и да не беше снощи. По дяволите, нали ти е ясно, че всеки ден виждам твърде много коли?

— Шофьорът. Ти си наблюдавала внимателно, за да видиш кой ще слезе от колата — напомни й той.

— Работна пчеличка. Изобщо не проявих интерес.

— *Работна пчеличка?*

— С работни дрехи. Униформа някаква. Работна пчеличка. Не беше спрял на тази улица заради мен. Веднага го задрасках от списъка си.

Ла Моя я попита:

— Можеш ли да го опишеш?

— Веднага го задрасках от списъка си — повтори тя. Сякаш се колебаеше дали да отговори на въпроса му, или не. — Не зная — промърмори и се вгледа в лицето на Ла Моя, опитвайки се да открие там отговора, който търсеше. — Може и да не беше снощи.

Бързо отстъпление. Ла Моя бе наблюдавал това безброй пъти. И почти винаги се случваше в предградията. В началото хората като че ли възприемаха с вълнение мисълта, че са станали свидетели на извършено престъпление; чувстваха се значими, нужни, важни. А после постепенно започваха да осъзнават, че, подобно на ангажираността като съдебен заседател по време на процес, така и сътрудничеството с полицията означаваше огромна загуба на време и енергия.

Ла Моя реши да изиграе решителния си коз, разчитайки на очевидната й склонност към показност и перчене.

— Виж какво, ако се притесняваш от шума, който може да се вдигне около теб: телевизията, вестниците — твърде вероятно е медиите да надушат всеки евентуален свидетел — гарантирам ти, че можем да предотвратим това. Можем да направим така, че името ти да не се появява по първите страници на вестниците. — Последните му думи увиснаха във въздуха като неустоима примамка.

Лицето й изведнъж светна. Отново нави кичур коса около пръста си.

— Не, не… не става дума за това.

— Преди малко останах с впечатлението, че не си сигурна за минипикапа.

— О, не — възрази Шери. — Тъкмо напротив, детективе. Абсолютно сигурна съм, че пикапът беше спрял на улицата.

— А шофьорът?

— Просто един работник с униформа.

— *Униформа?* — повтори Ла Моя и надраска нещо в бележника си. — Цвят? Описание?

Тя поклати глава и призна:

— Не зная. Колата спря ей там и аз си помислих, че може би ще бъдем посетени от някоя домакиня от предградията. И тогава го видях. Моментално изгубих интерес, защото, според моите стандарти, той си беше работна пчеличка, а никоя работна пчеличка не би платила повече от две хиляди за една къща. Аз поне не познавам такъв случай. Сто и осемдесет е таванът, който тези хора могат да си позволят, но аз дори не включвам такива имоти в офертния си бюлетин. Когато организирам свободно посещение на даден имот, насочвам цялото си внимание към една определена категория хора — онези с характерния блясък в очите. Нали се сещаш? Онзи, който се появява, когато човек е решил да купува.

Тя погледна към Ла Моя.

— Твоите очи също блестяха и аз реших, че си дошъл да купуваш. Само че не къща, нали? Сега разбирам това. В първия момент обаче забелязах единствено лъскавата ти кола, ботушите, ненаситното пламъче в очите ти и реших, че вече си ми в ръчичките.

— Минипикапът? С прозорци ли беше, или с цяла каросерия? — Помисли си за малката Ронда Шотц, напъхана в каросерията на някакъв пикап, и почувства гадене.

— Прозорци? — Шери премигна няколко пъти. Не беше сигурна. — Виж какво, сигурна съм, че беше бял. Прозорци? Не си спомням нищо за прозорците. — Огледа се наоколо нервно и каза: — А сега ми кажи за телевизионните екипи. С кого трябва да се свържем, за да се доберем до тях?

6.

От момента на раждането на сина й Хейс преди шест месеца Триш Уайнстейн не можеше да се избави от усещането, че по някакъв начин от живота й е била откраднатa седмица, или дори цял месец, а тя никога няма да успее да компенсира тази загуба. Беше на двадесет и седем години, а се чувстваше уморена и стара. Тялото й не се бе възстановило според очакванията й: коремът й все още приличаше на спаднал балон, а тя все още не можеше да се напъха в любимите си дънки — мярката, която бележеше напредъка й в борбата с килограмите. Животът й като майка също не отговаряше на очакванията й — нямаше нищо общо с блажената радост на майчинството, за която всички непрекъснато говореха.

Четвъртъците бяха нейните малки бягства — дните, които нетърпеливо очакваше през цялата седмица.

Всеки четвъртък свекърва й, Филис Уайнстейн, пристигаше малко след обяд, точна като часовник. Графикът се спазваше стриктно всяка седмица.

— Здравей, миличка — провикна се Филис с характерния си снизходителен тон и влезе през задната врата, без дори да си направи труда да почука преди това.

Арогантна и свръхзагрижена за сина си, Филис възприемаше Триш по-скоро като средство за възпроизводство на хилавото семейно дърво, отколкото като съпруга на сина й. Триш, която не беше еврейка, съзнаваше, че никога няма да спечели любовта на тази жена. Даваше си сметка, че Филис просто я търпи, но за нейна голяма изненада, синът й Хейс неочаквано се превърна в любимец на баба си.

— Здрасти, Филис — със закъснение отвърна Триш. Гласът й прозвуча уморено.

— Къде е моят малък Хейс? — попита Филис и заобиколи снаха си, приключила напълно с любезностите. Тръгна из малката къща, а Триш я следваше по петите. Тази жена просто не можеше да стои на едно място. Същевременно с това не спираше да говори и не

пропускаше възможността да спомене нещо за състоянието на стомаха и червата си.

— Тъкмо се събуди — обясни Триш. Каквито и да бяха взаимоотношенията й с Филис, тя не можеше да отрече, че се радва на помощта й.

Филис се обърна към нея и заяви с дрезгавия си глас, който скърцаше като стари и износени спирачки:

— И не забравяй да купиш препарат за почистване на вани. Сидни сподели, че банята ви е заприличала на дъждовна гора.

Филис я погледна точно навреме, за да види алената червенина, покрила лицето на Триш, при мисълта, че съпругът й обсъжда с майка си достойнствата й като домакиня.

— Това е от климата — поясни Триш с прозрението на жена, отрасла в Калифорния. — Дори една съвсем чиста кърпа ще се овлажни до вечерта при тази постоянна влага.

— Което, макар и неприятно в много отношения, се отразява особено благоприятно върху човешката кожа. Знаеш ли, Триш, би могла да използваш малко овлажняващ крем около очите. — Тя премигна. Още едно подобно движение и изкуствените й мигли сигурно щяха да се отлепят.

Триш й припомни програмата си за деня.

— До два часа ще бъда в спортната зала, а след това отивам на пазар.

— Както всеки четвъртък — отвърна по-възрастната жена. — Не съм толкова глупава, че да не мога да запомня.

— Ще се прибера в три — продължи Триш и се запъти към задната врата, преизпълнена с радост, че се маха от къщата.

Докато Триш изпълняваше упражненията си в залата, по местната телевизионна мрежа „Нортуест нюз стейшън“ непрекъснато съобщаваха нови подробности за Гайдаря от Хамелин. Показваха някаква блондинка — сигурно си боядисваше косата — агент по продажба на недвижима собственост, която в качеството си на вероятен очевидец на престъплението давала показания пред полицията и ФБР. Постоянно показваха една снимка на изчезналото

детенце, придружена от телефонен номер, на който всеки би могъл да даде някаква информация във връзка със случая. Номерът бе 800.

Триш изпита дълбоко състрадание към нещастните родители. В телевизионните репортажи се съобщаваше, че всяка година изчезват около тридесет хиляди дечица, макар че повечето от тях бяха над шестгодишна възраст. За Триш обаче, както и за останалите граждани на Сиатъл, в този момент най-важно бе едно-единствено дете. И това бе Ронда Шотц.

Триш не можеше да си представи какво би правила, ако някога изгуби Хейс. Похитителят бе успял да се справи с младото момиче, което се бе грижило за Ронда. Слава богу, че те си имаха Филис, помисли си Триш и това бе един от редките моменти, в които наистина оценяваше присъствието и помощта на свекърва си. Защото всеки мъж, сблъскал се с Филис по някакъв повод, би бил достоен за съжаление.

7.

В петък сутринта, на тринадесети март, два дни след отвличането на Ронда Шотц, Болд издърпа един стол и се настани пред бюрото в бившия си кабинет, който в момента се обитаваше от Ла Моя.

— Ще ти изнеса един урок — заяви той и отвори някаква папка. — Хората на Флеминг ни позволиха да хвърлим по един поглед на докладите за афидите, намирани на различните местопрестъпления.

— Крадени? — предположи Ла Моя.

— Естествено — отвърна Болд. — Преди две години западно от Чикаго бил отвлечен голям камион, превозващ амуниции за въздушен TASER. Целият товар изчезнал. ФБР така и не попаднало на следа. До момента, в който било отвлечено първото дете в Сан Диего. Специалният отряд в Атланта обаче открил нещо. Преди седем месеца три дузини от тези патрони са били купени в Лас Вегас чрез подправена кредитна карта.

— Изненада.

— От някакъв оръжеен магазин, който продавал основно на черния пазар. Тези типове много обичат да продават стоки, чийто произход не може да бъде проследен. Колегите от Атланта свършили добра работа. Собственикът на кредитната карта бил следен от ФБР в продължение на три седмици и едва тогава бил привикан на разпит. Човекът живее в Канзас Сити и притежава компания за търговия с климатични системи. Има жена, деца — съвсем почтен гражданин. При разпита станало ясно, че само веднъж е възникнал проблем с грешна сума, начислена по сметката му — шестстотин долара и нещо — и думите му били потвърдени от оплакването, което той бил подал по повод на това недоразумение. Но както и двамата с теб добре знаем, това е обичайният начин, по който се използва всяка крадена кредитна карта. Така че Бюрото иззема случая от специалния отряд в Атланта и пуска в ход цялата си машина. Проследяват всяка възможна следа — проучват всеки ход на въпросния притежател на кредитната карта през последните две години, правят същото и със съпругата му, изготвят

разпечатки на телефонните им разговори, стигат чак до колетите, които са получавали някога, и до данъчните им декларации. *Нищо.* Човекът е напълно чист и очевидно не е въвлечен в престъплението.

— Много лошо — отбеляза Ла Моя.

— Но ФБР все още разполага със следата в Лас Вегас, така че тръгват по нея. Надяват се да хванат останалите патрони и да се спазарят с продавача — информация за продадените три дузини срещу някои гаранции от тяхна страна. По задачата работят над двадесет федерални агенти, включително и няколко души под прикритие.

— Но така и не успели да намерят патроните? — попита Ла Моя. Той като че ли се бе заразил от ненавистта, която Хил изпитваше към федералните агенти.

— Не. Проверили някои предположения — всичко е описано в папката — провели множество разпити, но патроните отдавна вече били продадени и никой от търговците не пожелал да каже къде и на кого. Федералните в момента смятат, че може би само една трета от целия товар е стигнала до Лас Вегас. Следата започнала да изстива. Едно нещо обаче не подлежи на съмнение: афидите, намерени на всяко едно от местопрестъпленията, са от патрони, принадлежащи именно към тази изчезнала пратка.

— Значи, надеждна или не, тази следа не трябва да се пренебрегва — вметна Ла Моя.

— Точно така. Федералните предпочитат да проследяват уликите.

— Но… — рязко се обади Ла Моя, доловил моментално подтекста в думите на Болд. Помисли за миг какво би могло да означава това и продължи: — Ти ще тръгнеш по следите на *жертвата*.

— Да.

— А единствената жертва, с която разполагаме по случая, е собственикът на въпросната кредитна карта. — Ла Моя отново се замисли. — Федералните са го смятали за *заподозрян*, но така и не им хрумнало да го възприемат като *жертва*. Вместо това тръгнали да преследват патроните. *Уликите.*

— И никой не би могъл да ги вини за това.

— Но който и да е извършителят, използвал номера на кредитната карта на този човек, той все пак трябва да се е добрал до

него по някакъв начин. Изхвърлено индиго…

— Поръчка за доставка по телефона… — добави Болд.

— Някой сервитьор в ресторант или пък касиер в банка, автомат за билетчета…

Болд кимна и рече:

— Случайно или не, някой се е добрал до номера на кредитната карта на този човек. Което означава, че Гайдаря от Хамелин е осъществил контакт — директен или косвен.

— Могъл е да го откупи от някой от стотиците измамници, които са знаели, че този номер е валиден и напълно законен.

— Може би — съгласи се Болд. — И въпреки това смятам, че съществува някакъв мост между нашия похитител и този собственик на кредитна карта.

— И ти искаш да тръгна по него — саркастично вметна Ла Моя, — тъй като нямам с какво друго да се занимавам.

— Офицерите от разузнаването не участват в разследвания — напомни му Болд. — Ние само събираме информация и я анализираме.

Ла Моя направи гримаса, опитвайки се да имитира своя събеседник. Пейджърът му иззвъня. Той го вдигна към светлината: на екрана бе изписано послание, състоящо се от десет цифри.

Болд взе папката.

— Ако искаш да научиш повече подробности, докладите са при мен. Винаги ще се радвам да помогна.

Той се изправи и излезе, преди Ла Моя да успее да измисли как да го накара да вземе участие в това разследване. Отново погледна към пейджъра си.

Времето от деня бе красноречиво почти колкото самото съобщение — час преди обедната почивка. Той избра първите седем цифри. Отговори му телефонистката на хотел „Мейфлауър“. Затвори. Скъпо местенце, помисли си Ла Моя.

Беше си вписал почти петнадесет часа извънреден труд от сряда вечерта насам. Това бе едно от преимуществата на мащабните разследвания — правеха детективите богати. Но Ла Моя бе жертвал съня си и знаеше, че въпреки привидната енергичност, съвсем скоро ще си плати. Недоспиването като че ли го наелектризираше — особено през първите три дни. След това обаче работоспособността му рязко спадаше. В момента се намираше в състояние на изчакване —

очакваше резултатите от лабораторните изследвания на парченцето стъкло. По детската свирка не бяха намерени никакви отпечатъци. А Болд току-що го бе насочил по добра следа — кредитната карта.

Дорис Шотц, майката на отвлеченото дете, продължаваше бдението си в коридора. Седеше на една пейка и притискаше сина си към себе си. Стомахът на Ла Моя се сви само при мисълта, че ще трябва да мине край нея. Тя категорично отказваше на предложенията му да й купи кафе или нещо безалкохолно, не отвръщаше на опитите му да завърже някакъв разговор. Просто си седеше там — като символ на некомпетентността на специалния отряд, което пък на свой ред му напомняше за оперативката, състояла се в четири часа след обяд предишния ден.

Оперативката на специалния отряд, проведена в четири часа след обяд в четвъртък, бе протекла гладко като училищна пиеска в основно училище. Представителите на ФБР и на полицейското управление на Сиатъл, събрани по принуда в една стая и убедени, че контролът върху разследването се пада по право на всеки един от тях, приключиха срещата си във враждебно противоборство.

Шийла Хил седеше начело на масата и намръщено демонстрираше преценките си по отношение на всичко, което се каза на оперативката.

Стаята за оперативки на отдел „Убийства“, пресилено наричана *заседателна зала*, обзаведена с голяма кръгла маса, около която можеха да седнат дванадесет души, се използваше и като щаб за срещите на специалния отряд. Зад Хил бе окачена бяла дъска, на която с цветни маркери бяха надраскани разни бележки. Вдясно от Хил висеше овехтяло корково табло за съобщения, отрупано със снимки от различни престъпления, върху което бе забодена снимка на семейство Шотц и дъщеря им, както и снимки на още девет малки и усмихнати личица.

Матюс и Мълрайт вдигнаха очи, когато рязко почукване на вратата оповести пристигането на два сиви костюма и една сива пола, под която се виждаха стройни и елегантни крака с тъмна кожа. Специален агент Гари Флеминг оглавяваше разследването на ФБР и изпълняваше тази длъжност от момента на първото отвличане в Сан

Диего. Беше пристигнал в Сиатъл с очакването, че той и екипът му ще контролират изцяло разследването по отвличането, но сметките му се объркаха от предварително създадения специален отряд на полицейското управление на Сиатъл и назначаването на Шийла Хил за негов командир. Флеминг трябваше да отстъпи на заден план. Хил бе предупредила подчинените си, че Флеминг ще направи всичко възможно, за да си възвърне ръководния пост.

Едър мъж с тъмна като абанос кожа и почти обръсната глава — ход, който умело прикриваше плешивост в напреднала фаза, Флеминг имаше уморено и тревожно лице и кървясали очи. Настани се на стола вляво от Хил и заговори с дълбокия си, изразителен глас. Изобщо не направи опит да се извини за закъснението си; нито пък Хил се извини загдето бе започнала без него. За репутацията на Флеминг се носеха легенди: педантичен, амбициозен, неотстъпчив, взискателен. *Резултатен.* Проницателен политик и хитър посредник, Флеминг не само чудесно разбираше политическите ходове в полицейските среди, но бе провел шест операции за освобождаване на заложници, без да пожертва нито един човешки живот. Притежаваше най-висок процент от успешно приключени разследвания във връзка с отвлечени лица в цялата история на ФБР. Всички присъстващи се заслушаха внимателно в думите му, опитвайки се да доловят някакъв скрит подтекст.

— Първите четиридесет и осем часа вече почти изминаха — напомни им той. — Похитителят и жертвата му отдавна са напуснали града. Бихме искали да помогнем с лабораторните проби на парчето стъкло, намерено на местопрестъплението — информира той Ла Моя, който, стъписан от информираността и арогантността на този човек, само го изгледа в отговор. — Доколкото знам, разполагате с проба и от някакъв цветен прашец. — Филдинг имаше предвид жълтото петно, което Болд бе забелязал на креватчето.

Ла Моя не знаеше откъде Филдинг черпи информацията си, но по-рано същия ден в лабораторията бяха идентифицирали жълтото вещество като цветен прашец с неизвестен произход.

Флеминг продължи:

— Този прашец е бил намерен върху креватчето на детето, както и върху някои влакна, които вашите техници са взели от сцената на престъплението. — После обобщи саркастично: — Аз, естествено, зная, че вие възнамерявахте да споделите с нас всичките тези факти, но

пак, *доколкото съм информиран*, тези влакна са взети от подовата настилка на „Таурус“, произведен през миналата година, която според производствената схема на тези коли трябва да е била с цвят на шампанско.

В този момент Ла Моя проумя, че хората на Флеминг вече бяха разпитали семейство Шотц. Бяха направили и съответните запитвания в лабораторията, без да уведомят когото и да било. Странно, но не намрази Флеминг заради това. Тъкмо обратното, улови се, че му се възхищава.

Флеминг не спираше:

— Нашите лабораторни техници биха искали да изследват прашеца, както и влакната от тауруса, и то колкото е възможно по-скоро. Освен това бихме искали да разпитаме онази жена, Дийч. Да си призная честно, капитане — той се обърна към Шийла Хил, — изпитваме известно разочарование, че не бяхме включени в първите разпити на Дийч.

— Аз успях да установя съвсем прилични взаимоотношения с Дийч — информира го Ла Моя.

— Сигурен съм в това — отвърна Филдинг и го изгледа от горе до долу.

— Взаимоотношения между ченге и потенциален свидетел — поясни Ла Моя и възхищението му от Филдинг бързо се изпари.

— Доколкото сме запознати с репутацията ти — обади се Дънкин Хейл, — такова нещо сигурно се случва за пръв път.

Единствено Мълрайт се изсмя.

Хил рязко се извърна към агента от ФБР и го предупреди:

— Достатъчно по този въпрос! Тя е свидетел на Ла Моя и прави всичко, което е по силите й, за да подпомогне разследването.

— Заради самото разследване ли — заинтересува се Хейл, — или заради достъпа до медиите, който й осигурявате?

Хил бързо взе решение.

— Можете да се запознаете с бележките на сержанта. Но нека да го оставим сам да се занимава със свидетелката. Вие само ще я уплашите и веднага ще загубим съдействието й.

— Бележките са достатъчни — отстъпи Флеминг. По време на целия спор нито за миг не отмести поглед от Ла Моя. — А сержантът може би ще ни позволи да предложим някои допълнителни въпроси,

които да зададе при следващия разпит на свидетелката. — Флеминг се поколеба за миг, приковал върху себе си вниманието на всички присъстващи. После заяви: — Позволете ми да бъда напълно откровен. Това е мое разследване. То е мое още от първото отвличане в Сан Диего. Специален отряд, група за разследване на особено тежки престъпления — наречете го както си искате, предявете каквито си искате претенции върху ръководството му… мен това не ме интересува! Що се отнася до мен, това си е чиста риторика. Аз се тревожа за онези дечица, а не за званията и нашивките по ръкавите ви. *Децата!* Те са от първостепенна важност. И разследването е мое. Не ваше. — Той се обърна към Хил. — Нито пък ваше. — Този път погледът му бе насочен към Ла Моя. — Разследването е мое. Ако решите да си играете игрички с мен — да криете улики, да бавите докладите си — горчиво ще съжалявате. Защото аз не давам пет пари нито за вас, нито за кариерите ви. Ако е нужно, ще мина право през вас без изобщо да се поколебая.

Отново погледна към Хил и додаде:

— Ще ви унищожа, ако се налага. Всеки един от вас. Всички до един. Това важи и за моите хора, но те вече го знаят. — Хейл и Калиджа седяха и го слушаха, без да мигат дори. — Те знаят, че всичко, което правим, е заради децата. И единствено заради децата. Всичките ни усилия са насочени към залавянето на онзи тип, към намирането на отвлечените дечица. Можете да недоволствате, да се карате, да протестирате, да ме псувате, да се оплаквате пред когото си искате. Можете да стигнете и до Вашингтон. Все ми е тая. Защото няма да постигнете нищо. И знаете ли защо? Защото аз съм този, който е избран да спечели или изгуби. А загубата изобщо не влиза в плановете ми, не съществува като възможност дори. Запомнете какво ви казвам. И го запомнете добре. Вие работите за *мен*. Работите за тези деца, а аз съм техният ангел спасител. Аз съм този, който ще ги върне по домовете им. И всеки, който се изпречи на пътя ми, всеки, който ме забави дори и с миг само, ще съжалява горчиво, че го е направил, и ще се моли никога повече да не се сблъсква с мен. — Той изгледа всички присъстващи един по един, въздъхна дълбоко и обобщи: — Сега вече се чувствам добре. Радвам се, че успях да сваля този товар от плещите си.

Дафни Матюс заговори почти шепнешком, като по този начин принуди всички да насочат вниманието си към нея. Опитвайки се като че ли да им припомни някои фундаментални положения, тя изтъкна:

— Специалният отряд е създаден, за да улесни добронамереното сътрудничество между двете служби. ФБР би могло да проведе разследването и без нас. Същото важи и за полицейското управление на Сиатъл. Целта на едно такова формирование като специалния отряд е да обедини усилията на всички нас — тя погледна към Флеминг, — така че да не ни се налага да провеждаме по два пъти лабораторни изследвания върху един и същи предмет и — погледът й се премести върху Ла Моя — да не монополизираме само за себе си даден свидетел. Ежедневните оперативки в четири часа са мястото, на което да се срещнем като екип, да споделим прогреса и затрудненията, на които сме се натъкнали, да обменим мисли и мнения, да направим разследването по-ефективно и резултатно.

Мълрайт я прекъсна.

— Те скриха от нас изключително важна информация.

— За афидите, за детската свирка — обади се Ла Моя. — На тяхно място ние бихме сторили същото.

Мълрайт се ядоса, че не получава очакваната подкрепа. Всъщност той не бе чул и дума от онова, което каза Матюс.

Флеминг се намеси отново.

— Мисля, че изложих позицията си съвършено ясно. Или все пак има някакви въпроси?

Дънкин Хейл, тридесет и пет годишен червенокос шотландец с надменно изражение, продължаваше невъзмутимо да дъвче дъвка. На лявата му ръка проблясваше масивна златна халка. А в страната просто не се произвеждаха вратовръзки, които да обхванат масивния му врат — възелът на копринената вратовръзка стърчеше като огромен палец над изпъкналата му адамова ябълка. Цялото му внимание бе приковано върху Флеминг. Лоялността му не подлежеше на съмнение. Приличаше на куче, което търпеливо очаква да му подхвърлят някакъв кокал.

Флеминг ги информира:

— Започваме издирването на този таурус.

Кимна към Хейл, който рече:

— Проверяваме всички договори за коли под наем — проследяваме договорите, сключени тук през последните четири дни,

и ги сравняваме с договорите, сключени през седмиците, предшестващи отвличанията в Портланд и Сан Франциско. Сравняваме кредитните карти, моделите на наетите коли. Процесът е много бавен и трудоемък, но може да попаднем на някакво съответствие.

— Кой е съобщил на пресата за предлаганата награда от сто хиляди долара? — ядосано попита Мълрайт.

— Както забелязах, публикуваният телефонен номер е на горещата линия на специалния отряд, а не на ФБР, което означава, че ние ще бъдем засипани с по неколкостотин обаждания на час, като всяко едно от тях трябва да бъде проверено. С други думи, ние ще гоним Михаля, а вие, момчета, ще разплитате реално съществуващите следи. На това ли му викате сътрудничество?

— Лейтенант! — сгълча го Хил. — Въпреки че попаднахме в глуха линия с тази награда и бяхме засипани от безброй безполезни обаждания, не искам никой от нас да забравя, че идеята за тази гореща линия беше наша. Ние поискахме този номер.

Флеминг отново заговори със звучния си глас.

— Специален агент Калиджа е нашият специалист по изследването и анализирането на съществуващите факти. — Прехвърляне на проблемите — това е първата стъпка, която научава всеки бюрократ в началото на кариерата си.

Родителите на Кей Калиджа бяха имигрирали от Карибите. Кожата й бе по-светла от тази на Флеминг. Имаше раздалечени азиатски очи. Беше болезнено слаба и приличаше по-скоро на отказала се от подиума манекенка, отколкото на федерален агент. Облечена беше с колосана бяла риза и безупречно изгладен сив костюм. Косата й, с цвят на тютюн, бе прибрана в малки плитчици със заплетени в тях мъниста, които подрънкваха при по-рязко движение на главата й. И тя следеше Флеминг с вниманието на атлет, който очаква сигнал от треньора си. Заговори веднага щом Флеминг й прехвърли топката.

Гласът й беше мелодичен, но говореше със слаб британски акцент. В момента, в който заговори, всички погледи се насочиха към нея.

— Съобщението в пресата бе наше дело, не отричам това. Разполагаме с достатъчно данни, които потвърждават становището ни, че информираната общественост, предупредената и мотивирана

общественост, може и всъщност често ни насочва към евентуалните извършители на различни престъпления. Освен това, макар да е очевидно, че широкото разгласяване на извършеното престъпление в другите градове не доведе до спиране на отвличанията, влиянието на информацията не може да бъде подценявано. Във всеки един случай наблюдавахме една и съща закономерност — колкото по-мощно бе участието на медиите, толкова по-скоро отвличанията биваха прекратявани поне в съответния град.

Дафни Матюс възрази.

— В *съответния* град, да. Но нищо повече.

Флеминг побърза да напомни:

— Ние сме заинтересовани да държим този тип в постоянно движение.

Дафни Матюс се съгласи с това.

— Детските свирки говорят за човек, който е твърдо решен да ни предаде своето послание. Според мен това е човек на възраст между двадесет и пет и четиридесет години. Завършил е поне гимназия. Много организиран — прекрасно знае какво прави във всеки един момент и какво предстои. Най-вероятният сценарий на живота му: никога не е виждал баща си, майка му починала преди той да навърши петнадесет години. Никога не е имал истинско семейство. Ако се възползва от децата сексуално, то тогава може и да е бил арестуван, макар и за по-дребни провинения. Може да е лежал в затвора, но може да се е разминал и без присъда. Ако пък продава децата, тогава можем да сме почти сигурни, че той самият е бил единствено дете, а майка му или го е малтретирала физически, или го е тормозила сексуално, или пък го е изоставила напълно. Имаме си работа с неуравновесен, но изключително хладнокръвен индивид, който не изпитва никакви угризения. За него децата са или някаква форма на компаньони — наричаме това *синдрома Бу Редли* или източник на сексуално удоволствие, или пък средство за финансово облагодетелстване. Той е изкусен мошеник, който злоупотребява с доверието на околните…

— Чакайте малко! — прекъсна я Флеминг. — Точно по този пункт вашият психологически портрет се различава от становището на петима от най-добрите криминални психолози на Бюрото, госпожо Матюс.

— *Лейтенант* — поправи го тя.

Възражението й извика усмивка от страна на Флеминг. Усмивка, която изглеждаше твърде странно върху суровото му лице.

— Независимо от вашия профил, нашите специалисти придават особена важност на влиянието на информацията в медиите върху поведението на извършителя.

— Той наистина следи пресата — съгласи се Дафни. — Изобщо не оспорвам това схващане. Но дали позволява на медиите да диктуват бъдещите му действия? Той е изключително организирана личност, която притежава извратено чувство за самоконтрол. Не би позволил на новините в пресата, на ФБР или пък на полицията да дирижират собственото му представление. Не съществува убедителна връзка между информираността на обществеността и неговото преместване в друг град. Тъкмо обратното — решенията му не подлежат на никаква логика и единственото им предназначение е да объркват силите на реда. — Тя замълча за момент и в стаята се възцари мъчителна тишина. — Колко внимателно сте разследвали мошениците, известни с изключителната си прецизност и обиграност?

— *Мошеници?* — повтори с насмешка Дънкин Хейл. — В момента става дума за похитители.

Флеминг обаче не сваляше поглед от Дафни. Очевидно бе заинтригуван от чутото.

— Нашият човек е актьор — обясни тя. — С много превъплъщения. Всяка роля му носи истинска наслада. Това е единственият елемент, който се повтаря във всичките отвличания. Един човек не развива подобни способности за един ден. Само един обигран мошеник е способен на толкова талантливи изпълнения.

— Забрави за това — грубо възкликна Хейл. Огромният му врат се зачерви, една дебела вена започна да пулсира по шията му.

— Ето какво ще направим — спокойно заговори Флеминг. Не обърна никакво внимание на Хейл и кимна по посока на Калиджа. — Ще проверим всички освободени от затвори и поправителни домове през последните шест месеца. Федералните затвори, щатските изправителни домове, всичко. — Калиджа прилежно записваше всяка дума.

Шийла Хил заговори за пръв път от няколко минути насам.

— Вече изтече четиридесет и осем часовият срок, срок, който никой от нас не искаше да дочака. Някои от нас изнемогват за сън.

Трябва да се прегрупираме и организираме добре, ако искаме да работим ефективно. Съдейки по предишните случаи, можем да заключим, че разполагаме с пет до петнадесет дни преди следващия му удар. Ако не възнамеряваме да работим като екип, нека да престанем с преструвките още в този момент, да излезем с общо изявление пред пресата и всеки да се оттегли в собствения си ъгъл. Специален агент Флеминг? — попита тя с ясното съзнание, че Флеминг не разполага с кой знае какъв избор, предвид доказателствата и уликите, контролирани от полицейското управление в Сиатъл.

Флеминг вдигна поглед и въздъхна.

— Продължаваме заедно.

Ла Моя размишляваше върху всичките тези въпроси, докато излизаше от кабинета си. Спря се пред таблото с графика и написа „Обяд“ в периода от дванадесет до един часа. Слезе по стълбите, а не с асансьора, но решението му нямаше нищо общо с желанието да поддържа добра форма. Бе породено по-скоро от нетърпението му. Не си спомняше да е чакал за нещо през живота си. Любимото му мото бе: „Животът не е генерална репетиция“ и той се опитваше да живее според него.

Навън имаше гъста мъгла, а студеният въздух го смрази до кости. На лицата на минувачите бе изписано нетърпеливото очакване на закъснялата пролет. Ла Моя се вряза сред унилата тълпа подобно на слънчев лъч в мрак. Крачеше наперено с дългите си крака, на лицето му играеше доволна усмивка. Да вървят по дяволите тези вечно намръщени и недоволни мърлячи — човек или ставаше като тях, или им се противопоставяше с всички сили. А Ла Моя бе направил своя избор преди много години.

Качи се на един автобус, пропътува с него осем преки, а после слезе и извървя пеша останалия път до „Мейфлауър“ — много шикарен ъглов хотел. Последните три цифри, появили се на пейджъра му, показваха номера на стаята. Кодове. Игрички. Вършеше това от месеци. Едно непознато чувство бе започнало да избуява в сърцето му на циник, който преди се забавляваше с лесен секс и сладки приказки. Привличането на интереса на жените никога не бе представлявало проблем за Ла Моя. Много по-трудно му бе да задържи *собствения* си

интерес към тях. Той ги любеше страстно, задоволяваше ги напълно и рядко се връщаше при тях. При първия опит от тяхна страна да установят по-голяма близост Ла Моя се впускаше в дълги тиради и извинения, но в следващия миг отново се озоваваше в някое кафене или гимнастически салон и пуснал в ход целия си чар се заемаше с поредното си завоевание.

Нетърпението, което прозираше в енергичната му походка, нямаше нищо общо с обещанието за едно бързо обедно чукане, а бе по-скоро резултат от трепета, който усещаше в душата си. Той не се уморяваше от тази нова жена в живота си, не се опитваше да си измисля извинения, за да се отърве от следващата среща с нея. И колкото и невероятна да беше връзката точно с тази жена, той не можеше да отрече привличането помежду им, нито пък силното си желание да прекарва с нея все повече и повече време. Срещите по хотелите започваха да му омръзват. Ла Моя искаше да сподели с нея леглото си, изгрева на слънцето, банята, първата чаша кафе за деня. Искаше да се подложи на проверка, за да разбере доколко са искрени и трайни чувствата, които изпитваше. Вярваше, че се стреми към продължителна връзка с нея — стремеж, който само преди няколко месеца би му се сторил немислим. Изпитваше ужас само като си помислеше за тази промяна в самия него и този ужас отчасти се дължеше на факта, че тя неотменно го държеше на известно разстояние. А той силно се надяваше, че тази й дистанцираност не беше част от привличането, което изпитваше към нея.

Ла Моя се качи с асансьора до седмия етаж, като не спираше да се пита дали не го водят за носа. Чувстваше се замаян и малко поуплашен. Мисълта да преспи с учителката не беше нова за него — правил го бе неведнъж — но сегашната връзка заплашваше не просто шестицата му по математика, а цялата му кариера.

Почука силно, възбуден от самото очакване. Вратата се отвори предпазливо. Ла Моя веднага влезе, но видя само халата й, който бързо се отдалечаваше по посока на леглото. После халатът се свлече на пода, Ла Моя затвори вратата и заключи. Обърна се към нея и видя черното бельо, над което преливаше меката й и сочна плът, забеляза издутия хълм между краката й.

Той побърза да се освободи от идеално изгладените си дънки. Всеки квадратен сантиметър от тялото й беше равномерно загорял.

Никакви бели линии и разлики. Тя рязко разкопча бельото.

— Остави го — нареди той. Тя обичаше да я командва.

— Ела и го свали — предложи тя. Усмихна му се, очите й, скрити зад дългите ресници, искряха от възбуда.

Когато се намираха в спалнята, капитан Шийла Хил забравяше за по-високия си чин и с радост изпълняваше нарежданията му.

Последвалите четиридесет минути физкултура пропиха въздуха в стаята с осезаемия мирис на възбудената жена и покриха цялото й тяло с блестящи капчици пот. Чаршафите се бяха изхлузили от леглото, а Шийла продължаваше да стои на колене, хванала се здраво с две ръце за таблата на леглото. Лъскавият й от потта гръб се тресеше от неравномерното й, запъхтяно дишане.

— О, боже — сладострастно прошепна тя, — ако продължаваш по този начин, някой ден просто ще ме довършиш.

— Би било още по-хубаво, ако не трябваше да си тръгваме — позволи си да каже той. — Ако можехме да поспим заедно, да се събудим в три сутринта и да започнем отначало.

— Не и в този живот — категорично отвърна тя. — Аз обичам работата си. Освен това леглото ми никога не би издържало на този напън. — Тя свали ръце от таблата и се свлече надолу. Положи глава на възглавницата, но задникът й остана да стърчи във въздуха.

Когато беше с Шийла, Ла Моя се намираше в състояние на почти постоянна възбуда. И отново се чувстваше като на седемнадесет.

Тя се отпусна на леглото, протегна се. Прииска й се да можеше да си полежи така още малко.

— Никой не може да ни диктува какво да правим в свободното си време — напомни й той.

— Единият от нас моментално ще изхвърчи от специалния отряд. Флеминг ще се погрижи за това. Можеш да си повече от сигурен. Една такава връзка ще изглежда *неправилна* в очите на останалите и ще ни съсипе и двамата. Вече сме обсъждали този въпрос. Господи… — простена тя. — Дай ми една цигара, ако обичаш.

Той се подчини, макар да се питаше защо го прави. Никоя друга жена не си бе позволявала да го командва по този начин.

— И запалката — напомни му Шийла.

Ла Моя се дразнеше от пушенето й, макар никога да не говореше за това. Той стана от леглото, намери чантата й и извади отвътре цигарите и запалката. Тя се претърколи — гърдите и шията й бяха зачервени и блестяха от пот — запали цигара и вдиша дълбоко дима.

— Добре, удоволствията са си удоволствия, а ние с теб се позабавлявахме добре! Само че имаме и работа. — Шийла жадно всмукна от цигарата, изпъна гръб и леко повдигна таза си във въздуха. — Господи, ама и теб си те бива — прошепна тя и изпусна облак дим.

— Хайде да вечеряме у вас. Ще си легнем рано, но няма да спим. Кой ще разбере?

— Започнем ли веднъж с това, няма да можем да спрем.

— И какво толкова? — възрази той. — Какво лошо има в това?

Шийла заговори сериозно.

— Още в самото начало се споразумяхме по тези въпроси, Джон.

— Нещата се променят.

— Не и това. Ние с теб се привличаме. Приятно ни е да сме заедно. Сексът е направо божествен — това последното го казвам напълно сериозно. Но и двамата работим в отдел „Престъпления срещу личността“, и двамата сме включени в специалния отряд. А това означава конфликт на интереси. Така че отношенията ни си остават на този етап. Не можем да си позволим да променяме нищо. Не и при сегашното положение на нещата.

Ла Моя почувства силно стягане в гърлото и гърдите, изпита почти непреодолимо желание да строши нещо.

— Бърни твърди, че стъклените парчета са от стъкло на автомобил.

Тя се обърна на една страна и се подпря на лакът, опънала напред единия си крак. Въпреки няколкото излишни килограми приличаше на модел. Ла Моя съзнаваше, че никога не би се уморил да я гледа. А другите жени му омръзваха толкова бързо.

Тя се усмихна с престорена свенливост.

— И *кога* научи тази подробност?

Той отговори според очакванията й:

— Тази сутрин, капитане. — Шийла веднага разбра, че Ла Моя се бе сдобил с информацията още преди вчерашната оперативка в четири часа.

— Мошеник такъв! — Тя се ухили широко. — Обичам твоя стил на работа, кучи сине! Казвала ли съм ти го преди?

Ла Моя очакваше от нея друго признание — в любов, и думите й го засегнаха дълбоко, макар че тя едва ли някога би проумяла това.

— Парченцата са от странично стъкло. Не от предно. На едно от тях намериха някакви много ситни буквички. Смешното е, че само криминалните лаборанти на Бюрото биха могли да ни помогнат да стигнем до производителя.

— Форд „Таурус“?

— Не.

— Има ли още нещо, което би трябвало да зная?

— Цветният прашец е бил изпратен за анализ в катедрата по ботаника на университета. Ако Флеминг разбере това и отиде да вземе мострата, няма да можем да направим нищо, за да му попречим. Университетът изпитва остра нужда от федерални субсидии. А хората от Бюрото могат да наприказват какви ли не лъжи, за да оправдаят получаването на мострите.

— Флеминг изобщо не се нуждае от оправдания. Той ще направи онова, което иска, и толкова!

Отвън долетя пронизителният крясък на чайка. Ла Моя вдигна поглед и я видя да прелита край прозореца. Друга птица някъде в далечината отвърна на тъжния й писък. Ла Моя се сети за бебето на семейство Шотц и се зачуди дали и малкото момиченце не плаче в този момент.

— Дааа, Флеминг произнесе доста убедителна реч вчера — промълви тя, като че ли говореше на себе си.

— Но въпреки това не мога да не го уважавам. Знаеш ли, че той е ръководил онова разследване в Ню Джърси, при което намериха онзи администратор заровен жив? От разузнаването изкопаха тази информация — додаде тя. Имаше предвид Болд.

Ла Моя разбираше защо е толкова нервна. И той, също като нея, никак не искаше да работи в сянката на Флеминг.

— От самото начало на този случай се е консултирал с Хейл — още от Сан Диего. Работили са заедно и по други отвличания. Но Хейл и Калиджа били включени в екипа едва след отвличането в Портланд. — Тя замълча за миг, а после тихичко добави: — Той говореше

напълно сериозно, когато каза, че ще мине направо през нас без изобщо да се замисли. Но пък той изобщо не ни познава, нали?

Ла Моя никога не я бе виждал в такова състояние — Флеминг бе успял да я извади от равновесие, а това не бе никак лесно.

— Хейл ме безпокои — призна той. — Той е човекът за мръсната работа на Флеминг. И ако някой успее да ни причини някакви неприятности, това ще е Хейл. Флеминг държи да си остане безупречно чист. И чудесно знае как да го направи. Никога не съм си падал особено по хора от неговия тип.

— Хейл е амбициозен. Упорит. Освен това е женен — единственият от тримата. Има три деца. Той сигурно се отнася към тези отвличания по начина, по който го правим аз и Болд. И въпреки това именно Флеминг се пали толкова силно и не спира със страстните си тиради за децата. На мен ми се струва, че по-скоро се опитва за защити репутацията си.

— Аз не останах с такова впечатление. Като че ли беше абсолютно искрен.

— Хейл си извоювал добра репутация в Бюрото с разрешаването на няколко случая на отвличания в Тексас — на границата с Мексико. Бащи мексиканци се опитвали да откраднат децата от майките им и да ги преведат през границата. Съгласна съм с теб, че Хейл е нашият човек. Ще трябва непрекъснато да го държим под око.

— А Калиджа? — попита Ла Моя, доволен от получената информация.

— Болд не можа да изкопае много за нея. Идва от Бюрото във Вашингтон. Занимава се с анализи и това май е всичко, което знаем за нея. Вероятно Калиджа е човекът, който се занимава с обработването и преценката на съществуващите факти. Но пък може да е и нещо повече от това — тя притежава добри връзки във Вашингтон и така Флеминг си осигурява агент с добри позиции в главното управление. Подсигурява си шпионин. Съюзник. Като се има предвид работата, която върши…

— Един такъв съюзник би бил направо безценен.

— Точно така. — Тя загаси цигарата си в една водна чаша.

Ла Моя я погледна.

— Трябва да предприемем нещо по отношение на майката — Дорис Шотц. Да я насочим към психолог? Просто не зная. Но тя по

цял ден стои в коридора на петия етаж. Почти не се движи. Просто си седи там.

— Трябва да намерим детето й. Другото ще се нареди от само себе си. Не сме институция, която раздава утеха и надежди. И тя не би трябвало да прекарва толкова много време в отдела. Така не помага на никого.

— Ти също си майка — напомни й той. — Как би постъпила на нейно място?

Тя се претърколи по гръб и сви крака в коленете.

— Искаш ли да чуеш нещо странно? — Въпросът очевидно бе риторичен. — Когато узнах за изчезването на това дете, изпитах непреодолимото желание да имам още едно бебе. Човек би очаквал тъкмо обратната реакция, не мислиш ли? Но не и аз. Аз реших, че искам още едно дете.

— Бих могъл да уредя нещо — заяви Ла Моя.

— О, не. Недей. Тази неща са сериозни.

— Имам предвид *семейство*, *наше* собствено дете.

Тя замълча. Дълго не каза нито дума.

Ла Моя я наблюдаваше и си мислеше, че му напомня за маслените платна на Рубенс. Беше закръглена точно колкото трябва. Тя отметна косата от лицето си, сложи я зад ухото си и изпъна елегантната си шия.

— Спести ми тия приказки. Репутацията ти по отношение на жените е публична тайна, приятелче.

— Хората се променят.

— *Хората* може би, но не и *мъжете*. Повярвай ми, зная какво говоря. Вече имам един развод зад гърба си. Така че двамата с теб изобщо не би трябвало да си говорим за деца. Не и докато Ронда Шотц е в неизвестност. Вероятно изобщо не би трябвало да сме тук в този момент, макар че аз работя по-добре, след като се поразтоваря. А ти наистина ми помагаш да се отпусна и разтоваря. Искаш ли пръв да си вземеш душ?

— Не — отвърна Ла Моя и се приближи до нея. — Искам нещо друго преди това. — Той нежно прокара ръка по крака й. Видя я да настръхва от ласката му.

— О, боже… Ще закъснея за срещата си в един и половина — въздъхна Шийла.

— Искаш ли да спра? — попита Ла Моя и нежно докосна с пръсти най-интимната част от тялото й.

— А ти как мислиш? — отвърна с въпрос тя и широко разтвори крака.

— Мисля, че ще закъснееш за ангажимента си в един и половина. — Вече не си мечтаеше да прекара цялата нощ с нея. Искаше само още половин час.

— Това е прекрасно — промълви тя, зарови глава във възглавницата, а на лицето й се появи усмивка на неописуемо задоволство. — Съвършено. — Изви гръб и въздъхна доволно.

Въздишка, която беше музика за ушите му.

8.

Привикнал вече с голата глава на жена си и липсата на вежди, Болд реши, че този й вид й придава изражение на мъдрец — оприличава я на будистки монах, а не на пациент, болен от рак. Но така и не можа да свикне с миризмата на болница.

— Рано е — рече тя.

— Приоритети.

— Някакъв напредък?

Съседното легло беше празно. Чаршафите бяха безупречно изпънати, а нощното шкафче бе съвсем празно — без каквито и да било лични принадлежности. В едно отделение, в което хората си отиваха завинаги, празното легло се стори ужасно потискащо на Болд. Дали и Ронда Шотц си бе отишла завинаги?

Разсеян от мислите си, Болд отговори с известно закъснение:

— Изминаха цели пет дни. А ние не разполагаме почти с нищо. За момента можем да приемем, че сме я изгубили. Още по-страшно е, че знаем, че той отново ще удари през следващите няколко дни.

— Той какво прави с тях?

Болд сви рамене.

— Кой знае? Догадки.

— Затънал си в ужасно разследване.

— С ужасни извършители. Ла Моя нарича отвлечените деца *човечета, които още си смучат палците*. Един от федералните, тип на име Хейл, пък ги нарича *млечни човечета*, защото на всяка кутия с мляко има нарисувано по едно бебе. — Изведнъж Болд видя пред себе си не болна жена, а умираща майка. И това му се случваше от време на време. — Не е нужно да чуваш тия неща.

— Имаш нужда от сън — нежно му рече.

Болд просто не можеше да понесе съчувствието, идващо именно от *нея*.

Тя се нуждаеше от сън, не той. Безсънието й бе следствие от продължителното залежаване. То на свой ред бе свързано с лечението,

а лечението произтичаше от коварното заболяване. Лиз отказваше да взима сънотворни. С удоволствие приемаше всяко негово предложение да й почете на глас — това се случваше само когато графикът му позволяваше да остане, а пък неговият график се определяше от този на Марина. Напоследък всичко като че ли зависеше от нещо друго. Нищо не съществуваше само за себе си: дори и най-вековното дърво се вкопчваше със здравото си коренище в земята.

— Днес успя ли изобщо да видиш децата? — попита го тя с тон, граничещ с обвинение.

Болд отвърна с мълчание. Никога не би могъл да я излъже. Посвещаваше всяка своя свободна минута на двете си деца, но за една майка, прикована към болничното легло, това изглеждаше твърде малко.

Тя предложи:

— Може би ще е по-добре да ги пратиш на целоседмична детска градина, отколкото да ангажираш Марина.

— Утре след вечеря ще ги доведа да те видят. — Болд водеше децата на детска градина три дни седмично. По този въпрос изобщо нямаше място за спорове. Той и жена му отново се обичаха дълбоко и искрено. Ако само можеха да получат втора възможност…

— Може ли да ти почета? — попита Болд.

— Моля те…

Той погледна отрупаното с предмети нощно шкафче, опитвайки се да намери романа, който тя четеше напоследък.

— Не е там. Ето. — Тя се извърна надясно, опитвайки се да намери нещо. Нощницата й се отвори и той видя кожата на гърба й, цялата нашарена с лунички. Ребрата й се брояха.

Болд не познаваше този гръб. Той сякаш принадлежеше на друга жена.

Винаги непоколебимо бе вярвал, че двама души биха могли да решат всеки проблем по-добре от кой да е човек, останал *сам*. Изпита неподправен ужас при мисълта, че би могъл да я загуби.

— Почети ми оттук — рече Лиз и му подаде една Библия с кожена подвързия.

Болд не я бе виждал никога преди. Отделните глави бяха отделени с метални триъгълничета в горния край на страниците.

— Започни от седма глава. Текстът е отбелязан.

Болд потрепери при вида на Библията. Нима тя вече чувстваше края? Беше ли разговаряла с лекарите си? Обхвана го непреодолима паника.

— Има ли нещо, което би искала да ми кажеш? — попита той. Гласът му звучеше несигурно, Библията леко трепереше в ръката му.

— Седма глава — повтори тя. — Отбелязана е.

Той се зае с книгата. Вече месеци наред живееше с тези страхове. Не беше сигурен още колко ще може да понесе.

Болд се поизкашля и започна да чете с топлия си, звучен глас. Лиз обожаваше да го слуша.

Тя затвори очи и се усмихна.

Някои неща си струваха чакането.

9.

Колата, черна и блестяща, сякаш току-що слязла от витрината на някое автомобилно изложение, се набиваше на очи. Паркирана беше под една от уличните лампи пред дома на Болд. Изглеждаше прекалено лъскава и изолирана от останалите — сякаш нито една от колите на съседите, мръсни и потъмнели от постоянните дъждове, не искаше да си общува с нея. Болд намали, задмина я, зави по алеята пред къщата си и спря.

Гари Флеминг седеше край кухненската маса. Държеше Майлс в скута си и си говореше на испански с Марина, която миеше чиниите. Ангелското личице на Сара, кацнала на високото си столче, бе цялото омазано с пюре от круши. Марина престана да се смее, погледна през рамо към Болд и на лицето й се изписа разочарование. Той сякаш им бе развалил веселбата.

Флеминг остави бебешката лъжичка на Сара — Болд изпитваше истинска наслада от възможността да нахрани вечер дъщеря си — и погледна Болд в очите, който мигновено се почувства неудобно в собствената си къща. Искаше му се Майлс веднага да слезе от скута на този мъж. Сякаш почувствал това, Флеминг пусна момчето на пода. Майлс се затича към баща си и обгърна с ръце единия му крак. Флеминг избърса брадичката на Сара.

— Господин Флеминг е от ФБР — поясни Марина, без да сваля очи от миялната машина.

— Да, познаваме се — кимна Болд.

— Едно кратко ръкостискане на сцената на извършено престъпление едва ли може да се нарече запознанство — вметна Флеминг. — Моля да ме извините за това неочаквано посещение, но през последните шест месеца ми дойде до гуша от хотелски стаи и офиси. Помислих си, че би трябвало да се срещнем и да си поговорим.

Болд неохотно го покани във всекидневната. Имаше нещо нередно в посещението на Флеминг. Марина погледна крадешком работодателя си.

Майлс се молеше за малко повече внимание. Болд го взе на ръце, наведе се над столчето и вдигна и Сара.

Флеминг се изправи в цял ръст и малката кухничка изведнъж заприлича на детска играчка. Двамата мъже се настаниха един срещу друг във всекидневната. Болд седна на канапето. Майлс се измъкна от ръцете му и се затича обратно към кухнята. Болд притисна Сара към себе си и избърса личицето й с носната си кърпа.

Гласът на Флеминг отекна в малкото пространство.

— Знаете ли, когато тръгвахме към Сиатъл, бяхме повече от сигурни, че именно вие ще оглавите това разследване.

— Не е чак толкова страшно човек да греши от време на време.

— Обидих ви, като се появих без предупреждение в дома ви. Моля да приемете извиненията ми. Вашата икономка ме покани да вляза. Не трябваше да приемам. Но както вече споменах, хотелите…

— Само съм *изненадан*. Нищо повече.

— Хайде да започнем отначало.

— Съгласен — отвърна Болд, макар че продължаваше да се притеснява от това специално отношение към неговата особа. Изобщо не му харесваше присъствието на този човек в къщата му.

— Десет деца, шест месеца, почти никакви улики. Вие сте разрешил няколко мащабни случая в този град. И то успешно. Не мога да не спомена това. Ето защо бяхме толкова сигурни, че ще поемете и това разследване.

— Но не стана така.

— Поне на теория.

— Случаят не е мой.

— Защо тогава един офицер от разузнаването се озовава на местопрестъплението?

— Бях помолен да поогледам наоколо. Това е всичко.

— Именно — заяви Флеминг. — А аз много държа да зная кои са играчите в случая.

— Смятате, че съм един от тях? — Въпросът прозвуча риторично. Болд избърса ръчичките на Сара. — Предполагам, че сте прав. Но аз съм по-скоро от резервните играчи. От ония, които седят на пейката. Съмнявам се, че си струва да си губите времето с мен.

— Вие по-скоро сте от *треньорите* — поправи го Флеминг. — Треньор на трета база, може би. Представям си как стоите на игрището

и давате указания на Ла Моя как да отбележи точка.

— Той е добър. Сам ще се убедите в това, ако му дадете възможност да се изяви.

— Явно ме възприемате като вманиачен на тема цялостен контрол върху разследването.

— Та вие сте именно такъв — сви рамене Болд. — Доколкото разбрах, това е било подчертано от вас недвусмислено на вчерашната оперативка.

— Като офицер от разузнаването вие сигурно сте проучил основно досиетата ни — моето, на Хейл и на Калиджа. Има ли още нещо, което да ви интересува?

— Като офицер от разузнаването аз от известно време очаквам докладите от огледите на местопрестъпленията, но така и не съм ги получил все още. Както и материалите от разговорите с родителите. Докладите на местните ченгета. Ако искате да водите разследването сам, като във вакуум, това си е ваша работа, специален агент Флеминг. Ако искате да вирите нос и да ни гледате отвисоко, ваша воля! Но и най-добрият питчър не би могъл сам да спечели мача.

— Значи все пак обичате бейзбол.

— Мразя го. Но моят лейтенант навремето го обичаше. Живееше заради този спорт. А също и софтбол. Професионална лига, колежански и градски турнири. Аналогиите просто са се набили в съзнанието ми.

— Бейзболът наистина е страхотна игра. Освен това разбирам какво се опитвате да ми кажете. Нямам никакво намерение да водя тази битка сам. — Той се поколеба за момент. — Просто държа да зная къде точно е мястото ми.

— И къде трябва да е според вас? В ъгъла? Начело на масата? Къде?

— Надявах се, че вие ще оглавите разследването. Религиозният убиец, онова разследване с отровените хранителни продукти — вие знаете как да работите под голямо напрежение. Ние двамата с вас чудесно разбираме, че има разлика между това да си добро ченге и да работиш резултатно при необичайни обстоятелства. Между едно разследване, протичащо в реално време, и едно мъртво тяло.

Болд не желаеше да бъде поставян в една категория с Флеминг. Този мъж беше прекалено самоуверен, твърде овладян и спокоен. И то

в ситуация, в която от него се очакваше да помогне на десет изчезнали деца. Той побърза да обясни:

— Може би вие се справяте добре при подобно напрежение, но мен то просто ме смазва. Влудява ме. Повярвайте ми, говоря напълно искрено. И когато съм подложен на подобен натиск, не мога просто да бездействам. Затова се залавям за работа. И не спирам нито за миг. Ето така ми действа напрежението, за което говорите.

— Същото е и при мен — кимна Флеминг. — Ако вие бяхте направил връзка между тукашното отвличане с друго, извършено в малък градец по средата на щата, какво точно щяхте да съобщите на оперативката в четири часа?

Болд го изгледа.

— Да, но не бих крил докладите. Ако кетчърът не подаде на питчъра нужните сигнали, той просто не би могъл да очаква от него да отиграе всяка топка.

Флеминг се усмихна. Големи бели зъби. Черна кожа на лицето с розови като праскова устни. Усмивката се стори прекалено приятелска за Болд, в нея имаше нещо пресилено, нещо, което Болд би предпочел да избегне в общуването си с този мъж.

— Прикриване на информация? Така ли смятате?

— Точно така. И започвам да се питам защо. Сега вече знаем за детската свирка. За афидите. Какъв е тогава смисълът от това забавяне на докладите, за които ви помолихме?

Флеминг кимна.

— Ще поговоря с Кей Калиджа. — Отново се усмихна. — Виждате ли? Вие наистина сте част от това разследване. Бях сигурен в това. Още повече, че Ла Моя толкова години е работил при вас. Влиянието ви върху този случай е много по-голямо, отколкото сте склонен да си признаете. Ще ме подкрепите ли?

Сара изви гръбче и се размърда неспокойно в ръцете му. Болд я обърна с лице към стаята. Наведе се и целуна върха на главичката й. Обожаваше аромата на косата й. Тя ритна с крачета, щастлива от целувката. Болд я целуна отново.

— Може би аз наистина ви разбирам по-добре от всички останали — отбеляза Болд. — Разбирам напрежението, под което работите. И никак не ви завиждам.

Флеминг го изгледа продължително.

Болд продължи:

— Струва ми се, че сте тук, защото очаквате от мен някакъв съвет.

Флеминг се ухили.

— А моят съвет е да отбягвате Мълрайт, да работите с Ла Моя и да вярвате, че и ние, също като вас, отчаяно искаме да разрешим този случай. За Шийла Хил е много важно кой именно ще оглави разследването. Ако съдя по онова, което се говори, това може би важи и за вас, макар аз да се съмнявам. Другите обаче не знаят това. Когато станат свидетели на желанието ви да контролирате цялото разследване, те ще го отдадат на амбицията ви за власт, а не на стремежа ви работата да бъде изпипана както трябва.

— А вие може би бихте могли да им обясните това — предложи Флеминг.

Ето за какво бе дошъл. Искаше подкрепата на Болд — долу, в окопите.

— Това едва ли би помогнало особено. Вие ще трябва да ги убедите, не аз. Не е нужно да се обичаме един друг — трябва само да работим заедно. Онова, което може и да не знаете все още, е, че Сиатъл не е едно малко градче в средата на щата. Тук ще ви се наложи да работите с добър екип от добри професионалисти. Но решението за това как ще се държите с тях, си е лично ваше.

Флеминг надигна едрото си тяло от стола.

— Независимо от преместването ви в друг отдел, трябваше да поверят това разследване на вас.

— Аз съм напълно доволен от сегашното положение — отвърна Болд и прегърна Сара още по-силно.

— Съжалявам за съпругата ви — промълви Флеминг. — Надявам се да се оправи.

— Вече се оправя — отвърна Болд.

Изпрати с поглед лъскавата кола, която се отдели от тротоара и се изгуби в далечината. Искаше да е сигурен, че Флеминг си е тръгнал. После внимателно провери кухнята за подслушвателни устройства. А също и телефона. Изобщо не се доверяваше на Флеминг.

10.

Триш Уайнстейн бе пътувала с колата си едва петнадесет минути, когато почувства първите болки. След първата вълна на гадене тя разбра, че физкултурният салон за момента ще трябва да отпадне от плановете й. Месечното й неразположение винаги й се отразяваше много зле. А в момента даже не й беше и до пазаруване. Искаше само да си вземе едно хапче мидол и да се сгуши в леглото с топла грейка.

Шофираше по-бързо от обикновено. Болките се усилваха, гадеше й се все по-начесто и тя искаше час по-скоро да се прибере у дома. Да се потопи във ваната. Може би Филис ще се съгласи да остане още малко, за да може тя да подремне малко.

За разлика от всеки друг път Триш се запъти не към задната, а към входната врата — действие, което така и не можа да проумее и да си обясни по-късно, когато мислеше за случилото се през този ден. Вратата почти веднага се блъсна в нещо тежко и не помръдна повече. Триш надникна и видя чифт ботуши, марка „Ъгс“. „Филис носи такива ботуши“, помисли си Триш, без да свърже двете неща в ума си. Натисна вратата по-силно и едва тогава осъзна, че по този начин избутва тялото на свекърва си по килима. Връхлетяна от неописуем ужас, тя понечи да изкрещи, но писъкът заглъхна в гърлото й при вида на възрастната жена, която, с пяна на устата, се тресеше в неконтролируеми конвулсии. Сърдечен пристъп!

Но един евентуален сърдечен пристъп не обясняваше наличието на голямата мукавена кутия, която Триш намери във всекидневната. Нито пък отворената врата на детската стая. И в този миг зрението й се замъгли, ушите й запищяха, обгърна я мрак. Олюля се, вцепенена от ужас, и посегна да се хване за нещо, за да не падне. Не можа да уцели бравата на вратата, краката й поддадоха, тя се свлече на колене и запълзя към детската стая. От гърлото й се изтръгна почти животински рев:

— Х… е… й… с…

11.

В четвъртък, деветнадесети март, в един часа и седем минути след обяд, в центъра за спешни позвънявания бе получено истерично обаждане, в което се съобщаваше за изчезнало дете и за възрастна жена, нуждаеща се от незабавна медицинска помощ. Изпратената линейка пристигна в един часа и двадесет и една минути. След по-малко от десет минути там бяха и Дафни Матюс и Джон ла Моя. Ла Моя пресрещна медицинския екип в момента, в който качваха пострадалата жена в линейката.

— Конвулсии — информира го шофьорът. През това време Дафни утешаваше родителите. — Някакъв пристъп.

— Възможно ли е да е причинен от електрошокова палка?

— Може, но за момента ми се струва, че е по-вероятно да става дума за епилептичен припадък. Предполагам, че е в това състояние почти цял час. Има късмет, че е още жива. *Голям* късмет.

— Ако изобщо става дума за епилепсия — промърмори Ла Моя, който изобщо не вярваше в тази диагноза.

Минута по-късно линейката потегли.

— Смятам да ги последвам — информира го Дафни. — Успях да разбера, че съпругата е била извън дома — ежеседмичното пазаруване и час по аеробика. Детето било поверено на грижите на свекървата. Майката обаче се почувствала зле и се прибрала по-рано. Синът й Хейс не бил у дома, а свекърва й лежала в конвулсии до входната врата.

Ла Моя бързо си записа цялата тази информация.

— Ще ти се обадя — рече Дафни и тръгна към колата си.

— По-късно — извика след нея Ла Моя.

Влезе в къщата и затвори вратата след себе си. На тротоара имаше само неколцина съседи. Ла Моя се обърна към униформения полицай, озовал се пръв на повикването.

— Хубаво е, че не си вдигнал много шум около случилото се. Нека се опитаме да задържим това положение. Излез навън при

съседите и учтиво ги помоли да се приберат по домовете си. Обясни им, че жената има здравословен проблем, но медиците вече са се погрижили за това. Нито дума за отвличането.

— Ясно. — Мъжът веднага излезе от къщата.

Служителите от спешния център бяха свършили всичко както трябва — вместо да използват диспечера и радиостанциите на полицейския участък, те бяха позвънили по обикновен телефон и по този начин бяха скрили информацията от медиите, както и от всички други любопитни откачалки, които подслушваха полицейските честоти. След отвличането на Ронда Шотц Болд бе изготвил подробен меморандум в този дух и го бе изпратил до всички инстанции. В резултат на това в момента пред къщата нямаше нито един репортер и Ла Моя разполагаше с достатъчно време, за да си свърши работата на спокойствие.

Набързо скицира в бележника си груба рисунка на входната врата, като включи и големия празен кашон. Сцената на престъплението сякаш оживя пред очите му. Възпроизведе случилото се стъпка по стъпка пред униформения полицай, който стоеше до него.

— Пристига някакъв мъж с пакет. Ако съдим по вида на този кашон — доста обемист и тежък. Всъщност бил е почти празен. Убеждава възрастната жена да му отвори, за да го внесе в къщата. Влиза вътре, обръща се и я зашеметява с TASER. Цялото представление с пакета е заради съседите. В големия кашон е имало друг — по-малък. Всеки евентуален свидетел би казал, че го е видял да влиза с един пакет, а да излиза с друг. В по-малкия кашон е скрил детето. После се качва в колата си — мисля, че става дума за бял минипикап с някакъв надпис на страничната врата — и си тръгва, необезпокояван от никого.

— Така ли смятате? — Униформеният полицай има̀ глупостта да се усъмни в думите му.

— Не! — излая Ла Моя. — Просто си бърборя празни приказки, за да те забавлявам. Иди най-после да свършиш нещо полезно. В онова куфарче има телефонно оборудване. Монтирай го.

Хейс Уайнстейн може да е бил отвлечен от някой имитатор, от човек, който би опитал да поиска откуп за детето, без да знае, че Гайдаря от Хамелин никога не го прави. Само че сгърчената от конвулсии възрастна жена подсказваше нещо друго: електрическият

заряд бе уцелил диафрагмата, или пък бе попаднал твърде близо до сърцето, като по този начин бе разстроил цялата й нервна система и бе причинил обхваналите я конвулсии. Случилото се бе дело на Гайдаря от Хамелин. В душата на Ла Моя се прокрадна чувство на провал и вина — той ръководеше разследването. Негово задължение бе да възпре това копеле.

Направи още скици на интериора на къщата, написа и някои бележки, за да му напомнят по-късно за онова, което бе видял. След няколко минути застана на вратата на празната детска стая и обяви високо:

— Проверка на килима!

Заедно с униформения полицай се отпусна на колене и двамата започнаха да опипват килима, следвайки предварително изготвения от Ла Моя и отбелязан в бележника му план. Самият той започна твърде бързо и нетърпеливо. Наложи си да поспре за миг, да се успокои и едва тогава тръгна отново. Движеха се изключително предпазливо, без да бързат, като внимателно изследваха всеки сантиметър от килима. Всичко, което намериха — трохи, конци, косми от домашен любимец, малки камъчета — слагаха в малки бели торбички и надписваха със син химикал. Всичко това трябваше да се свърши преди някой друг да е влязъл в стаята и да е замърсил с обувките си сцената на престъплението.

Прекараха петнадесет минути в детската стая и още десет край входната врата. Микробусът на криминалната лаборатория спря пред къщата тъкмо когато Ла Моя стигна до прага на входната врата. Той внимателно опипа килима, защото знаеше, че обувките винаги леко се огъват, докато преминават празното пространство между прага и килима. Пръстите му напипаха някакъв малък, твърд предмет и от устните му се отрони възбудено възклицание. Сърцето му учести ритъма си. Той вдигна ръка към светлината и огледа трофея си.

Малко, но дебело парче от прозрачно синьо стъкло.

Дафни използва значката си и с нетърпящ възражение глас успя да си извоюва един празен кабинет в болницата. Болничната обстановка й напомни за Лиз Болд, която пък на свой ред й напомни за Лу, който пък извика в главата й образа на собствения й приятел Оуен

Адлър. Надеждите и страховете й се лутаха в мислите й, докато очакваше пристигането на семейство Уайнстейн. Животът й до този момент като че ли протичаше по строго установена схема — работа, любовник, пак работа, а после — нов любовник. Свидетелство за този неин начин на живот бяха няколкото тънки бръчици, появили се около очите й. Живот, изпълнен с тревоги и несигурност, достигнала кулминацията си преди година, когато Дафни развали годежа с Оуен. А сега той отново се бе върнал в живота й.

Всъщност той никога не бе преставал да й изпраща цветя, макар да бе преустановил телефонните обаждания. Беше й дал нужното й време и свобода, за да премисли нещата — да ги почувства отново — но не й бе позволил нито за миг да го забрави. Една седмица й изпращаше перуники, през следващата лилии, а после нарциси, божури… но никога рози. Те бяха твърде ярки и натрапчиви цветя за човек с дипломатичната изящност и такт на Оуен. Самата тя му се бе обадила по телефона веднъж и още веднъж. Поканила го бе на вечеря. От няколко седмици отново излизаха заедно, а той нито веднъж не бе преминал отвъд границата на приятелската целувка за лека нощ, макар че в последно време на Дафни й се искаше да го бе сторил.

Оуен беше милионер, натрупал състоянието си благодарение на собствения си ум и предприемчивост. Името му неизменно присъстваше сред поканените на всички благотворителни събития за набиране на средства за някаква благородна кауза. Дафни бе започнала да приема парите и престижа му, както и да се примирява с натиска, който обществото оказваше върху него, опитвайки се да се докопа до времето и богатството му. Самата тя със завидна лекота преминаваше от перли и тежки тоалети от черно кадифе към изтъркани дънки и маратонки.

Дочу приближаващи стъпки и без особено усилие успя да се съсредоточи върху предстоящата работа, макар че името на Оуен Адлър продължи да се спотайва в мислите й, а този факт сам по себе си беше достатъчно красноречив. Щеше ли отново да й предложи брак, или този път *тя* ще трябва да поеме инициативата?

Лекарите продължаваха да се занимават с Филис Уайнстейн, а Дафни използва това време, за да разговаря със съпруга и съпругата — Сидни и Триш Уайнстейн. Тя многократно подчерта, че техните

показания — по възможност с най-големи подробности — са от изключително значение за намирането на детето им.

През изминалите две седмици Дафни бе проучила повече от петнадесет случая на отвличания на деца, опитвайки се да се подготви за работата си като член на специалния отряд, създаден за залавянето на Гайдаря от Хамелин. Смяташе се, че девет от тези случаи са дело на същия този човек. Другите шест деца бяха отвлечени с цел незаконно осиновяване — четири от тях извън страната, а две — в Съединените щати. Предвид кратките срокове, с които разполагаха, Дафни съзнаваше, че е направила всичко по силите си, за да се подготви възможно най-добре. Оказа се обаче, че никой и нищо не би могъл да я подготви за срещата със Сидни Уайнстейн.

Дребничкият мъж имаше нещо хищническо в излъчването си. Съвсем обикновен на вид мъж, който заради плешивата си глава изглеждаше по-стар от възрастта си, Уайнстейн седеше прегърбен на ръба на стола, преплел нервно пръстите на ръцете си. Очите му бяха широко отворени и сякаш всеки миг щяха да изхвръкнат от орбитите си, вената на челото му, изпъкнала и пулсираща, приличаше на дълъг и болезнен мехур. Беше спортно облечен. Ризата му, закопчана от горе до долу, бе подгизнала от пот под мишниците, устата му бе пълна с горчилка.

Съпругата му също се бе сгънала на две, а позата й силно напомняше положението на зародиш. По лицето й, пребледняло като платно, личаха следи от сълзи, а тук-там се виждаха розови обриви, които приличаха на ухапвания от пчела. Долната й устна висеше отворена и жената се взираше в Дафни с безжизнени, немигащи очи.

— Той ли е? — с мъка попита Уайнстейн, прокашляйки се няколко пъти, за да може да проговори.

Дафни нямаше нищо против да му позволи да изрази недоволството си от неуспеха на полицията и ФБР да разрешат този случай, но неговата враждебност й се стори прекалено силна и дълбоко вкоренена.

— Това, което знаем в този момент, господин Уайнстейн, е, че синът ви е изчезнал, а майка ви — Дафни замълча за миг, за да е сигурна, че няма да допусне грешка — е била нападната, най-вероятно по време на самото отвличане. — Тя отново замълча. Очакваше някаква реакция: гняв, негодувание, нетърпение. Жената

продължаваше да е в шок; мъжът вътрешно кипеше от ярост. — Когато ме попитахте дали е *той*, предполагам, че имахте предвид Гайдаря от Хамелин.

Жената рязко вдигна глава. Приличаше на животно, изтръгнато внезапно от дълбок сън.

— Тук сте дяволски права.

— На този въпрос ще можем да отговорим след по-задълбочено разследване.

— Глупости! — презрително изрече съпругът.

— Сид! — Съпругата му побърза да го скастри.

— Никога не постъпваме по този начин, сър — поясни Дафни. — Не можем да припишем никое криминално деяние на даден индивид, без да имаме достатъчно доказателства за това. Всяко престъпление се разследва само за себе си — включително и отвличането на сина ви. Да поставим това отвличане в една група с останалите, за момента би било прибързано и нечестно по отношение на Хейс. — Дафни се обърна към съпругата. — Искам и двамата да отговорите на някои въпроси. Колкото по-бързо получим отговорите, които ни интересуват, толкова по-големи ще са шансовете ни да открием Хейс.

— Вие чудесно знаете кой е извършил това! — възрази бащата и рязко скочи от стола. — Вие допуснахте този човек да влезе в къщата ми! Що за полицаи сте вие?

— Времето — търпеливо изтъкна Дафни — в момента все още работи в наша полза. Всяка пропиляна минута обаче рязко намалява изгледите ни за успех. — Обърна се към бащата и продължи: — Вие предпочитате да правите предположения, господин Уайнстейн. Не мога да ви виня. Отвличането наистина би могло да е дело на Гайдаря от Хамелин…

— Разбира се, че е, и вие го знаете! Аз *информирах* вашите хора! — изведнъж заяви той.

— Моля?

— Преди десет дни информирах вашите хора, че някой наблюдава къщата ни, но те не ми обърнаха никакво внимание. Побързаха да ме разкарат. Пренебрегнаха ме! А сега синът ни го няма и вие сте виновни за това, по дяволите! Нищо такова не трябваше да се случва!

— Почакайте малко — вдигна ръка Дафни. От спокойствието й не бе останала и следа. — Какво сте ни казали преди десет дни? Какво точно?

— Идете да попитате операторите на телефон 911, за бога! Те са хората, които ме преебаха.

— Значи вие всъщност сте видял този човек?

— Не, не съм казвал такова нещо.

— Какво тогава?

— *Усетих* го.

— О!

— Нали сте чували как хората понякога изпитват чувството, че някой ги наблюдава. Не ми казвайте, че не разбирате за какво ви говоря — възкликна недоволно Уайнстейн. — Това чувство не подлежи на описание. — Започна да мести поглед от Дафни към съпругата си и обратно. Опитваше се да долови разбиране и подкрепа в погледите им, но не сполучи.

— Изобщо не си споменавал за това — оплака се жена му.

— Разбира се, че ти казах.

— Казал си ми, че някакъв похитител на деца наблюдава къщата ни? Нищо подобно! — Изведнъж на лицето й се изписа мигновено прозрение. — Това ли те тормозеше дни наред? — Обърна се към Дафни и поясни: — От две седмици се държи като откачен. — Погледна съпруга си. — Бях започнала да си мисля, че имаш любовница, макар винаги да съм вярвала, че това е малко вероятно. — Триш отново се наведе и свря брадичка между коленете си.

Дафни заговори бавно и отчетливо:

— Господин Уайнстейн, обяснете ми как разбрахте, че някой ви наблюдава?

— Първо… една нощ долових някакви странни шумове. Чух ги, макар че тя очевидно не е… И тогава ви се обадих на вас. Шумът се чуваше точно около къщата ни. На 911 ми отговори някаква жена. „Навън има някой“, казвам й аз. „Изпратете полиция.“ Но изпратихте ли? Онази ми поиска пълно описание на човека. Можете ли да си представите? Някой се опитва да ни нападне, а човекът, от когото се очаква да ни помогне, иска от мен пълно описание. „Изчакайте така“, казах й аз. „Ще отида да взема касетофона си и да запиша шумовете. Но на мен ми прилича на кражба с взлом.“ — Отново погледна Дафни

и жена си. Търсеше съчувствие. Не го получи. — Дежурната на 911 ми каза, че ще изпратят патрулна кола, за да огледат района, но аз изобщо не видях полицаи наоколо.

— И бяхте ли нападнати? — попита Дафни. — Може патрулната кола все пак да е обиколила квартала.

— Това са пълни глупости и ние и двамата го знаем.

— Кога отново…

— Следващия път бях в колата си. Карах из квартала. Прибирах се от работа. Бях на две-три преки северно от нашата къща. Минах край един тип, който тъкмо се качваше в пикапа си. Нали ги знаете онези… как точно ги наричаха… Дето пръскат срещу буболечки…

— Хигиенист от службата за борба с домашните вредители — предположи Дафни, почувствала силна слабост в стомаха си. Чутото от нея напълно съответстваше на информацията, получена от Дийч.

— Хигиенист! — съгласи се Уайнстейн. — И съм готов да се закълна, че той ме наблюдаваше, макар да се преструваше, че гледа в друга посока. Може думите ми да ви звучат налудничаво, но…

— Не е така — увери го Дафни. Тя ценеше свидетелските показания и им вярваше, за разлика от повечето си колеги. Понякога цялостният смисъл се губеше, но малките подробности винаги бяха от полза.

— И тогава ви се обадих отново. Вашите хора се отнесоха по същия начин. Дали онзи тип се е намирал в моята собственост? Дали е отправял вербални заплахи? Осъществен ли е бил физически контакт? — Той отвратено поклати глава. — А сега това…

— Колата? — попита Дафни, опитвайки се да прикрие вълнението си. — Споменахте, че бил с пикап. Спомняте ли си цвета?

— А, значи сега изведнъж проявихте интерес? Това ли се опитвате да ми кажете? Що за хора сте вие?

— Цвета на пикапа? — продължи да го притиска Дафни.

— Бял.

— Кажете ми нещо повече за шофьора — предложи тя.

— Какво има за казване? Цялото му лице бе скрито. Големи очила. Някаква джаджа на устата.

— Респиратор? — предположи тя.

— Да. И какво получих от ченгетата? Въпроси. И ето сега и вие продължавате само да питате. И с какво ще помогне това на Хейс?

Вече е твърде късно. И аз ще ви съдя, да знаете! Ще ви осъдя, по дяволите!

Вратата се отвори и в стаята влезе лекарка с бяла престилка и мрачно изражение на лицето си. Погледна двамата съпрузи с тъжните си очи и бавно поклати глава.

— Съжалявам, че трябва да ви кажа това… — започна тя.

12.

— Лу! Възникна опасна ситуация! — подвикна Дафни, която тичаше като обезумяла край кабинета му.

Болд я познаваше достатъчно добре, за не задава никакви въпроси. Веднага излезе от стаята и се затича след Дафни по стълбището, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Петият етаж, „Престъпления срещу личността“, отдел „Убийства“ — това си оставаше неговият емоционален дом. Службата му в разузнаването, която се изискваше като основание за повишаването му в длъжност, възприемаше по-скоро като условна присъда.

Докато тичаше, се опитваше да отгатне какво може да се е случило: двама офицери, хванали се за гушите; избягал заподозрян; опит за самоубийство… полицейската професия понякога оказваше странно въздействие върху хората.

Двамата с Дафни стигнаха до входа към отдела и надникнаха през обезопасителното стъкло.

— Кой е този? — попита Болд, забелязал мъжа, който размахваше полицейски деветмилиметров пистолет и държеше под прицел около дузина униформени и цивилни ченгета, които стояха като замръзнали по местата си.

— Сидни Уайнстейн. Бащата на второто похитено дете — отвърна тя. — Син на убитата възрастна жена. Повикахме го тук да разгледа някои снимки, защото може да се окаже, че е виждал Гайдаря от Хамелин. — Стъклото пред тях се замъгли от учестеното й дишане.

— Това никак не ми харесва — отбеляза Болд.

— И ти ли виждаш онова, което виждам аз? — попита го Дафни.

— Ще ми се да не го виждах.

Дънкин Хейл и Гари Флеминг, пристигнали за оперативката в четири часа, стояха точно зад Сидни Уайнстейн и скрити зад ъгъла наблюдаваха възникналия хаос.

Болд даде сигнал на дежурната да ги пусне да влязат. Уайнстейн псуваше безспир и на висок глас се оплакваше от некомпетентността

на полицията.

— Майка ми и детето ми! — проплака той.

Дежурната служителка бавно повдигна ръка и натисна бутона, с който освободи обезопасената врата. Сидни Уайнстейн, чул бръмченето от отварянето на вратата, френетично размаха оръжието и хората, застанали в полукръг пред него, се опитаха да се прикрият.

— Никой да не влиза! — изкрещя той.

— Само аз — обяви Дафни и пристъпи в стаята. — С мен е и лейтенант Болд. Той е човекът, който се зае да проучи онези ваши обаждания на телефон 911. Твоите оплаквания са срещу тях, Сидни, не срещу тези хора тук.

Болд влезе след нея. Нямаше и най-бегла представа за какви обаждания на 911 става дума.

Тежката врата се затвори шумно и за момент отвлече вниманието на Уайнстейн.

В този момент Болд забеляза подадения от Флеминг сигнал, който сочеше към стаята за почивка, отделена със стъклена стена, на която се бе подпрял Уайнстейн. Тази стая преди време се използваше като зала за размножаване на документи и имаше две врати от двете страни на ъгъла. Флеминг възнамеряваше да стигне до Уайнстейн през тази стая, ако Болд успееше да го премести по-близо до вратата, която зееше отворена вляво от Уайнстейн.

Дафни продължи да уговаря нещо мъжа, но Болд напълно изключи гласа й и съсредоточи цялото си внимание върху Флеминг, който внимателно завъртя дръжката на вратата и се плъзна в стаята за отдих. Дафни не обръщаше никакво внимание на Флеминг — тя винаги бе разчитала на психологическите, не на *физическите* методи.

— Нека за момент да помислим за Хейс — подхвърли тя и си възвърна пълното внимание на Уайнстейн. Изобщо не й се искаше да споменава споминалата се майка на Уайнстейн, но за Хейс все още имаше някаква надежда. Тя пристъпи по-близо.

— Не се приближавай! — извика той и насочи пистолета към нея.

Дафни се закова на мястото си.

— Добре… добре… хайде да помислим малко. Заедно. Сидни? Добре. Ти си интелигентен човек, не си престъпник. Ако застреляш един от нас, какво ще стане с теб? Ами с Хейс? Ако натиснеш спусъка

на този пистолет, ще бъдеш застрелян мигновено. Или пък ще прекараш остатъка от живота си в затвора. Те ще се погрижат за това. — Дафни посочи с ръка униформените и цивилните полицаи в стаята. — И какво ще стане *с Хейс*?

— Той никога няма да се върне. Нито едно от онези деца не е било намерено.

— Нима се предаваш? — прекъсна го Дафни. — Да не би да искаш и ние да се откажем?

Уайнстейн се напрегна целия. Очевидно се опитваше да вземе някакво решение.

— Майка ми — проплака той.

— Пусни оръжието, Сидни — посъветва го Дафни. — Веднага. — Мъжът продължи да размахва пистолета. — Представи си, че точно в този момент Хейс също се намира под дулото на насочен към него пистолет. Също както ти ни държиш на прицел? Би ли одобрил това?

Пистолетът подскочи в ръката на Уайнстейн, пръстът му застрашително лежеше върху спусъка.

Дафни пристъпи още една крачка напред.

— Не — предупредително изсъска Болд.

Тя махна с ръка на Болд да млъкне. Беше забелязала Флеминг и се опитваше да предотврати използването на сила.

Болд знаеше, че амбицията й понякога можеше да я заслепи. На врата й имаше грозен белег, останал й от един сблъсък с Религиозния убиец. Оттогава непрекъснато носеше блузи с високи яки и шалове, за да прикрива грешката си.

Тя отново заговори на Уайнстейн.

— Как мислиш, че се чувстват тези хора под дулото на пистолета, който си насочил срещу тях?

Уайнстейн огледа всичките един по един, без да сваля пистолета. На Болд му се стори, че този човек е абсолютно превъртял и непредсказуем.

Флеминг, все още незабелязан от Уайнстейн, продължи да лази на колене и за един кратък миг се появи до вратата, която бе най-близо до Уайнстейн. Необходимо бе Болд да го принуди да се премести по-близо до нея.

Болд пристъпи вдясно, вдигна ръце над главата си и рече високо:

— Повечето от присъстващите в тази стая също имаме деца, господин Уайнстейн. Аз лично имам две. Майлс и Сара.

Дафни яростно го изгледа, вбесена от решението му да подпомогне насилственото разрешаване на тази ситуация.

— Да, така е — потвърди тя. — Но все пак си остани на мястото.

Без да сваля вдигнатите си ръце Болд продължи да се придвижва надясно, приковал изцяло върху себе си вниманието на Уайнстейн.

— Виждаш ли този човек? — Дафни се обърна към Уайнстейн и му посочи Болд. — Той работи по двадесет и четири часа в денонощието, за да залови похитителя на онези деца, а сега е принуден да се занимава с теб, вместо да си върши работата. Смяташ ли, че това е справедливо спрямо Хейс, Сидни? Помисли си внимателно. И *пусни* този пистолет!

Флеминг, все още на четири крака, се показа отново на вратата, вляво от Уайнстейн. Всички, освен Уайнстейн, който стоеше притиснал гръб към стената, го забелязаха.

— Вие сте некомпетентни! Всичките до един! — разкрещя се отново мъжът. — Спри! — нареди той на Болд и пристъпи още една крачка към вратата.

Болд пристъпи заедно с него — една последна крачка. Уайнстейн нервно го последва. Флеминг изглеждаше готов за действие.

— Свали пистолета! — продължи да го умолява Дафни, която на всяка цена държеше да избегне физическата намеса. — Моля те, Сидни. Заради Триш, заради Хейс. Свали… пистолета… *Сега!*

Лицето на Уайнстейн се разкриви от мъка, раменете му потрепериха. Не можеше повече да държи ръката си изпъната, която бавно се огъна под тежестта на оръжието. Цевта на пистолета се насочи към пода.

Флеминг скочи като пъргава котка, удари ръката на мъжа, измъкна пистолета, изви ръката му назад зад гърба и обви свободната си ръка около врата му. Всичко това — с едно-единствено плавно и отработено движение. Блъсна го с колене отзад, свали го на пода с лице към земята и се стовари отгоре му. Болд мигновено се приближи до тях, провря ръце под тялото на Флеминг и окова китките на Уайнстейн с белезници.

— Закопчах го! — обяви Болд.

Едно от униформените ченгета подритна пистолета настрана, а после го вдигна от пода.

Болд повтори:

— Добре. Вече е окован.

Дочу Флеминг, който шепнеше заплашително в ухото на Уайнстейн.

— Ти си долен кучи син. Даваш ли си сметка, че тези хора работят денонощно заради теб? — Флеминг блъсна главата му в пода, а после, с пухтене, се изправи.

В този момент стаята се разтресе от избухналите аплодисменти.

Помъкнаха Уайнстейн, за да го регистрират. Дафни неотлъчно вървеше до него. Болд, Хейл и Флеминг се събраха в стаята за отдих. Хейл стисна ръката на Флеминг — държеше се като играч, който поздравява треньора си. Лицето на Флеминг лъщеше от пот. Той погледна Болд в очите и заяви:

— Май си мислиш, че бях малко груб с него.

— Мисля си, че си твърде бърз за човек с ръст като твоя, и съм ужасно благодарен за това.

— Той изобщо не можеше да се контролира. А това е нещо, което ме изпълва с ужас. Балансът между емоциите и разума е твърде крехък. За момент и аз се поддадох на чувствата си.

— Той просто бе превъртял — обади се Хейл, който като че ли гореше от желание да се включи в разговора.

— Не че не му съчувствам — добави Флеминг. — Мога да си представя мъката, която изпитва, скръбта му на родител, чувството на вина. Кой би искал да стои отстрани и да бездейства, когато детето му е в опасност? Аз не бих го направил. А и като се има предвид онова, което ни разказа за безрезултатните обаждания на 911, едва ли бихме могли да го виним за яростта и безсилието, които го измъчват. За необуздания гняв.

Болд се обади:

— Тези въпроси не се разрешават с оръжие в ръка.

— Ти имаш деца — подхвърли му Флеминг. — Как би се чувствал, ако беше на негово място?

— Как бих се чувствал и какво бих направил по въпроса са две съвършено различни неща — заяви Болд.

— Така ли? Само в случай, че емоциите и разумът ти са добре балансирани и са поставени под пълен контрол — поясни мнението си Флеминг. — С Уайнстейн обаче не е така. В момента, в който човек наруши това крехко равновесие, никой не би могъл да предвиди какво ще направи след това. Виждал съм подобни случаи с очите си. Може би ти също. Понякога дори самият аз се чувствам по този начин — по-тихо додаде той. — Имам чувството, че съм на ръба и всеки момент ще превъртя.

— И на мен ми се е случвало. — Хейл като че ли изпитваше гордост от това признание.

— Всички ние си имаме своите моменти на слабост — съгласи се Болд. — А днес определено беше един от тези мигове за Уайнстейн. — Болд изведнъж си даде сметка, че от началото на разговора Флеминг нито за миг не бе отклонил поглед от него. Той беше много напорист мъж с неоспоримо присъствие — без всякакво усилие от своя страна успяваше да наложи мнението си във всяка една ситуация. Хората като Флеминг обикновено биваха наричани *родени водачи*. — Много ти благодаря за намесата преди малко.

Двамата мъже отново си стиснаха ръцете.

— А аз ти благодаря, че го приближи до мен. Двамата бяхме много добър екип.

На Болд не му се искаше да гледа на себе си като на част от екипа на Флеминг. Изкачи се по стълбите до етажа, на който работеше, замислен за тънката линия между емоциите и разума. Опитваше се да си представи каква ли буря бе вилняла в мозъка на Уайнстейн по време на този изблик на неконтролируема ярост и осъзна, че никога не би искал да преживее нещо подобно.

13.

Един състрадателен съдия спаси Уайнстейн от перспективата да прекара нощта в градския затвор, като сведе обвинението до необмислена заплаха. Уайнстейн бе освободен след поетото от него задължение да внесе определената гаранция и да се яви в съда след две седмици.

В петък сутринта, двадесети март, денят започна със силни мусонни дъждове и вятър със сила до петдесет възела. Едрите дъждовни капки блъскаха по стъклата на петия етаж с такава сила, че човек би си помислил, че камъчета чакъл хвърчат към прозорците, а полицаите, чиито бюра се намираха близо до стъклата, трябваше да крещят в телефонните слушалки с пълно гърло, за да могат да кажат и чуят каквото и да било. Духът беше нисък, настроението — кисело. Хората от специалния отряд започнаха да се отчайват — колкото повече време минаваше от едно отвличане, толкова по-малка ставаше надеждата, че ще успеят да върнат жертвата невредима.

Джон Ла Моя спа три часа, взе един душ, преоблече се и се върна в сградата на полицията, навлякъл чифт омачкани дънки. Със същия успех можеше да се подпали насред отдела — такова изумление предизвика у колегите му неговият неугледен външен вид. След трите последователни безсънни нощи той имаше чувството, че някой е прокарал тънка струна през главата му и я дърпа с все сила през неравномерни, лошо подбрани интервали от време. Две изчезнали деца и една мъртва баба. Лайната вече бяха попаднали във вентилатора и цялата мръсотия се лепеше по него. Отдавна бе научил от Болд, че в полицейската работа винаги трябва да са подготвени за неочакваното. Ла Моя вече бе решил, че е видял всичко, което можеше да се види, и нищо не би могло да го изненада. Оказа се, че за пореден път е допуснал грешка.

Детектив Боби Гейнис се запъти с отсечена крачка към малкия кабинет на Ла Моя. Вървеше леко приведена напред, сякаш се бореше с насрещен вятър или пък се катереше по стръмно възвишение. Дребна, но жилава, Гейнис имаше къса кафява коса и ръце като на мъж. Първата жена детектив в отдел „Убийства“ — протеже на Болд — Гейнис се славеше със забележително постоянство, прецизност и професионализъм.

Ла Моя нямаше никакво желание да разговаря с нея. Беше й възложил разследването на един смъртен случай във Фремонт — случай, който трябваше да бъде приключен час по-скоро, за да могат всички хора от отдела му да съсредоточат усилията си върху Гайдаря от Хамелин. Беше й дал случая с надеждата, че тя ще се справи без негова помощ и участие. Той самият вече си имаше достатъчно трупове — не му трябваха и нейните.

— Точно в този момент не ми е до това — изръмжа Ла Моя и вдигна ръце, за да я възпре.

— Напротив, важно е — инатливо го информира тя и спря пред бюрото му, останала без дъх. Подобно на Ла Моя, и Гейнис обикновено вървеше по стълбите и рядко използваше асансьора. Беше дребничка и слаба, но притежаваше сила и издръжливост, които далеч надвишаваха пропорциите на тялото й. — Това, което ще ти кажа, е толкова интересно, че веднага ще запееш друга песен.

— Като имам предвид кой ми го казва… — Той разпечата големия плик, който Гейнис му подаде, и извади съдържанието. — Предварителни лабораторни доклади? — невярващо възкликна той. — А аз се надявах да ми покажеш лъскави снимки в цял ръст на стриптийзьорките от Първо авеню.

— Това е по-добро, повярвай ми.

Ла Моя подхвърли папката настрана.

— Защо не вземеш да ми разкажеш накратко за какво става дума? — Улови се, че повтаря една от често използваните фрази на Болд, и се запита каква част от работата си върши на автопилот и доколко успява да прояви самия себе си.

— За смъртния случай? За така наречената смърт по невнимание? — попита тя. — За онзи с прекършения гръклян, дето уж се бил подхлъзнал във ваната? Казва се Андерсън. Бял мъж, на около

четиридесет и пет години. Заключението на полицая, пристигнал пръв на местопроизшествието, е *злополука*.

— Не ми причинявай това — примоли се Ла Моя. — Просто изреди фактите, моля те.

— Значи отивам аз там, оглеждам жилището, нахвърлям някои скици в бележника си, разговарям със съседите. Обичайната практика. Човекът е бил много спретнат и подреден. Една жена винаги забелязва тия неща. Тениската, с която спи, е сгъната като по конец и внимателно прибрана под възглавницата. Всяко нещо си е на мястото. Една съседка го намерила да лежи захлупен по очи във ваната. Предполага се, че е вземал душ, подхлъзнал се е, паднал и си счупил врата. Възможно е, разбира се… случвало се е и друг път. С осемдесетгодишни старци. Но с един тип, който още няма и петдесет?

— Случва се — настоя Ла Моя. — Хората често се подхлъзват във ваните си.

— Проблемът е в това, че онзи красавец е стоял с перуката си под душа и цялата тая история ми се вижда твърде неубедителна.

— Може да е искал да се топне във ваната. Набързо. Без да сваля перуката си. После се изправя и му причернява пред очите. Пада и се удря лошо. Кое му е толкова неубедителното?

— Не, не, не е станало по този начин. Душът е *течал*, когато са го намерили. Не ти ли казах? Съседката от съседния апартамент проявила любопитство. Та той е стоял под душа, не е киснал във ваната. А щом е бил под душа, тогава перуката му би трябвало да бъде поставена на гипсовата глава, поставена над мивката именно с тая цел. Но не! Тя си стояла на главата му, а това е просто безсмислено.

— Приключвай случая, Бобси. Не разполагаш с нищо. — Ла Моя прекрасно знаеше, че този прякор я нервира. Надяваше се по този начин да се отърве от нея.

— Но това е само началото — обяви тя. — Да не би да смяташ, че ще седна да губя времето на моя сержант заради някаква си перука? — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Можеш само да се радваш, че реши да изпратиш жена да разследва този случай.

— Ама че аз умирам от радост, не забелязваш ли? — Той се насили да се прозине.

— Дрехите на удавника са нахвърляни безразборно по пода. А той е скрупульозно *подреден* човек, нали помниш? Нататък става още

по-лошо. В гардероба намирам шест чифта обувки — спретнато подредени и с внимателно развързани връзки. Обувките, които намерих пред банята обаче — онези, които очевидно е носил преди да реши да се къпе — са били събути със завързани връзки. Просто са били измъкнати от краката му. Това напълно противоречи на модела му на поведение. И е нещо, което може да се представи като доказателство в съда.

— Връзките на обувките му? Хайде, стига, детектив!

— Виж какво, това наистина са косвени улики. Но от тях ми завират хормоните. И аз започвам да се оглеждам за нещо по-съществено. И го намирам в панера с мръсното пране — чифт панталони в цвят каки, оплескани около коленете с нещо *жълто*. Същото като онова по детското легло на бебето Шотц. — Гейнис се наведе напред и почука с пръст по лабораторния доклад, който Ла Моя бе предпочел да не чете. — Жълто. Като цветен прашец.

Ла Моя тръсна глава, за да проясни мислите си, и си повтори наум последните й думи. Тя продължи, като съвсем съзнателно произнасяше думите бавно и отчетливо.

— Жълтото петно на креватчето — цветен прашец — намираше се горе-долу на височината на коляното. По влакната от постелката на тауруса, които бяха намерени по килима в детската, също имаше прашец. — Гейнис отново кръстоса ръце. — Все още ли искаш да приключа набързо този случай, *сержант*?

— Чакай малко. — Боби не беше единствената, която постоянно се заяждаше с повишението му. Но тя току-що бе открила възможна връзка с отвличането на Ронда Шотц. И той не би могъл да я пренебрегне. Даже и да му се искаше.

Гейнис обясни:

— Лофгрийн изследва уликите, намерени в дома на семейство Шотц. Тези от дома на Андерсън бяха изследвани от Саманта Хилър. Техниците са различни, но резултатите съвпадат — жълт цветен прашец. Трябва да продължим по тази следа. — Очите й заблестяха.

Ла Моя обаче не споделяше ентусиазма й. Той бутна стола си назад, погледна я и попита неохотно:

— Кой е той?

Когато се усмихнеше, ставаше красива.

— Има доста дълго досие — проникване в чужда собственост, нарушаване на правото на личен живот — подслушвал телефонни разговори, снимал без позволение…

— Частен детектив — отгатна Ла Моя.

— Но без разрешение. Проверих.

— Болд може да знае нещо по въпроса — предположи Ла Моя. В разузнаването имаха досиета на повечето типове като Андерсън.

— А аз си помислих, че не проявяваш интерес — подхвърли тя.

— Стига си дрънкала! Качваме се горе.

— Той е наемник, който прави непозволени снимки — информира ги Болд, загледан в екрана на компютъра си. — По-скоро *беше*. Извършвал е проследяване и наблюдение върху различни обекти, но все кокошкарски истории: неверен съпруг, който чука секретарката си, съпруга, която си угажда с треньора по тенис. Може би понякога е припечелвал по някой долар от наркотици и комар, но само когато е бил притиснат от недостиг на пари. При добро заплащане сигурно е прибягвал и до бейзболна бухалка, но като цяло е бил дребна риба. Продавал се е, но на дребно.

— Значи светът нищо не е загубил със смъртта му — отбеляза Ла Моя.

— Той ли е… той ли е бил Гайдаря от Хамелин? — попита Гейнис. — Възможно ли е това?

Тя накратко бе информирала Болд за връзката с цветния прашец. Той се намръщи.

— Андерсън е боклук, Боби. Малък смотан играч. Местен пройдоха. С коефициент на интелигентност колкото стайната температура в момента. Не е по силите му да организира и извърши нещо такова.

— Тогава цветният прашец си е чисто съвпадение? — уточни Гейнис с ясното съзнание, че Болд ненавижда тази думичка.

Ла Моя се включи в обсъждането.

— Ами ако Гайдаря от Хамелин си наема такива продажни момченца, готови да му работят за жълти стотинки? И щом си свършат работата, ги очиства.

Предположението му привлече интереса на Болд.

— Не би им позволил да участват в самото отвличане — възрази той. — Но в подготовката може би. Сблъсквали сме се и с по-странни неща.

Гейнис започна да разсъждава на глас.

— Уреждат си среща някъде, в резултат на което и двамата се оказват с полепнал по дрехите им цветен прашец. Гайдаря от Хамелин го отнася до детското креватче, а Андерсън до коша с мръсното пране. И защо не? Колкото и да ни се струва опосредствена в момента, това все пак е връзка между отвличането на Ронда Шотц и тази жертва. И едно от съвпаденията, които предишният ми сержант ме учеше да не приемам в никакъв случай. — Тя погледна Болд.

— Това е нишка, която сме длъжни да проследим — съгласи се Болд. — Трябва да стигнем до източника на цветния прашец. — Последното изречение прозвуча като напомняне и бе адресирано към Ла Моя. — Градина в близост до къщата на семейство Шотц? Разсадник? Или среща между Гайдаря от Хамелин и Андерсън, както предположи Боби? Може би този прашец ще ни отведе до бърлогата на Гайдаря. — Той продължи: — Каквото и да се окаже, тази следа си струва да бъде проследена. — Обърна се към Гейнис. — Аутопсия?

— Когато й дойде редът — отвърна тя. — Ще минат поне още няколко дни.

— Ще понатисна Дикси — обеща Болд. Роналд Диксън бе един от малцината близки приятели на Болд. — Вие двамата разполагате ли с малко свободно време, за да поразсъждаваме върху този случай?

Те кимнаха.

— Добре. Боби е права, че човек не би влязъл с перуката си под душа…

Ла Моя побърза да се включи.

— Значи извършителят го убива, но забравя перуката. Съблича го гол и го оставя във ваната, защото държи да го намерим именно там.

Гейнис продължи:

— Когато го е съблечал обаче, е пропуснал да развърже връзките на обувките. Просто не е забелязал, че Андерсън е голям чистофайник. Оставя дрехите му накуп на пода.

В гласа на Ла Моя започна да се прокрадва вълнение.

— Нека да предположим, че не са се срещали преди смъртта на Андерсън. Всъщност Андерсън е бил този, по когото е имало полепнал

цветен прашец. Гайдаря очиства Андерсън, по дрехите му полепва прашец, който пък на свой ред се озовава върху детското креватче и по постелките на неговия таурус.

Болд беше по-предпазлив.

— Възможно е. Но ако съдим по панталона, захвърлен за пране, цветният прашец е бил полепнал по коленете на Андерсън — рече той и погледна към Гейнис, която кимна в знак на съгласие. — Петното цветен прашец по детското легло също бе на височината на коленете. Възможно ли е това да стане при взаимна обмяна? Много по-вероятно е Андерсън и Гайдаря да са се намирали в една и съща цветна градина, оранжерия или поле. Но, какъвто и да е случаят, ние…

— … трябва да огледаме повторно апартамента на Андерсън — прекъсна го Гейнис.

Ла Моя не искаше Болд да провежда собственото му разследване. Да даде съвет бе едно, но да поеме ръководството… съвсем друго! Той бързо заговори:

— Значи сержантът ще прослуша доносниците си и ще се опита да понаучи едно друго за Андерсън. Ти — Ла Моя се обърна към Гейнис — ще чакаш резултатите от аутопсията на Дикси. Причината за смъртта е от изключително значение. — Ла Моя не обърна никакво внимание на опита й да го прекъсне. — Аз пък ще си побъбря с Бърни Лофгрийн. Ще го помоля да направи сравнително микроскопско изследване на прашеца с надеждата, че прашецът А ще съвпадне с прашеца Б. Лаборантите от криминалната лаборатория ще трябва да направят по-прецизен оглед на апартамента на Андерсън. Знаеш ли защо тази история ми допада толкова, сержант? — попита той Болд, но изобщо не млъкна, за да чуе отговора му. — Защото си имаме парче месо за обяд. Черен чувал в хладилника. Етикетче на големия пръст на крака. Един добър гол труп. С перука даже. *Тяло!* — Чувстваше се превъзбуден и ентусиазиран. — Е, можеш да ме застреляш щом искаш — додаде той, уловил неодобрителния поглед на Гейнис. — Обичам мъртвите тела. И по всяко време съм готов да се захвана с разследването на някое изчезнало бебе.

— Ти и бездруго си имаш вече две такива — напомни му Болд. — А мъртвото тяло е на Боби. Тя работи по случая. А пък аз случайно съм свободен в момента. — Болд се изправи и погледна Гейнис, за да провери дали е готова да тръгват. Тя кимна. — Онези от лабораторията

може да огледат апартамента отново, но преди това не е лошо и ние да му хвърлим по едно око.

— Играеш нечестно — оплака се Ла Моя.

Болд бавно заговори.

— Твоята задача е да сведеш цялата тази информация до знанието на членовете на специалния отряд. А нашата работа е да не позволим да станеш за смях и да се уверим, че си струва да продължим да се ровим в този случай.

— Ще ти докладваме за всичко, което открием — заяви Гейнис, нафукана като паун.

Ла Моя я погледна накриво. Имаше чувството, че главата му е стисната в менгеме. Погледна часовника си. Хейс Уайнстейн бе изчезнал преди двадесет и два часа. Ронда Шотц преди десет дни.

— Майната му! — изруга той.

14.

Апартаментът на Андерсън заемаше лявата половина от една дървена къща, строена през тридесета година и превърната по-късно в къща близнак. Разположена зад един видеомагазин, къщата имаше общ двор с магазин от веригата „Джей Си Пени“. Изровената алея, по която се стигаше до двора, бе почти изцяло покрита с хартиени боклуци и мокри вестници, и силно вонеше на котешка урина.

Когато завиха по алеята, Болд сграбчи лакътя на Боби Гейнис и я задържа на мястото й. Ослуша се напрегнато, а после се огледа, проучвайки внимателно всяка пукнатина и дупка по алеята. Оставаха още няколко часа до залез-слънце, но тук, на алеята, сгушена между две високи тухлени стени, цареше полумрак. Болд продължи да се оглежда. Тревогата му се предаде и на Гейнис.

— Добре — най-сетне рече той, макар че като че ли не беше съвсем сигурен. Твърде дълго бе работил като полицай.

Продължиха по алеята. Разбитата врата на Андерсън имаше три секретни ключалки, разположени на различна височина. Освен това бе запечатана с полицейски стикер. Двамата детективи надянаха ръкавици. Болд почувства прилив на задоволство — намираше се на сцената на престъплението. Едновременно с това изпита остра болка заради двете изчезнали деца. Ако нещо се случеше с Майлс и Сара… изобщо не винеше Уайнстейн за срива, на който бяха станали свидетели. Никой не би могъл да го вини.

Гейнис скъса полицейския стикер и се зае да отключва ключалките. През цялото време не спираше да говори.

— Зад вратата има антре, което отвежда до кухнята и всекидневната. Спалнята и банята са на горния етаж.

Болд мигновено забеляза таблото за алармената система.

— Ти май спомена, че някаква съседка го намерила.

Боби затвори вратата зад тях, спусна едно от резетата и запали осветлението. Стените се нуждаеха от пребоядисване, стълбището беше старо и изгнило на места. Над него висеше една гола

електрическа крушка — твърде силна за малкото пространство, което осветяваше. Горната част от стълбището не се виждаше ясно от острия й блясък.

Гейнис тръгна нагоре по стълбите.

— Съседката чула, че душът върви продължително време, и почукала на стената. Никой не отговорил и тя се приближила до входната врата.

— А тя била заключена?

Боби спря по средата на стълбището, извърна се към него и го изгледа насмешливо. А може би просто беше впечатлена. После се обърна и продължи.

— Точно така.

— След това вероятно пробвала противопожарния изход — предположи Болд.

— Правилно. Приближила се до прозореца на банята. Видяла го във ваната. И се обадила на 911.

В горния край на стълбището имаше още една врата, която също можеше да се окаже заключена.

Предвидила въпроса му, Гейнис заяви:

— Тази врата не е била заключена, когато нашите хора пристигнали на местопроизшествието.

— А кой отворил входната врата?

— Най-напред повикали собственика на къщата. Съседката му се обадила по настояване на оператора от 911 — поясни Гейнис. — Собственикът не могъл да отвори. Ключалките били сменени, имало и нови. Наложило се да прибегнат до услугите на ключар.

— Алармената система? — попита Болд и влезе в малката кухня.

Гейнис мина край него.

— Има ли такава? Да си призная честно, не бях забелязала.

— Щората на прозореца на банята?

— Съседката обясни подробно. Била е спусната. Но останал един тесен процеп, през който тя видяла отражението на ваната в насрещното огледало. Проверих. Всичко съвпада.

— Но алармата била изключена.

— Предполагам. Сигурно. — Гейнис се замисли по въпроса, а Болд тръгна бавно из претрупаната всекидневна. Телевизор, цял рафт, наблъскан с всякакви електроники, бюро, компютър, телефон, принтер,

два стола, две метални кантонерки — с различен цвят и различни марки. — Но той си е бил вкъщи.

Болд внимателно огледа тавана и стените на стаята. Високо в най-отдалечения ъгъл откри сензор, регистриращ всяко движение в стаята; на прозорците имаше спуснати щори и изключително дебели пердета; в кухнята бе инсталирана противопожарна алармена система.

— Обзалагам се, че сам си е инсталирал всичките охраняващи устройства. — Болд се наведе и повдигна единия край на евтиния килим. Пусна го и направи същото с другия килим в подножието на стълбището.

— Какво е това? — попита Гейнис, забелязала откритието му.

— Уред, реагиращ при натиск. Стъпваш на килима, а той задейства алармата — действа на същия принцип, на който работи сензорът за движение на предметите. — Болд продължи напред и огледа внимателно интериора на малкия килер.

— Какво има? — попита Гейнис.

Той не отговори. Не търсеше точно това.

— Има ли килер и на горния етаж? — попита.

— Да.

Болд спря в подножието на стълбището, което рязко завиваше вляво. Огледа го внимателно. И тук крушката бе два пъти по-силна от необходимото. И отново горната част на стълбището не се виждаше добре от ярката светлина. Точно над площадката бе монтиран друг детектор за движение.

— Този тип е бил изключително предпазлив — отбеляза Болд. — Човек с неговите занимания не може да не си е създал някои врагове. Може и да е разорил доста хора. Но както и да го погледне човек, той едва ли е страдал от липса на зложелатели — продължи да разсъждава на глас детективът.

— Само че това по никакъв начин не ни помага — обезкуражена заключи Гейнис.

— Сензори за натиск под килима. Значи трябва само да се включи тази алармена система, когато човек си е у дома. И никой не би могъл да се промъкне незабелязано в къщата.

Болд я помоли да вървят по края на килима. Двамата непохватно се заизкачваха нагоре.

Разположението тук бе почти същото като на долния етаж. Банята беше над кухнята, спалнята над всекидневната, а вграденият гардероб беше съвсем тесен. Болд се запъти право към него, а Гейнис подвикна след него, че банята била зад другата врата. Той не отговори. Отвори вратата на килера и внимателно го огледа.

— Какво правиш? — попита тя.

— Ти огледа ли това помещение?

— Разбира се.

— И какво откри?

— Вграден гардероб, облицован с кедрово дърво — отвърна. — Дрехи, обувки, пуловери.

— Телефон?

— Какви ги говориш?

Той отмести няколко закачалки с дрехи и посочи към задната стена на гардероба, където наистина имаше телефон.

— По дяволите! Какво е това, сержант?

Кадровиците като че ли бяха единствените служители в полицейското управление, забелязали производството му в *по-висок* чин. Никой от бившите му подчинени не възнамеряваше да го нарича *лейтенант*.

— Обърна ли внимание на вратата на гардероба? — Болд посочи с пръст. — Две резета — в горния и в долния край. Телефон. Зад кедровата ламперия сигурно има метална изолация, или поне метален панел, ако е имал достатъчно пари, за да си го позволи. А тук някъде… — Болд отмести дрехите, но не видя онова, което търсеше. Отпусна се на колене и започна да опипва килима. Успя да повдигне най-отдалечения ъгъл. Забеляза, че част от дървения под е била изрязана, а след това наместена отново. Пъхна пръст в получения луфт и надигна.

— Мили боже! — възкликна Гейнис, която клечеше редом с него.

Видяха десетмилиметров „Глок 21“ и три заредени пълнителя, прожектор, батерии и всякакъв асортимент зловещи наглед гранати.

— Гранати?

— Вероятно фосфорни и сълзотворни. Това е неговото укритие. Има телефонна връзка с външния свят, укрепени стени, всякакви оръжия. Местенце, в което да се скрие, ако внезапно се появи някой от лошите. Ще трябва да опишем всичко това, да го включим в описа на собствеността.

— Съжалявам, че съм го пропуснала — смотолеви Гейнис.

Когато се върнаха в спалнята, Болд поясни:

— Познавам този тип хора. Ето защо смятам, че няма начин да е оставил алармената система изключена щом си е бил у дома. Той е създавал на хората неприятности. На това ниво подобно поведение би могло да означава само недобронамерени ответни действия.

— Значи алармата трябва да е била включена?

— И е била в даден момент.

— Не схващам.

— При нашето пристигане тук тя вече е била изключена — напомни й той, подлагайки я на своеобразен изпит.

Тя сбърчи лице, опитвайки се да се концентрира.

— Входната врата е била намерена заключена — добави Болд. Двамата с Гейнис се приближиха до вратата на банята и Болд надникна, без да пристъпва вътре. — Дрехите, които сте намерили на пода тук… имало ли е нещо в джобовете? Дребни пари? Химикалки? Портфейл?

— Да. — Тя отговаряше като ученик на учител. — Но не можем да сме сигурни, че именно жертвата ги е сложил там.

— Не, не можем — съгласи се Болд, който все още не се осмеляваше да влезе в малката стая. — Къде са те? Имам предвид личните принадлежности?

— Нещата, които открихме в джобовете, бяха прибрани заедно със самите дрехи.

— Ключове?

— Бих могла да се обадя — предложи тя. — Ще накарам някой да провери.

— Обади се — кимна Болд. — Интересува ме броят и марката на ключовете. Особено ключовете с марка „Йейл“. Искам да зная точния им брой.

— За какво е всичко това все пак?

Болд огледа банята още веднъж, а след това погледна Гейнис в очите.

— Господин Андерсън е имал посетител. Един много умен и изключително предпазлив посетител.

Болд изяде парче сирене „Чедър“, което намери в хладилника на Андерсън. Иначе просто щеше да се развали. Сиренето на един мъртвец, изядено с прозрачни ръкавици на ръцете. След сиренцето хапна няколко бисквитки, които намери в един от шкафовете над мивката, и ги преглътна с топъл севън ъп. Седеше край кухненския плот и дъвчеше, а Гейнис го наблюдаваше, докато чакаше телефонът да иззвъни.

— Много си отслабнал — отбеляза тя.

— От мъка е — отвърна той. Погледна часовника си и си помисли за сина и дъщеря си, спомни си за съпругата си, която лежеше в болничното легло.

Бисквитките поуталожиха болката в стомаха му. От години страдаше от язва. Всъщност нищо ново под слънцето.

Гейнис измърмори някакви благодарности в телефонната слушалка и затвори.

— Единадесет ключа. Два от тях марка „Йейл“.

— Два — повтори Болд. Кимна с глава. — Добре, значи това е.

— Сержант, не искам да…

— Входната врата — каза й той. — Но за да си сигурна, просто отиди и провери. — Взе си още една шепа бисквитки. — А аз, ако не възразяваш, ще довърша обяда си.

Лицето на Гейнис изразяваше неподправено любопитство. Тя имаше приятно, момчешко лице. Двамата с Болд имаха много общи спомени. Беше работила под прикритие за него по време на разследването на случая с Религиозния убиец и го бе впечатлила със самообладанието и точните си инстинкти. Не се стремеше към слава и известност и не шумеше около себе си. Напомняше му за него самия: ченге, което не можеше да устои на предизвикателствата на непосилната и тежка работа в отдел „Убийства“.

Тя тръгна към входната врата, за да провери ключалките. Върна се бързо и обяви:

— И трите ключалки са марка „Йейл“. Тази в горния край на стълбището е „Омни“. Забелязал си всичко това още на влизане, нали?

— Трябваше да се уверя — отвърна той и й благодари за съдействието. Остави бисквитите и изми ръце, без да сваля ръкавиците.

— Значи? — високо и нервно попита тя след проточилото се мълчание.

— Значи някой идва до входната врата — отвърна Болд, излезе от кухнята и тръгна към стълбите. — Нашият човек проверява кой е. — Болд взе дистанционното на телевизора и започна да превключва каналите.

Гейнис изглеждаше объркана и нетърпелива. След тридесет и четири канала екранът посивя. Болд продължи да упорства, стигна до шестдесети канал, като непрекъснато си мърмореше:

— Тук някъде трябва да бъде. Няма друг начин. — И тогава попадна на деветдесет и девети канал. На телевизионния екран се появи черно-бяло изображение на района край входната врата.

— Няма начин — възкликна Гейнис. Беше впечатлена.

Болд поясни:

— Камерата е скрита зад огледалата над входната врата. Забеляза ли ги?

— Имам чувството, че трябва да ме върнат обратно в академията.

— Аз просто извадих късмет.

— Да бе, точно така — саркастично отбеляза тя.

Той продължи с теорията си.

— Приемаме, че нашият човек е харесал онова, което е видял, одобрил е човека, застанал на площадката пред входната му врата. — После се обърна към Гейнис. — Имаш ли някакви познания по електроника?

— Малко.

— Разрови се из този хаос и се опитай да намериш още някой видеокасетофон. Ако аз бях на мястото на Джеймс Бонд Андерсън, щях да записвам всяко движение пред входната си врата, и то по двадесет и четири часа в денонощието.

Тя мигновено се залови за работа.

— Два видеокасетофона — потвърди Гейнис и го изгледа така, сякаш пред очите й стоеше магьосник. — Единият работи.

— Нали ти казах — днес просто ми върви. А и познавам добре типовете като Андерсън.

— Ти направо ми насаждаш комплекси, сержант.

— Записът, който ни интересува, отдавна вече е изтрит, така че не може да ни бъде от полза. Но въпреки това ще впишем касетата като

доказателство, а ти ще си я вземеш у дома и ще я превъртиш на бързи обороти, за да сме сигурни, че сме прегледали всичко, с което разполагаме като запис. Това е, за да си вържем гащите.

Гейнис спря касетофона и извади касетата. Отбеляза я като веществено доказателство в бележника си, а Болд се подписа като свидетел.

— Значи той отива да отвори вратата. — Болд тръгна надолу по стълбите. Гейнис го следваше по петите. — Изключва охранителната система и поздравява човека на вратата. Кани го вътре, заключва след него, но не активира отново системата. Двамата заедно тръгват нагоре. — Той се обърна и даде знак на Гейнис да се върне обратно по стълбите. — Гостът е вървял пръв. Андерсън не би се осмелил да остави гърба си незащитен.

Гейнис се заизкачва пред Болд по стълбището. Влязоха във всекидневната и Болд я покани да седне. През цялото време не спираше да говори.

— Гостът може да е приел поканата, може да е отказал да седне. Вероятно са се познавали достатъчно добре и Андерсън се е чувствал спокоен. Голяма грешка от негова страна, както се оказва впоследствие. Когато Дикси прави аутопсията, искам да обърнете специално внимание на ливидността, която би могла да произтича от някакъв вид задушаване. А също гледайте за токсини. Отрови. Напомни на Дикси да изследва ушната кал. Тя е от изключително значение.

— Ушната кал — промърмори Гейнис.

Болд й обърна гръб.

— В един момент Андерсън е допуснал грешката да се обърне с гръб към своя посетител.

Тя погледна надолу към пода и сякаш си представи тялото там. Приближи се до застланото с пътека стълбище и приклекна на мястото, на което Болд бе клечал преди време. После заговори:

— Влачил го е нагоре по стълбите. Вижда се по обърнатите влакна на килима.

— Значи посетителят е достатъчно як, за да може да го измъкне нагоре по стълбището.

— Ако не ми се бе случвало да работя с теб и преди…

— Задръж с комплиментите. Това са само предположения. Не разполагаме с нито едно солидно доказателство.

— И въпреки това е изумително — въздъхна тя. — Видял си всичко това още в първия момент — и Гейнис посочи стълбите. — Имам предвид обърнатите влакна на килима.

— Да, така е.

— А аз дори не ги погледнах.

Той сви рамене.

— Жертвите говорят сами. Стига да умееш да ги слушаш.

— Съблича го, прави постановката с душа… — Тя се замисли за миг. — Да ме вземат дяволите! — възкликна Гейнис, най-после осъзнала всичко. — Взима един ключ от връзката на Андерсън и заключва входната врата.

Болд кимна в знак на съгласие.

— Съществена част от плана му. Къщата е трябвало да бъде заключена, а Андерсън намерен вътре сам — мъртъв вследствие от лошо падане в банята. Кой би заподозрял нещо нередно в това?

— Но алармата не беше включена. И това се оказа достатъчно, за да те накара да се усъмниш. — Тя посочи на Болд коша с мръсното пране. — Тук намерих панталоните. Сигурно ще искаш да ги видиш. *Покрити* с жълт прашец, сержант… точно на коленете. Целите са омазани в жълто.

Болд заговори:

— Това прави Андерсън много важен за нас. Добра работа, Боби. Но всичко казано дотук почива изключително на косвени улики. И това е всичко. Ако сме прави в разсъжденията си, значи сме изправени срещу много умен човек, който умее да използва главата си. Допуснал е, че няма да проверим ключовете на връзката на Андерсън. Съзнавал е, че за него е от жизненоважно значение да остави входната врата заключена. И аз започвам да се плаша от този тип. За момента разполагаме с достатъчно улики, за да продължим с разследването на този смъртен случай. Трябва отново да повикаме техниците от лабораторията и да фотографираме всичко. Може би Бърни и онова *чудо*, неговият помощник, ще открият още нещо, което би могло да ни е от полза. Килими. Телефонни сметки, финансови документи… всичко, до което успеем да се доберем. Ще го разтръскаме яко. Ако нещо изпадне, ще се вкопчим в него и ще продължим с разследването.

Болд кимна. В главата му се въртяха безброй въпроси без отговори. Не помнеше от колко време насам не се бе чувствал толкова добре, но душата му скърбеше за изчезналите дечица, изпитваше непоносима болка при мисълта за родителите им, които трябваше да преживеят още една нощ без рожбите си.

15.

Няколко часа по-късно Болд получи на пейджъра си съобщение от Ла Моя. По това време пътуваше към университетската болница за своето кратко, но запомнящо се посещение при Лиз. Този път лицето й бе придобило естествения си цвят, очите й блестяха, ръцете й бяха топли. Тя го помоли да седне до нея на леглото и гордо обяви:

— Връщам се у дома.

Болд изпита силен прилив на надежда. Сълзи опариха очите му.

— Можеш да се прибереш вкъщи и да те лекуват при домашни условия?

— Лекарите вероятно ще ти кажат, че подобрението в състоянието ми се дължи на лекарствата. Но аз зная, че причината е друга. — Тя погледна към Библията, а след това премести поглед към някаква религиозна брошура.

Той онемя от изумление.

— Лиз…

— Недей! Запази мнението си за себе си. Обещавам да поговорим за това при първа възможност.

— Химиотерапията се оказа добро решение, това е всичко.

— Не е всичко — възрази тя. — Дори не е част от него. Но нека не говорим за това сега. Нека почакаме докато се върна у дома, искаш ли? Утре или най-късно в неделя.

Той стисна ръката й — окрилен от радост и силно разтревожен.

— Трябва да поговорим за това.

— Ще го направим. Нека първо да си дойда у дома.

Той кимна. После видя в очите погледа, който вече познаваше толкова добре.

— Доктор Уудс е съгласна, нали? Да си дойдеш у дома? — Силен страх прониза душата му: „Тя се отказва от лечението“.

— Доктор Уудс като че ли е малко сащисана от подобрението ми, скъпи. И би искала да ме държи тук и да ме наблюдава.

— *Подобрение?* — скептично отбеляза той.

— Кръвната ми картина се подобри значително. Кетрин не е в състояние да си обясни на какво се дължи тази бърза промяна, но аз зная. И не се нуждая от наблюдения, скъпи, имам нужда да се върна у дома. При теб, при децата. *Вкъщи.* Там по-лесно ще свършим работата, която трябва да се свърши.

— *Работата?* Започваш да ме плашиш.

Тя се намръщи.

— С времето ще разбереш всичко. — А после се усмихна широко. В усмивката й имаше светлина, която да освети цял един стадион; топлота, с която да отопли цяла катедрала… Тази усмивка нямаше нищо общо с болестта, това беше усмивката на Лиз отпреди брака им, преди децата и изпитанията — усмивка, която го убеди, че тя наистина знае кое е най-доброто за нея.

— Проклет да съм — прошепна той.

— Не, няма да си — отвърна тя, а на лицето й се появи нова, по-различна, изпълнена с прозрение усмивка.

Ла Моя изглеждаше раздърпан и напрегнат.

— Първо градушка, после дъжд. Вече започва да ми писва.

Боби Гейнис, която стоеше до него, изглеждаше невероятно въодушевена и в добро настроение.

— Да не съм пропуснал нещо? — попита Болд.

Петият етаж беше почти безлюден.

Ла Моя поясни:

— Техниците от лабораторията са открили устройство за идентифициране на посетителите на Андерсън.

Гейнис продължи ентусиазирано:

— В него се пазят имената на последните тридесет и девет души, позвънили в апартамента на Андерсън. — Погледна го и повтори: — Всяко входящо обаждане е отразено.

— Съвременните технологии са хубаво нещо — отбеляза Ла Моя.

Гейнис подаде на Болд списък с обажданията.

— Това са последните тридесет входящи обаждания. Надяваме се, че посетителят на Андерсън може да е бил достатъчно любезен да му звънне предварително и да го предупреди за намерението си да му

гостува. Ако се окажем прави и ако между двамата изобщо съществува някаква връзка, току-виж сме се натъкнали на Гайдаря от Хамелин.

— И? — попита Болд, докато разлистваше страниците. — С какво разполагаме?

Ла Моя обясни:

— Този тип по всяка вероятност е имал цяла мрежа от сътрудници. Виж колко много телефонни разговори са проведени от градски телефонни автомати — девет от всичките тридесет обаждания.

И двамата детективи едновременно погледнаха Болд. Лицата им изразяваха едно и също.

— А, разбрах — рече ехидно Болд.

— Това е в твоя периметър, *лейтенант* — изстреля в отговор Ла Моя, като се постара да подчертае дебело новия чин на Болд.

— Бихме искали да поговорим с всичките хора, които са се обаждали на Андерсън. Включително и с тези, които са звънили от обществени телефони — поясни Гейнис. — Може би тогава ще можем да разберем защо панталонът на Андерсън и цялата къща на семейство Шотц са посипани с цветен прашец.

— Не, не, не — предупреди ги Болд.

— Сержант, но това е убийство — примоли се Гейнис. — Убийство, което може да бъде свързано директно с разследването на Гайдаря от Хамелин, именно благодарение на този прашец.

— Искате да проверя градските телефони вместо вас — поде Болд, докато разглеждаше списъка — и да видя дали Андерсън не е ползвал някои от нашите информатори. — Още докато изричаше последните думи, разпозна един от номерата на листа. Изкашля се насила, за да прикрие реакцията си. Номерът се използваше от един от най-надеждните му информатори. Телефонът се намираше в един стриптийз бар близо до летището, който се наричаше „Дъ еър стрип“. Болд провери колко пъти е бил използван — три позвънявания; и трите непосредствено преди смъртта на Андерсън.

— Сержант? — Ла Моя го изгледа въпросително.

— Няма нищо — отвърна Болд. Разузнаването си имаше свои собствени правила. Отделът работеше независимо от останалите, събираше информация, откриваше досиета, контактуваше с информаторите си — от платени проститутки, които взимаха по петстотин долара на нощ, до служители в кметската управа. Болд бе

длъжен да пази в тайна самоличността на своите информатори. Дори и от детективите, с които бе работил години наред. — Оставете ме да се позанимая с това — промърмори той.

— Сержант? — отново попита Ла Моя, забелязал промяната в гласа на Болд.

— Ще направя проверка на тези телефонни номера вместо вас. Бъдете благодарни и на това.

— Сержант? — Този път се обади Гейнис. В нейния глас също се долавяха укоризнени нотки. Тя погледна Ла Моя, а после и Болд. — Тримата сме на една и съща страна, нали?

— Ще ги проверя вместо вас — повтори Болд с малко по-строг глас. В душата му се бореха нетърпение и тревога, но в този момент секретността бе от първостепенно значение. — Аз ще се погрижа.

Ла Моя каза още нещо, но Болд не го чу. Вече мислеше за своя информатор, Реймънд, и се чудеше защо, по дяволите, се е обаждал толкова пъти на онзи тиквеник Андерсън, и то броени дни преди убийството му.

16.

Фасадата на „Еър стрип“ искреше в яркорозово, а върху металния навес с нащърбени букви пишеше: „ЖИВИ МОМИЧЕТА — НАПЪЛНО ГОЛИ“. Болд никога досега не бе виждал реклама, която да предлага *мъртви* момичета. Влезе вътре и се изправи лице в лице с портиера и увисналото му шкембе. Мъжагата беше облечен с тениска, черни кожени войнишки ботуши, очите му бяха скрити зад тъмни очила, на едното му ухо висеше голяма обица. Той се обърна към Болд:

— Пет долара вход. Минимална консумация поне две питиета.

Първата реакция на Болд бе да навре значката си под носа му, но беше длъжен заради Реймънд да не разкрива самоличността си на ченге. Плати петарката. От огромните усилватели се носеше ревът на Тина Търнър, която се молеше за любовта му. Портиерът му пожела приятно прекарване. Болд влезе в бара, задавен мигновено от дима и миризмата на потни тела.

Имаше не повече от петнадесет-двадесет посетители, все мъже, насядали около двойно повече маси. Повечето бяха с делови костюми или спортни сака, с разкопчани ризи и разхлабени вратовръзки. Над главите им тегнеше гъст облак цигарен дим. Търговци, реши Болд. Редовни посетители, които се отбиваха тук една-две вечери в седмицата или пък в месеца. В сумрака, вдясно от Болд, две млади жени се извиваха и подскачаха подобно на боядисани дървени кончета от детска въртележка заради два чифта крака и два чифта ръце, които стискаха страничните облегалки на столовете с такава сила, сякаш край тях духаше ураганен вятър, който аха да ги отвее нанякъде. Вляво от Болд някакво момиче, което сигурно още нямаше двадесет години, с голи гърди и тънка, осеяна с пайети препаска, която едва покриваше срамните й части, въртеше таз в такт с гърмящата музика и развяваше дългата си кафява коса, която падаше пред лицето й като водна завеса. След това пъхна палци под препаската, решена да свали и нея, а Болд насочи поглед към отегчения барман и типовете, насядали около бара.

Нахлуването му в бара на Реймънд беше непростимо нарушение на тяхното споразумение. Самият Реймънд — тъмен латиноамерикански красавец — седеше на един стол в далечния край на бара и се подпираше на стената. Носеше слънчеви очила с огледални стъкла, които приличаха на очила за подводно плуване и които като че ли бяха насочени право към Болд, който прекоси помещението и се покачи на алуминиевия стол до него. Болд си поръча бира и с това си спечели презрително сумтене от страна на бармана, който побърза да поясни, че първите две питиета, каквито и да са те, струват пет долара. Във всички случаи обаче трябвало да са две. Болд промени поръчката си и поиска севън ъп.

— Това не е много умно, човече — промърмори Реймънд. Опитваше се да говори тихо, но оглушителната музика не му позволяваше да шепне. — Много е тъпо даже.

— И ти мислиш, че тя има осемнадесет години? — попита Болд, имайки предвид жената, която се увиваше около един пилон.

— Нямам представа, човече. Но има хубави цици и задник. А мъжете не ги интересува нищо друго. За тая работа не й трябва шофьорска книжка! — Реймънд се наслаждаваше на собствените си шеги. — И какво? Ще я смъкнеш оттам за превишаване на скоростта, или какво? — Той запали цигара. — Мъжете на твоята възраст сигурно се надървят само като я гледат. Не мен обаче не ми става нищо.

— Хайде да поизлезем малко — предложи Болд.

— Дюд! — Реймънд повика бармана, който погледна към тях. — Ще идем да се позабавляваме малко зад завесата.

— И не тормози момичетата, по дяволите!

Реймънд преведи Болд през две кадифени завеси, после през една врата и най-накрая го вкара в ярко осветено помещение, където три жени с голи гърди се плескаха с огромни количества грим. Двете си подаваха цигара с трева. Третата дъвчеше дъвка. Двамата минаха край жените. Болд се постара да не се докосне до нечий гол гръб. И трите като че ли останаха очаровани от усилията на Болд да не ги зяпа.

— Ченге ли си? — попита най-младичката, без да сваля поглед от Болд.

Реймънд веднага се намеси.

— Я по-кротко! Че да не те сгрея ей сега! Този човек е дошъл при мен. Ще влезем в килера за малко.

Килерът се оказа гардеробна: пайети, пера, обувки с остри като игли токове, всякакви шапки и всевъзможен реквизит, включващ гумени змии, едно седло и няколко плюшени животинчета. Миризмата на цигари и потна пот бе съсредоточена именно тук — тази стая беше като развалена консерва, вмирисала целия хладилник.

Реймънд намери два кашона от кутии с мляко, захлупи ги и двамата се настаниха отгоре им.

— Играеш нечестно, мой човек.

— Нямах избор. Не отговори на съобщението ми.

— Едно съобщение, какво толкова? Бях зает.

— Аз също съм зает. Работата не търпи отлагане.

Двамата приковаха погледи един в друг. Болд спечели състезанието.

— Това са пълни глупости, човече.

— Натъкнахме се на един тип, който се подхлъзнал в банята и гушнал букетчето.

— Сигурно не е използвал от ония гумените подложки, дето постоянно ги рекламират. Сещаш ли се? — Реймънд изглеждаше на около двадесет и пет години. Всъщност беше на тридесет и девет. В едно по-предишно време сигурно щяха да му викат *конте*. Обличаше се в крещящи дрехи, приглаждаше назад косата си с брилянтин и я събираше в тънка опашка, а очите му с цвят на шоколад се открояваха на лицето му като две тъмни маслини. Зъбите му бяха прекалено бели, за да са истински, а бляскавата му усмивка предизвикваше леден хлад по телата на околните и предупреждаваше, че този човек крие остър нож или друго хладно оръжие някъде из дрехите си. Панталоните му бяха толкова тесни, че Болд отдавна вече бе решил, че именно с това се обяснява неестествено тънкото гласче на мъжа, с когото бе дошъл да се срещне.

— Предполага се, че двамата с теб трябва да се разбираме добре, Реймънд. Между нас трябва да съществува едно приятно, макар и необявено сътрудничество, без изненади за никоя от двете страни. — Болд замълча за момент, за да даде възможност на Реймънд да осмисли думите му. — А ето че аз започвам да се питам дали все още мога да ти вярвам, защото, ако се окаже, че не мога, името ти автоматично отпада от тефтерите ми, а ти мигновено оставаш без мангизите. И двамата с

теб се разделяме по живо, по здраво. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Чакай малко, по дяволите! — възмути се Реймънд. — За какво изобщо става дума?

— Онзи, дето се претрепал в банята, се казва Анди Андерсън. — Болд се постара да не пропусне последвалата реакция.

— Никога не съм чувал за него. — Реймънд бе понаучил достатъчно в този живот, за да знае, че трябва да стои възможно най-далеч от мъртвците.

— Обаждал си му се три пъти през последните десет дни и никога не си чувал за него? Аз съм този, дето нищо не е чувал, и тази работа хич не ми харесва. А сега той е в хладилника в моргата — гол-голеничък. Има само етикет на големия пръст на крака си, а моите приятели от отдел „Убийства“ идват и ми казват, че вие двамата сте си били много близки малко преди той да се *подхлъзне*.

— Ей, човече, кълна се, че сега научавам, че е хвърлил топа.

— Та те смятат — моите приятели от отдел „Убийства“ — че може някой да му е подложил едно сапунче под ходилата. Само за да му помогне малко де… Знаеш ли нещо по въпроса?

— Не ме гледай така, човече…

— Изобщо не те гледам, Реймънд. Но искам да чуя нещо. Защото ако детективите от „Убийства“ още не са те погнали, заслугата за това е единствено моя.

— Сигурно.

— Значи ще си имаш работа с мен или с тях. Ти избираш. Аз бих искал да те запазя като мой източник на информация — досега работихме добре, но ако името ти се разчуе заради този случай, с нашето сътрудничество е свършено.

В малкото помещение беше топло и задушно и лицето на Реймънд лъсна от пот. Никак не му се искаше да се лиши от парите, които му плащаха от време на време. Каквото и още да вършеше за пари, Реймънд успяваше да стои далеч от полицейските сводки, а това напълно устройваше Болд.

— Той е ловец на фльорци — лаконично поясни Реймънд. — Ако някой тип реши да кривне от правия път и да преспи с някоя путка, Андерсън натъпква мотелската стая с всякакви джунджурии от рода на „Панавижън“ и „Долби“. Нали се сещаш за какво става дума… Малко

частно представление за съпругата. На няколко пъти идва тук да задава въпроси. Момичета… някои от тях се занимават не само с танци. Той плаща добре. От време на време вършим заедно работа. Нищо особено.

— Това не е отговор на въпроса ми.

Мъжът се намръщи. Информаторите не обичаха да обсъждат сделките си. Болд разбираше това. Но въпреки това настоя:

— Направи едно изключение, Реймънд. Човекът е мъртъв.

— Да. Нещо, или някой, е причинил смъртта му — предпазливо рече той. — А това нещо може да излезе заразно и тогава аз ще се окажа преебаният.

— Работѝ заедно с мен, Реймънд. — Болд се вгледа в очите на мъжа — така блестяха, че той виждаше собственото си отражение съвсем ясно и отчетливо. Очевидно Реймънд се бе надрусал с нещо. Болд повтори: — Работѝ заедно с мен.

— Андерсън ме предупреди, че в района на Фремонт скоро ще има голям удар. Някаква голяма кражба, нали разбираш? Само че районът е прекалено голям, за да го наблюдавам, и ми даде да разбера, че би оценил всяка информация от моя страна, свързана с някакво раздвижване из квартала. И аз предупредих момчетата. Нали разбираш? Само че единственото интересно нещо, което стига до залите ми, е за някакъв тъпак, който едва не се опържил, щото се озовал на неподходящо място в неподходящо време. Някъде между два и пет часа сутринта няколко *химици* приготвяли наркотици в сутерена на една празна къща. А към три часа след обяд се появило това бяло момче, облечено като ония дето пръскат за термити. Само че не бил от тях. Та влязъл той вътре в къщата и се захванала една криеница… Стигнал чак до втория етаж. Химиците поразпитали хората от улицата — искали да знаят дали онзи е ченге, или просто някой задръстеняк. Така моят човек чул за случилото се, а след него и аз.

— А ти пък си казал на Андерсън.

— Реших, че може да плати. Можеше да се окаже, че онзи е неговият човек, кой знае?… Оглежда къщите, за да набележи коя да удари.

— И Андерсън хвана ли се?

— Нали знаеш как стават тия работи! Плаща малко в началото, проверява информацията лично, и ако се окаже добра, дава още

мангизи. — Реймънд погледна Болд.

— И оказа ли се добра? — Нима Андерсън се бе натъкнал на Гайдаря от Хамелин, докато онзи е проучвал района за евентуално отвличане?

— Трябваше да я провери. И да ми се обади.

— Но не го е направил.

— Тук вече си дяволски прав. А сега ми казваш, че онзи гушнал букетчето! Шибаният задръстеняк ми дължи петдесетарка. Лайняна работа!

— Адресът на необитаемата къща? — попита Болд. Това вече си беше същинският Реймънд — достатъчно смахнат, за да е ясно, че говори истината.

На лицето на мъжа се разля широка усмивка, която напомни на Болд за декоративната решетка на „Крайслер Ню Йоркър“, модел 1947 година.

— Май отново подушвам онази петдесетарка — изкиска се той.

Ако нарколабораторията наистина съществуваше и те я нападнеха, щяха да имат достатъчно основание, за да обърнат къщата наопаки. И ако попаднеха на нещо, свързано с Гайдаря от Хамелин, то щеше да има своята доказателствена стойност в съда. Момичето, което се бе грижило за Ронда Шотц, бе споменало нещо за хигиенист от службата за борба с вредителите. А също и Шери Дийч. Разполагаха с достатъчно сведения, за да поискат от някой съдия заповед за обиск.

И това бе първото нещо, с което Болд реши да се залови.

Единственото нещо, което бе по-рисковано от нападението върху нарколаборатория, бе обезвреждането на бомба. *Готвачите* обикновено бяха добре въоръжени, а помещенията, които използваха за производството, бяха претъпкани с всевъзможни взривоопасни химикали. Акцията трябваше да бъде одобрена от отдел „Наркотици“. Болд тръгна по каналния ред и извади късмет: колегите им от отдел „Наркотици“ вече седмици наред се опитвали да стигнат до тази лаборатория. Благодарение на надеждния източник на Болд акцията бе разрешена веднага. В нея щяха да участват хората от „Специални операции“ и най-вече елитната им група за бързо реагиране — въоръжени до зъби хора с огромен опит в подобни начинания.

В единадесет часа и четиридесет и пет минути вечерта всички заповеди, изисквани от системата, бяха подписани и утвърдени и първото от трите съседски семейства беше тихо евакуирано от дома си, намиращ се в непосредствена близост с къщата, в която подозираха, че е разположена лабораторията. След като бяха инструктирани по телефона, родителите и детето им просто се качиха в колата си и напуснаха къщата, а по-късно се срещнаха с една жена от градската управа, която ги настани в „Уестин“. В дванадесет и двадесет след полунощ, след като и вторият наблюдателен екип зае позиция, а второто от трите застрашени семейства бе евакуирано, на един от четирите прозорци на сутерена (стъклата и на четирите бяха боядисани с черна боя от вътрешната страна) бе поставено специално подслушвателно устройство, с помощта на което бе установено, че къщата е празна. Третият наблюдателен отряд зае мястото си в един часа без десет минути. Анализирайки информацията, с която вече разполагаха, силите на реда бяха убедени, че са заели местата си преди пристигането на *готвачите*.

Последваха ги бойните единици.

В камиона за събиране на боклук, който се бе повредил точно срещу къщата, се намираха трима детективи от отдел „Наркотици“, които работеха под прикритие.

Огромният контейнер за боклуци, оставен на улицата точно пред опразнената къща на едно от евакуираните семейства, бе идеално прикритие за двама снайперисти. Контейнерът бе надупчен с помощта на ацетиленова горелка и представляваше едно от най-укрепените и най-лесно преносимите укрепени прикрития на полицията, което в момента се използваше като троянски кон.

На уличката южно от набелязаната къща бе паркирано ремарке на трактор, в който се криеха осем служители от „Специални операции“, един двуметров лост за разбиване на врати, и оръжие, достатъчно за започването и успешното приключване на един локален военен конфликт.

Зад затъмнените прозорци на евакуираните къщи от двете страни на улицата седяха в бойна готовност четирима служители от елитната група за бързо реагиране. И четиримата бяха получавали медали за точната си стрелба.

Мълрайт, дежурният диспечер и един лейтенант от отдел „Наркотици“ се намираха в подвижния команден център — един конфискуван микробус за почистване на улиците — паркиран така, че да се вижда добре набелязаната необитаема къща.

Технически погледнато, Болд не участваше в операцията, макар че оказа съществена помощ при подготовката и планирането ѝ. Той нетърпеливо чакаше в колата си заедно с шефа на отдела за криминалистични експертизи Бърни Лофгрийн. В ръцете си държеше радио, настроено на честотата на „Специални операции“.

В ефира цареше мълчание. Никакви празни приказки.

Амет Амали Устад, началник на отделение от отдел „Специални операции“, ръководен от Мълрайт, чакаше в ремаркето заедно с още седем души от елитната група за бързо реагиране. Във вените му течеше египетска и индийска кръв. И двамата му родители се бяха преместили на северозапад след края на Втората световна война и се бяха срещнали в Сиатъл по времето на Айзенхауер. Безпощадно точен и прецизен по време на операция, кръстен „Воина“ от колегите си, Устад беше красив мъж с тъмна кожа и необичайно зелени очи. Облечен беше с прилепнала тъмносива униформа, която го отличаваше от останалите елитни бойци, облечени целите в черно. На гърба на всеки един от служителите от специални операции с големи жълти букви пишеше „ПОЛИЦИЯ“.

Амет Устад огледа хората си. Тревожеше го единствено Девън Лонг, който имаше лични проблеми с майка инвалид, които напоследък го бяха превърнали по-скоро в бреме за екипа. Устад държеше лично да изслушва проблемите на подчинените си; неведнъж се бе консултирал с разузнавателния отдел, в който работеше Лу Болд, относно слухове, свързани с някой член от елитния му отряд.

Радиообменът не предлагаше никакви изненади. Трите отряда за наблюдение следяха всяко движение около целта, а шест патрулни коли без отличителни знаци обикаляха околните квартали и очакваха пристигането на *готвачите*.

— Отпусни се — промърмори Устад.

Думите му бяха адресирани към Девън Лонг. Устад продължаваше да се тревожи заради него. За разлика от всички

останали групи хората от неговия отряд трябваше да реагират с мълниеносна бързина, да подберат най-подходящия момент и да ударят целта, съсредоточавайки в атаката цялото си умение и военна мощ. В тяхната работа нямаше място за колебания. Нито пък за грешки.

Редовният радиообмен между отделните единици продължаваше според очакванията. Подобни акции протичаха добре или зле, а Устад очакваше днешната да попадне във втората категория, защото бе подготвена твърде набързо от група книжни бюрократи, които изпитваха отчаяна нужда от успешен и въздействащ удар, с който да затворят устата на медийното чудовище. Всички тревожни знаци бяха налице, но най-страшно бе колективното ръководство на тази операция — в случая някаква жена капитан и отявлен пияница. За Устад това бе повече от достатъчно, за да се притеснява за благоприятния развой на акцията.

— Бъдете нащрек, момчета — обърна се той към подчинените си. — Струва ми се, че се започва. — Той притисна слушалката към ухото си и се вслуша напрегнато.

Всеки екип отговори на повикването. Устад изчака реда си. Хората от елитната му група не сваляха поглед от него, докато той докладваше нещо в малкия микрофон, закрепен пред устата му.

Освен снайперистите, разположени в „Троянския кон“ и съседните сгради, групата за бързо реагиране разполагаше и с още шестима бойци, заели позиция в черен микробус без прозорци, паркиран на две преки от сградата, които можеха да ударят до минута след повикването им.

Устад познаваше добре техния началник и изпитваше уважение към него. Двете групи заедно трябваше да осъществят първия удар. Устад поемаше задната врата, другият екип — парадния вход. Ако всичко протечеше според плана, след тях щеше да връхлети цял отряд полицаи от отдел „Наркотици“, които всъщност трябваше да осъществят същинската част от акцията под прикритието на двата отряда за бързо реагиране.

Последователността на действията и разчетът на времето при подобни операции се репетираха редовно от елитните бойци в един конфискуван от полицията склад в южния край на Боуинг Фийлд.

Вътре в склада бяха построени бутафорни къщи и апартаменти, които момчета превземаха с взлом.

Амет Устад безрезервно вярваше в необходимостта от подобни тренировки, в резултат на което неговите момчета бяха толкова добре обучени, че те всъщност представляваха авангардното звено на елитната група за бързо реагиране на щата Вашингтон. Елитната група за бързо реагиране, изградена от различни звена от щатски и градски сили на реда, обикновено първа пристигаше при особено тежки и кризисни ситуации — терористични актове, освобождаване на заложници и въоръжени нападения над нарколаборатории — и поемаше огъня върху себе си.

Отряд за наблюдение 2: Радост вкъщи.

Отряд за наблюдение 3: Ясно! Виждам четирима да влизат през задния вход.

Отряд за наблюдение 2: Бройката приета.

Ръководител: Имаме четири птички, момчета. Номерата на колата им не съвпадат с тази на собственика на сградата. Имаме зелена светлина. Операцията е в ход.

Отряд за наблюдение 3: Вратата е затворена. Вътре са.

Ръководител: Това е, момчета. Хайде да го направим. Готови ли сте? Обединена група за бързо реагиране, вие сте на ход.

Устад: Слушам. Действаме.

Устад погледна всеки един от своите рейнджъри — той ги бе кръстил така — и без думи осъществи контакт с тях. Всяко от момчетата кимна с глава в отговор. Знаеха какво следва. Бяха чули думите *вие сте на ход* и бяха разбрали, че вече е време за действие. Едва в такива моменти осъзнаваха колко са били важни безкрайните уморителни тренировки. Очите на Девън Лонг бяха безжизнени, в тях не се четеше страхът, който началникът му очакваше да види там. Ако един човек не изпитваше страх пред перспективата да разбие входната врата и да нахълта в тъмна къща, пълна с лоши момчета, то Устад не го искаше в екипа си. Погледна Лонг и му рече тихичко:

— Лонг, ти оставаш тук.

Другите момчета го погледнаха изненадано. Разбраха, че началникът им съзнателно вади Лонг от групата за нападение и започнаха да се питат защо. Въпреки многото си лични проблеми Лонг беше единият от тримата естествени водачи на групата на Устад.

— Да, сър. Слушам — шепнешком отвърна Лонг.

Реакцията и поведението му напълно съответстваха на устава и наложения ред, но Устад отново забеляза в очите му още нещо, което никак не му хареса.

Устад се обърна към хората си.

— Тръгваме на три. Искам да действате интелигентно. Въоръжени сме до зъби, така че много внимавайте какво правите. Внимателно оглеждайте мишените и гледайте да не застреляте някой с жълти букви на гърба. В курника имаме четири птичета — продължи той, вдигна дясната си ръка и разпери четири пръста. — Четири! — повтори той. — Колко птичета има вътре?

— *Четири* птички в курника, сър! — хорово отвърнаха момчетата.

— Чия е информацията?

— *Отряд за наблюдение 3*, сър!

— Радиопроверка — заповяда Устад.

Всеки един от бойците провери слушалката и микрофона, закрепени на главата му.

— Пригответе стенолома! — нареди късо.

Четирима от мъжете вдигнаха тежкия инструмент, наречен от тях *големия грездей*. Той представляваше метален прът с гумени ръкохватки от двете страни и заострен клиновиден връх. По цялата му дължина с ярка луминесцентна боя бяха нарисувани четири ивици, които изтъняваха към върха му подобно на стрели. Целият прът беше обелен и очукан от многото операции, в които бе използван — както истински, така и тренировъчни. Четиримата мъже, които държаха ръкохватките, бяха достатъчно едри и силни, за да засилят големия *грездей* и да връхлетят върху вратата с мощта на малък камион. Хората на Устад бяха всичко друго, но не и фини и изящни девици.

Девън Лонг мина край Устад и се придвижи към задната част на ремаркето, за да отвори голямата и тежка врата.

Устад се извърна с гръб към подчинените си и изключи микрофона си.

— Добре ли си, синко? — попита той Лонг.

— Тъй вярно, сър — приглушено отвърна момчето.

— Стой нащрек! — заповяда Устад.

— Да, сър.

Устад отново включи микрофона и се свърза с отряда си. Кръвта силно пулсираше в ушите му. Момчетата от отряда рязко се изправиха от металната пейка зад гърба му. Той започна да брои в ритъм, който бяха репетирали безброй пъти:

— Едно… две… три…

Лонг рязко отвори двете крила на подсилената врата на ремаркето и момчетата от отряда безшумно напуснаха прикритието си. Устад вървеше най-отпред, последван от *големия грездей*, а след тях се движеха последните двама рейнджъри от отряда. Устад рязко зави наляво — знаеше маршрута наизуст. Право надолу по алеята към обраслия с треволяк заден двор, нагоре по стълбите и през вратата. Никакви номера, никакви колебания. Отрядите за наблюдение докладваха за движението на отряда му. Единственият друг шум идваше от хрущенето на чакъла под подметките им.

Когато измина половината път до целта, той вдигна автомата, който носеше, и мълчаливо си напомни, че разполага с пет пълнителя, преди да му се наложи да посегне към оръжието в страничния кобур. Мислено си представяше всяка следваща стъпка, докато скъсяваше разстоянието пред него. Оставаха им броени секунди.

Устад знаеше, че хората в „Троянския тон“ и снайперистите са готови да ги прикрият и защитят, ако се наложи. Един от неговите рейнджъри трябваше да пусне другото звено за бързо реагиране през входната врата, а служителите от отдел „Наркотици“ щяха да нахълтат след тях. Той докосна с палец предпазната си жилетка, за да се увери, че е на него. Нарколабораториите бяха най-кошмарните цели, които им се бе налагало да атакуват. Ако стрелбата не успееше да ги прогони навън, то пожарът, който бе неизбежен в подобни случаи, щеше да свърши работа.

Той скочи тихо на задната веранда. Хората му се заковаха по местата си. Даде знак с ръка и повика напред техника, който подсигуряваше наблюдението. Мъжът промуши една тънка оптична жица през пукнатина, която намери на вратата, погледна внимателно

малкия монитор, закрепен на гърдите му, и вдигнал палец нагоре, даде знак на командира си, че вътре е чисто.

Устад даде знак на двамата рейнджъри, които вървяха най-отзад, да се разделят. Въоръжени с инструмент за рязане на болтове, те трябваше да се опитат да проникнат през заключения авариен изход от южната страна на сградата, но това само в случай, че отвътре ги посрещнат със стрелба.

Дотук всичко мина благополучно. Задната част от къщата беше празна. Разузнаването очевидно си бе свършило работата добре. Според техните данни лабораторията се намирала в сутерена.

От този момент насетне започваха най-лошите опасения и страхове на Устад, който се боеше от евентуална безразборна стрелба. Най-слабата част от подготовката за тази операция бе невъзможността им да се сдобият с план на сградата. Нямаха никаква представа за разположението на помещенията, освен наложеното схващане, че в повечето подобни сгради вратата, отвеждаща към сутерена, се намира близо до кухнята. Точно тази врата трябваше да намерят.

Устад махна с ръка да качат *големия грездей* по стълбището. С него се заеха само двама от мъжете, а другите двама заредиха оръжието си. Устад вдигна ръка с пет разперени пръста и започна да ги свива един по един — първо палеца, а после и останалите, докато ръката му се превърна в юмрук. В момента, в който започна да брои, железният прът се залюля два пъти напред-назад, а после с все сила се стовари върху вратата, изби я заедно с пантите и я хвърли върху кухненския под. Броени секунди по-късно офицер Ранди Дешутс даде знак, че е намерил вратата към сутерена.

Големият грездей се залюля веднъж, дваж и се стовари върху вратата.

Тя издържа. Очевидно беше подсилена.

И прътът отново се залюля, блестящата стрела на върха му бе насочена право към ключалката. Той отново се стовари върху вратата. Във въздуха се разхвърчаха трески, но вратата и този път остана цяла. Устад изпсува на арабски. В момента бяха изложени на показ и удобни за обстрел — най-лошата ситуация, в която можеха да се озоват.

При третия опит една от пантите поддаде. Още два удара и вратата, разтрошена на части, се свлече надолу по стълбището към сутерена. Устад долови познатия до болка звук от започналата стрелба

и видя един от неговите хора да пада на земята. Мъжът се претърколи с разкривено от болка лице. Кръв обаче нямаше; защитната жилетка бе спасила живота му и той се бе отървал само с четири счупени ребра.

Устад изкрещя:

— Полиция! — Насочи оръжието си надолу към тъмното помещение и изстреля два пълнителя. Оставаха му още три.

Започна безразборна стрелба. Чуха се викове.

Устад различи пронизителното дрънчене на метал и разбра, че и аварийният изход е бил превзет. Сега щяха да ги обстрелват от две страни. Лошите момчета бяха попаднали в капан.

— Хвърлете оръжията! — долетя някакъв глас отдолу.

Още стрелба. Кратка и накъсана.

Устад долови някакъв звук точно над главата му, последван от отчетливото зареждане на пушка. Обърна се навреме, за да види как едно тяло се търкулна от покрива и тупна в задния двор. *Готвачите* очевидно бяха поставили наблюдател на покрива. Той обаче бе наблюдавал улицата, а не задния двор и тъй като бе пропуснал атаката на бойците от елитния отряд, бе твърдо решен да избяга, за да си спаси кожата. Скочи бързо на крака, олюля се и откри хаотична стрелба. Един куршум попадна в рамото на Устад. Заслепен от прилива на адреналин, той почти не почувства болка. Вместо това вдигна собственото си оръжие, изстреля един пълнител и видя, че бягащият се олюля — очевидно бе успял да го улучи. Въпреки това беглецът, куцукайки, продължи да се отдалечава през задния двор — използваше маршрута, по който Устад и хората му бяха приближили до къщата.

Устад натисна бутона за радиовръзка с хората си и изкрещя:

— Девън, едно въоръжено птиче тича право към теб! — Зави му се свят и той се отпусна на колене, без да сваля поглед от беглеца, който с олюляване тичаше право към техния фургон.

Задната врата на ремаркето рязко се отвори и Девън Лонг скочи на земята с оръжие в ръка. Устад го видя как отвори уста, за да изкрещи някакво предупреждение, но не чу нищо в какофонията от звуци, която го заобикаляше.

Беглецът се закова на място и насочи оръжието си към Лонг.

Устад промълви:

— Не! Не!

Лонг вдигна оръжието си, но мигновено прецени, че се цели в посока на собствените си колеги. Не би могъл да стреля по беглеца, без да застраши живота на някой от тях. Не бе преценил момента правилно и твърде рано бе изскочил от фургона.

Лонг се хвърли на земята и се претърколи няколко пъти, опитвайки се да намери по-подходящ ъгъл за стрелба. Беглецът откри стрелба. Последва ответен огън. Стрелецът се завъртя на място и се срина на земята. Лонг, който очевидно бе ранен, защото се движеше, щадейки дясната си страна, се хвърли към мъжа, изрита оръжието му настрани и го срита яко в ребрата с върха на ботуша си.

Устад се усмихна. Политна напред и изгуби съзнание.

Нито един смъртен случай, мълчаливо си повтаряше Болд, докато чакаше търпеливо техниците на Лофгрийн да приключат с огледа на долния етаж и да му позволят да се качи горе. Нито един смъртен случай. Четирима ранени — по двама от всяка страна. Но лошите бяха по-сериозно ранени, а лабораторията се оказа една от най-големите в историята на успешните полицейски акции и в нея бяха открити огромни количества наркотични вещества и LSD.

Кухнята и сутеренът напомняха на бойно поле, осеяно с трески, кръв, празни гилзи, стъкло и всякакви други отломъци. Всичко беше маркирано. Внимателно описано. От тук нататък щяха да бъдат изписани купища доклади, щяха да се проведат безброй вътрешни слушания и разследвания, които за непосветените в законите на системата можеха да се сторят излишни и ненужни. На Четвърти юли сигурно все още щяха да се занимават със случая. А ако допуснеха някой фал, разследването можеше да се проточи и до Деня на труда[1].

От гледна точка на доказателствения материал кухнята едва ли представляваше някакъв интерес. Лофгрийн нямаше да намери в нея нищо, което да заинтригува Болд. Дворът около сградата също не предлагаше големи възможности благодарение на армията от нападатели, която го бе прегазила на влизане и на излизане от къщата.

— Кога? — провикна се Болд по посока на Лофгрийн. Беше три часа сутринта. Съвсем скоро щеше да има нужда от чаша чай.

— Ти неслучайно не пусна никой да припари догоре — напомни му Лофгрийн.

Двама служители от елитното звено бяха претърсили горния етаж за евентуални трупове, а след това Болд бе запечатал етажа. Искаше час по-скоро да се качи там, но не можеше да си позволи да го стори преди техниците на Лофгрийн. Предвид силното замърсяване на местопроизшествието той правеше всичко възможно да запази максимално евентуалните следи, на които би могъл да се натъкне.

Според евакуираните съседи в къщата живеело възрастно семейство без деца. Съпругата се споминала наскоро, а съпругът бил изпратен в старчески дом. Къщата се обезлюдила. Съседите от изток събирали пощата и се грижили за цветята в градинката. Вестниците, намерени в сутерена, показваха, че той се използва като нарколаборатория от около шест седмици насам, което пък насочи детективите от отдел „Наркотици“ по нова следа: създаването на лаборатории за производство на наркотици в напълно прилични за живеене райони.

Болд излезе да се поразходи, за да се проясни малко главата му. Извървя пеша около две преки, купи за себе си чай, а за останалите кафета и понички и се върна на сцената на престъплението, където журналисти и представители на полицията си разменяха въпроси и отговори по микрофоните. Мълрайт и Хил бяха там, както и Дънкин Хейл от ФБР и един от заместник-прокурорите. Болд внимателно ги заобиколи.

Той раздаде кафетата и отбеляза доста червени точки пред техниците от лабораторията, след което отиде при Лофгрийн на задната веранда. Завари го да пуши.

— Откога пушиш? — изненадано го попита Болд.

— Не започвай и ти, моля те! Даян ми стига.

— Но аз те познавам от двадесет и няколко години…

— Следващата седмица ставам на петдесет, знаеш ли?

Болд знаеше за рождения ден. Двамата с Дикси бяха решили да заведат Бърни във Виктория за един джазов уикенд по мъжки, но болестта на Лиз и задълженията на Болд в специалния отряд бяха наложили промяна в плановете им.

— Добре де — смотолеви Болд, като се постара да не се издаде за рождения ден, в случай че двамата с Дикси все пак успееха да му подготвят някоя изненада.

— Когато преди двадесет и седем години се отказах от тия лайна, си обещах, че ще мога да пропуша отново през седмицата, предхождаща петдесетия ми рожден ден. След това отново ще ги спра до шестдесет и петия си рожден ден, когато ще си позволя цял месец пушене на воля. На осемдесет години, ако доживея толкова, всички облози отпадат — започвам да си пуша без ограничения. Колкото си искам и каквито цигари си искам. И тогава ще пратя по дяволите всеки, който смята, че моето пушене му създава някакви проблеми. Включително и Даян.

Болд опита чая. Беше силен и му хареса.

— Ти си един от най-странните хора, които познавам. Съзнаваш ли го?

— Да, съзнавам го. И какво от това?

— Нищо — сви рамене Болд. Отново се зае с чая си.

Лофгрийн дърпаше от цигарата с такова настървение, сякаш това бе последното удоволствие, останало му на този свят.

— Извади късмет — обади се Лофгрийн и издуха цял облак дим. — Ако може да се нарече по този начин.

— Изключителен късмет — съгласи се Болд. — Една-две издънки и аз щях да опера пешкира, ако операцията се бе провалила.

— Научи ли нещо? — попита го Лофгрийн.

Болд не можеше да прецени доколко сериозен е зададеният въпрос. Като цивилно лице Лофгрийн се подчиняваше на други закони, различни от тези, които спазваха ченгетата.

— Научих само, че не очаквам с нетърпение петдесетата си годишнина — отвърна той.

Допи чая си, а Лофгрийн се разсмя, задави се от дима и се закашля толкова силно, че чак сълзи се появиха на очите му. После двамата заедно влязоха в къщата.

— Лу, твой ред е — рече му Лофгрийн четиридесет минути по-късно.

Небето на изток бе започнало да изсветлява. Птичките бяха започнали да чуруликат в очакване на зората.

Мебелите на втория етаж бяха стари, килимите — износени, а тапетите — овехтели. Имаше две спални, баня и вграден гардероб.

Спалнята, която гледаше към задния двор, очевидно е била използвана като стая за шиене, а от прозореца й се разкриваше изглед към стотици други къщи. В четири и половина сутринта тези къщи все още тънеха в мрак, а светлината на уличните лампи едва осветяваше очертанията им в сивата мъгла.

Болд чу приближаването на нечии тежки стъпки и мигновено разбра, че това бе Ла Моя с неговите ботуши от кожа на щраус. Джон се спря на вратата и надникна в стаята. Болд лазеше на четири крака по килима.

— Знаеш ли — обади се Ла Моя, — ако някой бе поискал от мен да се хванем на бас, щях да заложа голяма сума пари, че ще успеем да пипнем това копеле, преди да е направил следващия си удар. А ето че изгубихме и бебето на Уайнстейн, а аз вече се безпокоя, че ще последва и трето отвличане.

— Недей да разсъждаваш по този начин — предупреди го Болд. — Поставените крайни срокове могат да те влудят… особено пък когато изтекат.

Даде знак на Ла Моя да се присъедини към него.

— Захващай се с килима.

— Ами техниците от лабораторията?

— Заети са с онази бъркотия на долния етаж. Бърни помоли сами да се заемем с килима. Това, с което разполагаме до момента, е малко объркващо — обясни Болд. — Смятаме, че наблюдателят, който е подсигурявал безопасността на *готвачите*, е използвал предимно предната стая. Бил е пушач и стаята вони на цигари, а целият под е осеян с фасове. В тази стая обаче не мирише на нищо, няма и фасове по пода. И въпреки това този стол — Болд посочи един плетен стол край прозореца — като че ли подсказва, че някой е прекарал известно време пред прозореца.

— Просто наблюдателят е бил друг. Вероятно са се редували. Единият е бил пушач, а другият — не — предположи Ла Моя.

Болд не бе споделил с никого информацията, която бе получил от Реймънд относно онзи хигиенист от службата за борба с вредителите, който бил видян да влиза в сградата. Ако се натъкнеше на някаква улика, тогава действията му биха били приемливи, но при сегашната ситуация онова, което бе направил — използвал бе отдел „Наркотици“ за собствените си цели — бе драстично манипулиране на системата от

негова страна. Да информира Ла Моя, означаваше да го подложи на същия риск, който самият Болд бе поел с този ход. Затова само каза:

— Техниците от лабораторията откриха следи от торф по перваза.

— Значи се е люлеел в стола, подпрял крака на прозореца — предположи Ла Моя.

— Точно така. Но откъде се е взел торфът по подметките му?

— Цветни лехи. — Долната челюст на Ла Моя увисна от изумление. — Защо ли имам усещането, че банда наркоманчета едва ли ще се заловят да подрязват розите? — Той се отпусна на колене и се зае с опипването на килима.

Болд продължи с разясненията.

— Има и още нещо. В предната стая изобщо не бяха открити следи от торф.

Двамата продължиха да работят методично. Използваха монети, за да маркират частите от килима, които вече бяха прегледали.

— Знаеш ли какво се питам в момента? — обади се Ла Моя, без да спира да мести пръсти по килима.

— Какво?

— Защо му е притрябвало на един лейтенант, и то лейтенант от „Разузнаване“, да лази по килима в четири часа сутринта след успешна акция на колегите от отдел „Наркотици“? Ти да не си някакъв ренесансов свръхчовек?

— Същият въпрос важи с пълна сила и за един сержант от отдел „Убийства“, който в момента оглавява едно трудно разследване на специалния отряд.

— Тъй ли? С тази разлика, че аз съм тук, защото ти брутално ме събуди и ми нареди да си дотътря задника веднага.

— Двама офицери бяха ранени. Реших, че ти си човекът, който трябва да разследва случай на стрелба с ранени ченгета.

— Да бе, точно така — саркастично отбеляза Ла Моя. — Тук съм, защото ти трябва някой от специалния отряд, а ти не желаеш да работиш с Мълрайт, независимо че именно неговите хора осъществиха нападението. Любопитството е това, което ме накара да стана от леглото, сержант. Този път не беше лоялността. Вече съм прекалено уморен, за да бъда чак толкова лоялен.

— Знаеш ли какво твърди Дафни? — попита Болд, отбягвайки директния отговор.

— Предполагам, че всеки момент ще ми кажеш.

— Тя смята, че Гайдаря от Хамелин е много методичен човек, който внимателно планира всеки свой ход.

При неочакваното споменаване на Гайдаря Ла Моя рязко вдигна глава и изгуби от поглед участъка от килима, върху който работеше.

Болд продължи:

— Той е човек, който подготвя всичко предварително. Идентифицира жертвите си — все още не знаем как. Наблюдава ги — не знаем откъде и по какъв начин. И едва тогава нанася удар. Свършил е цялата предварителна работа още преди първото отвличане, защото е съзнавал, че гражданите ще станат по-предпазливи, след като случаят стане публично достояние. Или си върши подготвителната работа сам, или пък използва типове като Андерсън.

— Затова ли съм тук в този момент и лазя на четири крака по килима? — попита Ла Моя.

— Дано да има защо — отвърна Болд. — В противен случай ще си спечелим слава, която сигурно ще ни надживее.

Ла Моя грубо се изсмя.

— Опит за хумор в четири сутринта. Казвал ли съм ти някога колко много обичам тая работа?

След още няколко минути привършиха с огледа. Коленете на Болд силно изпукаха, когато се изправи.

Ла Моя измъкна малко фенерче и насочи лъча светлина под мебелите. После освети прозореца и перваза.

— Сержант? — подвикна.

Болд се приближи, за да разгледа предмета в средата на осветения кръг. Малко парче дебело стъкло от другата страна на прозореца. Ла Моя продължи да свети, а Болд отвори прозореца.

— Значи отваря прозореца, за да влезе чист въздух… и вдига крака на перваза.

Болд сложи стъкълцето в прозрачно пликче за улики и го маркира. Не му беше за пръв път.

Ла Моя заговори с вълнение:

— Този тип непрекъснато мъкне с обувките си парченца автомобилни стъкла. Работни ботуши. Подметка с грайфер. Нещо

такова.

— Да, така изглежда — съгласи се Болд и продължи да разглежда парченцето.

Би било много опасно и глупаво от тяхна страна да правят прибързани заключения в момент като този. Най-напред трябваше да занесат парчето стъкло в лабораторията, за да бъде сравнено с другите улики, намерени в домовете на семейство Шотц и семейство Уайнстейн. Въпреки това Болд вече бе започнал да се чуди дали това парче стъкло не би могло да ги насочи към скривалището на Гайдаря от Хамелин — някой магазин за автомобилни стъкла или пък ремонтна работилница.

Предадоха намерената улика на Бърни Лофгрийн, който се подписа, че я е получил. Двадесет минути по-късно небето на изток се обагри в лазурносиньо.

Болд си тръгна за вкъщи. Марина, която бе прекарала нощта в дома му, скоро щеше да се събуди. Децата трябваше да бъдат облечени, нахранени и откарани до детската градина. Неговите два свята съществуваха паралелно, но зависеха един от друг. Къде ли бяха отвлечените дечица? Живи ли бяха? Или пък мъртви? Затворени в някой килер? Заключени в тъмен сутерен?

Колкото и да се опитваше да се съсредоточи върху родителските задължения, които го очакваха у дома, Болд не можеше да прогони от главата си представата за Гайдаря от Хамелин, който, облечен като хигиенист от службата за борба с вредителите, седи в люлеещия се стол, подпрял крака на перваза на прозореца.

Въпросът, на който трябваше да намери отговор, бе свързан с Андерсън. Болд трябваше да установи дали той е бил по петите на дребен крадец, спотайващ се в квартала, или по някакъв начин е бил обвързан с Гайдаря от Хамелин. Всеки би могъл да убие Андерсън — клиент или пък жертва на някое негово разследване. Всеки един от многото хора от списъка с телефонните обаждания. Но цветният прашец, намерен по коленете на панталона му, съответстваше на прашеца, открит по детското креватче на Ронда Шотц и по постелките на някакъв таурус — все доказателства, които Болд не би могъл да пренебрегне. Андерсън очевидно е бил въвлечен по някакъв начин — затънал е бил *до коленете,* помисли си Болд. Гейнис бе обходила целия

квартал около дома на семейство Шотц и никъде не бе открила леха с високи до коленете цветя.

Болд намали пред един светофар, но мина на червено. В пет сутринта движението не беше натоварено.

Списъкът с телефонните обаждания! Той изведнъж проумя коя е следващата логична стъпка.

Набра номера на клетъчния телефон на Ла Моя. Беше го оставил на местопрестъплението заедно с Лофгрийн.

— Да! — отговори Джон.

— Списъкът с телефонните обаждания до Андерсън — рече Болд.

— Какво по-точно?

— Андерсън не е бил от хората, които помагат на другите от добро сърце. Той е работил срещу заплащане.

— И?

— Зная, че Гейнис проверява самоличността на хората, телефонирали на Андерсън, Джон. Зная още, че смята да разговаря с всеки един от тях поотделно. Но дали ще се сети да извади адресите им и да ги сравни с адресите в кварталите, които Гайдаря от Хамелин може би наблюдава…

— Адресите? — тихичко повтори Ла Моя, а после потъна в мълчание, опитвайки се да осмисли думите на Болд. — Изчакай секунда! — помоли той. — О, майната му! — Очевидно най-после бе проумял за какво точно става дума. — Къщата на семейство Уайнстейн е в тази посока. Андерсън не е работил за Гайдаря от Хамелин. Той е работил за Уайнстейн!

— Приятни сънища! — пожела му Болд и прекъсна разговора, макар да знаеше дяволски добре, че Ла Моя не би могъл да затвори очи нито за миг.

---

[1] Четвърти юли е националният празник на САЩ. Денят на труда е през първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

17.

Дафни избра заседателната зала на специалния отряд, защото искаше да окаже по-силно въздействие. Стените на помещението бяха покрити със снимки както на отвлечените дечица, така и на трупа на Андерсън, който лежеше във ваната, провесил навън едната си ръка. Заподозрените се влияеха силно от околната обстановка, а тя възнамеряваше да се отнесе към Уайнстейн като към заподозрян.

Кей Калиджа отвори вратата и я задържа, за да мине Флеминг, а всъщност редно бе дамата да мине първа. Двамата влязоха тържествено и Флеминг инстинктивно се насочи към стола начело на овалната маса. В следващия миг обаче се възпря и се обърна към Дафни.

— Къде да седна?

— Където ви е удобно — рече му тя. — Може и начело на масата. Аз държа заподозреният да седне тук — тя посочи един стол, — където ще е принуден да гледа право към снимките на Андерсън.

Калиджа стисна ръката на Дафни.

— Не бих искала някога да се окажа ваш противник.

— Не, наистина не би искала — увери я Флеминг, с което даде на Дафни да разбере, че си е написал домашното и знае всичко за нея. — *Средства за мотивиране на криминално проявените.*

— Впечатлена съм — заяви Дафни, когато Флеминг цитира заглавието на една от статиите й. Замисли се за миг и изстреля в отговор: — *Отвличането на хора и начини за възвръщане на свободата им.*

— Печелите първия рунд. — Флеминг се обърна към Калиджа. — Какво знаем за заподозрения?

— Баща на жертва номер единадесет: име Сидни. Завършил гимназия в Охайо. Колежът „Антиок“. Печели по шестдесет и осем хиляди годишно. Евреин. Съпруга Триш. Не е еврейка. Правил е дарения за Грийнпийс и за Националната демократична партия — дребни суми…

Флеминг цъкна с език при споменаването на Грийнпийс.

Калиджа продължи:

— Ипотеката върху къщата е на стойност осемдесет хиляди долара, остават му да изплати още дванадесет хиляди от заема за колата му. Разполага с достатъчно пари в кредитните си карти. Не е бил арестуван. Едно пътно нарушение преди три години. Не провежда често междущатски разговори — когато го прави, то е, за да се обади на някакъв свой братовчед, както и на някакви леля и чичо. Домашният му телефонен номер бе намерен в списъка с телефонните обаждания до дома на Андерсън. Обаждал се е общо седем пъти. Три пъти през седмицата преди злополуката.

— Имате предвид *убийството*? — уточни Дафни и погледна Флеминг.

— Злополука — настоя Флеминг, произнасяйки отчетливо всяка сричка. — Госпожо Матюс, прекарала сте двеста и шест часа в съда — дори и тя самата не знаеше тази цифра — като експерт на обвинението по различни дела. Сериозно се съмнявам, че е имало поне един случай, в който показанията ви да са били свързани с някакви веществени доказателства. Вашата сила е в областта на предположенията…

— Става дума за *наука* — контрира го тя с пламнало лице.

— … свързани с мотива и душевното състояние на даден заподозрян. Те безусловно са от голямо значение в правораздаването, но веществените доказателства са нещо съвършено различно. Аз самият съм прекарал на свидетелския стол хиляда и шестстотин часа. В този момент от разследването, смъртта на Андерсън все още е злополука. Ако се появи нещо, което да обори това наше заключение, то ние веднага ще го ревизираме. Но косвените улики не са от решаващо значение. Те може и да помагат в сериала с Коломбо, но не са от голяма полза в съда. Ние в Бюрото не арестуваме заподозрени — ние ги *обвиняваме*. Ето в тази малка подробност се крие разликата между мен и госпожа Хил.

Дафни долавяше негодуванието му, което като че ли струеше от всяка пора на тялото му; той отчаяно се стремеше да получи пълния контрол над дейността на специалния отряд. Притежаваше невероятно излъчване и присъствие на духа. Човек не можеше да не се съобрази с Грей Флеминг, не можеше да го отмине с безразличие. Тъмната му

кожа сякаш излъчваше собствена светлина на изкуственото осветление в стаята. Гласът му беше топъл и дълбок — като на проповедник.

Флеминг притежаваше бакалавърска стенен по психология от университета в Джорджтаун, защитил бе докторат по криминалистика. Преди да започне работа във ФБР, бе работил като федерален шериф от граничния патрул към Националната агенция за имиграция и натурализация. На всеки две години в Бюрото бе получавал повишение. Беше член на Националното ръководство на организацията на момичетата скаути, а през една от отпуските си бе обикалял страната, за да осъществи промоцията на една негова книга, превърнала се в бестселър, в която описваше най-известните успешно разрешени от него случаи на отвличания. Неженен, припомни си Дафни. Твърд ерген. Беше й трудно да го повярва. Беше жена и като такава намираше за невероятно привлекателни както изумителната му самоувереност, така и пронизващия поглед на кафявите му очи. Помисли си, че жените може би прекалено бързо се хвърляха в краката му. Също като при Ла Моя, реши Дафни.

Флеминг пиеше диетична сода направо от кутийката. Калиджа предпочете кафе. Психологът у Дафни бе благодарен за тия няколко минутки на оценка — за нея беше от изключително значение да познава добре съюзниците си. Флеминг като че ли мислеше единствено за работа. Неговата помощничка, Калиджа, беше жена до мозъка на костите си — чувствена и привлекателна. Мъгистата, сплетени в съзнателно подбраната сложна прическа, безспирно подрънкваха на главата й. Дафни се запита дали между Флеминг и Калиджа няма нещо повече от делови взаимоотношения.

Флеминг пък през цялото време си играеше с един лъскав химикал. Непрекъснато драскаше нещо в бележника си, неспособен да застане неподвижно. Когато лицето му все пак застиваше спокойно за миг, по него се четяха свръхумора, напрежение и нетърпение, макар той да полагаше отчаяни усилия да ги прикрива от околните. Погледна часовника си и изръмжа недоволно. Целият му живот протичаше в зависимост от двете стрелки на този часовник.

В този момент се появи Ла Моя, който изглеждаше необичайно изморен. След него вървяха Сидни Уайнстейн и адвокатът му Колдуел.

Ла Моя махна с ръка по посока на Флеминг, дари Калиджа с дразнещо покровителствена усмивка и благоволи да заеме мястото,

което Дафни предварително бе определила за него. Уайнстейн и неговият представител, Колдуел, седнаха точно срещу снимките, направени на местопрестъплението. Дафни съсредоточи вниманието си върху Уайнстейн, опитвайки се да долови и най-малката промяна в жестовете, езика на тялото и израза на лицето му.

След последвалите встъпителни думи Колдуел заговори пръв, впускайки се в дълга, типична за всеки адвокат, тирада. Ла Моя побърза да припомни на всички присъстващи, че това не е нищо повече от един неофициален разпит — средство за установяване на някои факти. Той се обърна към заподозрения.

— Господин Уайнстейн, предполагам, че сте запознат с устройството за идентифициране на телефонните обаждания. Това е електронно устройство, което позволява…

— Зная за какво става дума.

— За един период от малко повече от две седмици вие, или съпругата ви, сте се обадили четири пъти на един човек на име Бърнард Калмърз Андерсън, известен повече като Рики Андерсън, Ричи Андерсън или напоследък като Анди Андерсън. — Дафни забеляза измъченото изражение на Уайнстейн. Нямаше вид на невинен.

Колдуел, неговият адвокат, заговори:

— Господин Андерсън беше частен детектив. Като такъв…

— Възражение — прекъсна го Ла Моя. — Андерсън се е занимавал с инсталиране на устройства за охрана на домовете. Освен това е предлагал всякакви други услуги — от снимка с „Полароид“ на невярна съпруга, хваната в момента на прелюбодеянието, до един-два изкълчени крайника, ако нещата загрубеят и се стигне до по̀ крути мерки.

— Моля ви, почакайте малко! — възрази адвокатът.

— Спокойно — обади се Флеминг с ниския си, резониращ глас, който караше Дафни да се топи отвътре. — Сержантът току-що ви каза: От този разговор не произтичат никакви обвинения срещу клиента ви. Успокойте се, Колдуел. — Адвокатът съсредоточи цялото си внимание върху специалния агент от ФБР, инстинктивно осъзнал, че *той* е човекът, който заслужава внимание.

Ла Моя заговори отново.

— Кога разговаряхте за последен път с Андерсън, господин Уайнстейн?

— В понеделник или вторник тази седмица — нервно отвърна той.

— След това опитвахте ли да се свържете с него отново? — Ла Моя го погледна и го посъветва: — Помислете си добре.

— Във вторник вечерта.

Ла Моя кимна.

— В девет часа и петдесет и две минути, ако искаме да сме точни. За ваш късмет това обаждане се е състояло два часа *след* като вратът на господин Андерсън е бил малко поизкривен, в резултат на което лицето му, за наше огромно съжаление, е придобило зловещ синкав цвят. — Той погледна Уайнстейн право в очите и заяви: — Езикът му беше черен като автомобилна гума и беше толкова подут, че приличаше на плъх. А господин Андерсън си беше умрял. Подхлъзнал се лошо в банята. Ето такива случаи трябва постоянно да ни напомнят за това колко важни са гумените постелки, които ни се препоръчват толкова горещо от производителите. Нали се сещате за какво говоря?

Уайнстейн пребеля като порцелан. Колдуел, който очевидно се бе разсеял за миг, се съсредоточи навреме, за да повдигне възражение, все едно че се намираше в съда.

Ла Моя продължи невъзмутимо.

— Та въпросът, на който се опитвахме да си отговорим — той махна с ръка, за да посочи и останалите присъстващи в стаята, — бе свързан с естеството на професионалните ви взаимоотношения със споменатия вече Анди Андерсън. И държа да ви предупредя, господин Уайнстейн, че тук, в полицейския участък на Сиатъл, ние не привикваме сигурни затворници… ако разбирате какво искам да ви кажа. Ако всички участваме в забавата, става много интересно. Но ако вие предпочетете да си седите в ъгъла като някоя стара госпожица, останала без кавалер на бала, и да си бъркате безцелно в носа, то тогава агент Флеминг, лейтенант Матюс и аз ще трябва да се позанимаем с вас, докато не промените държанието си. — Вдигна рязко ръка, за да възпре Колдуел, който очевидно се канеше да каже нещо. — А този професор по право от Джорджтаун може да пикае отгоре ни колкото си иска… ние няма дори да усетим, защото ние нямаме никаква работа с него. Нашата работа е с вас… точно както

вашата работа пък е била с Анди Андерсън. Разбирате ли какво имам предвид? Значи моят съвет е… личен съвет при това… това, което се опитвам да кажа… е, че, ако говориш, ще си тръгнеш оттук без проблеми. Ако ни бавиш и разтакаваш, подлагаш на риск живота на малкия Хейс.

Флеминг гледаше право в Ла Моя, онемял от изумление. Колдуел се покашля, сякаш нещо голямо и твърдо бе заседнало в гърлото му.

Флеминг се обади предпазливо:

— Настъпи часът на истината, господин Уайнстейн. Не искаме от вас никакви измислици, увъртания или премълчавания. Сержант Ла Моя провежда разследване на убийство. Това е всичко, което е нужно да знаете. За момента вие не сте заподозрян. Нуждаем се единствено от сътрудничеството ви.

Ла Моя побърза да добави:

— Ако пък държиш да видиш как се справяме с чупенето на колене, ние нямаме нищо против. Мръсни снимки? По дяволите, изборът си е твой! Подслушване на телефона? Денонощно наблюдение върху къщата ти? Ама само кажете, ние сме готови… Живеем в свободна страна. — Той ги дари с поредната си дразнеща усмивка.

Колдуел прошепна нещо в ухото на клиента си. Уайнстейн кимна. Адвокатът попита:

— Като се има предвид, че разговорът е неофициален и не се записва…

— Ама вие къде бяхте досега? — грубо го прекъсна Ла Моя. — Защо просто не оставим господин Уайнстейн да поразмисли сам за няколко минутки?

Що се отнасяше до Уайнстейн, за него просто нямаше други хора в стаята, освен Ла Моя. Дафни за пореден път се възхити от умението на детектива да наложи пълен контрол върху извършвания разпит. Той никога не постъпваше по общоприетите начини. Нарушаваше всичките принципи, използвани по време на разпит… всичките, с изключение на един: Неизменно успяваше да прикове върху себе си цялото внимание на заподозрения.

— Но вие, хора, не пожелахте да ми помогнете — изведнъж се оплака Уайнстейн. — Обадих ви се. Казах ви, че някой наблюдава къщата. Затова се обърнах към един приятел и го попитах дали не познава някой, който би могъл да ми помогне. Някой, който да не

взема много скъпо. Той ми даде името на Андерсън. Разказа ми как самият той наел Андерсън преди време и той хванал жена му с някакъв съсед. Освен това направил и снимки. Вие, хора, не ми повярвахте и затова аз трябваше сам да свърша това. — Той обвинително насочи пръст към Ла Моя. — Затова наех Андерсън… да провери какво става около дома ми. Наистина ли ме наблюдават, или само така ми се струва?

— В онзи момент знаехте ли вече за отвлеченото дете? — попита Флеминг.

— Бебето на Шотц? — възкликна Уайнстейн. — Всичко се случи *преди* това — непоколебимо заяви той. — Ел Ей, Сан Франциско и Портланд. Тези случаи ми бяха напълно достатъчни.

Дафни се намеси за пръв път от началото на разпита.

— Значи вие сте почувствал, че някой ви наблюдава още *преди* отвличането на Ронда Шотц. — Това потвърждаваше нейното убеждение, че Гайдаря от Хамелин извършва предварителната си подготовка много прецизно и задълбочено и веднага щом започне с осъществяването на набелязаните отвличания, се покрива и става почти незабележим.

— Точно това се опитвам да ви кажа.

Флеминг зададе следващия си въпрос без никакви увъртания:

— В такъв случай вие сте нает Андерсън, защото сте се опасявал, че Гайдаря от Хамелин може би наблюдава дома ви?

Настъпи пълна тишина. Уайнстейн запелтечи:

— Сега, като го формулирахте по този начин… предполагам, че сте прав. — Той увеси глава. — Но по онова време не разсъждавах точно по този начин. Не! — по-уверено заяви той. — Андерсън ме увери, че вероятно става дума за крадец. Това ми се стори напълно правдоподобно — та нали непрекъснато четем за кражби с взлом. Затова взехме някои предохранителни мерки и прибрахме някои по-ценни вещи в банков сейф. — Очите му изведнъж се замъглиха и Дафни разбра, че той си мисли за изчезналия си син. После се съсредоточи и продължи: — По дяволите, та нима познавате някой в Сиатъл, който да не е пострадал от крадци — я ще откраднат нечия кола, я ще ограбят нечий дом. Андерсън ми обясни, че не е никак лесно да се заловят тези типове. Те правят удара, а след това изчезват и

си набелязват друго място за действие. Предложих му двеста без много шум и той прие.

Твърде много телевизия, помисли си Дафни. Всеки в днешно време се прави на ченге.

Уайнстейн не й се струваше подходяща цел за обирджия на къщи. Кражба на кола, може би. Тя се зачуди дали Андерсън просто не се е възползвал от възможността да смъкне някой долар в повече.

— Значи си се обадил на Андерсън, за да провериш какво става. Да разбереш дали е направил нещо — заяви Ла Моя.

Флеминг го изгледа с раздразнение, очевидно недоволен от подвеждащия въпрос. Ла Моя действаше твърде нестандартно за вкуса на ФБР.

— За да се уверя, че съм направил разумна инвестиция. Естествено, че му се обадих — кимна Уайнстейн.

— А той какво ти каза?

— Първия път ми каза, че не разполага с нищо. Да му се обадя отново. Следващия път, ден или два по-късно…

— *Два* дни — опресни паметта му Ла Моя.

— Тогава ми каза, че може би е постигнал някакъв напредък. Опита се да се пазари отново. Заяви, че можел да направи някои снимки, но това щяло да повиши разноските му. Даде ми ясно да разбера, че трябва да си платя допълнително, ако искам да ми свърши работа. Разноските плюс още петдесет.

— Значи вие приехте и продължихте деловите си взаимоотношения — обобщи Дафни.

— Естествено, че приех. Та той на практика потвърди, че някой наистина наблюдава къщата ми. Всъщност каза ми само, че работи по въпроса. Същевременно никак не ми хареса това, че се опитва да ми измъкне още пари. Опитът му за изнудване ме притесни. Както и неколкократните му опити да ми продаде някаква охранителна система. — Той се поколеба за момент. — Вие използвате ли ги? В домовете си, имам предвид…

— А вие? — попита го Флеминг. — Купихте ли си?

— Не. Не съм сигурен защо отказах. Предполагам, че просто не съм бил убеден, че ни е нужна. Сега обаче бих го направил. Хейс беше отвлечен. Андерсън — убит…

— Смъртта на Андерсън се разглежда като злополука — поправи го Флеминг.

Ла Моя и Дафни се спогледаха, но никой от двамата не пожела да оспори твърдението на Флеминг.

Адвокатът се намеси:

— За *злополука* ли говорим, или за *убийство*?

Уайнстейн не изчака отговора.

— Слушайте, ако вие, хора, се бяхте отнесли сериозно към обажданията ми, аз изобщо нямаше да прибягна до услугите на Андерсън. Не се опитвайте да ми прикачите случилото се. Затова е всичко, нали? — В гласа му започнаха да се прокрадват истерични нотки. Адвокатът му постави ръка на рамото му, за да се опита да го успокои, но Уайнстейн го изблъска. — Вие, хора, сте видели снимките. — Това беше изявление. — Само че не знаете кой е човекът на тях и искате аз да ви кажа. Но аз също не зная. Не съм ги виждал дори.

В описа на вещите, намерени в дома на Андерсън, изобщо не се споменаваше за фотоапарат.

— Той е имал готови снимки за вас? — попита Флеминг.

— Ти каза, че той се е пазарил за по-висока цена, в която са били включени и снимките — напомни му Ла Моя.

— Точно така. Съгласих се да платя още петдесет.

Флеминг развълнувано го погледна.

— Той уведоми ли ви, че е готов с тези снимки?

— Не — отвърна Уайнстейн. — Изобщо не сме разговаряли за тях. Чуйте! Майната им на снимките! Какво ще стане с момчето ми?

Флеминг пренебрегна въпроса му и се обърна към останалите от групата.

— Андерсън щеше да поиска допълнително заплащане. Мисля, че можем да сме относително сигурни, че той *не* е разполагал с такива снимки.

Дафни се намеси:

— Всичко, което правим, е с едничката цел да ви върнем Хейс колкото е възможно по-скоро.

Ла Моя си водеше някакви бележки.

— А ти какво мислиш за снимките? — попита той Уайнстейн.

— Мисля, че Андерсън разполагаше с няколко и имаше намерение да направи още.

— Защо смятате така? — попита Дафни.

Адвокатът се наведе напред и прошепна нещо в ухото на клиента си. Уайнстейн отрицателно поклати глава.

— Не — отвърна той, а после се обърна към останалите. — Никога не съм виждал каквито и да било снимки. Никога не ми е било казвано в прав текст, че те съществуват.

Дафни продължи да го притиска.

— Но вие вярвате, че те наистина съществуват. Защо?

Уайнстейн леко се извърна и я погледна. На лицето му бе застинало момчешко, леко изненадано изражение.

— Той спомена, че нещата *потръгнали*. Не мога да си спомня в момента точните му думи. — Уайнстейн предугади следващия й въпрос и побърза да заяви: — Това се случи след разговора за допълнителните петдесет долара. Разбирате ли? — След това в очите му проблесна нещо и той изрече спокойно: — Сетих се какво ми каза тогава. Каза ми, че ще си получи парите, когато пипне *Господин Непозната Опасност*. Това бяха точните му думи.

Дафни имаше чувството, че изведнъж я разтърси токов удар. В полицейските среди с израза господин Непозната Опасност се характеризираха похитителите на деца. Връзката с Гайдаря от Хамелин изглеждаше неоспорима. Всички трескаво се заловиха да пишат нещо в тефтерите си. Очевидно Андерсън бе идентифицирал заподозрян, който според него е бил похитител на деца.

Ако Уайнстейн не бъркаше нещо, по всяка вероятност ставаше дума за Гайдаря от Хамелин.

Когато Уайнстейн и адвокатът му си тръгнаха, Ла Моя предложи на агентите на ФБР да извършат съвместен повторен обиск на жилището на Андерсън. За всеобща изненада Флеминг любезно отклони поканата и даде ясно да се разбере, че няма нищо против полицаите от управлението в Сиатъл да се занимават с тези неща, при условие че го уведомяват веднага за намерените от тях улики.

Флеминг и Калиджа излязоха заедно и Ла Моя и Дафни останаха сами в стаята.

— Е? — попита Ла Моя.

Дафни заговори уверено:

— Уайнстейн беше много нервен в началото. Уплашен. Но после се успокои. Напълно контактен. Равномерно дишане. Никакво видимо изпотяване, премигване, треперене. Дори не се чувстваше неудобно на стола си. Остана си съсредоточен през цялото време и не позволи да го объркаме, макар че ние положихме сериозни усилия в това отношение.

— Дали не е бил предварително подготвен от Колдуел?

— Възможно е. Но това обяснява само част от поведението му.

— Значи можем да му вярваме?

— Да. Абсолютно.

— Какво има? — попита Ла Моя, осъзнал, че нещо я притеснява.

Тя сви устни.

— Не става дума за Уайнстейн, а за Флеминг. Той остана сравнително спокоен и мълчалив до момента, в който бяха споменати снимките. След това коренно се промени. Питам се защо ли отклони поканата ти да претърсите заедно апартамента на Андерсън…

— Трябва да призная, че и аз останах изумен.

— А какво ще кажеш за опита му да ни убеди, че снимките изобщо не съществуват?

Ла Моя замислено сведе глава.

— Всичко това има смисъл само в случай, че те вече са претърсили къщата на Андерсън. — После изръмжа: — Май уцелих десетката!

Дафни обаче го смрази със следващия си въпрос.

— Ами ако вече са *намерили* снимките на Андерсън?

18.

Душегубката, малка правоъгълна стая за разпити със сиви стени, под, застлан с бял балатум, и кънтящ таван, бе топла и задушна. В нея имаше само една овехтяла маса, металните крака на която бяха завинтени към пода, а в този конкретен ден около масата имаше пет сиви метални стола с прави облегалки и тапицирани седалки, които при сядане издаваха лек съскащ звук.

Жена офицер на име Марш придружаваше Болд и Дафни. Макний неслучайно бе избрал именно онази празна къща, в която бе оборудвал лаборатория за производство на наркотици. Гайдарят от Хамелин, очевидно също неслучайно, се бе спрял на същата къща, в резултат на което техният избор придобиваше съдбоносно значение на разследването.

Като детектив от отдел „Наркотици“ Марш по право трябваше да води разпита, но тя благосклонно отстъпи това право на Болд, тъй като той бе подал информацията и бе предложил идеята за нападението над нарколабораторията. Току-що привършила с друг разпит, Марш бе готова да се задоволи само с присъствието си в душегубката. Тя изглеждаше и се обличаше като студентка по изкуствата от Европа. Седна начело на масата, но запази мълчание. Планът на Болд беше съвсем простичък: да атакува мъжа пред себе си с всичко, с което разполага срещу него.

Ако се съдеше по документите му, Джефри Макний не беше от хората, които Дафни би очаквала да се занимават с приготовлението на наркотици. Той беше бял, на около двадесет и пет години и притежаваше бакалавърска степен по химия. Дафни бе предупредила Болд, че Макний по всяка вероятност ще се постарае да ги изпита, за да разбере с какви опоненти си има работа. Веднага щеше да ги прецени, да открие по-слабия играч от двамата и да съсредоточи цялото си внимание върху него. Дафни посъветва Болд, че, ако иска да проведе разпита успешно, трябва да се престори на по-глупавия от двамата.

Болд бе изненадан от факта, че Макний се представлява от обществен защитник. Това подсказваше, че Макний не разполага нито с парите, нито с контактите, необходими за наемането на адвокат, специалист по наркопроцесите. Освен това същият този факт му даваше основание да предположи, че начинанието на Макний е по-скоро своеволно и дилетантско, а това пък на свой ред откриваше пред Болд достатъчно възможности за маневриране. Можеше да се окаже, че Макний не се бои толкова от затвора, колкото от перспективата да го *пуснат* отново на улицата. Териториите, завоювани в наркобизнеса, се отстояваха на живот и смърт.

Макний имаше момчешко лице и интелигентни зелени очи. Ако се съдеше по черната коса и червендалестото му лице, мястото му бе или в някой шотландски клан, или на Уолстрийт в някоя от инвестиционните банки. Облечен бе с оранжев гащеризон, на гърба на който пишеше „ЗАТВОР НА КИНГ КАУНТИ“. Никак не му приличаше. Адвокатът му беше една зеленоока като гущер, осемдесеткилограмова хавайка, която имаше толкова много грим по лицето си, че спокойно би могла да участва в някое представление. Енергично премяташе парче дъвка из устата си, а очите й бяха прикрити зад очила със замазани стъкла. Роклята й, наподобяваща палатка, обвиваше пищния й бюст и се стелеше надолу като зелен водопад, изпъстрен с едри щампи в крещящи цветове. Гласът й беше дълбок баритон, а зъбите — изкуствени.

— Моят клиент иска да знае какво ще спечели той от този разпит — заяви тя и се настани на един стол, който се изгуби под туловището й, тресящо се като желе.

— Ние разследваме убийство — отговори Дафни, която трябваше да играе ролята на по-интелигентното ченге. После се обърна към заподозрения. — Един човек, който може би е държал вашата нарколаборатория под наблюдение, беше намерен убит. Всеки на ваше място би се притеснил от такова наблюдение…

— Чакайте малко! — Туловището се разтресе като голям камион, който се опитва да запали.

— Това е обвинение, за което ще получите доживотна присъда. — Дафни отново се обърна към Макний. — Не десет години. Не дори шестнадесет. Не и при сегашната администрация. Доживотна присъда

без право на помилване. — Макний изобщо не изглеждаше притеснен. Точно според очакванията й. Време беше в играта да се намеси Болд.

— Сигурна ли си в това? — попита я Болд. Изглеждаше невероятно уморен и отегчен. — Не бихме ли могли да го отървем, ако опитаме?

— Повече от сигурна съм — отвърна Дафни, докато се опитваше да прецени отношението на адвокатката към Болд. Той се ползваше със завидна репутация. Ако тя беше чувала за него, малкото им представление едва ли щеше да успее. Но по всичко личеше, че жената не познава нито един от двамата — по всяка вероятност съвсем отскоро се подвизаваше в качеството си на обществен защитник.

— Ще ме извините, че ви прекъсвам — спокойно се обади заподозреният, — но не съм сигурен кой е ръкополагащият принцип в момента — виновен до доказване на противното, или невинен до доказване на противното?

— Принципът за невинност до доказване на противното — отговори Дафни — е лукс, който могат да си позволят единствено опонентите ни от другата страна на улицата. — Пренебрежителното отношение и покровителственият й тон моментално накараха Макний да я идентифицира като главния си враг по време на този разпит. Все още не бе успял да анализира Болд.

Той се обърна към Болд.

— Аз и още няколко приятелчета просто провеждахме най-обикновен химичен експеримент. Какво толкова е станало?

— Един човек е *мъртъв* — отвърна Дафни. — А вие имате достатъчно убедителен мотив, за да искате смъртта му. Можем да докажем, че той е разследвал лице, или лица, които са живеели на същия адрес, на който се намира и вашата лаборатория. Съвсем скоро ще разполагаме с цялата документация по въпроса. Затова ви съветвам да ни сътрудничите. Виждам, че вашата адвокатка клати глава и ви предупреждава да не говорите, но ние сме в състояние да ви предложим възможност за сделка по обвиненията в производство на наркотици.

— Това е абсолютно неприемливо — възкликна адвокатката. Обърна се към клиента си и поясни: — Не са в състояние да ти предложат това.

Дафни побърза да възрази:

— Никой не е в състояние да обещае категорично каквото и да било. Но едно нещо е абсолютно сигурно — в момента, в който щатът Вашингтон повдигне подобно обвинение, с вас е свършено. Процесът става необратим. Попитайте я, ако искате — подхвърли Дафни и посочи ярката рокля и дъвката.

— Вие какво искате? — Макний попита Болд. — Какво точно искаш *ти*?

— Не прави това — посъветва го адвокатката му, но не беше кой знае колко убедителна.

— Това, което искаме, са няколко много прости отговора — спокойно поясни Болд. — А онова, което предлагаме е защита.

— О! Стопроцентови глупости! — изохка хавайката. — Не ги слушай. Те не разполагат с властта да ти предложат сделка и не могат, и няма да ти осигурят надеждна защита. Забрави за това! — Последните й думи бяха адресирани към Болд.

Болд не й обърна никакво внимание и се зае да просвещава Макний.

— Ако решиш да рискуваш, в края на краищата ще свършиш в пандиза. А всеки, който има някакви позиции в наркобизнеса, си има своите доверени хора там. Не съм аз този, който се е опитал да изтласка Томи Чен от територията му. И колко, мислиш, че ще си живуркаш в панделата по живо по здраво?

Дафни побърза да предложи най-важната част от сделката.

— Едно федерално обвинение би могло да ти спести необходимостта да излежаваш присъдата си в щатски затвор.

— А това ще е далеч по-безопасно за теб — додаде Болд.

Бяха успели да привлекат вниманието на Макний.

— Не го заплашвайте, хора — предупреди ги дебеланата. — И не обещавайте неща, които не сте в състояние да изпълните. — Но дори и тя изглеждаше заинтересована от онова, което имаха да им предложат.

Заподозреният, който бе започнал да се поти обилно, мълчаливо местеше поглед от едното ченге към другото.

— Ще препоръчаме на федералните да поемат вашето разследване — каза Дафни.

— Какво точно знаеш за Томи Чен? — попита Болд.

Макний не отговори.

— Ами родителите ви? — попита Дафни. Макний й се струваше твърде младичък и спретнатичък. Научна степен по химия и пълна безизходица.

Лицето на Макний стана аленочервено.

— Обадихте ли им се вече? — продължи да го притиска тя.

Заподозреният я изгледа вбесено.

— Медиите вече разтръбиха историята — поясни тя. — Вашите родители гледат ли Си Ен Ен?

— Моите родители нямат нищо общо с това.

— Но биха могли да бъдат засегнати от шума около вас — простичко обясни Болд.

Дафни попита:

— Да включвам ли вече магнетофона? Или да направим същото това предложение на някой друг?

— Давайте — реши заподозреният.

— Да се отбележи, че защита възразява — изръмжа дебеланата.

Болд включи касетофона. После изрецитира подробностите, съпътстващи всеки подобен разпит: дата, час, място и имената на присъстващите.

Дафни започна първа. След дипломирането си Макний бил привлечен на работа от някаква азиатска фирма, в която заплатите на начинаещите били три пъти по-високи от тези в другите биохимични компании. Само два месеца по-късно Макний осъзнал печалната реалност — с работата си той произвеждал съставните компоненти, необходими за производството на наркотични вещества. Шест месеца по-късно поискал увеличение на заплатата, в резултат на което последвали заплахи за живота му. Макний избягал в Сиатъл, създал си собствена нарколаборатория и започнал да продава наркотици на някаква улична банда, която отказваше да назове.

В този момент се намеси Болд.

— Обясни още веднъж заради мен принципа, по който си избирал подходящите за целта къщи. Може би си познавал собствениците? Или пък съседите? Просто забравих какво точно казва.

— Не съм казвал нищо по този въпрос — смотолеви заподозреният.

Дебеланата си играеше с верижката на часовника си. Беше изработена от огромни парчета тюркоаз, оформени като черупки на

костенурка.

— Не виждам връзка с обсъжданите въпроси — намеси се тя. Очевидно започваше да губи търпение.

— Хайде, отстъпете заради мен. — Този път Болд се обърна към нея. — Просто съм любопитен.

Дебеланата погледна клиента си и кимна.

Болд си придаде нехаен вид. Всъщност специалният отряд трябваше непременно да узнае дали техният хигиенист от Службата за борба с вредителите е следвал някаква специална система, когато е набелязвал пунктовете, от които е осъществявал предварителното наблюдение над обектите си.

От изражението на Макний стана ясно, че той би предпочел да запази тази подробност в тайна.

Болд се престори, че чете някакви бележки в тефтера си.

— Добре. Значи, кажи ми следното: за целта използвахте ли някакъв посредник? Онзи хигиенист от вашите хора ли е?

— За какъв хигиенист ми говориш?

Дафни се намеси:

— Как разбрахте, че въпросната къща е необитаема?

Болд допълни:

— Около къщата е бил забелязан хигиенист с униформа и пръскачка.

Макний изглеждаше объркан. Дафни се запита дали е чак толкова добър актьор или наистина не знае нищо по въпроса.

Адвокатката се намеси:

— Този хигиенист да не би случайно да е жертвата, заради която е целият този разпит? — Обърна се към клиента си. — Не отговаряй на този въпрос. — Очевидно изпълнена с подозрения, тя цялата се изчерви от гняв.

— Може би сте се ориентирали по пощата, която се е трупала пред вратата? — предположи Дафни.

— Не — отвърна Макний.

— Не отговаряй на този въпрос — повтори дебеланата и се опита да се поизправи на стола. Трудна задача.

Болд го погледна.

— Ти не за пръв път чуваш за този хигиенист — заяви той, припомнил си разговора си със своя информатор Реймънд.

Макний погледна уплашено първо Болд, а след това и адвокатката си.

Болд продължи:

— Хората на Томи Чен веднага биха убили всеки непознат, промъкнал се в лабораторията им. А вие, момчета, доколкото чух, сте поискали да разберете какъв е и кой е.

— Наистина знаехме за него — потвърди Макний.

— Уличната банда ви е осигурявала защита. Стрелците — предположи Болд.

Дафни се намеси:

— Вие не бихте убили ченге или…

— Не сме убивали *никого*.

— Но стреляхте по нас — заяви Болд. — Ранихте наш служител.

— *Те* го направиха.

— Това е била тяхната част от сделката. Да ви пазят и да ви осигуряват защита.

Макний кимна.

— Това е достатъчно! — пак се намеси дебеланата.

— И въпреки това не проумявам как една улична банда ще се захване да търси необитаеми къщи — настоя Дафни.

— Познавам един агент на недвижима собственост. — Макний най-после се реши да говори. — Това ли е, което искате? Това достатъчно ли е, за да ме предадете на федерален съд?

Болд напрегнато погледна Дафни. Обърна се към Макний.

— Търговец на къщи значи.

— Той все гледа да намаже от всяка сделка. Има си специална тетрадка, в която си записва празните, но необявени за продан къщи.

— Имаме нужда от името му — заяви Дафни.

— Няма начин.

Дебеланата възропта.

— И бездруго вече научихте предостатъчно!

— Трябва да узнаем това име — настоя Болд.

— Всичко по реда си — заинати се Макний. — Покажете ми заповедта за федералния съд и аз ще ви кажа името.

Болд даде знак на Дафни; нямаха време за губене.

— Всичко, което можем да сторим в момента, е да отправим съответното запитване — напомни им Дафни.

— Направете го тогава — настоя дебеланата.

Болд се изправи да си върви.

— Какво става? — попита Макний.

Дебеланата, която задъвка дъвката си подобно на гладно псе получило най-сетне вечерята си, обясни:

— По всичко личи, че току-що се превърна в един от най-важните им свидетели.

19.

На Ла Моя му хареса идеята за още една среща с Шери Дийч, но не можа да се избави от натрапчивото чувство, че времето се изплъзва между пръстите му. Ронда Шотц и Хейс Уайнстейн бяха някъде навън и разчитаха на него. Хейс бе изчезнал преди четири дни; Ронда я нямаше близо две седмици. Шансовете да ги открият живи изглеждаха нищожни. През последните няколко дни бе ял само колкото да не умре от глад. Почти не спеше, но въпреки това страдаше от безсъние.

Болд му бе казал за приятеля на Макний, който държал под око всички изоставени къщи.

— Този тип вероятно внимателно следи некролозите — беше предположил Болд.

— И кой знае колко още други източници на информация…

— Открий ги кои са.

Ла Моя възнамеряваше да направи точно това.

Шери Дийч не отговори на нито един от телефоните, но Ла Моя видя колата й паркирана пред агенцията — малка бяла дървена къща в Уолингфорд. Беше заключена, макар че вътре все още светеше. Той позвъни на вратата и от другата страна на стъклото се появи някакъв младеещ мъж на около петдесет години с посивяваща коса и сини очи. Ла Моя показа значката си през стъклото и веднага бе допуснат в сградата.

Вътре къщата бе обзаведена в напълно делови стил. Ла Моя влезе в кабинета й на втория етаж с обичайната си полюляваща се походка. Навремето в гимназията му бяха нужни безкрайни часове на тренировки и упражнения, за да я придобие, но с времето бе станала неразделна част от същността му. Тя говореше за свръхувереност и самонадеяност, които колегите му приемаха, но непознатите възприемаха като израз на чудатост и недодяланост. Ла Моя беше един съвременен политически авантюрист[1], който обикновено получаваше онова, което желаеше. А онова, което искаше от Шери Дийч в

момента, бе *информация*. Трябваше да получи от нея някакъв списък. И нямаше да си тръгне без него.

Шери бе заета с някакви документи, разхвърляни пред нея, и не го погледна веднага.

— Работиш до късно, а? — отбеляза той и я дари с искрена усмивка.

Тя посочи купчините документи, които я заобикаляха.

— Ако се занимавам с тях през деня, няма да ми остане време да продавам.

— Онзи твоят партньор ли е? — попита Ла Моя и кимна по посока на входното антре.

— *Делови* партньор — поясни тя. — Един от многото. — Шери нетърпеливо почука с лакираните си нокти по повърхността на бюрото.

— Имам няколко въпроса — заяви Джон.

— О, по дяволите! — Тя се усмихна чаровно, а после избухна в нетърпелив смях.

— Имам нужда от твоята помощ.

— Смятах, че никога няма да си го признаеш. — Миглите й бяха почернени, но изглеждаха превъзходно. И през цялото време пърхаха като изящни крилца.

— Необходим ни е съвет от продавач на недвижима собственост. Сетих се за теб.

— Обичам да впечатлявам хората до такава степен.

— Предполагам, че се случва доста често.

— На всичкото отгоре ме и ласкаеш. Май много ти е притрябвала тази помощ.

— Може ли да седна? — Ла Моя посочи единствения свободен стол. Чувстваше се пребит като куче.

— Повече ми харесваш когато си прав — отбеляза тя, приковала поглед в катарамата на колана му. — Но добре де, сядай!

Той остана прав.

— Всеки агент по продажби на недвижима собственост би трябвало да има начин да открива и проследява къщите, които всеки момент ще се появят на пазара, за да може пръв да ги обяви в бюлетина си и по този начин да изпревари конкуренцията. Нали?

— В тези бюлетини се крие разковничето на успеха. Продажбите са едната страна, но аз винаги държа да разполагам с пълен бюлетин на предлаганите имоти, дори и ако някой *друг* ги продава.

— Аз ти говоря за *предварителна* информация.

— Естествено. Или изпреварваш останалите, или си вън от този бизнес. — Тя се настани по-удобно на стола си — очевидно се радваше на компанията му — и заяви: — Това е закон, който е валиден за твърде много области в живота ни.

— И как го правиш? — попита Джон. — Освен че ежедневно четеш некролозите?

— Не възнамеряваш да навлизаш в този бизнес, нали? — Тя го погледна. — Мразя конкуренцията.

— Честна скаутска дума.

— Никога не си бил скаут. Твърде много правила и ограничения за мъж като теб.

— По онова време още не бях *мъж*.

— Мисля, че ще е по-добре да седнеш. Така ме разсейваш. Добре. Как го правя ли? — попита тя и се усмихна малко накриво. — Добре. Некролозите, естествено, са единият източник на информация. Сигурен и надежден. Молбите за развод също могат да се окажат златна мина. Те се регистрират в съда, а аз черпя оттам съответната информация. Ранно пиле, рано пее — който пръв се добере до тях, той печели. Разрешителните за ремонтни работи или строеж също са не лош източник — много семейства ремонтират основно къщите си, преди да се опитат да ги продадат, или пък започват строежа на нов дом, преди да са обявили стария за продан. Номера разни.

— Други? — Въпреки способността си да разсъждава логично и аналитично, при всичките разследвания, които бе довел до успешен край, Ла Моя изобщо не бе помислил за разводите и строежите.

— О, ама разбира се! Зная още много номера. — Същата усмивка, но този път по-насилена.

Ла Моя оценяваше способността й, *желанието* й дори, да си играе с него. Да пофлиртува. Тази игра му беше позната и той се включи с удоволствие. Точно поради тази причина вярваше на всяка дума, изречена от Шери. Тя демонстрираше онази увереност в собствените си възможности и преценки, която притежаваха

единствено най-добрите търговци, адвокати и ченгета. И Ла Моя я възприемаше като близка и сродна душа.

— Например?

— Не ме предизвиквай, детектив!

— Хайде, стига! Каквото повикало, това се обадило.

— Някои не толкова очевидни следи? Други източници? — попита тя, сякаш четеше мислите му. — Чакай да видим… неизплатените данъци върху недвижимата собственост — те биха могли да те насочат към обезлюдена собственост, а тази информация може да бъде намерена в градския архив.

— Градският архив — промърмори Ла Моя и бързо си го отбеляза в бележника.

— Там е най-лесно. Най-сигурният знак е спирането на водата. Данните от гражданския регистър също помагат, стига да имаш достъп до тях. Ако познаваш някой от застрахователния бизнес, той също би могъл да ти бъде от полза — неизплатените застраховки на колата или пък промяна в застраховката върху собствеността са все признаци, които биха могли да означават и внезапна смърт на собственика. Списъкът е много дълъг. Може би ще трябва да го обсъдим на по едно питие.

— Имаш ли списък с тези имоти? Някакъв ориентир, от който да тръгнем?

— Основните данни са в компютъра ми. Разбира се, че ги имам. Секретарката ми провежда първоначалните разговори. След това се включвам и аз. Това е едно от нещата в бизнеса, което се върши непрекъснато, но между другото. С по-нисък приоритет от останалите ни ангажименти. С тези проучвания се пилее много време, но пък понякога се оказва, че си е струвало, и неочаквано попадам на имот, от който пада добра комисиона. Билтмор във Феникс. Бил ли си там?

— Не.

— Заедно с една приятелка притежаваме мезонет с две спални в един от хотелите. Върши ни страхотна работа. Всяка прекарва там по две седмици в годината. Времето в онази част на страната е наистина изумително. За тях дъждът е само още една от многото четирибуквени думи. Не е като тук.

Ла Моя попита:

— Може ли да получа копие от тези твои данни?

— Значи трябва да предложа бартер, а? Мили боже! Ако ти обмислиш предложението за Аризона, аз ще си помисля дали да не ти дам тази информация.

— Точно в този момент съм малко зает. — Ла Моя си представи един уикенд с тази жена в Билтмор — чисто бели хавлиени халати, слънце и вода. Какво друго би могъл да иска? И отговорът дойде веднага — *да бъде с Шийла Хил*.

Шери го изгледа.

— И за какво е всичко това? Все още с ония отвличания ли се занимаваш? — Тя нави около пръста си кичур руса коса. — И какво общо имат с тях празните къщи?

— Точно това се опитваме да разберем — искрено си призна Ла Моя.

Тръгна си, изтръгнал от нея обещанието, че до сутринта ще разполага с данните, които го интересуват.

---

[1] Думата, използвана в оригинала, е carpetbagger, което ще рече американец от северните щати, тръгнал на юг с политическа авантюристична цел след Гражданската война. — Б.пр. ↑

20.

Във вторник сутринта, на четиринадесетия ден след отвличането на Ронда Шотц, целият град бе обгърнат от студена и гъста мъгла. Чадърите отново влязоха в употреба и изпъстриха с цветове сивотата по улиците. Дъждът, който ги заливаше неуморно този път, беше киселинен — неприятната му миризма дразнеше ноздрите, засядаше в гърлото. Над града тегнеше влага и полумрак.

Списъкът с празните къщи на Шери Дийч пристигна по факса в десет без петнадесет. Тридесет и два адреса. Ла Моя обсъди въпроса с Шийла Хил и тя се съгласи, че хората от ФБР трябва да получат този списък преди оперативката в четири часа. Независимо от това обаче Хил даде ясно да се разбере, че списъкът е притежание изключително на полицейското управление на Сиатъл. Задачата на Ла Моя беше така да поднесе информацията на конкуренцията, че те да не успеят да извлекат от нея нищо, което би могло да им е от полза.

Притиснат от времето и от настоятелността на Хил, Ла Моя трябваше да потърси доброволци за проверката на съответните адреси: четирима служители от неговото отделение в отдел „Убийства“, една полицайка от „Сексуални престъпления“ на име Синди Дуфур, някой си Рънт от отдел „Наркотици“, който се нуждаеше от допълнителна работа срещу заплащане, Болд и Гейнис.

Ла Моя разпредели адресите между ченгетата. Те трябваше да обиколят съседите и да разпитат дали не са забелязали необичайно раздвижване наоколо, да проверят входните ключалки и да огледат въпросната собственост. Ако успееха да се свържат с евентуални собственици и да получат легално разрешение за влизане в имота, Ла Моя би искал да разгледат къщата и от вътре, като обърнат специално внимание на горните етажи. Той лично измисли кодовото име на операцията. *Стая с изглед.*

В душата му се бореха вълнение от предстоящата работа и вледеняващия го страх за изчезналите деца.

Въпреки неуморната работа все още не разполагаха с достатъчно информация, която да им позволи да разберат и предвидят следващия ход на Гайдаря от Хамелин. Без такава информация само слепият късмет би им помогнал да разрешат случая. От първостепенно значение за тях бе начинът, по който похитителят набелязва жертвите си. Възможността да ги избира произволно бе повече от минимална — според изготвения психологически профил Гайдаря от Хамелин винаги внимателно планираше действията си. Никой не можеше да каже дали жертвите се определяха чрез родителите им, или благодарение на някаква информация, свързана със самите бебета. Родителите изглеждаха по-вероятната възможност, защото всичките бебета бяха бели и приблизително на една и съща възраст. Очевидно бе, че похитителят разполага с достатъчно информация за жертвите си. Той би могъл да си я достави от различни източници, включително и от Интернет, където се отпечатваха национални бюлетини с ражданията в страната. Чрез Интернет можеше да се получи достъп до всички броеве на вестниците на стотици малки градчета в страната, в които неизменно се публикуваха данни за новородените. Похитителят трябваше само да се разтърси из мрежата, за да намери всичко, което му е нужно.

ФБР, с техните възможности и почти безкрайни човешки ресурси, вече шест месеца се опитваше безуспешно да открие връзката между отделните жертви. А Ла Моя основателно се съмняваше дали неговите хора ще успеят да направят този толкова труден пробив.

Веднага след въпросите, касаещи избора на жертвата, се подреждаха въпросителните, свързани със самото осъществяване на престъплението — така наречения modus operandi. Точно поради тази причина разкриването на евентуалната система за наблюдение, използвана от похитителя, беше от изключително значение за разследването.

Обиколката по адресите, в която Лу Болд се бе включил по собствено желание, му предлагаше възможност да проветри мозъка си, да подреди мислите си, да преосмисли приоритетите си. Прокламираното от Лиз духовно просветление, както и намерението й да се откаже от медицинското лечение, за него не бе нищо друго, освен

външен израз на обхваналата я деменция. В момент, в който физическото оцеляване на жена му бе повече от несигурно, идеята да се остави съдбата й в ръцете на Бог му се струваше равнозначна на най-лесния и сигурен начин за бързо слизане с асансьор — чрез прерязване на кабелите му. Само че едновременно с това Болд си даваше сметка, че по никакъв начин не би могъл да овладее ситуацията и да я *принуди* да поднови лечението си. Тъкмо обратното — въпреки всичките си страхове, бе длъжен да приеме решението й. А това на свой ред го принуждаваше да се обърне с лице към най-ужасните си страхове. Неспособен да се справи с тях, той предпочиташе да избяга и да се зарови в работа.

Така че в този дъждовен вторник от март Болд стисна волана на стария служебен шевролет, който караше от шест години, и притиснал клетъчния телефон към ухото си, пое по улиците на града. Чрез телефона се свързваше със собствениците на празните къщи. Или пък с техните наследници. Болд излагаше пред тях желанието си да влезе в съответната сграда, без да споменава нищо за писмени прокурорски разпореждания или заповеди за обиск. По-предпазливите от тях, които държаха да са сигурни, че е човекът, за когото се представя, изявяваха желание на свой ред да се обадят в полицейското управление и да поискат да разговарят с Болд — искане, което се усложняваше значително от факта, че той е на път и използва клетъчен телефон, но което в крайна сметка не бе неизпълнимо.

Той бързо преодоляваше подозрителността на хората, с които разговаряше. Научи се как да насочва разговорите към Гайдаря от Хамелин и да въздейства върху чувствата на съответния си събеседник. Един по един хората отваряха вратите на домовете си пред него, а той правеше някакви отметки върху списъка си, провираше се с колата през претовареното уличното движение, отчаяно се опитваше да се абстрахира от личните си проблеми, за да може да свърши добре работата, с която се бе захванал.

Най-удовлетворителни и резултатни бяха разговорите му със съседите, които представляваха и най-голямото предизвикателство пред професионализма му — внимателно да измъкне от потенциалните свидетели факти, които на самите тях им изглеждаха маловажни и незначителни. През тези два часа той успя да остави зад себе си света на химиотерапията и миризмата на бетадин, както и спомена за

ненаситната жажда за живот, изписана по лицата на онези, които бяха *белязани* да умрат. В три часа му оставаха само още два адреса.

Ла Моя се бе отнесъл към него като учител към любимия си ученик и му бе дал четирите адреса, които се намираха най-близо до собствения му дом. Единият от тях беше на границата с неговия квартал — на половин миля западно от Грийн Лейк. По този начин Ла Моя му бе предоставил възможността да се прибере у дома по-рано — преди края на работното време в четири часа, и му бе спестил необходимостта да шофира в най-натоварения трафик. Болд съзнаваше всичко това, но нямаше никакво намерение да се прибира рано у дома.

Когато стигна до последния адрес, той спря, паркира и огледа внимателно улицата, търсейки бял микробус или пикап. Изчака малко, разгледа прозорците на къщата, като се опитваше да долови някакво движение, сянка, промяна на светлината… каквото и да е. След няколко минути слезе от колата и се запъти към една от съседните къщи. Изкачи се по стълбите, почука и бе въведен в малка стая, претъпкана с мебели с изкуствена кожена дамаска и бродирани възглавнички, изобразяващи Лондонския мост, Исус и „Последната вечеря“. На страничната облегалка на един фотьойл бе оставено друго такова ръкоделие, на масичката имаше изпотена чаша с кола. Столът беше обърнат към двадесет и седем инчов цветен телевизор, настроен на търговския канал.

Зад телевизора беше прозорецът, през който се виждаше съседната къща.

Фигурата на жената подсказваше, че тя си пада по чийзбургери, пържени картофки и ванилови шейкове. Бледите й подути крака бяха обути със сини гумени плажни сандали. Тя внимателно затвори вратата след него — заприлича му на жителка на Флорида, която се приготвя за опустошенията на предстоящ ураган. След това, без да прави опит да съкрати дистанцията помежду им, със забързани ситни крачки се върна към относителната безопасност на любимия фотьойл. Полицейските значки обикновено притесняваха хората.

— Не можете да останете дълго. Нищо че сте от полицията. — Тя грабна телефона. Държеше го така, както някои ченгета държаха оръжията си.

— Няма да е необходимо — отвърна Болд.

Тя очевидно искаше да купи нещо и бързаше да го поръча. Няколко черно-бели рибки се гонеха из поставения наблизо аквариум, в който водата непрекъснато бълбукаше. На дъното на аквариума имаше порцеланово пиратско корабче, покрито със зеленикава слуз.

— Искам да ви задам няколко въпроса за съседната къща. Питам се дали не бихте могла да изключите телевизора за малко? — Според рекламата, която вървеше в момента, жилетките с прасковен цвят струваха двадесет и девет долара и осемдесет и пет цента плюс шест долара и половина за ДДС и доставка. Оставаха още две минути за поръчки.

Тя взе дистанционното и изключи говора.

— Благодаря ви — кимна Болд. — Тя обаче продължи да се взира в безмълвния екран.

— Елеонор Пруит умря в съседната къща преди по-малко от шест месеца. Мисля, че беше болна от рак на панкреаса.

Болд не желаеше да му се напомня за болести и смърт.

— Никой не живее там в момента, ако това е, което ви интересува.

Болд се питаше какво толкова я привлича в сменящите се цветове на безмълвния телевизионен екран, че не й позволяваше дори и за миг да отклони поглед оттам и да го погледне.

— Някакви посетители? — Болд усети стягане в гърдите.

— Разни хора се мотаеха наоколо. В началото си помислих, че може да са от местната църква. Докато Елеонор беше болна, хората й носеха храна от време на време. Но тези не бяха от тях. Тия си бяха чисти паразити — застрахователни агенти, търговци на недвижима собственост, данъчни служители. Никога не съм си представяла, че една смърт може да довлече до прага ти толкова много институции. Тъй че през къщата на Елеонор минаха повече хора след смъртта й, отколкото приживе.

— А напоследък?

— Онзи прозорец гледа право към къщата й. Виждате, нали? И това ме притеснява — разни непознати да се разхождат необезпокоявани наоколо. Откъде да знам какви са и що са?

— Навъртал ли се е някой около къщата наскоро? — повтори Болд. — Съвсем наскоро?

— Преди време си купих пистолет. Законен е — информира го тя и за пръв път го погледна в очите. Съвсем за кратко. — Имам го вече почти две години. Тъй че хич не им трябва да ми досаждат и на мен — ще им дам да се разберат.

— Става дума за *съседната* къща — продължи да настоява Болд. — Появявали ли са се непознати наскоро? Мадам?

— Във вашата къща имате ли стоножки? А хлебарки? Мразя тези проклети буболечки. Ужасно ме притесняват, по дяволите…

Той не погледна към телевизора. Може би в момента продаваха някакъв препарат срещу хлебарки.

— Виждала ли сте някого наскоро, мадам? В съседната къща?

— Те се крият по тъмните и влажни ъгълчета на къщата. Най-лошо е в кухнята. Пъхат се в ъглите около кофата с боклук. Призлява ми като ги видя. Единственото, което исках да разбера, е колко ще ми струва, за да се отърва от тях. Човек би си помислил, че не би трябвало да му представлява проблем да ми каже поне това.

— За кого говорите? — попита Болд, който най-после прозря смисъла на думите й. Сърцето му учести ритъма си.

Тя посочи телевизора и заяви:

— Това е Джери. Той продава електроника. Хич не ми е интересно. Но виж Дороти е друго нещо. Тя продава дрехите. Гледал ли сте я някога?

— Вие кого разпитвахте за хлебарките? — отново попита Болд.

— Онзи мъж с пръскачката — веднага отвърна тя.

— В съседната къща? — подсказа й Болд, нарушавайки по този начин основополагащия принцип на добрия разпит. — Някой пръскал срещу домашни вредители в съседната къща?

— „Ще трябва да позвъня в офиса, за да питам“, вика ми той. Майната му! Не ми даде дори визитна картичка. Но ще ви кажа нещо — щом някой е твърде зает, за да ми свърши работа, то тогава някой друг ще получи парите ми. Просто и ясно. Поне що се отнася до мен.

— Значи вие сте разговаряла с него? И сте могла да го разгледате — заяви Болд. Отчаяно се нуждаеше от тази информация. Гайдаря от Хамелин бе използвал маскировката си на хигиенист от службата за борба с домашните вредители, за да огледа тази къща и да влезе в нея, без да събуди подозренията на съседите. А тази жена тук го бе видяла с очите си.

— Шегувате ли се? Та той не пожела да ми отдели и една секунда от времето. Дори не се обърна да ме погледне. — Тя додаде недоумяващо: — Значи вие наистина никога не сте гледал този канал?

— Видяхте ли го да пръска из къщата? — продължи да разпитва Болд. — Кога?

— Тук продаваха една лятна рокля, която наистина ми хареса. Почти като тази, но само че червена.

— Госпожо… — Болд се опита да си спомни името й. Не можа. Само преди година не би имал такива проблеми с паметта.

— Та оная рокля се продаваше в момента, в който го видях. Веднага се сетих за хлебарките и стоножките и си рекох: „Точно този човек ми трябва!“. Веднага станах, излязох на задната врата и извиках след него. За мен това не е лесна работа — да скоча от стола и да прекося къщата толкова бързо. А той не ми обърна никакво внимание! Как е възможно да държат на работа един толкова груб и невъзпитан човек?

— Лятната рокля — сериозно повтори Болд, който най-после успя да й влезе в тона. За нея времето не се измерваше в часове и минути, а във видове стоки, които се предлагаха за продан от телевизионния екран.

Тя го погледна за втори път. За кратко.

— На няколко пъти го виждах да се мотае из къщата, но изобщо не си спомням по кое време на деня беше.

— Значи сте го виждала няколко пъти? — Болд не беше провеждал такъв разпит от доста време насам. Самият той усещаше, че не е във форма, че не може да прецени правилно момента. Ако се подходи неправилно към разпита, дори и най-добрият свидетел може да бъде подведен и объркан, принуден да повярва, че нещо не е видял или разбрал както трябва. — Кога? Колко пъти? — Болд я притискаше, караше я да бърза, подхвърляше й отговорите, които искаше да чуе. При други обстоятелства би побеснял от гняв, ако завареше някой от детективите си да провежда разпит по този начин.

— Няколко пъти. От разстояние. Разбира се, че съм го виждала. Но да върви по дяволите! Не ме интересува.

— Кога? — Болд се озова в собствения си капан; не можеше да се откаже от въпросите, които не водеха доникъде, а само ги

принуждаваха да тъпчат на едно място и да повтарят едни и същи неща.

— Може би вчера. И онзи ден.

— Значи скоро.

— Казах вчера, нали? Колко по-скоро от това искате?

— Днес виждала ли сте го? — попита Болд.

— Не.

Болд й подаде визитната си картичка.

— Тук е записан телефонният ми номер. Обадете ми се, ако си спомните още нещо за него. И сигурно ще се наложи да разговаряме с вас отново.

— Не и по това време на деня. Ще трябва да изчакате, докато започне техническата част на това предаване. На кого му пука за разните там компютри и видеомагнетофони? — Тя погледна визитката на Болд и на лицето й изведнъж се появи широка усмивка. — Я ми кажете — изведнъж рече тя и накара Болд да се спре до вратата и да се извърне да я погледне. — Да познавате случайно някой, който пръска по домовете срещу стоножки и хлебарки?

Болд потърси Ла Моя по клетъчния телефон с намерението да го информира, че смята да влезе в къщата въз основа на презумпцията за предполагаема връзка с извършените престъпления. Не можа да се свърже с него, но отбеляза в бележника си часа на позвъняването. Заобиколи празната къща и спря пред задния вход — не желаеше да привлича ничие внимание, всичките му сетива бяха изострени до краен предел. Бяха му нужни три минути, за да намери резервния ключ — откри го под една саксия. Поспря за миг пред задната врата и измъкна личното си оръжие.

Краткият досег с пистолета го изпълни с ужас. Започваше все по-ясно да си дава сметка, че оперативната работа май трябва да се върши от по-младите офицери.

Болд внимателно и предпазливо обиколи стаите, подготвен за всякакви изненади. В къщата миришеше на прах и застоял въздух. Болд бавно тръгна нагоре по стълбите — движеше се възможно най-безшумно. Въображението му допускаше, че Гайдаря от Хамелин може да се намира на горния етаж в същия този момент. Представи си

евентуалния сблъсък помежду им. *Насилието.* Тръсна глава, за да прогони тези образи от съзнанието си, и се съсредоточи върху изкачването — внимателно премерваше всяка стъпка и се ослушваше напрегнато. Непрекъснато си повтаряше, че ченгетата, които действат прибързано, обикновено допускат грешки. Стрелят по малки деца, появили се ненадейно пред тях, позволяват на високия адреналин и въображението им да изкривяват действителността, разстрелват мирни граждани, пристигат на неточни адреси, доверяват се на непотвърдени свидетелски показания.

Площадката на втория етаж се появи пред очите му. Винаги бе оставал изумен от болезнената яснота на образите, съпътстваща подобни изпитания. Можеше да различи дори прашинките върху дъсчения под на площадката. Те се въртяха във въздуха като мъглява завеса, летяха в своя бавен и безмълвен танц. Сърцето му биеше като обезумяло, шуменето на кръвта в ушите му го оглушаваше — *тун-тун… тун-тун… тун-тун…* Болд съзнаваше, че страхът бе в състояние да опорочи всичко, да стане причина за неправилни преценки и непремерени реакции. Опита се да се абстрахира от него. Стъпи на площадката и огледа коридора. Четири врати. До една затворени.

Болд рязко отвори първата врата и се прикри зад касата. Претърси цялата стая, прерови всички шкафове, но не откри нищо, което да представлява някакъв интерес.

Във втората стая бе същото. Нищо интересно. Застоял въздух, пропит с миризмата на старост и лекарства.

Болд провери и останалите две стаи — едната се оказа спалня, а другата — баня за гости. Прибра пистолета в кобура. Още веднъж обходи трите спални. Едната гледаше към улицата. Пред прозореца й имаше люлеещ се дървен стол, а пердетата, за разлика от тези в другите стаи, бяха леко открехнати. Местоположението на люлеещия се стол му припомни за другия стол, който бяха намерили в приспособената нарколаборатория. Приликата веднага се набиваше на очи.

Болд си представи Гайдаря от Хамелин седнал в този стол — люлее се и наблюдава целта си, затворена като в рамка от полуспуснатите пердета. Болд се настани на стола, който изпука под тежестта му.

Погледна към ширналата се пред очите му панорама от около стотина къщи. Облегна се назад и видя, че пролуката в пердетата ограничава броя им до около тридесетина сгради, отдалечени на шест до десет преки оттук. Някъде в този периметър вероятно се намираше следващата цел на Гайдаря от Хамелин.

Болд огледа къщите една по една. Беше ченге, а кой по-добре от него знаеше, че хората често не можеха да видят отделните дървета, защото наблюдават единствено гората.

Очите му обходиха всеки покрив, всяко дърво, всяка улица. И изведнъж, измежду всичките тези къщи, алеи, веранди, прозорци и покриви, очите на Болд различиха до болка позната гледка. Присви очи, напрегна се максимално, за да огледа всяка подробност. Възможно ли бе това? И после внезапно осъзна, че няма измама. *Да!* Той гледаше право към *собствената си* къща.

Болд излезе от къщата на бегом, веднага запали колата и натисна педала на газта до пода.

Някои ченгета привличаха неприятностите така, както красивите момичета привличат погледите и задявките на уличниците безделници. Пуснати условно престъпници ги дебнеха, заплашваха ги, нападаха ги; алчни адвокати завеждаха дела срещу тях. Болд само веднъж през дългата си кариера бе ставал мишена на подобни действия. Но самата мисъл, че не той, а децата му можеха да се окажат истинската мишена го пришпорваше да пресича като обезумял на кръстовищата и да се носи с вой по тихите улички на жилищните квартали.

Колата поднесе, когато той рязко натисна спирачките и спря на алеята пред къщата си. Изобщо не си направи труда да угаси двигателя и да затвори вратата. Изхвърча от колата, спусна се към задната врата, влетя вътре и изкара акъла на икономката. Тя изпусна на пода изпраните дрехи, които държеше в ръце, и с писък избяга от кухнята.

— Марина! — извика след нея Болд. — Децата?

Тя се върна, като го гледаше глуповато.

— На детска градина са — отговори Марина с отчетливия си мексикански акцент. Лицето й пламна от негодувание.

— Ти ли ги заведе?

— Че кой друг?

Марина не беше никак лесна. И Болд съзнаваше, че трябва да бъде по-внимателен с нея. Той си наложи да се успокои — децата не можеха да бъдат отвлечени от детската градина. Въпреки това се обади на Мили Уигинс, която потвърди, че са там. Беше видял собствената си къща от онзи прозорец. Нима това бе само съвпадение? Мразеше тази дума. И въпреки това доказателствата по случая, с които разполагаха до момента, не подкрепяха една такава теория. В нито един от останалите градове не са били отвличани деца на ченгета.

И все пак думата *съвпадение* не съществуваше в речника на добрия детектив. В полицейската практика всяко нещо си имаше своите основания и причини.

Гайдаря от Хамелин отвличаше бели деца по-малки от десет месеца. Сара беше на две годинки, а Майлс — на четири.

— Аз заведох децата. Винаги аз ги водя. И защо връхлетяхте по този начин в къщата? Уплашихте ме до смърт. Вижте какво стана с прането! На пода. Пълна бъркотия. Ще трябва да го пера отново.

— Всичко е наред…

— Не е наред! Уплашихте ме до смърт, като… влетяхте по този начин. И ми се разкрещяхте! Разбира се, че аз ги заведох на детска градина. Вие какво си мислихте? Пресвета майко… уплашихте ме до смърт!

— Виждала ли си някой да се върти около къщата, Марина? Помисли! Хигиен… някакъв мъж, който пръска по домовете срещу домашни вредители?

— Не съм виждала такъв.

— Сигурна ли си?

Ноздрите й се разшириха от яд. Очакваха го неприятности.

— Аз ли ще взема децата или ти? — попита я той. Сърцето му забави ритъма си. Сега, когато Лиз я нямаше, Болд се ръководеше от решенията на икономката. Убеден, че, когато става дума за отглеждането на деца, всяка жена е в състояние да се справи по-добре от кой да е мъж, Болд предпочиташе да си държи устата затворена. Лиз щеше да му откъсне главата, ако разбере, че е ядосал Марина.

— *Вие* трябва да ги вземете — информира го тя. Ядно поклати глава, в наситенокафявите й очи проблесна неодобрение. — *След* работа обаче. И какво правите тук по това време? Още е много рано.

— Имах работа наблизо — призна си той.

— Така ли? Да, ама аз още не съм приключила с чистенето. А вие знаете какво е отношението ми към хората, които ми се мотат в краката докато чистя.

— Тръгвам.

— Да. И не забравяйте да вземете децата.

— Ще ги взема.

— Пресвета майко, с какви неща трябва да се примирявам в тази къща!

Болд се върна в необитаемата къща и заключи вратата. Прибра се в управлението, но предпочете да не разговаря с Ла Моя преди четири часа, за да му спести необходимостта да премълчава тази информация по време на оперативката. Смяташе, че хората от полицейското управление на Сиатъл ще трябва да продължат да наблюдават въпросните къщи и през нощта, като обърнат специално внимание на тази, от която се бе върнал току-що. Поради тази причина си направи труда да издири Гейнис, която шумно хрупаше бишкота в кафенето на управлението.

— Някакъв успех? — попита го тя с пълна уста.

— Попаднах на една къща западно от Грийн Лейк. Една съседка забелязала хигиенист от службата за борба с вредителите да обикаля наоколо.

Тя спря да дъвче и го изгледа напрегнато. После рече:

— Повече е от онова, което аз открих. — Вдигна ръка и образува нула с двата си пръста. — Провери ли къщата?

— Да. Намерих един стол точно пред един от прозорците на втория етаж. Искам да се върнем там и да се поогледаме отново.

— Искаш да кажеш, че искаш аз да отида там — поправи го тя, схванала намека му. — Ти не можеш. Имаш две хлапета и жена, за които да се тревожиш. — После бързо додаде: — Не исках да прозвучи по този начин.

— Какво стана с видеокасетата от охранителната камера на Андерсън? — попита я той.

— Изгледах я до половината. Обикновено я гледам преди лягане — с пръст върху бутона за бързо превъртане напред. Не бих казала, че е особено интересна. Заспивам почти веднага. Ако тази нощ ме изпращаш…

— Не те *пращам* никъде. Аз работя на горния етаж.

— Е, тогава отивам по собствено желание — заяви тя. — Въпросът е в това, че няма да имам време за касетата. Ще взема първата смяна — от осем до два. Така добре ли е?

— Ла Моя решава — напомни й той.

— Какво ти пречи да отидеш на оперативката в четири часа и да видиш дали момчетата на Флеминг не биха могли да ни помогнат.

Той се ухили.

— Какво стана…

— Дикси извърши аутопсията на Андерсън днес — прекъсна го тя. Гейнис имаше способността да предвижда въпросите на Болд. Още една причина да я цени толкова.

— Всичко ли е готово?

Тя кимна.

— Остава да се напише протоколът. — Продължи да дъвче. — Онзи тип наистина се е ударил в ръба на ваната. Но не този удар е причинил смъртта му. А счупването на шиен прешлен номер три. Което, според доктора, се е случило преди удара в ръба на ваната.

— *Преди* значи.

— Докторът твърди, че счупването на прешлена е станало *преди* падането. Но това си остава само теория. Той разполага с данни за ливидността и кръвонасядането, които предполагат блокиране на каротидната артерия, но не би могъл да е абсолютно сигурен, защото самото падане също би могло да причини това.

— Искаш да кажеш, че извършителят е познавал добре човешката анатомия?

— Удавянето във ваната е било симулирано от човек, който съвсем съзнателно е искал да заблуди лекаря, извършващ аутопсията, или пък от някой, който ужасно е бързал да прикрие следите си и случайно е извадил голям късмет.

— Каротидната артерия — повтори Болд. — *Удушен?* В гръб?

— Причина за смъртта е шиен прешлен номер три — припомни Гейнис. Сега беше неин ред да го изпита.

— Значи го е нападнал в гръб? — предположи той.

Допирът между двамата би могъл да обясни цветния прашец, полепнал по дрехите на Андерсън, макар че Болд се съмняваше в това. А и прашецът бе намерен по коленете на панталона на Андерсън.

— Хваща го, завърта и край!

— Андерсън се е обърнал с гръб към своя посетител и… лека нощ! Значи става дума за човек, който е бил достатъчно висок, за да се справи с Андерсън, нападайки го в гръб. Мъж, предпазлив и внимателен като самия Андерсън. Двамата сигурно са се познавали. Или поне Андерсън му е вярвал достатъчно, за да го покани в дома си.

Гейнис го погледна.

— Някой от неговите информатори? Знаеш ли, когато заговориш по този начин, започваш да приличаш повече на Матюс, отколкото на самия себе си.

Забележката й го жегна. Не му се искаше колегите им да ги възприемат като толкова близки. Призракът на единствената нощ, която бяха прекарали заедно, все още го измъчваше. Макар че той, както и тя, бе оставил това преживяване далеч в миналото.

Гейнис лакомо излапа останалата част от бишкотата и обърса трохите, полепнали по пълните й устни. Имаше момчешки вид, който може би се дължеше на мъжката кройка на дрехите, които обикновено носеше.

— Докторът трябва да направи още някои тестове, преди да приключи.

— Искам да бъда информиран, когато излезе окончателното заключение. Андерсън е важен за нас… за Ла Моя — коригира се Болд.

Тя го изгледа развеселена, но после изражението й рязко се смени.

— Жертва — с разбиране промълви тя.

— Да — съгласи се той.

Ако цялата информация се анализираше правилно, Анди Андерсън би могъл да проговори от гроба и да ги отведе до Гайдаря от Хамелин. *Жертва*. Болд мълчаливо се помоли да няма повече.

21.

Ла Моя влезе във фоайето на хотела, разкъсван от нетърпение да я види. Беше получил съобщението по пейджъра си преди около час. Телефонният номер принадлежеше на „Дъ Ин“ — луксозен хотел с шестдесет и пет стаи, който гледаше към градския пазар и към зелените като мрамор води на залива Елиът.

Не можеше да се обясни откъде идваха парите, с които тя плащаше тези стаи. „Дъ Ин“ беше скъп хотел, в който стаите не се даваха на час. Ла Моя предполагаше, че тя познава доста хора с влияние, бивши полицаи, които бяха готови да й свършат някоя и друга услуга. Дългите години служба си имаха и своите добри страни. А може би все пак имаше нещо вярно в слуховете за голямото наследство на Шийла Хил на Източното крайбрежие, което било придружено и от стабилен попечителски фонд. Ла Моя обаче никога не би се осмелил да я попита за тия неща.

Тя отвори вратата и се прикри зад нея. Не искаше да я зърне някой случаен посетител в хотела. Шийла Хил беше изключително внимателна. Наметнала бе една от робите на хотела. Косата й бе опъната назад, а бузите й червенееха. Огледалото в банята бе замъглено от парата. Сърцето му се разигра в момента, в който я зърна. Тя много му липсваше докато бяха на работа, защото там отношенията им бяха чисто делови.

Тя закачи табелата „Не ме безпокойте!“ на вратата и заключи. После развърза колана на робата, която се разтвори и откри гладкия й, стегнат корем.

— Не може да работиш денонощно без никакви развлечения — отбеляза тя. — Твоите срещи с мен са в интерес на целия специален отряд.

Тя го привличаше както емоционално, така и физически. А това бе нещо ново за него. Подобно на жадно животно, устремило се към водата, той копнееше да й донесе наслада, да чуе виковете й на пълно задоволство и отдаване. Но едновременно с това мечтаеше да сподели

смеха й, идеите й, прозренията й — тя прекрасно разбираше човешката природа — спокойната й разсъдливост, компанията й. Ла Моя разкопча ризата си, откопча токата на колана си и разтвори дънките си. Тя се отпусна на колене пред него.

— Почакай мъничко — недоволно възкликна той, стъписан от собствените си думи. Винаги бе преследвал страстните жени, жените, които се раздаваха без остатък. Откога бе започнал да изпитва потребност от разговори? Изобщо не можеше да се познае.

Тя се изправи и се обърна към стената.

Разтвори крака и рече:

— Обладай ме. Сега. Тук.

Шийла се облегна на огледалната врата на гардероба и се загледа в движенията му.

Ла Моя се подчини, тласкан от безумната потребност да я задоволи. И двамата изведнъж се оказаха в плен на възбудата.

— По-бързо и по-силно! — нареди тя с тон, който му се стори унизителен. Държеше се не като негова любовница, а като капитан, който заповядва на своя подчинен.

— Имаме работа за вършене — отбеляза той, следвайки ритъма, наложен от бедрата й.

— Ти твоята си я вършиш в момента — прекъсна го тя. — Аз ще се оправя с разследването.

Той се отдръпна от нея.

— Не разговаряй с мен по този начин.

— Копеле такова! — Тя се обърна рязко. На лицето й грееше игрива усмивка. Очевидно смяташе, че Ла Моя просто я дразни.

Той бавно влезе по-навътре в стаята. Шийла Хил го последва.

— Какво сега? — попита тя. — Искаш ли да застана на четири крака?

— Аз не съм ти играчка — изсумтя той.

— Разбира се, че *си*. — Тя се приближи и изведнъж ръцете й се плъзнаха по собственото й тяло. Познаваше го добре и знаеше как да му въздейства. — Разбира се, че си *играем*. И това ти харесва. И на двама ни ни харесва. Защото от отношенията ни не произтичат никакви връзки и ангажименти. Но когато сме заедно, изпитваме истинска наслада. — После повтори: — Какво сега? Искаш да погледаш?

Той наистина искаше да я гледа — тя безусловно го познаваше добре, но в момента бе твърде възбуден, за да стои на разстояние и да я наблюдава. Пристъпи напред, обърна я грубо и я хвърли върху леглото. Тя отскочи от повърхността му и се разсмя.

— Толкова си лесен — отбеляза. — Направо полудяваш, когато започна да се галя, нали?

— Млъквай!

— Накарай ме!

През последвалите минути тя се изгуби сред вълните на удоволствие. Непрекъснато стенеше, извила гръб в чувствена наслада, на устните й играеше усмивка — сластна и болезнена.

Когато всичко свърши, Шийла, потна и зачервена, се отпусна на леглото. Беше изтощена.

Ла Моя влезе в банята. Когато се върна, я завари абсолютно в същото положение, но сега очите й бяха широко отворени, загледани в белия таван и премигващата лампичка на противопожарната аларма.

— Хайде да се обадим на румсървис — предложи тя.

— Хайде да поговорим за наблюдението…

— Това може да почака. Задачите са разпределени. Всички са по местата си. А и имаме пейджъри. Ще си поръчаме нещо за ядене, а после ще го направим още веднъж.

— Току-що се изкъпах — промърмори той.

— Пак ще се изкъпеш.

Тя се разсмя и седна в леглото. Изглеждаше по-стара и износена. Ла Моя не беше сигурен какво прави в тази стая. Не знаеше обаче и как да си тръгне.

— Аз ще позвъня — заяви тя. — Каква глезотийка да ти поръчам?

Само че не ставаше дума за неговите, а за нейните глезотийки. Въпреки това той отговори:

— Един бургер.

— Тук не приготвят бургери, скъпи. Това да не ти е „Уайт тауър“. — Говореше му със снизходителния глас на изпълнена с неодобрение майка. — Филе? Пържола?

— Каквото и да е.

— Салата?

— Ти какво, да не ми се правиш на сервитьорка сега? — възкликна той, опитвайки се да я унижи. Само че това не беше неговата игра, а *нейната*.

— Ако искаш да бъда сервитьорка, ще бъда. Всичко, което пожелаеш, бейби. Някога да съм ти отказвала нещо?

Той се почувства хванат в капан. Не искаше да е тук, но не искаше и да си тръгне.

— Искам да поговорим — повтори той.

— Всичко, което пожелаеш, скъпи. — Но не говореше сериозно.

И въпреки това той остана. Както винаги.

22.

Следващият ден започна за Болд без усложнения. Ужасът, изпитан предишната вечер, бе забравен. Съпругът на Марина, Филипе, щеше да придружи нея и децата до дневната детска градина на Мили, където Болд знаеше, че ще са в безопасност. С уморени от работа очи той си освободи време, за да проследи разпечатките на кредитните карти на предишните жертви на Гайдаря от Хамелин. За своя изненада обаче се сблъска с непредвидена спънка — установи, че тези данни са засекретени по разпореждане на ФБР.

Реши да се обади на Кей Калиджа и да поиска някакво обяснение, но не успя да се свърже с нея.

На няколко пъти компютърът му изписука — сигнал, че има съобщение по електронната поща. Макар че системата все още не обхващаше всички ченгета, отделите бяха включени до един. Хората от разузнаването бяха сред първите, които се възползваха от преимуществата на електронната поща.

Болд обаче все още не можеше напълно да оцени мрежата, макар че знаеше как да си служи с нея. Електронната поща си беше чиста досада. Съобщенията се трупаха по-бързо и от телефонните послания. Той признаваше огромния й потенциал, но си запазваше правото да я използва тогава, когато на него му е удобно. Това, че компютърът му дава сигнал, не означаваше, че е *длъжен* веднага да отговори.

Вниманието му остана съсредоточено върху разследването на Гайдаря от Хамелин и върху няколкото доклада от различни местопрестъпления, които Флеминг продължаваше да задържа. По изрично настояване на Хил Болд трябваше да получи тези доклади. И той нямаше никакво намерение да я подвежда.

Болд имаше познати ченгета почти във всички големи градове в страната. Говореше си на малко име с някои от най-влиятелните полицейски шефове в Портланд. Поради тази причина позвъни най-напред в Портланд — ако успееше да изненада Хил с бързи резултати, тя може би щеше да се смили над него.

Компютърът му отново изписука. Още електронна поща. Това бе шестото съобщение, което получаваше, откакто бе седнал да работи. Това го ядоса — не искаше да брои писукания, докато се опитваше да свърши нещо. (Знаеше, че звуковият сигнал може да бъде изключен, но все още не се бе научил да го прави — още един от неприятните аспекти при използването на компютър; и най-дребната операция изискваше поне двадесет минути четене и подготовка.)

Нощното наблюдение над празните къщи не бе довело до никакъв резултат — не бе забелязано никакво съмнително раздвижване около тях. Няколко минути след дванадесет часа на обяд Ла Моя представи пред хората от ФБР списъка на празните къщи, получен от Дийч, и ги информира за люлеещия се стол, който Болд бе открил пред прозореца в една от тези къщи.

В ранния следобед хората от Бюрото и от полицейското управление на Сиатъл за пръв път демонстрираха готовността си за сътрудничество и се заеха заедно да идентифицират всичките семейства с малки деца, живеещи в района, очертан от Болд. Точно по време на това съвместно усилие бе постигнат първият значителен успех в установяването на метода, който Гайдаря от Хамелин използва при избора на жертвите си.

По същото това време Болд най-сетне успя да се свърже с Кей Калиджа.

— Получих съобщението, което сте оставил на телефонния ми секретар. Съжалявам, че толкова се забавих с отговора, но тази сутрин при нас е малко напечено — заговори тя с напевния си глас.

— И при нас е същото.

Тя продължи:

— Вашите хора са заети с проследяването на наскоро издадени актове за раждане — много умен ход от тяхна страна. Ние пък успяхме да получим достъп до щатската данъчна служба, макар че не се надяваме на особен успех в това направление, защото до петнадесети април остава по-малко от месец, а децата, които ни интересуват, все още нямат годинка и едва ли ще са отразени в декларациите. Освен това получихме достъп до молбите за нови социални осигуровки.

Болд побърза да сподели с нея собствените си идеи, защото вярваше, че хората от Бюрото разполагат с властта да направят запитването и да получат отговор дни, а може би дори седмици преди

полицейското управление на Сиатъл — нещо, което все пак предпочиташе да не споменава пред колегите си от управлението.

— Трябва да получим достъп до бебешките каталози и списанията със съвети за бъдещи родители. От опит зная, че всяко семейство, което очаква бебе, непременно попада в списъците им. Те непрекъснато изпращат рекламни материали, предложения…

Мълчанието, последвало от другата страна на линията, му даде да разбере, че е отбелязал точка.

— Идеята е много добра.

— Отдавна вече трябваше да сме направили това проучване — отбеляза той.

— Искате да кажете, че *ние* трябваше да сме го направили. Схванах намека. Предложението ви е много ценно, лейтенант.

— Вие, имам предвид ФБР, ще получите по-бързо достъп до тези абонаментни списъци. Тези издания в голямата си част се печатат извън нашия щат. — Замълча за миг и додаде: — И това не сте го чула от мен.

— Да не би да искате да кажете, че можем да си присвоим идеята? — Гласът й преливаше от недоумение.

— Що се отнася до мен, идеята е *ваша*, госпожице Калиджа, не моя. Изцяло ваша.

— Не зная какво да кажа. Точно такова сътрудничество… ами, за пръв път се сблъсквам с нещо подобно.

— Може ли и аз, на свой ред, да ви помоля за една услуга? Quid pro quo[1] — попита Болд.

— А… значи такава била работата! Знаете ли, лейтенант, струва ми се, че добре ще се разбирате с моя шеф. Може би бихте предпочел да обсъдите този въпрос лично с него?

— Не искам услуга от Флеминг, а от *вас*.

— Точно заради това — отвърна тя.

— Проблемът е в това, че Флеминг е скрил някъде цялата налична информация, свързана с предишните жертви. Не мога да се добера до нищо. Предполагам, че вие знаете нещо по въпроса.

Още едно продължително мълчание. Болд не искаше да му сервират някоя скалъпена измислица — искрено се надяваше, че Калиджа не се опитва да измисли нещо в момента.

Най-сетне тя заговори.

— Това е просто предпазна мярка. Нищо повече. Начин да сме сигурни, че медиите няма да могат да се доберат до информация, която не е за публикуване.

— Или начин да държите местните полицаи на тъмно? — допусна той.

— Лейтенант…

— Имам нужда от докладите за финансовото положение на жертвите — кредитни карти, банкови сметки, плащания по картите… за всяко едно семейство, станало мишена на Гайдаря от Хамелин. Сигурен съм, че разбирате интереса, който проявявам. Всяко едно подобно разследване би трябвало да започне именно оттам. Аз лично помолих да получа достъп до тази информация *много преди* отвличанията на Ронда Шотц и Хейс Уайнстейн да станат факт. Когато докладите не пристигнаха, въпреки многобройните ми запитвания, аз се опитах сам да се добера до тази информация и установих, че е засекретена. Блокирана. Тъй като вие се явявате представител на разузнаването в екипа на Флеминг, предполагам, че именно вие сте я блокирала. Трябва да си призная, че не съм и предполагал, че подобен ход от ваша страна е възможен. Сигурен съм, че е трябвало да положите херкулесовски усилия, за да успеете. Но след като вече сте го сторили — успешно при това — аз най-смирено ви моля да ми изпратите цялата налична информация до днес след обяд.

— Но…

— Или — бързо додаде той — информацията за малкия трик на Флеминг ще стигне до всички местни и национални средства за масово осведомяване и никакви усилия не биха могли да предотвратят скандала, който ще се стовари отгоре ви.

— Заплашвате ли ме?

— Аз се занимавам със събирането на информация, госпожице Калиджа. Заплахите оставям на други. Но ако наистина реша да заплашвам някого, ще избера Флеминг, не вас. От онова, което успях да науча за него, разбирам, че той е човек, който си върши работата докрай. И в това няма нищо лошо. Известен е като човек, който държи винаги да дърпа конците. И това разбирам. Но никога не бих си позволил да заплашвам директно човек като Флеминг; само ще разкрия машинациите му пред обществеността и ще го оставя да се оправя. Не, онова, което ви предлагам, е сделка. Предостъпвам ви една дяволски

добра идея в замяна на информация, която трябваше да съм получил още преди две седмици. Е, сама си отговорете кой печели повече.

— Не разполагам с информацията, за която ме молите, лейтенант. — В гласа й се долавяха извинителни нотки.

— Но вие сте офицер от разузнаването. Цялата налична информация трябва да е минала през ръцете ви.

— Може и да е минала — съгласи се тя, — но не остана при мен…

Тя се опитваше да му каже нещо. Болд долавяше колебливите нотки в мекия й като коприна гласец.

В полицейското управление на Сиатъл информация от подобно естество щеше да бъде размножена, заведена и разпределена между всички участници в разследването с право на достъп до секретни материали. Във ФБР практиката не можеше да е много по-различна, но въпреки това тя му казваше, че или е пропуснала да си направи копие от докладите, или й е било заповядано да не го прави. И двете обяснения му се струваха абсолютно неубедителни, но пък за сметка на това — интригуващи. Какво, по дяволите, ставаше там? Местният офис на ФБР срещу националното управление? Може би засекретяването на докладите не целеше да изолира местните полицаи от случая, а по-скоро да предотврати достъпа на местните *федерални агенти* до нея.

— Къде се намира информацията в момента, специален агент? — попита Болд.

— Не мога да отговоря.

— Нали двамата с вас си вършим взаимни услуги.

— Боя се, че моята услуга се разпростира дотук. Ако това не ви удовлетворява и пожелаете да…

— Не — отвърна той. — Идеята си е ваша. Никога не се отмятам от думата си. Дори и когато сделката не е в моя полза.

— Ще видя какво мога да направя. Това е всичко, което мога да ви обещая.

— Никак не е малко като начало — с благодарност изрече той. — Задължен съм ви.

— Лейтенант, сигурна съм, че сте ни направил старателно проучване при пристигането ни. Ние, разбира се, направихме същото за вас… по скоро, *аз* го направих. Нека просто да кажем, че от всичко,

прочетено за вас, се преизпълних с уважение към вашата личност — и като човек, и като професионалист. Да си призная честно, работата ми като офицер от разузнаването включваше и предварителна прогноза относно човека, който би оглавил специалния отряд на полицейското управление на Сиатъл. Аз споделих прогнозата си с моите шефове и според нея този човек трябваше да сте вие. Зная за заболяването на съпругата ви и ви изказвам моето съчувствие. Както и това на агенцията, която представлявам. Иска ми се да вярвам, че, ако обстоятелствата бяха по-различни, именно вие щяхте да ръководите разследването тук. Освен това съм убедена, че дори и сега всички ние бихме могли да се възползваме от опита ви. Аз високо ценя информацията, която ми подадохте току-що, и се надявам в хода на разследването да си спечеля вашето уважение.

— Бих бил неизмеримо по-щастлив — довери й Болд, — ако на това разследване се сложи край още днес.

— Да, разбира се.

Болд й благодари, затвори телефона и се завъртя със стола, чул поредното иззвъняване на компютъра, сигнализиращо за поредното получено съобщение. На екрана се появи пълният списък на очакващата го електронна поща. Последното съобщение беше просто напомняне, второто по ред, че за Болд се е получил някакъв пакет, маркиран като *спешна поща*.

Като офицер от разузнаването, който работеше с информатори и помощници, разпръснати из целия град като светофари, Болд не можеше да си позволи да остави кое да е спешно съобщение да събира прах по бюрото му. Някои информатори използваха телефона, други — предимно политици и висши чиновници — изпитваха неподправен ужас от телефонните връзки и предпочитаха писмените послания, които винаги изпращаха без подпис. *Анонимно.*

Когато Болд слезе, за да си получи пакета, той вече бе преминал всички необходими тестове — прегледан бе на рентген, изследван бе за експлозиви, прекаран бе през магнитометър, за да се определи плътността му. С две думи, беше толкова безопасен, колкото това можеше да се гарантира от съвременния технологичен напредък.

Рони Лайт отговаряше за сигурността на пощенските пратки.

— Сигурно е CD — отбеляза той.

Болд си даде сметка, че напразно бе извървял целия път до сутерена, в който се намираше пощенската служба. С полицейския патологоанатом Док Диксън непрекъснато си разменяха дискове с любими джаз парчета. Те двамата, заедно с шефа на лабораторията за криминалистични експертизи Бърни Лофгрийн, си бяха създали нещо като клуб на почитателите на джаза. Пристрастията на Болд определено бяха на страната на клавирите. Преди заболяването на Лиз той от време на време се отбиваше в клуба на Беър Беринсън, за да посвири на пиано в часовете след полунощ, когато посетителите рязко намаляват. Док Диксън предпочиташе изпълненията на тромпет, макар да имаше добър слух и за виртуозните изпълнения на саксофон. Лофгрийн си падаше по барабаните и басите — ритъмната част на всяка джаз група привличаше най-силно интереса му. Болд веднага реши, че въпросният компактдиск е подарък от Диксън, кабинетът на когото се намираше на цяла миля от управлението, в медицинския център „Харбър вю“.

Пликът беше щракнат на три места с телбод. Върху него нямаше марки, пощенско клеймо или някакъв друг печат, указващ извършителя на пощенската услуга. Това породи първите съмнения в душата на Болд. Името и адресът му бяха написани на компютър на обикновена хартия, която пък бе залепена върху пакета с обикновено прозрачно тиксо. Болд внимателно огледа пакета от всички страни.

— Как е бил получен?

— Нямам представа — отвърна Рони Лайт.

Пощенската служба се обслужваше от трима цивилни. Техен шеф бе Сю Лу. Болд се обърна към нея и се провикна:

— Някой подписал ли се е за това?

— Не помня.

— Донесе го едно черно хлапе — обади се един от помощниците й. — Не беше нужно да се подписва. Единственият подпис, който изискваме, е вашият.

— Куриер?

— Не го познавам — отвърна младият мъж. — Не беше от куриерите, с които обикновено контактуваме.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че това е някакъв случаен пакет?

— *Доставка*, лейтенант — натърти младият мъж. — Момчето каза, че е спешна.

— Но кое е това момче? — с раздразнение възкликна Болд.

— Всеки ден оттук минават десетки куриери — обясни Сю, опитвайки се да защити своя помощник и службата, която оглавяваше.

— Пакетът бил ли е заведен в дневниците ви? — попита Болд.

— Всяка пратка се завежда — потвърди помощникът на Сю и се обърна към компютърния терминал. — Пристигнал е преди двадесет минути. Веднага сме ви изпратили съобщение по електронната поща.

— Пет пари не давам за електронната ви поща! Интересува ме как е пристигнал този пакет и *кой* го е донесъл. — Притесненията му се засилиха.

Част от Болд изобщо не искаше да отваря проклетото нещо; другата част от него искаше час по-скоро да приключи с това. Но най-напред трябваше да си изясни всички подробности. Липсата на пощенско клеймо и начинът, по който пакетът бе адресиран, задействаха цяла верига от лоши предчувствия и тревоги. Ако все пак се окажеше, че в плика няма компактдиск, а примерно пари в брой, Болд държеше да го отвори пред свидетели. Офицерите от разузнаването редовно се сблъскваха с всевъзможни комбинации, целящи компрометирането им. По-умните измежду авторите на тези комбинации изпращаха подкупа по пощата, а впоследствие се обаждаха, за да установят контакт. Компактдискът можеше да се окаже само камуфлаж, прикриващ истинското съдържание на пакета — неколкостотин или дори няколко хиляди долара в брой. Болд имаше нужда от свидетели.

— Ще го отворя тук — съобщи той. На висок глас уточни точния час.

Това привлече вниманието на Сю Лу, която веднага се приближи до него, разбрала, че той се нуждае от свидетел. На свой ред и тя погледна часовника си и потвърди времето.

Болд отвори плика и извади съдържанието му: единичен златист компактдиск в прозрачна кутийка. Върху диска бяха изписани думите „ОПТИКАЛ МЕДИЯ“, както и някаква техническа информация относно параметрите на диска. Никакво писмо или съпровождаща бележка. Никакви обяснения. Цялата тая работа ужасно го притесняваше. Той подаде плика на Лу, която го огледа внимателно.

— Празен е — отбеляза тя.

— Само този компактдиск — съгласи се Болд.

— Това е CD-R — информира го тя и посочи инициалите върху диска. — Съдържа информация, а не музика. Предназначен е за компютърен CD-ROM.

— Значи имам нужда от компютър с CD-ROM плейър? — попита я Болд. Искаше да е сигурен, че правилно е схванал думите й. Освен това имаше нужда да го упътят къде би могъл да намери такъв компютър.

— В медийната лаборатория на техническата служба — осведоми го тя. И добави: — Те имат всичко.

Техническата служба обитаваше два прехвалени килера в сутерена, свързани с врата, избита направо в бетонната стена. Всякакво електронно оборудване, но най-вече аудио-видеокасетофони и компютри заемаха огромните черни лавици в помещенията, които в някои случаи стигаха от пода, застлан с линолеум, до тавана, изолиран с акустични плоскости. Вече на два пъти тези помещения бяха наводнявани заради старата и лоша водопроводна инсталация, в резултат на което и двата пъти голяма част от оборудването и електрическите инсталации биваха повреждани. Като предохранителна мярка срещу други такива инциденти под таваните беше опънат своего рода прозрачен балдахин. Отделните листи прозрачен полиетилен бяха свързани помежду си със сребристо залепващо тиксо и на места този балдахин частично закриваше флуоресцентните лампи, закачени на тавана.

Техниците веднага заведоха Болд до един компютърен терминал в ъгъла на второто помещение.

— Ние работим в другата стая върху едни аудиозаписи — поясни техникът и предложи на Болд чифт слушалки, които бяха в плачевно състояние. После ги включи в едно от устройствата, монтирани на етажерката.

— Не мисля, че става дума за музика — рече Болд, който не можа да си обясни защо му предлагат слушалки. — Аз имам компактдиск плейър в кабинета си.

— Това е CD-R — побърза да обясни техникът. — Вероятно мултимедиен, но пък защо да не е и само диск? Тези бебенца събират по шестстотин и четиридесет мегабайта данни. А ако се използва и компресия? По дяволите, тогава капацитетът им става необхватен.

— Какво трябва да направя.

Мъжът пъхна диска в машината.

— Натиснете два пъти, когато сте готов — рече той и посочи към екрана. — Той би трябвало сам да свърши останалото. — После му напомни: — Не забравяйте да си вземете диска след като свършите. Тук някой непрекъснато си забравя дисковете, а после идва да си ги търси. — Той леко подръпна ухото си.

— Май често ви се случва да се занимавате с такива като мен, а? — саркастично подхвърли Болд.

— Слушалките — напомни техникът.

Мъжът се отдалечи и Болд си сложи слушалките както беше инструктиран. Натисна два пъти бутона и се облегна назад, загледан в екрана. Все още бе неспокоен. Някой си бе отворил твърде много работа заради този пакет. Обикновено информаторите предпочитаха по-простичките неща: пари срещу информация. Това тук изглеждаше по-префинено и по-обмислено, което пък на свой ред предполагаше повече власт и влияние — понятия, с които разузнаването се сблъскваше от време на време.

На компютъра му бе нужно малко време, за да прочете диска. На екрана се изписа командата „ИЗЧАКАЙ“. Като че ли имам някакъв избор, помисли си Болд. Цветът на екрана внезапно се промени и в средата му се появи каре с размерите на кредитна карта. Дори и през слушалките Болд чуваше шума от съседната стая, който приличаше на запис, направен по време на разпит. Но този звук бе примесен с още нещо — шум от радио или телевизор.

В малкото каре в средата на екрана се появи малко дете — момиченце — седнало в някакъв стол. Болд се опита да намери очилата си за четене. Момиченцето като че ли беше привързано за този стол. Още по-страшна бе поразителната прилика с неговата малка дъщеря Сара, макар че самата стая му изглеждаше непозната: бледожълта стена, старовремски пердета на прозореца зад нея и вдясно от нея. Вляво от детето се виждаше телевизор, който предаваше

новините на Си Ен Ен, но гласовете на говорителите бяха тихи и приглушени.

Внезапно образът оживя. Момиченцето погледна наляво и Болд мигновено разпозна до болка познатия жест на дъщеря си. Той веднага сложи очилата на мястото им и се наведе напред, за да вижда по-добре.

„Това не е възможно!“, нашепваше някакъв глас в душата му. Неописуем ужас го стисна за гърлото.

В този момент момиченцето заговори, Болд чу гласчето и всички съмнения го напуснаха. Сара изпищя:

— Тати! — Яростно се опита да се измъкне от стола, но ръчичките й бяха завързани за страничните облегалки. — Тати!

Образът на екрана изчезна и на негово място в карето се появи някакво послание. Болд не можеше да го прочете, защото очите му бяха пълни със сълзи.

Той си представи малкото крехко телце на новороденатa Сара — едно неописуемо съкровище от звуци и движения. Едно обещание за нов живот. Спомни си и огромното чувство на отговорност, което бе изпитал — негов дълг беше да я пази и закриля.

Избърса сълзите, върна очилата на мястото им и прочете посланието на екрана.

> „Сара не е наранена и се намира в безопасност. И ще остане в безопасност, ако разследването, провеждано от специалния отряд, продължи да боксува. Не позволявай да направят пробив. Не позволявай да започнат издирване на някой заподозрян. Ако си умен, дъщеря ти ще живее и ще се върне при теб здрава и щастлива. Това ти обещавам със сигурност. Но ако докладваш за отвличането й, ако разследването се добере до следа и заподозрян, ти никога повече няма да видиш сладката малка Сара. Помисли добре. Това е избор, който трябва сам да направиш. Постъпи мъдро.“

Болд препрочете предупреждението, стана от стола, но веднага след това седна отново. Закри файла и извади диска от компютъра. „Мисли!“, заповяда си той, но се оказа неспособен да се съсредоточи.

Сякаш загуби равновесие, стаята се завъртя пред очите му. Дълбоко си пое дъх и бавно издиша. Гайдаря от Хамелин може би имаше шпиони навсякъде. Обхвана го параноя. Бавно се изправи — като инвалид, който се опитва да разбере дали краката му няма да се огънат под тежестта на тялото му.

Студени тръпки пробягаха по гърба му и обхванаха цялото му тяло. Лицето му пламна. Някой го заговори в коридора, после в асансьора и след това в гаража — Болд виждаше, че устата им се движат, чуваше някакъв звук, но все не успяваше да различи думите. В състоянието, в което се намираше, никой не можеше да достигне до него. Няколко пъти мина на червено, докато пътуваше към жълтата къща на детската градина, в която Сара и Майлс прекарваха по половин ден заедно с още петнадесет други деца.

Затича се нагоре по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Натисна бравата. Заключено! Почука нетърпеливо — прекалено силно, твърде високо и невъздържано.

Ако докладваш за отвличането й…

Дочу приближаването на нечии забързани стъпки. Шпионката за миг потъмня — очевидно някой го наблюдаваше от другата страна. „Побързайте!“, прииска му се да изкрещи, но се овладя веднага щом вратата се отвори пред него.

Мили Уигинс застана пред него. Очевидно бе силно изненадана.

— Господин Болд!

— Сара? — попита той с разтреперан глас, мина край жената и влезе в залата за игри. Гледката на играещите деца го задави от мъка, сълзите, които възпираше с такива усилия, отново навлажниха очите му. — Сара? — извика по-високо Болд, а децата го изгледаха недоумяващо.

Две малки ръчички обгърнаха крака му, той погледна надолу и видя сина си, който му се усмихваше лъчезарно. Наведе се и вдигна Майлс на ръце.

— Сара? — умолително повтори той и погледна Мили Уигинс.

— Нали ми се обадихте — прошепна тя, опитвайки се да му припомни случилото се по-рано през деня. — Двамата полицаи, които изпратихте, я взеха. — Тя погледна към големия часовник под формата на Мики Маус, закачен на стената. — Беше в девет и половина сутринта.

Той също погледна към часовника. Бяха изминали пет часа оттогава. Цял един живот.

Опита се да каже нещо, да възрази, но полицаят в него, бащата, си наложи да запази мълчание. Извърна се настрани и избърса очи. Майлс хвана вратовръзката му и започна да я дърпа.

Мили Уигинс заговори отново с дрезгавия си глас. Беше привлекателна жена на около четиридесет и пет години, облечена с дънки и бял пуловер.

— Не забравяйте, че ви се обадих, за да потвърдите молбата си. — Тя притеснено кършеше пръсти.

Болд не можеше да си позволи да й каже истината. Опита се да прецени докъде може да стигне с въпросите.

— Двама полицаи дойдоха, нали? — Тя като че ли бе използвала множествено число преди малко.

Жената кимна.

— Един мъж и една жена. Точно както ми казахте. Всичко е наред, нали? — Тя го изгледа внимателно. — Наред ли е всичко? — После додаде неохотно: — С госпожа Болд?

— Мама? — Майлс погледна въпросително баща си.

— Всичко е наред… няма нищо… няма нищо — рече той, като внимаваше да не се издаде. Сара… Трябваше да се овладее, имаше нужда от време да помисли. Имаше нужда от отговори. Шансовете на Сара зависеха от следващите няколко минути. „И от колко още време след това?“, запита се Болд.

Отчаяно му се искаше да вземе Майлс със себе си, но си даде сметка, че ако похитителите са искали да вземат и Майлс, те вече щяха да са го направили. Ако по някакъв начин наблюдаваха детската градина — ако Болд бе поставен под наблюдение… Бе затънал в страхове и догадки.

Парализиран от ужас, слаб и замаян, той остави сина си на пода и се обърна към Мили Уигинс.

— Не исках Майлс да се почувства изоставен. Помислих си, че няма да е лошо да се отбия. — Надяваше се думите му да прозвучат убедително, но не беше сигурен в това. Умът му сякаш не функционираше. — Днес е един от ония дни, в които всичко върви наопаки. Не мога дори да си спомня откъде ви се обадих тази сутрин. На кой номер ми се обадихте?

— Позвъних на 911. Точно както ме инструктирахте — докладва тя. — Разговарях с вас, затворих и набрах 911. Веднага ме свързаха с вас.

В централата за спешни позвънявания не разполагаха с пряка връзка с полицейското управление. Подобно обаждане бе технически невъзможно. Болд знаеше това, но Мили Уигинс очевидно не. Обясненията й го объркаха още повече.

— Сигурна ли сте, че беше 911, а не…

— Вие ми казахте да ви се обадя на 911! — напомни му тя и го изгледа, преизпълнена с подозрения.

Тя не бе разбрала нещо. Това беше единственото обяснение. А и защо й е да го помни? Случилото се беше от значение единствено за него. Паметта понякога си прави странни шеги с хората.

Той реши да не настоява повече. Почувства се безполезен и загубен.

Тя изведнъж щракна с пръсти.

— Почти бях забравила. — Забързано отиде до съседната стая и се върна веднага. После вдигна ръка към него. — Жената ме помоли да ви предам това. Каза, че ставало дума за някаква лична шега, която вие непременно ще разберете.

В протегнатата й ръка лежеше малка детска свирка.

---

[1] Quid pro quo — Услуга за услуга. — Б.пр. ↑

23.

Дафни Матюс, която никога до този момент не бе канена от Болд на кафе, посрещна поканата му с искрена изненада. Нито един от двамата не пиеше кафе, а и нямаха навика да си уреждат тайни срещи. Или поне не вече.

„Ду Жур“, малко кафене на Първо авеню, предлагаше любимата храна на градските юпита, а от прозорците му се разкриваше величествена гледка към залива. Изборът на кафенето също я изненада. Предпочитанията на Болд клоняха по-скоро към чая и кифличките, които се сервираха във „Фор сийзънс олимпик“.

Той бе заел една маса, почти допряна до големия панорамен прозорец с изглед към залива и към тучната зеленина на островите. Тя си поръча чай на старомодния бар. В момента, в който погледна Болд, разбра, че се е случило нещо лошо. Нещо ужасно лошо. *Лиз*, помисли си тя.

— Здрасти — нехайно поздрави Дафни и издърпа един стол, за да седне.

Той не се изправи, за да я посрещне. Това не беше онзи Лу Болд, когото Дафни познаваше.

— О, здрасти! — Той я погледна сковано и не направи какъвто и да било опит да я поздрави наистина.

Дафни се почувства маловажна. Побърза да седне срещу него.

— Дафи, имам нужда от услуга. Ще те разбера, ако откажеш да ми помогнеш, но ако все пак решиш, че си готова да свършиш нещо за мен, единственото, за което ще те помоля, е да не ми задаваш никакви въпроси. *Никакви*. Нито един. Важно е за двама ни… за всички. Така че не ме питай нищо.

— Тази молба важи ли и за настоящия момент?

Той я погледна, а после бързо премести поглед към вратата на кафенето.

— Това беше въпрос — информира я Болд.

Сякаш изведнъж бе остарял с двадесет години. *Лиз,* отново си помисли Дафни. Почувства тъга. Болд се беше пречупил — ако искаше да бъде напълно откровена, Дафни трябваше да си признае, че бе очаквала това да се случи доста по-рано.

— Значи абсолютно никакви въпроси?

— Така ще е най-добре — кимна той. — *По-сигурно. По-безопасно.* — Погледна крадешком към предната част на заведението. Мъката бе в състояние да причини странни неща и на най-силните и твърди хора.

— Не можеш да се върнеш в службата в този вид — предупреди го Дафни. — И това *не е* въпрос.

Всъщност той никога не бе изглеждал кой знае колко спретнат и елегантен, а по дрехите му неизменно имаше по някое петно, останало от последното му ядене. Новите немачкаеми тъкани, които напоследък бяха излезли на мода, вероятно бяха създадени именно за хора като него, но той продължаваше да се придържа към естествените тъкани. Всичките му дрехи бяха от вълна и памук, в резултат на което през повечето време изглеждаше като неоправено легло. Освен това рядко успяваше да се избръсне, без да остави по лицето островче стърчаща четина.

— Ще се стегна — обеща й.

— Дали ще можеш? — попита тя.

Очите му го издаваха. Едва не се разплака при последния й въпрос. Чудесно разбираше собствената си уязвимост. А за Дафни това бе особено важен признак.

— Лу, един от принципите, според който живея, е необходимостта да споделим проблемите си с околните. Зная, че е нужна известна смелост, но, повярвай ми, струва си риска. — Тя замълча за момент с надеждата, че последните й думи може да стигнат до съзнанието му, може да задействат някаква ответна реакция. — Довери ми се. Моля те!

Той подпря глава върху дланите на ръцете си. Разперените му пръсти покриха устата му, придърпаха бузите му надолу, и очите му се ококориха в гротескна гримаса. Болд заговори, но думите му прозвучаха неясно и глухо.

— Единственото, което искам от теб, е една услуга. Но тя ще ти отнеме останалата част от деня.

— В болницата? У вас?

— Ще шофираш.

— Ще шофирам — повтори тя. — Заедно с теб? Сама?

— Отново въпроси — заяви той. Очите му издаваха огромната болка, спотаила се в душата му.

Дафни се намрази заради онова, което му причиняваше.

— Позволи ми да започна отначало. Прости ми за тези въпроси. Моля те. *Моля те!* Позволи ми да кажа *да*. За каквото и да става дума. Каквото и да означава това съгласие. Отговорът ми е да. *Да!*

— Проблемът е в това, че аз съм зает с нещо друго, а Марина отсъства — поясни той с безжизнения си глас. — Оставате ти, Беър или Дикси. Най-напред реших да се обърна към теб. Което не означава, че си длъжна да се съгласиш.

— Поласкана съм, че първо си се сетил за мен. Освен това вече приех — напомни му Дафни. — Едно пътуване ще ми се отрази добре. — После додаде: — Къде ще ходя? Защо? — Усети се по средата на следващия въпрос и отново тихичко се извини. В момента трябваше да пипа много внимателно.

— Спомняш ли си онази автомивка над Грийн Лейк. Онзи случай с умишления палеж?

— Разбира се.

— Бъди там след час. — Той погледна часовника си. — След един час.

Дафни се напрегна, когато чу молбата му. Офицерите от разузнаването обикновено участваха във всевъзможни сложни разследвания — от конспиративни операции, доказващи корупция в политическите върхове, до подслушване на разговорите на шефовете на азиатската мафия. За какво точно ставаше дума в момента? Молбата му лична ли бе, или бе свързана с някое текущо разследване? Нима тя съвсем погрешно бе изтълкувала състоянието му?

— След един час на автомивката — сухо повтори тя.

— Можем да се видим и по-рано, ако искаш. Но не и по-късно — предупреди я той.

— След един час е добре. Ще имам достатъчно време.

— В такъв случай остава след час. Паркирай от източната страна. Аз ще мина край теб. Няма да използвам клаксон или някаква друга сигнализация — ще трябва да се оглеждаш внимателно, за да не

ме пропуснеш. Ще тръгнеш веднага след мен и така ще влезем в автомивката — моята кола непосредствено преди твоята. Откажи вътрешно почистване. Това означава, че ще можеш да останеш вътре в колата и няма да се наложи да ходиш в чакалнята. Напълни резервоара на колата си догоре. Купи и някакви бисквитки — най-добре с форма на различни животинки — приключи с указанията си Болд.

— Майлс — промълви тя, внезапно проумяла всичко. Често бе общувала с детето, за да знае любимите му храни.

Очите му ядно проблеснаха.

— Можеш да вземеш и някоя ябълка.

— Разбрах. — Значи наистина ставаше дума за Майлс. Ами Сара? Искаше й се да попита дали няма да й трябват детски седалки, но не посмя.

Искрено загрижен, той я погледна настойчиво:

— Сигурна ли си, нямаш нищо против? — Отново погледна към касата като че ли очакваше някого.

— След един час в автомивката „Лукс Уош“ — повтори тя.

— И спазвай стриктно указанията ми — грубо заяви той. После рязко се изправи и краката на стола изскърцаха по пода.

— Добре — съгласи се тя.

— Не излизай веднага след мен. Остани още няколко минути.

— Добре.

— Важно е. Няколко минути.

— Разбирам. — Нищо не разбираше.

Той излезе от кафенето, поспря за миг на вратата и светлината, струяща отвън, го превърна в обикновен силует, лишавайки го напълно от идентичността му. Отново валеше. Отвсякъде ги обгръщаше сивота. Дафни вече копнееше за пролетта. Искаше Болд отново да стане предишния човек. Непрекъснато поглеждаше часовника си. От опит знаеше, че в подобни ситуации минутите се нижат едва-едва. Чу се свирка на ферибот — самотна и призрачна. Звукът й напомни за Болд — самотен и далечен.

Отново погледна часовника си. Бяха минали три минути. След още петдесет и седем трябваше да е на автомивката.

Тя паркира на Осемдесета улица. Зачака появата на Болд, приковала поглед в огледалото за обратно виждане. Той закъсняваше с пет минути, което не му бе присъщо. Дафни знаеше какво ще стане в автомивката. Бяха използвали подобни номера и преди. Животът на ченгетата отчасти се състоеше от измамни трикове. Но от всички полицаи в управлението тя бе най-привързана към Болд.

Шевролетът му мина покрай нея. Никакъв знак, че я е забелязал. Дъждът не й позволи да надникне в колата му, но Дафни предположи, че Майлс е на задната седалка.

Последва го към входа на автомивката. Вниманието й бе изострено до краен предел.

Шевролетът зави зад ъгъла и един от работниците в автомивката, въоръжен с дълъг маркуч и с разперен чадър над главата си, се приближи до вратата на шофьора. Болд го отпъди с ръка.

Дафни натисна бутона „SEND“ на клетъчния си телефон и едновременно с това свали стъклото на прозореца и също отказа вътрешно почистване на колата. Очевидно двата последователни отказа дойдоха твърде много за работника, който я погледна с увиснала челюст и попита:

— Не желаете?

— Не желая — уверено отвърна тя и затвори прозореца. Искрено се надяваше, че Болд ще отговори на позвъняването й.

Шевролетът навлезе под силната струя от вода и сапун, последван само миг по-късно от нейната хонда. Двете коли бяха погълнати от машинариите на поточния механизъм. Последва струя чиста вода за изплакване, а веднага след това силна въздушна струя разпръсна водните пръски по предното стъкло като сребристо ветрило. В този момент Болд се измъкна от колата си, понесъл голяма детска седалка, в която се намираше синът му. В другата си ръка стискаше пътна чанта. Размяната се извърши за броени секунди — на неясната, пречупена през водата светлина в автомивката Болд сякаш изведнъж изникна до колата й, рязко отвори задната врата, нагласи детската седалка и закопча предпазния колан като през цялото време пристъпваше в крак с движещия се конвейер. Подаде й някакво намачкано листче хартия и промърмори нещо за *техния адрес*. Каза й да не спира на изхода на автомивката — той щял да плати и за нея. После додаде:

— В никакъв случай не искам да използваш клетъчния си телефон.

Дафни чу затварянето на задната врата на колата й. Болд, мокър до кости, се спусна към шевролета и успя да се настани зад волана само миг преди колата да се появи от гърлото на конвейера.

На първия червен светофар, на който се наложи да спре, Дафни разгъна листчето хартия, което Болд й бе подал. Кетрин Сойер. Сестрата на Болд. Адрес в Уенътчий, Вашингтон. Телефонен номер. Очакваше я дълго пътуване.

Но къде беше Сара, зачуди се Дафни. Миг по-късно я споходи нова, ужасяваща мисъл: *Това ли беше въпросът, който Болд не желаеше да чуе?*

24.

Болд се затвори в кабинета си и изключи телефоните. Трябваше да реши какво ще прави и то с ясното съзнание, че решението му, каквото и да е то, ще определи не само неговото бъдеще, но и това на дъщеря му.

Времето не беше в унисон с настроението му — тежките мрачни облаци бяха отстъпили пред лъчите на яркото, жълто като нарцис слънце. Болд спусна щорите на прозорците, за да затъмни стаята, но слънцето продължи да се промъква през процепите на хоризонталните щори и покри с райета от светлина целия под, бюрото, стените и стола му. Стаята изведнъж заприлича на клетка с решетки. Също като душата му.

Похитителят можеше да поиска от Болд пари; можеше да му поиска всичките земни притежания; можеше да поиска Лиз да използва положението си в банката и да го облагодетелства по някакъв начин — да му открие фалшива сметка, да му отпусне неправомерно заем… вместо това той бе поискал невъзможното: Болд да саботира разследването.

От готовността му да се подчини зависеше животът на дъщеря му. Ето защо решението бе повече от ясно — всъщност изборът бе очевиден. И въпреки това Болд се улови, че разсъждава и спори със себе си — сега вече разбираше как и защо Гайдаря от Хамелин се бе измъквал безнаказано толкова много пъти, знаеше защо Флеминг и екипът му не бяха постигнали никакъв напредък, осъзнаваше, че похитителят всъщност си бе извоювал разрешително да се движи от град на град и да изтръгва невръстните дечица от прегръдките на родителите им. Нямаше нищо чудно в това, че все не успяваха да го заловят, че детективите разполагаха с толкова малко улики и доказателства. Всичко бе от ясно по-ясно — във всеки един град, във всеки един екип похитителят си имаше по една белязана карта.

Започнал веднъж с подобни размишления, Болд просто не можеше да спре. Като лейтенант от разузнаването той притежаваше

значителна власт. Достатъчно бе само да вдигне телефона, за да уреди подслушването на телефоните в различните отдели. Щом се налагаше да компрометира разследването, той трябваше да знае всичко, свързано с него — всеки слух, всяка догадка, всяко предположение. Трябваше да е в течение на всичко.

Болд продиктува имената на цивилния техник, който оглавяваше техническата служба: Хил, Мълрайт, Ла Моя, Гейнис, Лофгрийн. Изчака някаква реакция и когато човекът от другата страна на линията не промълви нито звук, Болд трябваше да го попита:

— Записахте ли?

— Записах. Значи да ги слушаме всичките — рече той, опитвайки се да си изясни ситуацията. — На двадесет и четири часови записи или в реално време?

— В реално време. — После додаде: — Не може ли да ги контролирате на живо?

— Това са твърде много линии. Само ако вие уредите допълнителен персонал.

— Няма ли друга възможност?

— ИР — предложи техникът. — Изкуствено разузнаване. Това е нова система, която все още не е изпипана както трябва, но вече я използвахме на няколко пъти и постигнахме нелоши резултати.

— Не разбирам за какво става дума.

— Софтуерният продукт контролира телефонните линии и следи за предварително зададени ключови думи. Например подавате думите *кола и сандвич* и когато те бъдат споменати, разговорът автоматично се записва. Когато сработи, системата дава чудесни резултати, но не сме застраховани от провал. Трябва да ви призная, че системата изключва от време на време.

Болд се разпореди телефонните линии да бъдат подслушвани чрез ИР.

За подслушването на служебни телефони извън полицейското управление на Сиатъл се изискваха специални разрешения, които пък неминуемо изискваха посещение при съдия. Болд работеше само с един съдия, най-либералния в щата — този съдия му бе препоръчан от предишния лейтенант в отдела, който беше нещо като наставник на Болд.

След като изслуша аргументите на Болд, разгледа номерата, които трябваше да бъдат подслушвани, и проумя значимостта на операцията, съдията зададе един-единствен въпрос:

— Предполагам, че не виждаш никакъв друг начин, който би ти позволил да установиш наблюдение и контрол над тази ситуация. Иначе не би искал това разрешение.

— Някъде там има саботьор — направо заяви Болд. Говореше с ясното съзнание, че описва самия себе си. — Трябва да има. Някой компрометира цялото разследване. Опитва се да го отклони встрани. Трябва да открием този човек и тогава разследването може и да постигне някакъв резултат.

Посивялата глава кимна. Химикалът бе изваден от чекмеджето. Подписът бе положен на съответното място. Болд вече имаше разрешение да подслушва ФБР.

— Те си имат съответните начини да се предпазват от подобно подслушване, нали? — попита го съдията.

— Това разрешение ни дава достъп до самите телефонни кабели. Разговарял съм с техници, които твърдят, че това е най-сигурният начин. Ще се включим чрез американската западна централа.

— Пет пари не давам къде ще се включите, но в момента, в който някой научи за това, ще се вдигне вой до небесата. Навсякъде ще се разхвърчат лайна, а ти и аз ще се окажем точно по средата. А това означава, че ти, и само ти, ще опереш пешкира — предупреди го съдията.

— Моментално ще се заловим да разследваме първо този, който надава най-силен вой — успокои го Болд. Искаше му се да каже, че този човек ще е самият той. Но кой щеше да му повярва? Лу Болд да саботира разследването на специалния отряд? Малко вероятно!

Непрекъснато си повтаряше, че прави всичко това заради Сара. Заради Лиз. Заради семейството. Но с всяка предприета стъпка, с всеки свой ход, който го пренасяше от другата страна на чертата, съмненията на Болд в правилността на взетото решение се засилваха. И още от самото начало съзнаваше с безпощадна яснота, че не след дълго ще се моли да може да върне времето назад и да промени решенията, които вече бе взел.

25.

Болд стигна до болничната стая на жена си, но се спря пред вратата. През последните няколко седмици от лечението ѝ, съпътствано от толкова много усложнения, неговата основна отговорност бяха децата им. Лиз неведнъж му бе предлагала най-различни възможности за облекчаване на бремето, което тези отговорности струпваха на раменете му — като се започне от възможността Марина да се нанесе в къщата при тях и се стигне до предложението ѝ децата да отидат да погостуват на някои роднини по време на престоя ѝ в болницата. Но Болд бе възприел тези изпитания като своеобразен тест, наложен му както от нея, така и от него самия. Щеше ли да успее сам да се грижи за децата си? Щеше ли да съумее да запази семейството си само с няколко часа помощ от страна на Марина — часове, които можеше да си позволи да плаща благодарение на заплатата си на лейтенант. Най-важният и неизречен въпрос произтичаше от лошите прогнози, които лекарите даваха за заболяването на Лиз. Той трябваше да знае дали ще може да се справи, ако я *загуби* и затова неотменно отклоняваше предложенията ѝ, уверяваше я, че държи всичко под контрол.

Но ето че сега стоеше пред вратата на болничната ѝ стая, а очите му за кой ли път бяха пълни със сълзи. Защото нищо вече не беше под контрол. Един-единчък миг и животът му се бе превърнал в неуправляем влак! Сестрите, които минаваха край него, решиха, че е нечий скърбящ съпруг. Тук, в отделение С, леглата се освобождаваха бързо и завинаги, а плачещи мъже като Болд бяха често срещана гледка.

Беше репетирал през целия път до болницата, но въпреки това не можеше да си представи дори какво би могъл да ѝ каже. Как да ѝ обясни, че са изгубили детето си? И какво влияние щеше да окаже това съобщение върху заболяването ѝ? Как ще продължи да живее с чувството на вина, че е влошил състоянието ѝ и я е запратил обратно в адските кошмари на болестта?

Изтормозен от гузната си съвест, Болд си позволи заблудата да се надява, че може би ще успее да си върне Сара за ден или два. Беше сложил под наблюдение всяка една от ключовите фигури в специалния отряд. Накарал бе Кей Калиджа да работи върху докладите за финансовото състояние на жертвите. Разполагаше с твърдението на Мили Уигинс от дневната детска градина, според която от телефон 911 я свързали с Болд — невъзможна от техническа гледна точка връзка, която изискваше по-нататъшно и задълбочено разследване. Ченгето в него се опитваше да убеди бащата и съпруга, че разполага с достатъчно улики и следи. И все някога щеше да направи някакъв пробив. А когато това стане, Сара щеше отново да се прибере у дома, злощастният инцидент щеше да си остане в миналото… един напълно приемлив сценарий.

— Лу? — Гласът й долетя от другата страна на вратата. — Скъпи?

Нима бе успяла да почувства сълзите на съпруга си? Или пък странните и необясними прозрения, които я владееха напоследък, й бяха позволили да долови присъствието му?

Той отстъпи назад и се отдръпна към средата на коридора. Беше уплашен.

— Скъпи? — отново го повика тя.

Той се обърна и тръгна забързано надолу по коридора, като едва се удържаше да не побегне. Може току-що да е получил съобщение по пейджъра си; може да са го повикали обратно в управлението. Подобни неща се случваха непрекъснато. Какво толкова? В главата му се въртяха поне десетина извинения, които бе научил наизуст през десетилетията, в които ги бе използвал. Но в момента бяха напълно безполезни, защото той знаеше истината.

— Лъжи! — Собственият му глас отекна в главата му. Стори му се напълно непознат. Глас, с който трябваше да се научи да живее за в бъдеще.

Започнал веднъж с измамите, не можеше да спре и да се върне назад. Заразата се разпространяваше с невиждани темпове. Вече не Лиз бе тази, която страдаше от неизлечимо заболяване, а *той*…

26.

Дафни вървеше към залата за редовната оперативка в четири часа, измъчвана от тревожни предчувствия, свързани с поставената й задача. Хил я бе помолила за моментална и бърза психологическа преценка на всеки един член от специалния отряд. Всички те до един щяха да присъстват на оперативката. Хил не бе направила опит да обясни по някакъв начин необичайната си молба, в резултат на което Дафни се бе почувствала напрегната и притеснена.

Хил предварително бе планирала собствената си поява на оперативката — няколко минути след започването й. Искаше Дафни да съсредоточи цялото си внимание именно върху този момент. „Интересуват ме реакциите и евентуални промени в отношението“, бе пояснила тя. Шийла Хил си оставаше костелив орех, с който Дафни все не успяваше да се пребори.

По стените на заседателната зала бяха закачени още снимки. Смърт и похищение. Навсякъде около тях невинни детски личица.

На оперативката присъстваха Мълрайт, Ла Моя, Хейл, Флеминг, Калиджа и самата Дафни. Завеждащият криминалистичната лаборатория бе представил своя доклад и също присъстваше в залата. Болд се намираше два етажа над тях.

Мълрайт откри дебатите с оплакването си пред Флеминг, че от лабораторията на ФБР все още не са им изпратили доклада си за анализа на парчетата автомобилно стъкло, намерени на няколко от местопрестъпленията. Специалистите от лабораторията на ФБР бяха помолени да помогнат при идентифициране на производствения номер, който се виждаше върху едно от тези парчета. До този момент криминалистите от полицейското управление на Сиатъл не бяха получили никакъв отговор. Флеминг обясни това забавяне с политическия и медийния натиск, който напоследък се отразяваше неблагоприятно върху ефективната работа на лабораторията на ФБР.

Дафни внимателно следеше гласовете, движението на очите, езика на тялото и жестовете на всеки един от участниците. Далеч по-

трудно й бе да прецени умствената нагласа и душевното им състояние.

Членовете на групата работеха заедно добре, докато обсъждаха различните детайли и подробности. Те нетърпеливо очакваха анализа на цветния прашец и лабораторните заключения относно парчетата автомобилно стъкло. Освен това хранеха големи надежди по отношение на наблюдението върху необитаемите къщи. Що се отнася до бъдещата насока на разследването, тук мнението се разделяше на две. Полицаите от Сиатъл разчитаха много, че ще открият евентуална връзка между убийството на Андерсън и отвличанията; Флеминг обаче изобщо не се интересуваше от Андерсън и настояваше, че предложението на Кей Калиджа да се заемат с проучване на абонатите за детските каталози и списания предлагаше най-съществена възможност за сериозен пробив.

Мълрайт предложи да съсредоточат всичките си усилия върху наблюдението на семействата с невръстни деца, които живееха в периметъра, очертан от Болд, въз основа на заключенията му при огледа на една от празните къщи. Флеминг възрази срещу това предложение и изтъкна, че просто не разполагат с достатъчно хора. На свой ред предложи да предупредят родителите, живеещи в района, и припомни:

— Нито едно дете не е било отнето от родителите му — отвличанията неизменно се осъществяват, когато за децата се грижат наети гледачки или някакви роднини.

През двете седмици, последвали отвличането на Ронда Шотц, тази подробност се съобщаваше за пръв път, макар че за Дафни тя даваше ясна представа за психологическите особености на Гайдаря от Хамелин.

— Той не желае да се сблъска с конфронтацията, която неминуемо ще последва от страна на всеки родител — заключи тя. — Този човек не желае да се стига до насилие. — Всички глави се извърнаха към нея.

— Онова, което исках да подчертая, бе, че няма да има повече отвличания, ако родителите се постараят да не оставят децата си сами — поясни Флеминг.

Дафни продължи с разсъжденията си.

— Той като че ли наказва родителите заради безотговорността им да поверят децата си на грижите на странични хора. — В стаята се

възцари мълчание. — Дава същите тези бебета на други родители, които отчаяно копнеят да си имат собствени деца; родители, които ще се грижат по-добре за тях. Родители, които не биха ги оставили с други хора за нищо на света.

— Това са врели-некипели — възрази Хейл.

Флеминг строго изгледа агента си, изказвайки по този начин явното си неодобрение.

— Въпросът е в това, че можем да предотвратим бъдещи отвличания, ако алармираме обществеността за съществуващата опасност.

Шийла Хил влезе през вратата, без да почука. Мигновено привлече вниманието на почти всеки мъж в стаята, които се устремиха към нея като нощни пеперуди към светлина. Облечена беше с делови сив костюм, бяла блуза и черни ниски обувки. На врата й проблясваше семпло сребърно синджирче. Червилото й бе в пастелен цвят, косата й — гладко опъната назад и прибрана с шнола. Във вида й нямаше нищо крещящо и натруфено. Офицерите от полицейското управление на Сиатъл се изправиха, за да я посрещнат. Агентите от ФБР ги последваха неохотно. В този момент настроението в залата се промени. Властта и авторитетът на институцията току-що влязоха през вратата. Дори и Флеминг като че ли схвана това.

Дафни се облегна назад и си отбеляза нещо в бележника.

Няколко минути преди четири часа през същия този следобед, сред грохота на разразилата се от изток дъждовна буря, Лу Болд престъпи един свой вътрешен праг, и подобно на бивш алкохолик, седнал пред бутилка с уиски, протегна ръка и отпи първата глътка. Той просто не можеше да си седи и да бездейства. Ако двамата подлеци, откраднали дъщеря му, вярваха, че той ще е способен да стои отстрани и да наблюдава пасивно, значи бяха сгрешили сериозно в преценките си. Ченгето у него взе надмощие. Единственият начин да види отново дъщеря си, бе да изпревари собствените си колеги, да се добере пръв до Гайдаря от Хамелин, да намери Сара и да направи всичко, което е нужно, за да си я върне обратно жива и здрава.

Планът беше съвсем простичък. Или ще победи, или ще бъде победен. Вече бе направил избора си.

От техническата служба трябваше да му изпращат по два пъти на ден касетите, на които бяха записани разговори, съдържащи ключовите думи, които лично той бе определил: *отвличам, отвличане, похищение, бебета, невръстни деца, специален отряд*, а така също и имената на всеки един играч, включително тези на жертвите и на Анди Андерсън. Касетите му се доставяха запечатани в специален плик за кореспонденция между различните отдели и единствено Болд можеше да се разписва при получаването им. Нищо ново под слънцето, само че този път Болд подслушваше собствените си колеги.

Повечето разговори прослушваше на бърз ход. Гласовете звучаха странно, но думите бяха разбираеми. Един двеминутен телефонен разговор се изслушваше за една минута. Живот на половин обороти.

Докато слушаше, Болд си мислеше, че се бе провалил като баща, съпруг и ченге. Сещаше се за десетки неща, които е трябвало да направи, но времето не можеше да се върне назад.

Спомняше си как рано сутрин, още докато слънцето си проправя пътека по притъмнялото небе, той хранеше Сара във всекидневната, припомняше си сладкия аромат на главичката й, невероятните звуци, които дъщеря му издаваше, докато лакомо пиеше млякото си. Мислеше си за здравите й крачета, за силните й пръстчета. Изпитваше непоносима болка, болка, неизпитвана преди, която безмилостно разкъсваше гърдите му. Мъката му се удвояваше от самотата и от невъзможността му да сподели с никого страшната си тайна. Не можеше да погледне хората в очите. Заключи вратата на кабинета си и изключи телефона. Заключи сам *себе си*.

Бащата в него — онзи, който се бе провалил — не искаше да го освободи от мрачната стая на собствената си вина и скръб. Един поглед върху семейната снимка, върху рисунката с цветни моливи, сътворена от Сара, върху бебешките й обувчици върху библиотеката… Все дълбоко лични реликви, които не можеше да понесе, но които не би могъл да скрие от погледа си…

Стигнал до този момент на пълно отчаяние, озовал се на дъното, той направи опит да се отблъсне нагоре и така достигна до най-трудното решение в живота си: не можеше да позволи на Гайдаря от Хамелин да диктува постъпките и действията му. Той щеше да измами собствените си колеги, ако се наложеше, но нямаше да допусне Сара

да бъде използвана като позволение за отвличането на други невинни деца.

Като водещ разследването, Ла Моя държеше при себе си както материалите по смъртта на Андерсън, така и докладите по Гайдаря от Хамелин, с които разполагаха до момента.

Болд можеше да пусне официална молба за достъп до всичките тези доклади и материали — дори в един момент бе решил да го направи — но тогава в главата му изникна един още по-зловещ въпрос: дали Гайдаря от Хамелин бе в състояние по някакъв начин да наблюдава действията на Болд? Дали нямаше и друга къртица в отдела? Дали не бе компрометирано още някое ченге? Дали някой от колегите му не следи всеки негов ход?

Болд трябваше да провежда свое собствено разследване като едновременно с това се опитва да попречи на усилията на специалния отряд — така на пръв поглед щеше да изглежда, че се подчинява на изискванията на Гайдаря, а всъщност той щеше тайно да се опитва да установи местонахождението на Сара, за да си я върне обратно. Внезапният интерес от негова страна по отношение на материалите по разследването можеше да се окаже много подозрителен. И ненавременен.

Значи, щом не можеше да поиска докладите по официалния път, щеше да му се наложи да ги открадне.

Флеминг погледна към подчинения си Дънкин Хейл и Дафни изведнъж осъзна, че това е някакъв предварително уговорен сигнал между двамата.

Хейл се обърна към Мълрайт и заяви:

— Лейтенант, ако не възразявате, бихме искали да предложим на хората от полицейското управление на Сиатъл да проверят заложните къщи и да се опитат да открият фотоапарата на Андерсън.

Мълрайт отговори незабавно. Гласът му бе пропит от сарказъм.

— Ще ни бъде от полза, ако предварително знаем какъв точно фотоапарат търсим, специален агент Хейл.

Хил побърза да ги прекъсне.

— Да не би да се опитвате да ни кажете, че убийството на Андерсън няма нищо общо с отвличането?

— Възможно е — отвърна Хейл. После сподели съответната информация. — Фотоапаратът е „Кодак ДС-40“. Според кредитната карта на Андерсън той го е закупил през ноември миналата година.

Лицето на Хил изведнъж стана аленочервено.

— Ние наистина искаме този фотоапарат. Но за протокола държа да отбележа, че Андерсън е свързан с разследването на отвличанията посредством цветния прашец.

Флеминг спокойно поясни:

— В компютъра на Андерсън може би има някои запазени снимки. Вече го изпратихме във Вашингтон за анализ.

— Значи го изпратихте без дори да ни уведомите? — изсумтя Ла Моя. Онова, което пропусна да спомене, бе, че един от техниците на полицейското управление бе намерил няколко дискети в библиотеката на Андерсън, които се анализираха в момента. Ако се окажеше, че на тези дискети има дигитални снимки, те щяха да разполагат с тях далеч преди Флеминг.

— Сега ви казвам — заяви спокойно Флеминг. — Нали това е целта на оперативките в четири часа — да споделяме информацията, до която сме се добрали.

„Само че *не всички* споделяме“, помисли си Ла Моя. Усмихна се и рече:

— Благодаря за сътрудничеството.

Часовникът показваше четири и двадесет след обяд. Ла Моя сигурно все още бе на оперативката, което означаваше, че малкото му остъклено кабинетче в единия край на етажа е празно.

Болд не можа да не види иронията във факта, че смята да проникне в бюрото и кабинета, които навремето бяха *негови*. В четири часа след обяд се завъртаха смените и хората на Ла Моя по принцип трябваше вече да са си тръгнали за вкъщи след дневната смяна. Само че заради многобройните задачи, свързани с разследването на Гайдаря, по-голямата част от екипа продължаваше да работи и да си вписва в дневника скъпоценни допълнителни часове. Струпването на двете смени по едно и също време теоретично би трябвало да създаде

истински хаос на петия етаж, но в действителност нямаше нищо подобно, защото повечето детективи бяха включени в различни екипи за наблюдение. На етажа цареше тишина и спокойствие и това в голяма степен се дължеше на факта, че работното време на цивилните служители — секретарки, чиновнички, деловодителки — вече бе свършило.

Когато влезе в отдела, Болд погледна най-напред към кабинета на лейтенантите — голяма стая с две бюра, в която работеха Шосвиц и Дейвидсън. Лампите светеха. Болд вървеше бързо с наведена глава. Рядко се случваше двамата лейтенанти да са в кабинета по едно и също време — те отговаряха за различни смени — но хаосът, предизвикан от специалния отряд, се бе отразил и върху тяхното работно време. Ако някой от двамата лейтенанти го забележеше, на Болд щеше да му се наложи да измисли някакво разумно обяснение за появата си на етажа по това време. Навел глава, той се плъзна покрай кабинета и се насочи право към бюрото на Ла Моя. На облегалката на стола му висеше сако от еленова кожа. Съседното бюро принадлежеше на Леон Крутър, детектив от отделението на Дейвидсън, и още един полицай на средна възраст от отдел „Убийства“, който смяташе, че Болд твърде дълго бе останал сержант, а с това бе попречил на собственото му повишение — довод, с който Болд отказваше да се съгласи. Крутър беше бъбривец. И не би отминал Болд, без да полюбопитства какво става. Така че Болд не можеше да се надява, че ще бъде в безопасност на бюрото на Ла Моя.

Болд бързо влезе в малкия кабинет на Ла Моя и седна зад бюрото. Сърцето му биеше като обезумяло. Дневникът по разследването на специалния отряд бе два пъти по-голям от всяка друга папка и Болд го намери веднага. Но не и папката с материалите по убийството на Андерсън. Той разрови папките, натрупани върху бюрото, но не я видя. Дръпна чекмеджето и установи, че е заключено. В същия миг чу два гласа, които идваха от другия край на коридора. По-високият принадлежеше на Леон Крутър.

Седнал зад предишното си бюро, Болд внезапно си спомни, че при преместването си не бе предал на Ла Моя втория ключ за това бюро, който винаги носеше в портфейла си. Не си спомняше да го е вадил напоследък. Разрови се в мекия кожен портфейл и го намери.

Изведнъж гласът на Крутър се чу съвсем наблизо; двамата събеседници не разговаряха служебно, а обсъждаха преимуществата и недостатъците на пикапите и малките микробуси.

Бюрото на всеки детектив беше неприкосновено. Вътрешните правила за работа с материали по текущо разследване изискваха подписите на двама служители при приемането и предаването им. Ровенето из папките по бюрото на колега — пък бил той и приятел — бе абсолютно недопустимо.

Ситуацията се усложняваше допълнително и от факта, че Болд работи в разузнаването. Слухтенето му из отдел „Убийства“ би изглеждало най-малкото подозрително. Колкото и самият той да се чувстваше неразделна част от този отдел, новият му пост го превръщаше в аутсайдер дори и за членовете на предишното му отделение.

Той отключи бюрото, докато разсъждаваше по всичките тези проблеми.

Смехът на Крутър се приближи съвсем.

Болд дръпна средното чекмедже: никакви папки. Отвори следващото.

Папката с материалите по убийството на Андерсън бе поставена върху кутия с хартиени кърпички. Болд я грабна и затвори чекмеджето. Опита се да превърти малкото ключе и да заключи, но то се изплъзна от пръстите му и падна на килима.

Крутър каза съвсем отчетливо:

— Колата върви като мечта. Просто не можеш да повярваш, че е на четири колелета.

Принуден да остави бюрото отключено, Болд побягна към копирната зала, стиснал двете папки под мишница. Усети стягане в гърдите, лицето му пламтеше и лепнеше от пот.

Копирната зала на отдел „Убийства“ приличаше на склад за хартия. Стените й бяха украсени с всевъзможни герои от комикси, а лавиците бяха отрупани с листи хартия от всякакъв вид и размер. Самият копирен апарат беше с размери на фризер, а зелените лампички, които мигаха навсякъде по него, му придаваха вид на коледна елха. В стаята винаги беше задушно и с няколко градуса по-топло, отколкото в останалите. Миришеше на хартия, мастило и човешка пот. Вратата не се заключваше — всъщност никога не се

затваряше, и затова Болд се принуди да я остави широко отворена. Чувстваше се силно уязвим. Обърна се с гръб към коридора. Никога не беше работил под прикритие. Винаги се бе чудил как издържат колегите му. Единственото по-голямо престъпление от кражбата на чужди документи и материали бе копирането им — простъпка, която веднага би предизвикала вътрешно разследване. И въпреки това оцеляването на Сара зависеше най-вече от неговата информираност.

Той се зае с копирането. Машината погълна листите, които й подаде. Копирането на материалите по убийството на Андерсън отне по-малко от две минути. След това Болд се зае с копирането на дневника — твърде обемиста работа.

По коридора долетяха гласовете на двама души, които очевидно приближаваха. Болд трескаво сграби листовете, с които работеше, но гласовете отминаха и той отново се залови за работа. Погледна часовника си. Бяха изминали двадесет минути, откакто бе влязъл в отдела. Събра фотокопията и ги пъхна под ризата. Притисна ги с колана на панталона си. Спортното сако, което носеше, напълно ги скри от погледите на околните. Отново мушна двете папки под мишница и тръгна по обратния път.

Всичко вървеше добре до момента, в който вдигна поглед и видя Дорис Шотц, която продължаваше бдението си в отдел „Убийства“, седнала в един от пластмасовите столове в коридора. Болд се закова на мястото си и се вгледа в тази жена, осъзнал за пръв път измеренията на агонията й. Дорис Шотц също го погледна и Болд почувства нейната безпомощност, безсилие и гняв. Очите им се срещнаха за миг.

— Какво има? — попита го тя, обхваната от внезапно вълнение. Ръцете й трескаво помръднаха в скута й. Очите й се спряха върху папките, които той носеше, сякаш се надяваше да намери там някакви отговори.

Болд ги прехвърли в другата си ръка. В същия момент чу зад себе си недружелюбния глас на лейтенант Питър Дейвидсън.

Дейвидсън беше бивш футболист — факт, който се потвърждаваше както от фигурата, така и от обноските му. Биреното коремче пък, заедно с паяжината от зачервени кръвоносни съдове по лицето му, подсказваха любимото му занимание през свободното време.

— Не я гневи — изръмжа той. — И не й вдъхвай напразни надежди. Просто я остави сама.

— Но тя е все сама — отвърна Болд, който по-добре от всеки друг разбираше за какво става дума. — И точно в това е проблемът.

— И какво всъщност правиш на този етаж? — Дейвидсън огледа Болд от горе до долу и спря поглед на папките в ръката му. — Шпионираш ли ни? Шпионираш бившите си подчинени?

Ръката на Болд покриваше етикетите на папките и той не смееше да я помръдне.

— Разбира се — саркастично отвърна Болд и почука с пръст по папките. — Следя ви до един.

Дейвидсън се усмихна.

— Така си и знаех.

Болд се насочи право към бюрото на Ла Моя. С облекчение видя, че кабинетът на Крутър продължава да е празен — някои ченгета прекарваха целия работен ден в разходки между стаята за отдих и мъжката тоалетна. Болд прибра и двете папки в бюрото.

Намирането на ключа се оказа далеч по-трудно. Болд погледна под бюрото, но не го видя. Ако Ла Моя намереше бюрото си отключено… подобна възможност бе немислима.

Болд съвсем съзнателно пусна химикалката си на пода и коленичи, за да си я вдигне. Отново не намери ключа. Побутна настрани кошчето за боклук и го видя.

В момента, в който взе ключа, вратата на отдела се отвори. Болд погледна назад и видя чифт ботуши от щраусова кожа, които се приближаваха към него.

— Докато все още се занимаваш с това, защо поне не изхвърлиш боклука, приятел? — заядливо подхвърли Ла Моя. — Ако си имал намерение да инсталираш някой бръмбар под бюрото ми, забрави за тази идея! Хванах те на местопрестъплението.

При споменаването на думата *бръмбар* Болд неволно подскочи и удари глава в тавана на бюрото.

Единствената му възможност да заключи бюрото бе да застане така, че да скрие чекмеджетата от погледа на Ла Моя. Той се измъкна изпод бюрото, изправи се и залитна, преструвайки се, че за миг е изгубил равновесие. Опря се на бюрото, за да се задържи, и се опита пипнешком да вкара ключа в ключалката. Не успя.

— Май се изправих твърде рязко — измърмори Болд. Пръстите му трескаво продължаваха работата си. Най-после намери ключалката, превъртя ключа и го прибра в джоба си.

— Добре ли си? — загрижено попита Ла Моя.

— Нищо ми няма — отвърна Болд и веднага се запита що за човек беше той, щом можеше да измами един от най-близките си приятели. Искаше да насочи мислите на Ла Моя в друга посока и побърза да го попита: — Как мина оперативката в четири? — Почувства се посрамен и омърсен. Спомни си, че Дафни веднъж му бе казала, че *отчаяните хора прибягват към отчаяни мерки*.

— Хил иска да те види в кабинета си — информира го Ла Моя.

— Мен?

Ла Моя кимна и додаде шеговито:

— Май си я загазил, а, сержант? Твоите момчета да не би пак да са монтирали видеокамери в съблекалнята на момичетата?

Нима Хил бе разбрала за подслушването на телефоните им? Болд почувства, че кръвта се изцежда от лицето му. Бяха се насъбрали твърде много лъжи и измами. Беше изминал един-единствен ден, а той вече не можеше да се контролира.

— Може би все пак трябва да поседнеш малко — предложи Ла Моя.

— Добре съм — излъга го Болд.

Работните дневници на членовете на специалния отряд не съдържаха непременно едни и същи документи. В дневника на Ла Моя се съдържаха докладите за намерените улики, заключенията на техниците от криминалистичната лаборатория, психологическите профили, изработени от Дафни, и резюметата, изготвени от самия Болд. Там бяха още и докладите на техниците, изготвени след последния оглед на апартамента на Андерсън, както и кратка бележка за намерените резервни дискети. Тъй като за момента Андерсън беше единствената им реална жертва, Болд изчете всичко внимателно с уморените си очи. Представата на Ла Моя за подреждане и организиране на документацията бе по-различна от неговата и той срещна известни трудности, докато се ориентира.

Най-накрая стигна до фотокопията на снимките от сцената на престъплението, включително и двете серии, направени в апартамента на Андерсън. Започна внимателно да ги разглежда. Преглеждаше ги за трети път, когато се ухили доволно. Вдигна телефона и позвъни на Гейнис.

След няколко минути двамата се срещнаха във фоайето — обхваналата го параноя му нашепваше, че лекотата, с която бе започнал да подслушва телефоните на останалите, бе нож с две остриета. Със същата лекота можеха да се контролират и *неговите* телефонни разговори.

Заведе я в един близък ресторант. Тъмна дървена ламперия, мраморен под, излъскан месинг, блестящи огледала… скъпи вълнени костюми, елегантни обувки на високи токове, пури. Шумът бе оглушителен. А Гейнис бе твърде нисичка и когато се настаниха на високите столчета пред бара, краката й увиснаха във въздуха.

— Откога си започнал да черпиш подчинените си, сержант? — Гейнис винаги говореше направо. И това бе една от причините, поради които я уважаваше толкова много. — Особено пък в заведение като това.

— Искам да те подкупя да ми свършиш една услуга. Защо ми е да те черпя иначе?

— Защо ти е наистина? Проблемът е в това, сержант, че не е нужно да ме подкупваш. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

— Зависи от услугата.

— Не, всъщност не е така — заяви тя и махна с ръка, за да повика заетата сервитьорка. Гейнис наистина притежаваше забележително присъствие на духа.

— Става дума за две неща — рече Болд. Говореше така, че никой освен нея да не може да долови думите му.

— Давай — подкани го Гейнис и го огледа внимателно. — Между другото, изглеждаш като парцал.

Не си бе сменял дрехите от четиридесет и осем часа.

— Така си е — съгласи се Болд.

— Жена ти?

— Ти можеш да получиш папката с материалите по убийството на Андерсън — рече Болд. Искаше да приключат час по-скоро с това.

— Би трябвало. Нали аз водя разследването — гордо му припомни тя.

— Нали точно това казвам и аз.

— Продължавай.

— Значи ще го направиш… ще си вземеш папката от Ла Моя.

— Ясно. — Донесоха й питието — чисто уиски. Тя отпи и кимна одобрително.

— Искам да прегледаш отново снимките, направени на местопрестъплението. Тези, които бяха направени по-късно — не онези от двадесети март. И тогава ще ти хрумне нещо.

Тя остави чашата си на бара, погледна го замислено и кимна мрачно.

— Продължавай — отново го подкани Гейнис, но вече не толкова ентусиазирано.

— Ти си намерила дрехите на Андерсън на пода на банята. Включително и обувките със завързаните връзки. Много добра работа от твоя страна. Сега на теория излиза, че можем да заключим, че въпросните дрехи в банята и обувките са били носени от Андерсън по едно и също време. В такъв случай нещо липсва… нещо, което би трябвало да е неразделно свързано с мръсните дрехи, които си намерила в коша за пране.

— Обувки.

— Ти си съкровище, Боби, знаеш ли го? — Болд я изчака да стигне до съответните заключения.

— Значи докато разглеждам снимките, да търся тези обувки — заяви тя.

— Обувки или…

— Ботуши — довърши мисълта му тя.

— Държа да получа лабораторния доклад за тези ботуши двадесет и четири часа преди който и да било друг.

Очите й се разшириха от изумление. Болд никога не заобикаляше правилата.

— Сержант?

Той извади петдоларова банкнота и я остави на бара, който гледаше към прозореца. Отвън някакъв бездомник протягаше ръка към забързаните хора, които минаваха край него. До него стоеше трикрако куче с проскубана козина.

Гейнис измъкна тефтера си и прилежно си записа нещо.

Този път тя го изчака да продължи.

— Сержант, за каквото и да става дума — а аз изобщо не искам да зная подробностите — ти не си сам в това, ясно ли е?

В очите му припари. Ако изобщо бе сигурен в нещо в момента, то бе фактът, че е съвсем сам.

— Благодаря — промълви Болд.

Тя изпи останалото уиски на две глътки и остави чашата на плота. Питието опари гърлото й и тя се закашля. После додаде, без изобщо да го погледне:

— Ако имаш нужда от рамо, на което да поплачеш, аз съм на разположение.

— Какво стана с видеозаписите от входната врата на Андерсън? Някакъв напредък?

— Тази вечер ще приключа с тях. Обещавам.

— Май и последния път, когато разговаряхме по въпроса, ми каза същото. — Той погледна собствените си бележки. — Ами ушната кал? — попита Болд. — Ушната кал на Андерсън?

— Пуснах искането до съдебния лекар. Той би трябвало да изпрати резултатите до лабораторията.

— Виж какво е станало — инструктира я Болд.

— Може ли да попитам нещо?

— Не — рязко отвърна той и окончателно я слиса. Опита се да замаже положението и додаде: — Бих предпочел да не го правиш.

Беше я наранил.

— Чудесно — заяви тя и се заигра с празната си чаша. После се смъкна от високия стол. — Ще те информирам какво съм открила.

— Боби! — извика след нея Болд. Щеше му се да бе подходил по-иначе към този разговор.

Някакъв тип с червени тиранти се обърна и го погледна. Изглеждаше като дванадесетгодишен и пушеше незаконна пура.

— Какво? — попита той. — Аз съм Боби. Какво искаш, по дяволите?

Болд мина край него, без да каже нито дума. Беше твърде разстроен и ядосан, за да се занимава с него.

Обстановката в кабинета на Шийла Хил с нищо не подсказваше, че стаята се обитава от жена. Но макар да бе претъпкана с документи, вестници и цели камари папки, в стаята цареше ред и порядък. Тя махна с ръка на Болд да седне на един от двата сиви метални стола с прави облегалки и безшумно събу едната си обувка под бюрото.

— Имаш ли нещо против? — попита го Шийла и запали цигара. Пушенето в сградата бе забранено. — Така, да караме по ред — поде тя. — Компютърът на Андерсън. Не мога да си обясня как изобщо позволихме на федералните да се докопат до него. Очевидно е, че трябва да разберем какво са открили в минутата, в която това стане.

— Мога да опитам — отвърна Болд, като си помисли за Калиджа. — Но и ти знаеш, че не мога да зная и чуя всичко.

— Така ли? Е, ами постарай се повече! Трябва непременно да научиш нещо. Става дума за необходимостта да получаваме всяка информация своевременно. А това не е шега работа.

— Те са го изпратили във Вашингтон — напомни й Болд. — Бърни познава няколко цивилни лица от тяхната лаборатория.

— Направи каквото е нужно. А това ме подсеща за другия, по-важен въпрос.

Болд се подготви за неизбежното: тя знаеше, че ги подслушва, и сега щеше да му отсече главата.

Шийла се изправи и се приближи до вратата на кабинета си. После я заключи. Занесе пепелника до прозореца, седна, обърна се към Болд и вирна крака върху бюрото си. После заговори с необичайно тих глас.

— Искам този разговор да си остане между нас. — Болд усети студените тръпки, полазили по гърба му. С него беше свършено. Сигурен бе в това. — Разбра ли?

Болд кимна неуверено. Хил излъчваше завладяваща женственост. Седнал толкова близо до нея, Болд се чувстваше силно привлечен от нея. *Завладян.*

— На този етап всички смятаме, че става дума за някаква верига за незаконни осиновявания. Нали? Значи, ако сме прави, излиза, че в тази игра се въртят сериозни пари. Пазарната цена за едно незаконно осиновено дете варира някъде между двадесет и седемдесет хиляди долара. Белите деца се продават най-скъпо. Така че вероятно става дума за милион, че и отгоре.

Болд се питаше защо Хил бе чакала толкова време преди да изтъкне тези аргументи за възможно нелегално осиновяване на отвлечените деца. И какво целеше с този разговор?

— А това означава доста пари, с които могат да се платят някои дребни услуги. — Тя го погледна право в очите. — Започваш ли да схващаш за какво говоря?

— Може би — предпазливо отвърна той.

— Ако прегледаш внимателно докладите, не може да не си дадеш сметка, че във всеки един град, в които е действал досега, Гайдаря от Хамелин офейква само броени дни, преди силите на реда да предприемат някакъв опит да го заловят. Сан Франциско. Портланд. Това заключение веднага се набива на очи, нали? — попита тя.

— Може и така да се каже — отвърна Болд.

— А *ти* — тя силно наблегна на местоимението, — ти се намираш в най-изгодно положение.

— Аз?

— Разбира се.

Никога не бе вярвал в идеята, че заобикалящият го свят може да се сгромоляса само за миг — та на всеки свят му трябваше време, за да се срути! — но в този момент имаше усещането, че всичко около него се руши. Стените, мебелите, таванът и подът сякаш започнаха да се приближават към него, да го притискат под тежестта си. Тя знаеше! Беше разбрала. В следващия миг щеше да се наложи да й признае за Сара, а после?

— Аз — повтори Болд. Гласът му потрепери несигурно.

— Че кой друг? — попита тя и потвърди подозренията му, че бе обмисляла този разговор дълго и внимателно. — Това е твоят свят, нали?

— Да — тъжно промълви той. Тя бе прозряла всичко. Дъщеря му беше неговият свят. Преди по-малко от два месеца двамата с Лиз бяха взели Сара при себе си във ваната, а малките й крачета неудържимо ритаха във водата… Това като че ли бе станало в един друг свят, по-различен за всички тях.

— Намираш се в невероятно изгодна позиция. Кой би се досетил?

Той изпита неподправена омраза.

— Да, кой би се досетил? — повтори Болд.

— Ще ме подкрепиш ли? Добре ли се чувстваш всъщност? Изглеждаш ми ужасно блед, Лу.

„А как би трябвало да се чувствам?“, помисли си той. На глас рече:

— С теб съм.

— Кой още? Мълрайт и Джон отпадат. Намират се твърде близо до центъра.

— Тук обаче ще трябва да възразя — обади се Болд. — Колкото по-близо до центъра, толкова по-добре. Аз поне бих разсъждавал по този начин.

— Според мен заради дърветата не можем да видим гората. Помислих си и за Матюс и може би тя също може да стане част от всичко това…

— Тя *не* е въвлечена! — рязко я прекъсна Болд.

— Но би *могла* да бъде. Ако ти поискаш, тя ще се съгласи. В известна степен е много подходяща за целта.

— Почти не съм разговарял с нея през последните няколко дни — възрази той. *Но подслушвам телефона ѝ! И твоя… и на Ла Моя!*

— Но ако поискаш, тя ще ти помогне.

Изведнъж през тялото му като че ли премина ток с високо напрежение; върховете на пръстите му изтръпнаха. Той погрешно бе изтълкувал всяка нейна дума.

— Капитане… — започна Болд. — Шийла… за какво, по дяволите, си говорим двамата с теб? Аз? Матюс?

— Аз смятам, че вероятно става дума за репортер. Нали знаеш как стават тия неща: ексклузивни права върху цялата история в замяна на малко сътрудничество. Сделка за книга. Или телевизионен филм — добави тя.

— За едно и също нещо ли говорим?

— Сто хиляди? Двеста хиляди? — бързо продължи тя. — Според мен някой репортер си купува поверителна информация и я предоставя на Гайдаря от Хамелин в замяна на правата върху цялата информация. Сигурно работи в някой от таблоидите.

Болд дълбоко си пое дъх и преглътна.

— Само един въпрос. За да си изясня положението — сухо подметна Болд. — Значи ти искаш от *мен* да открия евентуалната къртица, която продава информация?

Тя побърза да го предупреди:

— Според мен някой от федералните агенти е най-вероятният извършител. Дяволски надежден източник. Малко пари в брой под масата и готово! Такива неща се случват непрекъснато.

— Ти искаш от мен да разоблича къртицата? — Зави му се свят, едва не се разсмя на глас, осъзнал иронията на цялата ситуация: тя искаше от него да постави капан на самия себе си.

— Да — отвърна тя. — Как иначе да си обясним факта, че вече толкова месеци не можем да пипнем онзи мръсник? Някой продава поверителна информация. Няма друг начин.

— Ще подадем на федералните малко фалшива информация — предложи Болд — и ще чакаме да видим какво ще стане.

— Всичко, което сметнеш за нужно. — Без да знае това, Шийла Хил току-що му бе дала зелена улица за подслушването на телефоните, което вече бе в ход.

Щеше да му се наложи да измисли нещо, макар и скалъпено набързо и недотам убедително, за да я успокои. Може да използва Дафни, а може да го направи и сам.

— Струва ми се, че си попаднала на нещо, капитане. Казаното от теб наистина звучи разумно.

— Тук си дяволски прав. Ако успеем да извадим този предател от играта, тогава ще сме сигурни, че никой не саботира усилията ни, и може би наистина ще успеем да пипнем Гайдаря от Хамелин.

— Точно така — съгласи се Болд. Не можа да измисли нищо повече.

27.

Същият този четвъртък, малко след осем часа вечерта, Болд паркира пред къщата на семейство Шотц. В топлата вечер се усещаше ароматът на кълнящата земя — плодородна, черна, мокра почва, която след дългите месеци на неспирни дъждове сега даваше началото на нов живот. Болд си спомни една вечер в началото на зимата, която бе прекарал сам със Сара у дома. Беше сложил един диск на Скот Хамилтън на стереоуредбата, седнал бе до масата с чаша топъл чай и бе настанил малката Сара в скута си. Двамата заедно разлистваха страниците на една книжка — Болд си я спомняше с най-големи подробности — а той й показваше картинките. Изведнъж Сара извърна главичка и го погледна право в очите — Болд и до днес си спомняше чувството, което бе изпитал в онзи миг… едно толкова малко човече бе успяло да осъществи общуване, истинско общуване с него, а после на личицето й постепенно се бе появила широка и искрена усмивка, а той бе обладан от толкова силна обич към дъщеря си, че изпита почти физическа болка в гърдите, гърлото му се сви, очите му се напълниха със сълзи. Бащата плачеше, детенцето се усмихваше, а книжката се изплъзна от масата и се захлупи на пода.

Червената хонда на Дафни пристигна няколко минути по-късно. Дафни отвори вратата на шевролета и се настани на предната седалка до Болд. Ухаеше на люляк, а изражението на лицето й не можеше да прикрие вътрешната й тревога. За момент никой от двамата не каза нищо. Болд знаеше, че тя е вбесена от отказа му да й обясни защо бе преместил Майлс извън града. Но той не би могъл да обясни каквото и да било. Вече бе затънал твърде дълбоко.

— Отделих малко време да прегледам материалите и попаднах на някои много интересни *съвпадения*. — Всички, включително и Дафни, знаеха, че той ненавижда тази дума. — Погледни — подкани я той и й подаде купчина с предварителните лабораторни заключения, които бе открил в дневника на специалния отряд. Тя не би видяла нищо съмнително във факта, че той притежава тези документи. Болд

винаги бе обръщал специално внимание на намерените улики — това бе неговата орисия.

— Изявленията на родителите — констатира тя, без да спира да чете.

— Едното е на семейство Шотц — поясни Болд. — Другото е от един доклад, предоставен ни от Бюрото. Става дума за Портланд… за отвличането в Портланд.

— И искаш да ги прочета? — нетърпеливо попита тя.

— Просто да ги прегледаш.

— Материалите от Портланд са под формата на разпит — отбеляза тя.

— Добре. Ето! — И посочи с пръст: — … *повито в одеялце по време на похищението.* Майката твърди, че одеялцето е било специално.

— Всички майки смятат, че бебетата им са повити в нещо специално — отбеляза Дафни.

— Не, не, не! Тя го нарича *специално*, защото е било специално поръчано. В съвсем буквалния смисъл на думата. Ето! — продължи той и разлисти страниците. — Дорис Шотц пък твърди, че нейното бебе е било облечено в *специална дрешка със снимка на Ронда*. Цитирам дословно.

— Специално значи — повтори Дафни, схванала най-сетне логиката на думите му.

— Специално — кимна той.

— Уайнстейн?

— Не мога да намеря нищо по въпроса. Тази тема изобщо не е била обсъждана. Но точно заради това сме тук — информира я той. — Дорис Шотц е много организирана и подредена жена. Веднага ще схване какво именно търсим.

— А аз? Каква е *моята* роля във всичко това?

— За да придадеш по-човешки измерения на срещата ни. Не искам подробностите от този разговор да стигнат до пресата. Държа това наистина да бъде разговор, а не разпит. Жената е същинска развалина.

— И ти самият не изглеждаш кой знае колко по-добре. Опитваш се да поставиш някакъв рекорд по продължително носене на една и съща риза, или какво?

— Той избира жертвите си по някакъв начин.

— Специални одеялца, изработени по поръчка?

— Защо не?

— Просто попитах. Хората от Бюрото проверяват всички абонаменти за детски списания и каталози. Съобщиха го на днешната оперативка — информира го Дафни.

— Така ли? — попита Болд. Надяваше се, че е успял да изрази някаква изненада.

Но Дафни го познаваше прекалено добре.

— Няма да задавам въпроси — успокои го тя. — Вече ти обещах. Но искрено се надявам, че знаеш какво правиш.

— Аз също.

Дорис Шотц отвори вратата, вдигнала на ръце тригодишния си син. Болд я бе видял само преди няколко часа пред кабинета на Дейвидсън и знаеше, че през последните две седмици не бе прекратявала бдението си в отдела. В този същия отдел, в който хората се шегуваха с всекиго и с всичко, без значение колко зловещо бе то, и в който Болд не бе чул и една-единствена шега, изречена по повод на Дорис Шотц. Тя неотменно се появяваше в коридора всеки ден, твърдо решена да не им позволи да забравят за дъщеря й. Всички й се възхищаваха за това — от капитана до патрулиращите полицаи.

Макар едва тридесетгодишна, тя имаше вид на човек, който е на прага на смъртта — беше болезнено слаба и бледа. Покани Болд и Дафни, но очевидно не се зарадва на посещението им. За броени дни Дорис Шотц бе започнала да изпитва силна и дълбоко вкоренена омраза към полицията.

Очевидно малко преди това бяха вечеряли, защото на кухненската маса все още имаше две салфетки за хранене. Дорис Шотц се зае да приготви чай и кафе, но нито за миг не изпусна детето от прегръдките си, макар на моменти да им се струваше, че ще се прекърши под тежестта му.

Болд и Дафни предпочетоха чай. Въпреки възраженията на съпругата си, Пол Шотц сипа ром в кафето си. Очите му бяха изцъклени и нефокусирани като на препариран плъх. Очевидно не се бе бръснал от няколко дни. Приличаше на военнопленник в собствения

си дом. По всичко личеше, че бе спал с ризата си — вероятно на дивана във всекидневната.

Пол Шотц седна на масата заедно с тях, но насочи невиждащия си поглед някъде зад тях. Празните му очи се взираха право през Болд и той имаше неприятното усещане, че някой стои точно зад гърба му.

— Какво искате? — грубо попита Дорис Шотц. Преди две седмици би направила всичко, за да помогне; сега вече не хранеше особени надежди. Гайдаря от Хамелин прекършваше много повече съдби — не само тези на децата, които отвличаше.

Дафни заговори първа.

— Ние постигнахме напредък — реален напредък — в разследването, госпожо Шотц. Полицейската работа се състои главно в търпеливото събиране и напасване на отделните факти и улики. Тук сме, за да се опитаме да намерим още такива. Длъжни сме да се възползваме от всяка възможност. И затова сме тук. Част от въпросите, които бихме искали да обсъдим, са били повдигани и преди. За някои неща вероятно сте разказвала толкова много пъти, че ви е дошло до гуша. След всичките тези разговори сигурно смятате, че вече би трябвало да сме получили нужните ни отговори, но истината е, че не сме. Иначе нямаше да сме тук тази вечер. Онова, което трябва да направим… всички ние — подчерта тя, включвайки в кръга на заинтересованите и замаяния съпруг, — е да се опитаме да си представим, че нито един от тези въпроси не е бил обсъждан преди. Да започнем на чисто. Да позволим на всички незначителни подробности да изплуват на повърхността, подтиквани от вашата мъка и болка. Всички ние искаме Ронда да се върне при вас. Независимо от враждебността и гнева, които изпитвате към нас, важно е да ни повярвате и да ни се доверите, защото истината е една: ние сме заедно с вас. — Погледна Болд за миг. Последните й думи бяха предназначени и за него.

Дорис Шотц окончателно загуби търпение и заяви:

— Обсъждахме и най-малката подробност поне десетина пъти. Вие все си водихте някакви записки. Изобщо ли не ги четете?

— Понякога става така, че отговорите се променят — обади се Болд.

— Преживяният шок оказва влияние върху паметта — поясни Дафни. — Вие може да си мислите, че сте ни казали нещо, защото

много ясно си го спомняте, но истината е, че изобщо не сте го изразили с думи. Съзнанието ни понякога може да ни изиграе доста странни номера. Същото се случва и с нас: понякога сме дотолкова погълнати от определена насока на разговора, че чуваме, но не обръщаме достатъчно внимание на някоя важна подробност. И когато тази подробност отново излезе на повърхността — ако това изобщо се случи — цялото разследване може да тръгне в нова посока. — Дафни замълча за миг, а после додаде: — За малко повече от три седмици ние постигнахме значителен напредък, госпожо Шотц. Дойдохме тук, за да слушаме. Помогнете ни, моля ви. Помогнете ни да намерим Ронда.

— Ронда — запелтечи алкохолизираният съпруг. — Вие изобщо не я познавате. — Изгледа ги и тримата и в стаята се възцари мълчание.

Съпругата се отнасяше към съпруга си с примирението, с което обикновено търпим неканен посетител в дома си. Погледна Дафни. Очите й преливаха от отчаяние.

— Ще се опитаме — заяви тя.

Болд се намеси отново:

— В един от докладите, с които разполагаме в отдела, се споменава нещо за изчезнало одеялце. Вие сте го нарекла *одеялцето на Ронда*.

— Одеялцето на Ронда — повтори жената. — Да.

Дафни погледна Болд, давайки му знак, че иска тя да продължи разговора. Болд леко кимна в знак на съгласие.

— Можете ли да го опишете? — попита Дафни. — Имахте ли някакво специално основание да го наречете *одеялцето на Ронда*?

— Вече говорихме за това… Сигурна съм, че ви казах — оплака се Дорис Шотц.

— Не в това е проблемът, Дорис — намеси се съпругът с пиянския си глас. — Ти с дяволско постоянство се опитваш да намериш виновен за случилото се. — Той започна ритмично да почуква с чашата по масата. — Те не са виновни. И аз не съм. Нито пък ти. Това просто се случи. Взеха ни я.

— Подобни неща не се *случват* просто така! Ако не се бяхме качили на онзи увеселителен влак…

— О, глупости! — изрева съпругът. — И какво? Щяхме да се приберем у дома един час по-рано. И какво от това? Нея пак нямаше да

я има, Доро. Те я взеха. Взеха нашето бебче… — Той подсмръкна. От влажните му очи потекоха сълзи. Изправи се и си сипа чаша ром. Очевидно напълно бе забравил за кафето.

— Може да не сме записали точно описанието на одеялцето — намеси се Дафни с надеждата да предотврати семейния скандал.

— На него имаше нейна снимка — обясни Дорис Шотц.

— От Гейл беше, нали? — вметна съпругът и се върна на масата с пълна чаша.

— Сестрата на Пол ни го подари.

— Подарък? — продължи да настоява Дафни. Искаше жената пред нея да бъде напълно съсредоточена.

Болд измъкна тефтера си, като се стараеше да не привлича вниманието върху себе си. Повечето хора като че ли се плашеха, когато осъзнаеха, че думите им се записват.

— Беше много красиво — обясни жената и започна разсеяно да чертае с пръст някакви фигурки по масата.

— Изпратихме снимка на Ронда заедно със съобщението за раждането й — рече съпругът. — Гейл попаднала на някаква фирма, в която избродирали с коприна образа на бебето върху одеялцето. Наистина беше красиво. Доро непрекъснато го използваше.

— Бродерия с коприна? — повтори Болд.

— Очевидно са използвали някаква дигитална техника за уголемяване на образа — информира ги техникът, който си вадеше хляба с поправка на развалени компютри. — Цветовете бяха добре подбрани, контрастът беше съвършен. — Той започна да очертава кръгове с чашата по масата.

Майката тъжно промълви:

— Одеялцето беше прекрасно.

— И тя е била повита с него през онази нощ — предпазливо попита Болд.

Жената вдигна очи, за да погледне Болд, и той видя нарастващата несигурност в погледа й.

— Нямаше го, като се прибрахме. Реших, че е била завита с него.

Опитвайки се да прикрие вълнението си, Дафни попита:

— А какво мислите сега?

— Одеялцето определено не е вкъщи — отвърна пияният съпруг.

Дорис Шотц бавно поклати глава. Отново погледна към Болд.

— Това е важно, нали?

— За нас всичко е важно. — Не искаше напразно да подхранва надеждите й, но вниманието й на всяка цена трябваше да остане фокусирано върху одеялцето.

— Едно от чекмеджетата беше отворено — рече Дорис Шотц. И додаде: — Не от нас. Може би от момичето, което гледаше Ронда през онази вечер.

Болд кимна. Беше прочел за отвореното чекмедже в доклада. Точно тази подробност бе насочила вниманието му към личните принадлежности на жертвите. Той написа в бележника си: *Детегледачката?*

Болд се обърна към съпруга.

— Можете ли да ни кажете как бихме могли да се свържем със сестра ви?

— Разбира се. — Поиска от Болд лист и химикал. Почеркът му беше почти нечетлив.

Болд му благодари.

Дорис Шотц, която се бе умълчала от известно време, изведнъж проговори:

— Името на фирмата беше върху етикета. Стори ми се интересно. Огледален образ? Не си спомням точно. Нещо от сорта. Това помага ли ви?

Болд си записа и тази информация.

Дафни се протегна и докосна нервно потрепващата ръка на Дорис Шотц.

— Можете ли да си припомните как изглеждаше този етикет?

Тя присви очи.

— Не, етикета не мога. Само одеялото.

— Но не и етикета?

— Не.

След отвличането на Сара Болд като че ли бе изгубил реална представа за времето. Струваше му се, че всяко нещо продължава твърде дълго. Търпението му беше на свършване. Обърна се към съпруга и заговори с леко грубоват глас.

— Разкажете ми отново за онзи увеселителен влак… кой знаеше, че ще бъдете там?

— Това трябваше да бъде изненада — отвърна той и погледна жена си. — Вече обсъждахме това.

— Значи лично запазихте билетите — констатира Болд.

— Да. Трябваше само да позвъня на един телефонен номер и да резервирам два билета. Самите билети се получават във влака.

— Но все пак трябва да сте ги платил по някакъв начин. Как? С кредитна карта?

— Разбира се — отвърна мъжът.

— И не си спомняте да сте казвал на някого — колега, съсед, добър приятел? Може би някой познат ви е препоръчал този влак и вие сте му споменал, че смятате да прекарате вечерта там?

Мъжът прокара ръка през омазнената си коса.

— Не, нищо подобно. Не съм казвал на никого. На *никого*.

— Разполагате ли с извлечението за баланса на кредитната си карта? — попита го Болд.

Мъжът изглеждаше малко занесен.

— Помисли, скъпи — примоли се Дорис Шотц.

Той сбърчи вежди.

— Предполагам, че съм го получил. Резервирах билетите предварително, нали разбирате… — Той се пресегна да хване ръката на жена си, но тя я дръпна.

— Намери го! — нареди Дорис.

— Не мога.

— Извлеченията за последните три месеца от кредитните ви карти ще ни помогнат много — поясни Болд.

Съпругът изглеждаше сломен.

И тогава съпругата си спомни нещо.

— Предадохме всички финансови документи на другите хора — от ФБР — рече тя.

— Всички финансови документи? — попита Болд. Гласът му прозвуча съвършено спокойно. Вътрешно кипеше от гняв.

— На момичето — поясни съпругът. — Онова с акцента. Тя взе банковите извлечения за текущите сметки и кредитните ни карти. Всичко.

Кей Калиджа, осъзна Болд.

Преди да си тръгнат, Дафни и Болд разгледаха отново детската стая. Той влезе в стаята, осъзнавайки с безпощадна яснота какво

означава човек да живее с такава празнота в живота си. Беше прекарал изминалата нощ в стаята на Сара — седял бе в люлеещия се стол и бе гледал в мрака, преизпълнен с омраза към самия себе си. Възприе колкото можа от сцената на престъплението — огледа я с нов поглед, от нов ъгъл. На килима имаше три отбелязани места — там бяха намерени парченцата автомобилно стъкло. Именно те свързваха отделните престъпления с един-единствен извършител и Болд не можеше да не си дава сметка за важността им. Скринът и первазите на прозорците бяха посипани с прах за снемане на отпечатъци. Плюшени играчки и детски книжки покриваха рафтовете на библиотеката, боядисана очевидно от самите родители. Музикална играчка с мечета панда с червени и жълти крака; масичка за преобличане на бебето.

Болд си представи Гайдаря от Хамелин, който влиза в стаята и се насочва право към креватчето. Чудесно знае какво търси там. Болд се обърна към скрина. Гайдаря бе отделил от скъпоценното си време, за да прерови скрина. *Защо?* Дали не е имал нужда от допълнителен комплект дрехи за бебето? Или се е боял да не остави някакви улики след себе си? Дали бебето е било повито с въпросното одеялце, или се е намирало в чекмеджето, което все още зееше отворено?

След огледа на скрина — с одеяло или без него — престъпникът отново се връща до леглото. Трябва по някакъв начин да замаскира или скрие бебето, преди да го изнесе от къщата. Завива я в друго одеяло? Или пък я поставя в чанта? В кутия за инструменти?

Отвореното чекмедже не му даваше мира. Липсващото одеялце очевидно играеше важна роля във всичко това.

— Той е организирана личност — припомни му Дафни. — Щом е взел точно това одеялце, значи е имал достатъчно убедителна причина да го стори.

— Госпожо Шотц! — извика Болд.

Жената се спря на прага на стаята, неспособна да пристъпи вътре. Очите й се напълниха със сълзи и тя обгърна тялото си с ръце, сякаш се опитваше да се предпази от обгърналия я хлад.

— Вие ли перете обикновено?

— Можете да сте сигурен, че Пол не се занимава с това.

— Колко одеялца притежавате? — попита той.

В неговия дом прането беше негово задължение. Пак той печеше месото, миеше съдовете и се справяше с ютията много по-добре от

Лиз. Тя плащаше на чистачката, а двамата си поделяха парите, които изплащаха на Марина. Лиз се занимаваше със счетоводството, готвеше повечето ястия — всички зеленчуци — и отговаряше на писмата, които получаваха. Също и на телефона. И Болд отчаяно си искаше живота обратно…

Лиз имаше девет сутиена. Двата носеше по-често от останалите. Болд знаеше наизуст всичките дрехи на Майлс. Имаха единадесет лигавника и седем одеялца. Болд ги наричаше енчилади — така му изглеждаха дечицата, загърнати в тях преди лягане.

— Четири — отвърна жената, без да се поколебае нито за миг.

Болд беше сигурен, че цифрата е вярна.

— И колко от тях са все още тук? — попита той.

Тя го погледна безизразно. В очите й се прокрадна страх.

— Не зная. Не съм проверявала.

— Не сте имала причина да го правите — успокои я Дафни.

— Пребройте ги сега, ако обичате — помоли я Болд.

Дорис Шотц тръгна към полуотвореното чекмедже.

Болд се бе надявал именно на това: одеялцата се намираха точно в него. В следващия момент жената коригира бройката:

— Четири без новото. Онова със снимката.

— Разбирам — рече Болд. — Значи общо пет.

— Одеялцето със снимката на Ронда го пера само на ръка.

— Добре.

Тя се разрови из чекмеджето, обърна се, погледна напрегнато Болд, а после отново се зае да брои одеялата.

— Недоумявам как не съм се сетила да ги преброя — промърмори тя, разсеяна от собственото си чувство за вина. Прерови чекмеджето за трети път.

— Само три? — попита Болд.

Жената бързо излезе от стаята. Миг по-късно се върна отново. Изглеждаше още по-бледа.

— Не е и в пералното помещение — промърмори тя.

— Колко са? — отново я попита Болд.

— Три — отвърна тя. — Но как разбрахте, че две одеялца липсват?

Десет минути по-късно Дафни и Болд застанаха край шевролета. Очите й искряха от вълнение.

— Ами кредитните карти? Те защо ти бяха? — попита тя.

— Всички ние купуваме билети, резервираме пътувания, плащаме за храната, която ядем, за продуктите, които купуваме. И все с кредитни карти. Ако животът ни е подчинен на някакъв ред, то той се вижда най-ясно в чековите ни книжки и в кредитните ни карти.

— Но Триш Уайнстейн се е намирала в супермаркета по време на отвличането — възрази Дафни.

— Хората вече плащат и за хранителните продукти с кредитни карти. Лиз също го прави понякога.

— Исусе — промърмори Дафни.

— Хората от Бюрото неволно ме наведоха на тази мисъл. Те се постараха да не ни допуснат до финансовите документи и извлечения на предишните жертви. Вече седмици наред питаме за тях. Защо им е да ги държат при себе си, ако не са открили някакъв повтарящ се модел?

— А одеялото?

— Тук извадихме късмет — скромно рече той. — Никой още не го е забелязал.

— И какво следва?

— Ще се свържем с колегите в Портланд и ще проверим дали *специалната дреха*, спомената в доклада, не е имала образ на детето, извезан с коприна върху нея.

— Трябва ни името на тази компания — отбеляза Дафни.

Болд кимна.

— Може да се окаже свързващото звено, което търсим от толкова време. — Той се насочи към вратата на шофьора.

— Още не сме приключили тук — заяви тя.

— Трябва да свършим още доста неща.

— Погледни зад мен — инструктира го Дафни. — Залагам месечната си заплата, че тя ни наблюдава от прозореца.

Болд се подчини.

— Ти какво, опитваш се да се изфукаш ли?

— Разбира се. Забеляза ли начина, по който тя все местеше сина си от ръка на ръка?

— Той е едно тежко малко момченце. — Забеляза погледа й и попита: — Добре де. Какво съм пропуснал?

— Само един очевидец — отвърна тя.

Болд отвори вратата на колата и извади отвътре дебелия дневник на специалния отряд. Прелисти страниците, докато стигна до материалите за семейство Шотц. През цялото време си мърмореше нещо под носа.

— Детегледачка… майката и бащата… съседката… агентка по продажби на недвижима собственост… съсед… съсед…

Тя го прекъсна.

— Джон и аз заедно разпитахме родителите. Прекарахме с тях доста време. Но не разменихме нито думичка с малкия Хенри.

— Малкият Хенри е бил там.

— Малкият Хенри е на три годинки. Не забравяй това.

— Майлс е на четири. Прекрасно познавам тригодишните — отвърна Болд.

— Твърде е малък, за да свидетелства?

— В съдебната зала може би, но не и за мен. Миналата година счупих една лампа на Лиз — тя си я пазеше още от годините в колежа. Сметох парченцата, изхвърлих ги и реших, че ще изчакам някой удобен момент, за да й кажа. Нали знаеш — глуповато поясни той, — има удобни и неудобни моменти за подобни признания. Да, ама Майлс ме изпревари. Той й докладва за целия инцидент с най-големи подробности в мига, в който тя влезе вкъщи. Беше на три годинки. Не само бе запомнил всичко, което бях направил, но можа и да го разкаже. На *три* години! Готов съм да приема показанията на тригодишен свидетел. Само ми го осигури. — Болд я погледна. — Можеш ли да го направиш?

— Не и ако майка му е против. Готова съм да се обзаложа на каквото и да е, че Дорис знае, че Хенри е видял нещо. Но независимо от това колко силно иска да си върне Ронда, тя не може да се насили да въвлече и Хенри във всичко това. Едното й дете е отнето. Останало й е още само едно. И тя не би направила нищо, което да го застраши по някакъв начин. Вината, изписана на лицето й, е породена по-скоро от нежеланието й да ни допусне до Хенри, отколкото от факта, че в оная трагична вечер двамата със съпруга й са вечеряли в увеселителния влак.

— Защо ме остави да си тръгна?

— Защото тя трябваше да ни види как обсъждаме нещо пред дома й. За да си осигурим известни изгледи за успех, трябва да сме сигурни, че тя е готова да отстъпи от желанието си на всяка цена да защити сина си. Хенри може да помогне на Ронда. Майката у Дорис знае това. Но тя просто не може да се насили да го признае пред нас — чакала бе твърде дълго, твърде много гняв и озлобление бе изляла отгоре ни. Сама си е изкопала дупка, от която не знае как да изпълзи.

Дафни го погледна, въздъхна и продължи:

— Ние можем да й помогнем, но това ще стане само ако е готова да поеме отговорността за действията си в миналото. Странното е, че според мен тя изпитва страх. И въображението й може да се окаже по-силен противник от самите нас.

Болд завъртя ръка и като че ли погледна часовника си.

— Така ли? Ами в такъв случай, ако откаже да говори, ще я обвиним във възпрепятстване на разследването и ще я замъкнем в участъка. — Той тръгна към къщата. Дневникът на специалния отряд все още беше в ръката му.

— Ти откога стана ченге, съдия и съдебен заседател едновременно? — попита Дафни и започна да подтичва, за да се изравни с него.

— Всичко се случва, да те вземат дяволите! — отвърна той. Вече беше на стълбищната площадка.

Тя рязко се закова на мястото си. Сякаш я бе зашлевил през лицето. После отново хукна подире му.

— И откога ругаеш?

— Същият отговор. — Той протегна ръка към входната врата и почука по-силно от необходимото.

— Лу! — Дафни с все сила сграбчи ръката му. — Говоря сериозно. Това не си ти!

— Напротив, аз съм. Да, така е. Това е новото ми аз. Или ме приемаш такъв, какъвто съм, или се махаш оттук.

— Да се *махна*! — възкликна тя. — Какво става с теб? — Дафни продължаваше да го държи за ръката.

— Казах ти, че не искам никакви въпроси — сухо прошепна той. — Помниш ли?

Тя пусна ръката му.

— Остави ме аз да говоря — настоя тя. — Повече от очевидно е, че за тази жена ще е нужен специален подход. Трябва да я притиснем наистина, но не направо. — Погледна го право в очите. Неговите бяха тъмни и хлътнали в орбитите си. — Моля те — примоли се Дафни.

Чуха се приближаващи стъпки.

Дафни продължаваше да го гледа право в очите, твърдо решена да не отстъпи. Тя, която смяташе, че познава този мъж по-добре от всички останали, оказваше се, че изобщо не го е познавала.

— Ако това хлапе, ако тази жена — ядосано заяви той — е премълчала нещо пред нас… — Не можа да довърши изречението си. Каза само: — Тук са заложени човешки животи!

Входната врата са отвори.

Отвори им Дорис Шотц. На лицето й бе застинала тревога, примесена с предпазливост. Цялото внимание на Дафни продължаваше да е съсредоточено върху Болд.

Жената на вратата каза:

— Струва ми се, че за днес ми стига…

— Трябва да поговорим — прекъсна я Дафни, без да сваля поглед от Болд. — Сега — настойчиво заяви тя, рязко изви глава по посока на жената, мина край нея и без покана влезе в къщата. — Трябва да поговорим *с Хенри* — поясни Дафни.

— Не! Не можете…

— Напротив, можем — коригира я Болд, прекъснал я по средата на изречението. Погледна Дорис Шотц право в очите и тя не издържа на измъчения му поглед.

— Къде е той? — попита Дафни, когато тримата влязоха във всекидневната и Дорис Шотц осъзна, че те не се шегуват.

— Не можете да направите това.

Болд я погледна:

— Да не би да предпочитате да се намесят адвокатите и пресата?

— Вашият син изобщо не е бил разпитван като свидетел — констатира Дафни. Напрежението, появило се мигновено в очите на майката, потвърди предположенията на Дафни. — Разбираме вашето нежелание да го въвличате в…

— Той е само на три годинки! — възрази майката. — Как изобщо би могъл да помогне?

— Освен това разбираме колко важно е за вас да открием Ронда възможно най-скоро.

Ако на Дорис Шотц й бяха останали някакви сълзи, в този момент може би щеше да заплаче. Очите й обаче останаха сухи. Тя поклати глава, опитвайки се да изрази протеста си.

— Позволете ни да поговорим с Хенри. Помогнете ни да намерим Ронда. *Моля ви* — настоя Дафни.

— Той ухапал онзи мъж — призна им майката. Брадичката й се разтрепери. — Трябваше да ви кажа… Долу, в управлението… а аз си седях тук, просто си седях… Знаех, че трябва да кажа на някого.

Болд погледна към Дафни. Искаше този разговор да се състои *сега*.

— Моля ви — повтори Дафни.

— В нашата спалня — отвърна жената.

Поведе ги по един тесен коридор и ги покани в претъпкана с мебели спалня. Момчето си играеше с кубчета на пода и това напомни на Болд за Майлс, който пък на свой ред насочи мислите му към Сара.

— Миличък — започна майката, — тези хора ще ни помогнат да намерим Рони. Те искат да поговорят с теб. Казах им, че може да го направят. Съгласен ли си?

Детето срамежливо сведе очи към пръстите на краката си.

— Доколкото разбрах, Хенри се е държал като истински герой — намеси се Болд.

— Той е едно смело малко момче — съгласи се Дафни. — Ние само ще ти зададем няколко въпроса. Може ли?

Момчето отново погледна към майка си, която седна на пода, придърпа детето в скута си и го настани така, че личицето му да е обърнато към Болд и Дафни.

Дафни даде знак на Болд да се понаведе малко. Той също седна на пода, за да не стърчи над детето.

— Хайде, миличък. Моля те! Тези хора са добри. Те искат да помогнат на Рони. Ти ухапа онзи човек, нали?

Момчето кимна.

— По крака? — попита Дафни.

Момченцето отрицателно поклати глава. Хенри вече имаше достатъчно зъби и малък белег на брадичката. И все още леко фъфлеше, когато произнасяше думички със звука „с“.

Майката го погледна.

— Ще ми разкажеш ли пак какво точно се случи, когато онзи мъж дойде и взе Рони? — Детето енергично поклати глава — не желаеше да говори. Майката продължи да го насърчава. — Ти си ги чул в кухнята, нали?

— Аз чул, че Рони плаче. Аз извикал на Джуди.

— Детегледачката ли? — попита Дафни.

Хенри кимна.

— Уплаши ли се, когато тя не ти отговори?

Той отново кимна. Беше много сладко хлапе с кръгло личице и с големите сини очи на майка си.

— И какво стана тогава? — продължи да пита Дафни.

— Аз слязъл в кухнята.

— *Слязох* в кухнята — поправи го майка му.

Болд я погледна с раздразнение. Моментът не беше подходящ за уроци по граматика.

— Какво видя в кухнята? — попита Дафни.

Момчето се размърда неспокойно в скута на майка си. В гласа му се прокрадна вълнение.

— Джуди спи на пода. Онзи мъж има голяма чанта. Рони плаче.

— Ти видя ли *го*? — попита Болд. — Мъжът с чантата?

Дафни му даде знак с очи да не се намесва.

— И ти какво направи тогава? — попита Дафни.

Детето забързано започна да разказва:

— Аз го дръпнал за ръката. Той ме ритнал. Аз започнал да пищи. — Той наведе главица.

— Опитал си се да помогнеш на Рони, нали?

— Ухапал го — гордо заяви Хенри.

— Да — бързо отвърна Дафни. — По крака… по…

— По ръката — прекъсна я Хенри.

Болд едва се сдържа да не ги прекъсне. Сърцето му щеше да се пръсне от нетърпение.

Този път момчето продължи разказа си, без да го подканят.

— Аз го ухапал, после паднал долу и ударил глава. Много боли. — Той потърка главичката си. — После имал цицина, нали, мамо?

— Наистина имаше. — Дорис Шотц се намръщи. Не искаше да преживява отново случилото се.

— Болеше! — заяви детето и продължи да разтрива главичката си.

— Обзалагам се, че него го е заболяло повече — подхвърли Болд.

— Потече му кръв.

Детето погледна Болд и се усмихна. Цялата невинност на света сякаш бе сбрана в тази усмивка. Колко силни бяха въздействията, които с годините успяваха да покварят детската невинност зачуди се той. Как ставаше така, че тя изчезваше от живота на хората толкова бързо? А после изведнъж осъзна, че за всичко са виновни хората като Гайдаря от Хамелин. И детективите, които все задават болезнени въпроси.

— Ухапах го по птичето — изведнъж заяви детето.

Дорис Шотц бе също толкова изненадана, колкото Болд и Матюс.

— *Птичето?* — попита Болд. — На ръката му ли беше? — Момчето кимна. — Рисунка? — Отново кимване.

За съдебните заседатели татуировката беше почти толкова убедителна, колкото и пръстовите отпечатъци. Освен това всички съдебни заседатели се отнасяха с огромна симпатия към децата, даващи показания в съда.

— Какво беше птичето? Спомняш ли си? — попита Болд.

Дафни го остави да говори. В края на краищата той бе довел разговора до темата за татуировката.

— Като онова по телевизията.

Болд седеше като на тръни. Трябваше му подробно описание на татуировката, но вероятността да получи такова от едно тригодишно дете не бе особено голяма.

— Голямото пиле[1]? — попита Болд.

— Не, истинско *птиче* — отвърна детето, давайки им по този начин да разберат, че може да направи разликата между анимационен герой и истинска птица.

— Тази птица от някое филмче ли е? — попита Дафни.

Той отрицателно поклати глава.

— Реклама?

Детето понечи да кимне, но после озадачено сви раменца.

— И коя ли е тази реклама? — продължи да го разпитва Дафни.

Хенри я погледна глуповато и заяви:

— Онази с птичето! — после се засмя.

Дафни запази спокойствие, но Болд не можа да сдържи смеха си.

Хенри продължи да обяснява:

— Голямата птица лети над реката.

— Самолет? — попита Дафни.

— Птица! — повтори детето. — Ние доставяме всичко! Ние доставяме всичко!

— Пощенските услуги! — изведнъж се сети майката.

— Орел! — заключи Болд.

Хенри го погледна и започна да кима енергично.

— Орел! — повтори той.

Дафни не беше доволна от Болд и очите й красноречиво изразяваха яда й. Той беше подал готов отговор на свидетеля. В процеса на отговаряне на въпроси всеки свидетел се поддава на постоянно усилващото се желание да угоди на разпитващия. Особено пък децата. Това желание, комбинирано с безсилието на свидетеля, породено от невъзможността да си спомни нещо, често го подтиква да се съгласи с първото подхвърлено му предложение, пък било то и грешно. Болд бе предложил готова дума, която в съзнанието на момчето вече бе неразделно свързано с образа на птицата, за която ставаше дума. Без значение как всъщност изглежда тази птица, от тук насетне Хенри непрекъснато щеше да използва думата *орел*.

— И къде точно на ръката му се намираше тази птица? — попита Дафни, стараейки се да не споменава отново думата орел.

Хенри Шотц показа ръчичката си до лакътя.

Болд го погледна.

— Ако един наш приятел скицира… нарисува тази птица, мислиш ли, че ще можеш да я познаеш?

Момчето сви рамене.

Майката се обади:

— Хенри много обича книжки с картинки. — Детето енергично кимна в знак на съгласие.

Болд веднага трябваше да подсигури художник, който да поработи с детето.

— И какво стана, след като ти го ухапа? — попита Дафни и се зае да допълни нещо към бележките си.

— Мъжът избягал. Аз отишъл при Джуди, но тя спеше.

Повториха същите въпроси още веднъж и получиха същите отговори — мечтата на всеки детектив. Втория път Болд си води по-подробни бележки. Тръгнаха си в девет часа и седем минути. Болд отбеляза точното време в бележника си.

Дафни го наблюдаваше, очакваше от него да постъпи именно така. Измамата бе от решаващо значение в момента.

Докато вървяха обратно към колите си, Болд информира Дафни, че той ще се погрижи за художника. Ако се получеше приемлива рисунка, той щеше да я даде на Ла Моя, който пък да я предостави на хората от специалния отряд. Дафни се съгласи — като психолог тя не участваше в събирането на веществени доказателства. Но пък непременно трябваше да участва в заниманията с художника, при които душевното състояние на детето щеше да бъде от съдбоносно значение.

Спомена за участието си като за нещо, което се подразбира от само себе си.

— Ти ще ме информираш за времето и мястото. Утре съм заета в десет, но след единадесет часа ще мога по всяко време. Всъщност предлагам да направим скицата тук, в къщата. Едно тригодишно дете не се нуждае от някакъв допълнителен стимул. За него само обстановката е от решаващо значение.

— Добре — кимна Болд. — Разбрах всичко. — Той й благодари, двамата си пожелаха лека нощ и се насочиха към колите си.

Болд щеше да уреди срещата с художника за десет часа на следващата сутрин. Щеше да използва Томи Томпсън, който имаше ателие на Вешън Айлънд. А ако работата с детето се увенчаеше с успех, никой нямаше да научи и думичка за резултата.

Томпсън беше най-подходящият за целта — беше пенсионер и живееше в пълно уединение. Никой нямаше да разбере.

Болд доближи входната врата на семейство Уайнстейн. Беше сам и не можеше да се отърве от натрапчивата и болезнена мисъл, че Гайдаря от Хамелин се бе изкачил по същите тези стълби и се бе представил като куриер. Изпита странно и необяснимо чувство, докато вървеше по стъпките на престъпника и се опитваше да си представи двете му жертви: Филис Уайнстейн и нейния внук Хейс.

— Вече е девет и половина вечерта, детектив! — възрази Сидни Уайнстейн. Облечен беше с раздърпана жилетка, намачкана, закопчана до долу бяла риза и твърде широки панталони в цвят каки. Дъхът му миришеше на бренди.

— *Лейтенант* — поправи го Болд. — А разследването на едно престъпление не може да чака.

— Напоследък съм подложен на *психиатрично лечение* — рече той, презрително наблягайки на цитата — и реакциите ми са малко позабавени. Не чувам добре. И съм твърде предпазлив. Бих могъл да ви застрелям. Така че ви предлагам да си вървите.

— Трябва да поговоря с вас и съпругата ви.

— Моят адвокат може би ще има какво да каже по въпроса. Всъщност вие какво разследвате? Отвличането на сина ми или мен самия? — Той се ухили. — Прекрасен свят, а?

Въпросът му постави Болд в затруднено положение. Да му отговори директно, означаваше да се представи в роля, която не изпълнява. Единствената му връзка със специалния отряд, като се изключи участието му като съветник, бе тайно възложеното му поръчение да изобличи къртицата, която саботираше разследването им. Би му било трудно, ако не и невъзможно, да обясни посещението си в дома на семейство Уайнстейн, ако домакинът продължеше да се инати и повикаше адвоката си. В този момент Триш Уайнстейн застана зад съпруга си. Изглеждаше замаяна и смазана от изтощение.

Болд заговори на жената. Държеше се като човек, който е абсолютно сигурен в думите си.

— Хейс е имал одеялце, блузка или някаква друга дрешка — не зная каква точно — върху която с копринени конци е бил извезан собственият му образ. — Той забеляза разбирането, проблеснало в погледа й. — Знаете за какво говоря, нали?

Мъжът отстъпи крачка назад и погледна първо жена си, а после и Болд. В погледа му се четяха объркване и недоверие.

— Не го слушай — рече й той. — Те просто искат да ме затворят, Триш.

— Никой никога не е имал намерение да ви затваря и вие чудесно съзнавате това. Вашият адвокат не може да не ви е обяснил това. Вие сте откраднал пистолета на офицер. А това е постъпка, която влече след себе си повече документация и вътрешни разпити,

отколкото сте в състояние да си представите. Ще са нужни седмици, а може би дори месеци, за да се изясни всичко. Поради тази причина явяването ви пред съда беше отложено. А и защото никой от нас не би искал да повдигат срещу вас каквито и да било обвинения — трудна задача при положение, че сте откраднал оръжието на офицер и сте го насочил към половината от личния състав на отдел „Убийства“. Значи вие продължавате да се срещате с вашия психолог, или психиатър, няколко пъти седмично, а ние си вършим писмената работа. След това възлагаме делото ви на някой снизходителен съдия и с това въпросът приключва. На ваше място всеки от нас би могъл да постъпи по същия начин. — Болд се усмихна странно и повтори: — *Всеки един от нас!* — Чудесно съзнаваше, че това е самата истина.

След като принуди Уайнстейн най-после да замълчи, Болд отново се обърна към жената.

— Вие знаете за каква дрешка ви говоря, нали?

Тя кимна едва-едва.

— Тук ли е в момента? Все още ли е у вас, или е изчезнала в деня на отвличането?

Тя поклати глава. Очевидно не знаеше.

— Не можете да нахлувате тук по този начин! — отново възрази съпругът.

— Не — съгласи се Болд. Погледна жената и поясни: — Нямам заповед за обиск, така че трябва да бъда поканен.

— Заповядайте — рече жената. Говореше като в транс.

— Какво? — възмутено кресна Уайнстейн.

Тя погледна съпруга си.

— Той знае какви дрехи притежава Хейс. Откъде би могъл да знае това, ако не е нещо важно? Той е тук, за да ни помогне да си върнем детето, Сидни. Нима ще му попречиш да го стори?

Сидни Уайнстейн отстъпи от вратата.

— Заповядайте — той погледна Болд и му кимна да влезе.

— В онзи ден може да е било хвърлено за пране — започна да обяснява Триш Уайнстейн няколко минути по-късно, докато ровеше из различните чекмеджета. — Не съм сигурна.

— Можете ли обаче да ми кажете дали чекмеджетата и гардеробите ви са били претърсвани.

— Та вашите хора обърнаха цялата къща наопаки — припомни му Сидни Уайнстейн. — Преровиха всичко. Навсякъде беше претърсено. Как бихме могли да знаем кой къде е ровил? Тук чекмедже, там гардероб… кой би могъл да каже?

— Ето! — обади се жената и извади някаква малка дрешка от третото чекмедже. Погледна го, а после го захвърли на пода и вдигна ръце, за да скрие лицето и сълзите си.

— Виждате ли? — излая Уайнстейн. — Виждате ли какво й причинявате?

Болд вдигна дрешката. Бебешко гащеризонче с три копченца между крачетата. На гърдичките имаше правоъгълна цветна снимка на бебето, леко поизбеляла от прането; майката очевидно често бе обличала детето си с тази дреха. Бебешкото личице беше съвършено и за втори път през този ден напомни на Болд за абсолютната невинност и непорочност на малките деца. Напомни му за Сара.

Болд провери за етикет. Нямаше такъв. Очевидно е бил изрязан. Попита Триш и тя кимна утвърдително:

— Махам всички етикети. На тях има написани толкова много инструкции за пране, че са с огромни размери. Направо са ужасни.

— Значи лично сте го изрязала — разочаровано заключи Болд.

— Правя го с всички дрехи. Мразя тези етикети.

— А името на компанията? — попита той и вдигна дрешката нагоре.

Тя замислено поклати глава.

— Огледален образ… Двоен образ… нещо от сорта.

— Подарък ли е? — продължи натиска Болд.

— Да — отвърна Триш. — Изпратихме наши снимки — тази снимка — на всички близки приятели, както и на членовете на семейството.

— И някой от тях ни изпрати дрехата като подарък — поясни Уайнстейн.

— Спомняте ли си кой?

— Нямам и най-бегла представа — заяви Уайнстейн.

Болд насочи вниманието си към Триш.

— Нито пък аз — рече жената.

Поредният неуспех сякаш засили умората на Болд. Не беше спал от два дни. Това разследване можеше да се проточи вечно. Но в

конкретния случай това може би нямаше да е чак толкова лошо, помисли си той. Защото този случай Болд не искаше да види разрешен. Трябваше само да се погрижи за това никой друг да не успее да го разреши преди него.

— Но не е и нужно — продължи Триш Уайнстейн и сякаш се оживи. — Имам тетрадка — нещо като дневник, в който вписвах всички подаръци, за да не пропусна да изпратя в отговор нашите благодарности. Името, което ни интересува, би трябвало да е там.

Само след няколко минути тя вече разлистваше страниците на една подвързана на ръка тетрадка.

— Дани! — възкликна Триш и вдигна поглед към съпруга си.

— Моят братовчед Дани — поясни Уайнстейн. — Голям късмет! Обадим ли му се по телефона, ще си бъбрим цялата вечер.

Даниел Уайнстейн живееше в Кеймбридж, Масачузетс, и се занимаваше с ръководството на верига магазини за литература. Разговаря с Болд по телефона повече от десет минути, през което време успя да му съобщи само няколко полезни подробности. Специално изработената дрешка поръчал по Интернет. Спомняше си това съвсем ясно, защото бил сканирал снимката на бебето, след което я изпратил по електронната поща. Не си спомняше нито името на компанията, нито как точно е попаднал на него в Интернет, но обеща да се включи отново в мрежата и да се опита да го открие.

— Това беше преди повече от шест месеца — недоволно рече той. — А аз прекарвам в Интернет по два или три часа всяка вечер. Отбелязвам си едно от сто неща, с които се сблъсквам там. Но съм сигурен, че не съм си отбелязал името на някаква си компания, която се занимава с продажба на бебешки дрешки на дребно.

— Но все някак сте платил за тази дреха — рече Болд.

Последва кратка пауза, след което мъжът заяви:

— Предполагам, че именно заради такива догадки сте детектив. — Той се изсмя нервно.

— С кредитна карта?

— Разбира се. Сигурно. Купувам си най-различни боклуци с помощта на Интернет. И винаги плащам с кредитна карта.

— В такъв случай покупката трябва да я има в извлечението — информира го Болд. — А това извлечение ще ни окаже безценна помощ — на мен и вашия племенник.

— Веднага ще се заема.

Болд му продиктува номера на служебния си факс и отново подчерта огромното значение на информацията. После додаде:

— Ако успеете да намерите компанията в Интернет, ще съм ви много задължен, ако ми изпратите и адреса.

— Ей, дайте ми само достатъчно добър мотив и ще прекарам цялата вечер в мрежата.

— Значи се нуждаете от мотивация? — попита Болд. — Дванадесет деца като Хейс, господин Уайнстейн. Те са вашата мотивация.

— По дяволите! — възкликна мъжът. Звучеше искрено загрижен. — Всъщност и без това не спя кой знае колко. Не и след отвличането… Кажете на Сид и Триш, че веднага ще се заема с въпроса. До полунощ ще получите извлеченията от кредитната ми карта. А ако това име все още съществува в мрежата, до утре сутринта ще го имам. — После додаде: — Кажете ми само едно нещо.

— И какво е то?

— Да не би да съм допуснал някаква грешка с тази поръчка? Да не би аз да съм насочил похитителя към името на братовчед ми?

— Все още не знаем. Но вие не сте направил нищо лошо.

— Защото ще трябва да ме извините, лейтенант, но ако някакъв ненормалник ме е използвал, за да се добере до детето на братовчед ми… Зная, че има закони и вашата работа е да ги спазвате, но ако го пипна, с този тип е свършено. Той е мъртвец.

Болд положи неимоверни усилия, за да прехапе език и да не каже онова, което не бе позволено на едно ченге, но което всеки баща на негово място би изрекъл. Представи си Сара, която измъчено протяга личице към камерата, чу пронизителния й вопъл за помощ. А единствената помощ, която би могъл да й окаже, противоречеше на цялата му двадесет и четири годишна кариера като полицай и опорочаваше всяко приятелство, което бе изградил през всичките тези години.

— Да, разбирам какво имате предвид — рече глухо Болд. Преди да затвори телефона, додаде: — И аз правя всичко възможно, за да го

заловим.

---

[1] Популярен герой от детско филмче. — Б.пр. ↑

28.

Работата с художника Томи Томпсън ангажира цялата петъчна сутрин и ранния следобед на Болд. Той, Дорис и малкият Хенри Шотц се качиха на ферибота и прекосиха маслиненозелените води на залива, съпътствани от плясъка на крилете и пронизителните крясъци на чайките.

Градът остана зад гърба им и контурите му постепенно се сляха с хоризонта. Морският въздух ухаеше на бор и кедър. Няколко увеселителни корабчета пореха мраморно зелените води край брега и оставяха след себе си пенлива сивкава диря. Лодките му припомниха теорията на Хил, според която похитителят се придвижва между отделните градове по вода — теория, която обясняваше защо Гайдаря от Хамелин не бе попаднал в нито една от пътните блокади и проверки в Сан Франциско и Портланд.

Само петнадесет минути след тръгването им съзнанието на Болд бе вече изцяло погълнато от предстоящата задача. Така и не се сети, че бе забравил да се обади на Лиз и Майлс, че бе пропуснал да остави чека на Марина, не бе намерил време да се види с Хил и да я информира за напредъка си и изобщо не му бе минало през ума да се избръсне.

Не можеше обаче да забрави вечерите, в които бе къпал дъщеря си. Нито малката гумена платноходка, която двамата пускаха във ваната, а Сара се заливаше от смях и цопаше около нея. Той се взираше във водата, но виждаше единствено тази червена гумена лодчица и изобщо не забелязваше кеча, понесъл се по вятъра с издути платна.

Той се полюляваше заедно с ферибота, вятърът развяваше косата му, а погледът му беше далечен и нефокусиран. Опитваше се да осмисли и систематизира всяка информация още при получаването ѝ, работеше с такова настървение, каквото не бе проявявал никога зад бюрото си.

Болд се върна в Сиатъл заедно с рисунката на орел, обвил криле около тялото си, загърнал се с тях като с роба.

Нямаше по-добър от Томпсън в това отношение: орелът, изобразен на листа хартия, изглеждаше като жив. А доколкото зависеше от Болд, фактът, че ръката на художника през цялото време бе направлявана от тригодишно дете, щеше да остане скрит за останалите. Самата татуировка нямаше да бъде обсъждана и коментирана.

Болд съсредоточено я разглеждаше, когато Дафни влезе в кабинета му без покана. Той бързо скри рисунката — не искаше никой друг да я види.

— Отбягваш ме — оплака се тя. Изглеждаше зачервена и възбудена — сякаш идваше от някакъв друг свят, различен от неговия.

— Глупости. — Болд се настани по-удобно на стола си и се приготви да изрече най-голямата лъжа в живота си.

Дафни Матюс веднага разгада намеренията му; тя не беше човек, когото би могъл лесно да заблуди.

— И двамата сме много заети — заяви той.

Дългогодишната му работа като ченге го бе научила кога и как да изопачава и заобикаля истината, но откровените лъжи се раждаха в друго, по-централно място в душата му и това му се стори отвратително.

Не й предложи както обикновено чаша чай с ясното съзнание, че това, само по себе си, е достатъчно красноречив жест. Искаше тя да се махне от кабинета му. В момента очакваше Гейнис, която му бе позвънила, за да го информира, че техниците от лабораторията са приключили с анализа на някои от уликите, включително и с калта от ботушите на Андерсън. Всеки момент очаквала резултатите да й бъдат изпратени на петия етаж за подпис. Тя, на свой ред, възнамерявала да препрати резултатите при Болд, преди да ги е показала на когото и да било.

Болд не знаеше дали Дафни би открила нещо съмнително в това, но истината бе, че Гейнис нямаше работа в кабинета му и според него бе твърде възможно Матюс да заподозре нещо. Трябваше да я разкара незабавно.

— Завел си го при Томи Томпсън, без да ми кажеш — с раздразнение рече тя.

— Томи беше свободен само сутринта — обясни Болд. — А ти беше заета.

— Този човек рисува сладникави морски пейзажи за магазините за сувенири, а ти сега се мъчиш да ме убедиш, че нямал време?

— Не мога да определям работния му график — продължи да се защитава Болд. — Не е длъжен да ни помага.

— Което веднага ни отвежда до следващия въпрос: защо не използва някои от художниците на управлението? Защо трябваше да биеш всичкия път до Вешън?

— Той е най-добрият от всичките. Томи е върхът.

Тя продължаваше да стои права — отчасти защото той не я бе поканил да седне. Стоеше до вратата, скръстила с възмущение ръце пред гърдите си, и очевидно не вярваше на нито една негова дума. Което означаваше, че Болд има проблем. Тя дълбоко си пое въздух и бавно издиша, опитвайки се да се поуспокои.

— Искаш ли да поговорим?

— Искам да намеря Ронда Шотц и момченцето на семейство Уайнстейн. Искам да предотвратя следващото отвличане.

— Получи ли се рисунката? Имам предвид рисунката на Томпсън?

— Всичко се оказа безсмислено — продължи с лъжите Болд. Като се изключи жена му, Дафни бе най-близката му приятелка. Да я лъже, беше долно и непочтено, но въпреки това лъжите идваха толкова лесно. — Томи каза, че с пет или шестгодишно дете може би щеше да се получи. Но Хенри не притежаваше нито търпение, нито достатъчно богат речник за целта.

— А и ние го потърсихме прекалено късно — додаде тя, очевидно повярвала на думите му. — Тригодишните деца не се отличават с особено дълготрайна зрителна памет.

В действителност Хенри Шотц се бе справил направо блестящо.

— Бих предпочел въпросът с татуировката да не се споменава на оперативката в четири часа.

Тя видимо се напрегна.

— Но защо?

— Дорис Шотц. Обещах й…

— Спомням си.

— Медиите ще я побъркат.

— Те може и да не научат.

— Тогава Мълрайт ще я побърка — продължи Болд. — Проблемът е в това, че татуировката е неубедителна и дори безполезна улика, ако не разполагаме поне с още един свидетел.

— Но как тогава да се надяваме, че ще можем колективно да обсъдим всички улики и доказателства, ако изобщо не ги предложим на вниманието на останалите? — попита тя. — Пак опираме до въпроса за яйцето и кокошката.

— Забрави за това — рязко нареди Болд. Тонът му я засегна. — Аз й *обещах*.

— А мен ме накара да обещая, че няма да задавам въпроси. Кога ще приключи това?

— Недей — помоли я той.

— Кога ще поговорим за нещата, които очевидно не желаеш да обсъждаш?

Гърлото му се сви, челюстите му се стегнаха.

Дафни продължи:

— Казах ли ти, че разговарях с Марина и тя ме уведоми, че Лиз се прибира у дома този уикенд? Защо се прибира, Лу? Защото е по-добре, или защото е по-зле? Поговори с мен!

Той се закашля и извърна глава. Опита се да измисли начин да смени темата.

— Исках децата да не са в къщата поне през първите няколко дни. Това е всичко — заяви той. Чудесно знаеше какво си мисли Дафни в момента.

— Защо ли това твое решение ми се струва напълно безсмислено? Значи мама се прибира у дома, а ти отпращаш децата? Да не би да мислиш, че тя се връща само заради теб? — Дафни пристъпи по-близо и повтори: — Поговори с мен!

— Дафи!

— Казал ли си на Лиз? Сподели ли с нея решението си? Защо си идва тя, Лу? За да живее, или за да умре? Това е много важно. — Дафни заобиколи бюрото и се насочи към него. — Познавам те. Винаги се стараеш да вземеш нещата в собствените си ръце. Решаваш нещо и твърдоглаво го отстояваш. Аз съм жена, Лу. Лиз би искала децата да са си у дома, независимо от допълнителното напрежение, което присъствието им оказва върху вас, независимо от мнението и препоръките на лекарите по въпроса. Децата ще я изцерят, Лу.

Емоционално, а възможно е дори и физически. — Тя протегна ръка и здраво стисна рамото му. — Ти се държиш като деспот. Искаш да контролираш цялата ситуация, да й осигуриш спокойствие и тишина. Да я накараш да се почувства по-добре. Да я изцелиш. Похвални намерения, но реализирани по възможно най-неудачния начин. Върни децата обратно у дома!

При последните й думи Болд не можа да сдържи сълзите си, а приятелството му с тази жена го подтикна да се вгледа в очите й и да оголи душата си, да й покаже слабостта и уязвимостта си.

Тя очевидно възприе сълзите му като потвърждение на факта, че Лиз се прибира у дома, за да умре. Приближи се още повече и притисна главата му към себе си. Допирът с нея отново задейства предпазливостта му и той побърза да се отдръпне. Нямаше да й се довери, нямаше да й даде възможността да измъкне истината от него — тя би могла да изкопчи признание от когото и да било; беше експерт в това отношение.

Болд бързо прецени ситуацията и рече:

— Не съм особено добър баща, нали? Кой друг би изоставил децата си, само защото напрежението в службата превръща семейните задължения в тежко бреме? На става дума за Лиз. Отпратих децата, преди да разбера, че тя си идва у дома. — Насили се да се усмихне невесело. Изведнъж си даде сметка, че вече не му е трудно да лъже. И тъй като единствено истината му позволяваше все още да запази разсъдъка си, Болд не можеше да се избави от усещането, че се опитва да бяга по хлъзгав лед. — Но това не е най-лошото. Все още не съм казал на Лиз. Зная, че имаш право да ме укоряваш.

Очите й напрегнато се взираха в неговите. Облекчението, изписало се за миг на лицето й, веднага бе изместено от още по-силна загриженост.

— *Почти* ти повярвах. Добър си. Наистина си много добър!

— Защо да не ми вярваш? — възкликна той, но побърза да отклони поглед от очите й.

Неотстъпчивостта му сякаш я обърка. Тя продължи да го изучава.

— Какво, по дяволите, става, Лу? Опитваш се да ме забаламосаш нещо. — Изчака го да каже нещо, а след това продължи: — С какво да си обясня тези промени в поведението ти? С професионалния стрес?

Семейният живот? — Погледна го и додаде: — Шийла Хил върти някакви междуведомствени интриги. На вчерашната оперативка ми нареди да направя психологическа преценка на всички присъстващи. Днес пък ми намекна, че може би бих искала да те посетя без покана, което според мен означава, че иска да включа и теб в списъка на наблюдаваните от мене лица. И знаеш ли аз какво си мисля? — Въпросът очевидно бе риторичен. — Пуснато е в ход малко домашно прочистване на специалния отряд. Хил не получава очакваните от нея резултати и секирата всеки момент ще се стовари върху главата на някого.

— Не е това — отвърна Болд.

— Аз съм тук по нейно нареждане, *лейтенант*! И ако се придържам към правилата, трябва да й докладвам, че в момента си физическа и емоционална развалина, че изглеждаш изтощен и раздразнителен и че през последните три дни състоянието ти непрекъснато се влошава. Би трябвало да я информирам, че не си в състояние да изпълняваш задълженията си.

Болд я погледна спокойно.

— Хил смята, че някой от членовете на специалния отряд може би изнася информация и я предоставя на Гайдаря от Хамелин. Аз съм офицер от разузнаването и работата ми е да го открия и да й го предам. Тя ми предложи да работя заедно с теб. Смята, че трябва да направим някаква комбинация: подхвърляме му лъжливи сведения и чакаме да видим какво ще се появи на повърхността. Това е много мащабна и сложна операция, а освен това идва в момент, в който имам и немалко други грижи на главата си.

Тя отстъпи назад, сякаш той току-що я бе блъснал с ръка.

— Какво става с мен ли? — попита Болд. — Ами бих предпочел да си пия следобедния чай в „Олимпик“, да вечерям агнешко с печени картофи и да гледам някой стар филм с Боги и Бакол[1]. Телефонът да е изключен, децата да спят, а Лиз да се оплаква, че не й стига времето през деня. Само че в момента съм затънал в тази гадост, а ето че от тук нататък и ти ще ми правиш компания. Аз самият не смятах да те въвличам. Опитах се да възразя на Хил. Но тя настоя и ето че успя да те вкара в играта. Става дума за операция, за която сме информирани само ти, аз и Хил.

— Дезинформация значи — промълви Дафни.

Очевидно все още беше смаяна. Не беше капацитет в тази област, но бе не по-малко амбициозна от Хил и веднага щеше да се залови за работа.

— Тя смята, че някой от хората на Бюрото е бил компрометиран от репортер от някой от таблоидите и същият този репортер работи за Гайдаря от Хамелин. Възможно е също самият похитител да се е добрал до някой от нас. Ако всичко опира до незаконно осиновяване, тогава става дума за големи пари. Ако те бъдат правилно използвани за…

— Някой от *нас*? — Дафни ахна от изумление.

— Защо не, по дяволите? Би могла да си ти или пък аз — заяви Болд. — Човек никога не знае.

— Да бе, точно така: Лу Болд — информатор на Гайдаря от Хамелин — саркастично изрече тя.

— Абсурдно, нали? — съгласи се той. Но не можеше да забрави, че Гайдаря бе идентифицирал Болд като баща и като полицай, който бе запознат достатъчно добре с разследването и бе способен да промени хода му. Припомни си как Кей Калиджа бе споделила, че хората от ФБР са били предварително убедени, че именно той ще оглави специалния отряд. Кой друг би могъл да предположи това?

Очите на Дафни заблестяха.

— Какво всъщност става?

Тъмният тунел, в който бе попаднал животът му през последните дни, изведнъж бе пронизан от светъл лъч. Някой бе идентифицирал самоличността му и бе съобщил името му на Гайдаря от Хамелин. Шийла Хил можеше да се окаже по-близо до истината, отколкото Болд бе предполагал.

Някой почука и на вратата се появи Боби Гейнис.

Дафни веднага се запъти към вратата.

— Обади ми се — рече тя. — Бихме могли да обсъдим някой идеи.

— Нахвърляй нещо по въпроса — предложи й Болд.

— Непременно. — Дафни се размина с Гейнис на вратата и я поздрави приятелски. Но Болд знаеше, че умът й вече трескаво се опитва да реши какво прави Гейнис при него и каква работа биха могли да имат заедно.

Болд се зачуди колко ли знае Дафни. Тя понякога се държеше като айсберг и никога не показваше онова, което се спотайва под повърхността. Болд високо я ценеше като съюзник, но едновременно се боеше от нейната проницателност и прозорливост.

А Гейнис сякаш кипеше от енергия и Болд й завидя. Тя се приближи до бюрото му и авторитетно постави лабораторните резултати на бюрото му — очевидно бе доволна от онова, което се намираше в папката. Не пожела да седне. Но в гласа й се прокрадна известно неудобство, когато каза:

— Поиска да видиш тези резултати преди всички останали.

— Да, така е — кимна Болд и отвори папката.

— Непременно трябва час по-скоро да информирам Ла Моя — напомни му тя. — Ако аз не го сторя, ще му се обадят от лабораторията.

Болд заговори, преди още да е прочел и ред от лабораторните заключения:

— В пръстта от ботушите на Андерсън е открит някакъв пестицид или тор… нещо от сорта. А в ушната му кал има следи от същия цветен прашец, който намерихме върху детското креватче на Ронда Шотц и панталоните на Андерсън.

Лицето на Гейнис се удължи от изумление, очите й се уголемиха, тя отвори уста и зъбите й заблестяха.

— Не е пестицид. Тор. Винаги така става… понякога се питам защо изобщо си губим времето с лабораторни изследвания. Виж на третия ред — посъветва го тя.

Докладът в голяма степен потвърждаваше всичко, което й бе казал току-що. Но като бивша негова ученичка тя веднага се поправи и започна да цитира азбучните истини, които бе научила от него.

— Зная… зная… За добрия детектив лабораторните изследвания са само начин да потвърди подозренията си, а не папка, пълна с изненади.

Болд отново заговори:

— Цветният прашец, открит в ушната кал на Андерсън, ни дава основания да предположим, че той не само се е допрял до някого. Наличието на цветен прашец означава, че Андерсън е бил *лично* в някоя цветна градина, оранжерия или поле, а това доказателство, намерено и върху детското легло на семейство Шотц, го свързва

недвусмислено с Гайдаря от Хамелин. Обърни се за помощ към агрономическия факултет на университета. Опитай се да разбереш дали цветният прашец и използваният тор могат да ни отведат до някое конкретно цвете. Помоли ги да ти съобщят заключенията си лично, а когато ти се обадят…

— Ще кажа най-напред на теб — прекъсна го тя. — Какво става, сержант?

Само преди няколко минути Болд бе потънал в отчаяние. Но сега изведнъж се почувства силно обнадежден. Доказателствата, правилно интерпретирани, очертаваха една интересна версия. Калта по ботушите на Андерсън в комбинация с цветния прашец, намерен в ушната му кал, със сигурност означаваха нещо важно.

— Добра работа. — Болд погледна Гейнис. — Много съм ти задължен.

Без да сваля поглед от лицето му, тя рече:

— Обади се, ако мога да помогна с още нещо.

Той й благодари.

Гейнис продължи:

— Харесваше ми повече, когато работехме заедно на петия етаж.

— На мен също — призна Болд.

Телефонът иззвъня и Гейнис осъзна, че трябва да тръгва. Болд й подаде папката и й благодари отново.

Тя се обърна и излезе.

Болд остана сам. Един от информаторите му недоволно се оплакваше нещо по телефона, а в душата му се надигаше чувство на вина, което заплашваше да го погълне целия. Истината вече не съществуваше. Беше я унищожил, а заедно с нея и себе си. Истината, която през целия си живот бе издигал в култ, сега изведнъж се бе превърнала в нещо, което човек можеше да изопачава, компрометира и унищожава според желанията си.

Гайдаря от Хамелин не само бе отвлякъл дъщеря му. Откраднал бе и живота му.

---

[1] Боги — разпространен прякор на Хъмфри Богарт. — Б.пр. ↑

29.

Тереза Русо работеше на свободна практика в дома си — ниска и просторна къща, която гледаше към залива Пъджет и белите върхове на „Олимпикс“. Болд я познаваше чрез Лиз — нейната банка бе отпуснала на Русо заем в размер на девет милиона долара, с помощта на който тя бе разширила своя бизнес в сферата на мултимедийния софтуер. Русо бе успяла да изплати заема за единадесет месеца. Година по-късно бе пуснала акции на компанията на пазара и се бе захванала с предприемаческа дейност. Говореше се, че в резултат на всичко това бе спечелила двадесет милиона долара. Тъй като Русо не работеше в полицията, Болд я бе накарал да положи клетва, че няма да разпространява сведения от строго поверителен характер. Изобщо не бе споменал името на Сара. Информира я само, че става дума за изчезнало дете. За Русо това се оказа достатъчно.

Русо беше афроамериканка с лъскава като абанос черна кожа и изправена коса, която носеше силно изпъната и прибрана на тила й. Облечена беше със сини джинси, зелен памучен пуловер и високи ботуши. Беше на двадесет и седем години. Неженена. Работното място на Русо представляваше нещо като кожен трон, покрит с възглавнички. Използваше четиридесетинчов монитор, монтиран на стената, безжична клавиатура и насочващо устройство. И макар че от къщата й се откриваше зашеметяваща гледка към залива, щорите в стаята бяха пуснати, за да изолират слънчевата светлина.

Болд с нетърпение очакваше онова, което тази жена щеше да му каже. Съвсем съзнателно бе премълчал факта, че детето на дискетата е неговата и на Лиз дъщеря. Само бе подчертал, че поради съображения за сигурност, този анализ не може да бъде извършен в полицейското управление. Русо силно стисна ръката му и го погледна с блестящите си зелени очи. А за Болд най-силното предизвикателство се оказа необходимостта изобщо да не споменава името на Сара по време на разговора им.

Русо говореше спокойно и делово, без да сваля поглед от огромния монитор. Работеше с клавиатурата и насочващото устройство със сръчност и рутина, характерни само за хората, прекарващи по осемнадесет часа на ден пред компютрите си.

Тя заговори:

— Нека най-напред да отговоря на въпросите, които ми зададе още когато ме помоли да се заема с това. Този CD-ROM не е уникален. Хиляди хора в тази страна ги притежават. Върху самия диск е изписан серийният номер на производителя, но тази следа няма да те отведе доникъде, защото няма как да стигнеш до продавача. За жалост дискът не притежава никакви характерни отличителни белези и поради тази причина е много хитроумно средство за изпращане на подобно съобщение. При електронната поща остава далеч по-отчетлива следа, която лесно може да бъде проследена. Трябва да признаем, че тя наистина се е справила добре…

— *Тя?*

— Ще стигнем и до това.

Болд започна трескаво да разсъждава: Гайдаря от Хамелин можеше да се окаже жена! Интересът му бе изостren до краен предел. Положи неимоверни усилия да не я прекъсне.

— Можем да твърдим със сигурност, че тя има известни познания за домашните компютри и може да ползва успешно компютърните ръководства и справочници. Не е кой знае колко. Съжалявам, че не съм в състояние да ти кажа нещо по-съществено.

Болд се захвана да пише. Не можеше да не отбележи поразителния контраст между неговия бележник и химикалка, и техническите чудеса, с които работеше Русо.

Тя продължи:

— Обадих ти се, защото попаднах на някои други интересни неща.

Образът на Сара се раздвижи върху екрана. Гласчето й, усилено от усилвателите, изпищя „Тати“ и Болд усети, че стомахът му се преобърна.

— Става дума за някои подробности, които могат да се окажат от значение. Вярно е, че през последните няколко години техниките за получаване на образи чрез персонални компютри се развиваха стихийно и непоследователно. Софтуерът на домашните компютри е

добър, но не съответства на способностите на професионалните технологии. С други думи, можем категорично да сме сигурни, че това, което имаме пред себе си в момента, е произведено при домашни условия. Образът не е достатъчно контрастен и изображението е леко размазано. За да му придадем по-качествен вид, трябва да го вместим в сравнително малко екранче.

Вратът на Болд започна да се схваща от напрежение. Не можеше нито за миг да се абстрахира от факта, че Русо категорично бе заявила, че извършителят според нея е *жена*. Мили Уигинс, директорката на детската градина на Сара, бе споменала, че детето е било отведено от две униформени ченгета — мъж и жена. Заключенията на Русо само потвърждаваха този факт. Но той не каза нищо по въпроса — знаеше, че Русо си има своя система и начин на работа.

— Въпросът е в това, че мога да форматирам екрана както си искам. Колкото по-голям е екранът, толкова по-неясно е изображението, макар че в случая — ухили се доволно — моето оборудване е доста по-добро от стандартното. — Тя се насочи към ъгълчето на квадрата с образа на Сара и го уголеми върху екрана. — Използвам програма за уголемяване на образа, създадена от самите нас.

Образът се уголеми. Русо пусна записа няколко пъти.

— Виждаш ли?

Болд виждаше единствено малкото си момиченце. Колкото и да се опитваше, му бе невъзможно да откъсне поглед от нея.

— Покажи ми.

— Ето. — Тя указа мястото с малка бяла стрелка върху екрана. Когато отново пусна записа, Болд си наложи да отклони очи от Сара и следвайки указанията на Русо, да погледне към прозореца на стаята. — При по-малкия формат и при нормална скорост единственото, което се забелязваше, бе лека промяна на цвета. Но ако направим образа по-контрастен и го уголемим, виждаме, че всъщност става дума за някакво неясно и размазано изображение. Ако забавим скоростта — рече тя и продължи с магиите си, — се получава съвършено различна картина.

Записът започна отново, но на забавен кадър — както при повторенията на спортни състезания. По време на първия плейбек Болд отново не можа да свали очи от дъщеря си: главичката ѝ се

люшкаше, движенията й бяха резки и накъсани, виждаше се чак бялото на уплашените й очички. При втория плейбек той фокусира вниманието си върху прозореца, който се намираше зад и вдясно от дъщеря му. От дясно на ляво струеше поток виолетова светлина. Русо погледна към Болд, увери се, че той все още не вижда нищо, и пусна записа за трети път. После го посъветва:

— Опитай с присвити очи.

Болд все още не виждаше нищо.

— Като че ли е някакво движение — предположи той.

— Нека да го забавя още малко.

Скоростта вече бе толкова малка, че отделните образи се задържаха за миг като замръзнали на екрана. Мимолетни мигове, свързани заедно като зрънца на броеница.

— Оранжево и синьо.

— Топло — заяви Русо. — Сега да изолираме тази част. — Тя силно уголеми само изображението на прозореца и на екрана се появи абстрактна плетеница от разноцветни точки. — Предупреждавам те, че ще ти е нужно и малко творческо въображение. Това тук също е детективска работа, но от по-различно естество.

Болд изгледа записа няколко пъти.

— Ако се доверявам единствено на въображението си, въобще няма да мога да кажа какво точно виждам. Но следвайки логиката, стигам до извода, че щом има движение зад този прозорец, то вероятно има и някакъв път. А цветовете на пътя ме насочват към наличието на някакъв камион.

— Точно така.

— Само че изобщо *не виждам* никакъв камион.

— Разбирам. Но и така се справяш чудесно. А сега гледай само синьото и оранжевото, което вече забеляза. Сега ще стигнем дотам. — Записът бавно се придвижваше наред. Цветовете замръзнаха за миг, а след това се сляха и се размазаха. Синьото като че ли беше под формата на буквата Ф. А оранжевото приличаше на Е.

И тогава Болд го видя.

— Камион на компанията ФедЕкс.

Тя го възнагради с доволна усмивка, а след това отново съсредоточи вниманието си върху монитора и върна записа към

нормалната му скорост, макар че образите продължаваха да бъдат уголемени.

— Да. Това наистина е някой от камионите на ФедЕкс. Добре. Но това е само първата част от загадката. Продължавай да наблюдаваш внимателно. — Тя уголеми участъка зад и вляво от Сара, където се виждаше някакъв телевизор. — Както и сам сигурно се досещаш, това е начин да се укаже точната дата на записа. Искала е да придаде по-голяма достоверност на поставените от нея условия. Но, съзнателно или не, тя ни дава още едно указание за точното време — чрез самата телевизионна програма. Този екип говорители се появява на екрана точно в десет часа сутринта наше време. Аз съм пристрастена към Си Ен Ен — обясни Тереза. — Хората на Си Ен Ен в Атланта ще могат да установят времето на записа с точност до част от секундата.

Умореният мозък на Болд най-после започна да асимилира получената информация. Изведнъж сякаш се зарази от вълнението, което се усещаше в гласа й.

— Системата за доставки на ФедЕкс е компютризирана — промърмори той, схванал най-после какво се опитва да му каже Русо. — Маршрутът и графикът на всеки камион се отбелязват стриктно. — В следващия миг обаче се опита да поохлади ентусиазма й. А и своя също. — Всеки ден по пътищата се движат неколкостотин такива камиони. Приемам, че може би е възможно да се определи сравнително точно местоположението на всеки един от тези камиони в часа, в който е бил направен записът — не ме разбирай погрешно; информацията, която ми съобщи току-що, е страхотна! — но това е страшно много работа. За подобна проверка ще са нужни много хора, с каквито ние не разполагаме. — Екипът на Болд се състоеше от един-единствен човек — *той* самият.

— Ако говорим за Сиатъл като цяло, това несъмнено е така — продължи тя, подхвърляйки му следващата стръв. Превъртя записа към последните няколко кадъра — непосредствено преди края. Намали размера на изображението, което стана по-ясно и контрастно и, макар образът да беше съвсем мъничък, резултатът се виждаше съвсем ясно: малка синя лента пропълзя през телевизионния екран от дясно на ляво.

— Видя ли го? — попита Русо.

Болд отговори утвърдително.

— Прояви още малко търпение! — Тя уголеми участъка около телевизора — зад и вляво от Сара. След това увеличи образа на самия телевизор. Когато в долната част на екрана се появи изписаното със сини букви предупреждение за промяна в метеорологичните условия, тя поясни: — Местните кабелни оператори имат право да излъчват собствени предупреждения за промяна в метеорологичните условия, за природни бедствия и други спешни съобщения. Те свиват сателитния образ и вмъкват свой собствен текст. Не разполагах с достатъчно време, за да направя проверка, но ти гарантирам, че от всяка кабелна телевизия могат да ти дадат информация дали на тази дата и по това време са излъчили прогноза за времето. И като се има предвид ограниченият брой на кабелните оператори, смятам, че това е информация, която можеш да получиш само след няколко телефонни обаждания. — Усетила нетърпението му, Русо заяви: — Свършвам вече. Най-интересното оставих за края.

— Жената — предположи Болд.

Тя се усмихна.

— Ако си мислиш, че си използвал цялото си въображение, за да видиш камиона на ФедЕкс, много се лъжеш. Още нищо не си видял. Нямах време да поработя с този образ, а аз зная още някоя и друга магия: съществуват някои наистина ефикасни високоскоростни технологии за уголемяване на образа — един проект, който разработихме за НАСА. Става дума за графичен софтуер, при който се осъществява възможно най-доброто коригиране на неясни образи. Нужно ми е обаче още време, за да приключа с всичко. Въпреки това искам да ти покажа с какво разполагам до момента. Наблюдавай крачетата на момиченцето — инструктира го тя и насочи вниманието му към най-долната част на малкия видеообраз.

После пусна записа отново. Появиха се коленцата на Сара, а после и крачетата й. Болд познаваше тези обувчици. Ден след ден й бе помагал да ги обува. Гърлото му се сви.

Русо обясни:

— Не зная поради какви причини, но човекът, застанал зад камерата, се стреми да ни даде образа на детето в близък план. Вероятно, за да може да покаже цялото телце и да ви убеди, че детето не е било наранено. Близкият план продължава до края на този

участък. И ни дава възможност да видим това. — Тя насочи лакирания си с розов лак нокът към самия ръб на рамката.

Пусна записа отново и на мястото, указано от нея, запремигва някаква светлина.

— Видя ли това?

— Да.

— Ако го уголемя — тя бързо увеличи образа — и отделя този участък, ще получим това. — Болд видя единствено един сноп светлина, последван от тъмна лента. Беше леко изкривена. — Вече те предупредих, че тази работа изисква въображение. Искам да уголемя още малко и да видя дали ще мога да изчистя образа, но… — Тя прокара нокът по дължината на неясния образ. — Виждаш ли малкото квадратче светлина точно тук? Струва ми се, че това е нещо, окачено на стената. Вероятно картина. Или пък снимка.

Болд видя светлото квадратче.

— Огледало? — попита той.

— Значи *наистина* виждаш. — Тя кимна. — Защо не? Да, струва ми се, че това е част от огледало, което отразява образите срещу него. Но щом това е огледало, то тогава чий образ най-вероятно виждаме върху него? — Въпросът очевидно беше риторичен. — Човекът зад камерата! — Русо си отговори сама. Тя показа една сянка, разкривена форма, която изпълваше квадратчето от горе до долу.

Болд съсредоточи вниманието си върху същото изображение, но не успя да го идентифицира.

Тя се опита да му подскаже.

— Тази форма се движи върху огледалото, което хвърля светлина към нас. — Изчака още малко, за да му даде възможност сам да го види, но нетърпеливостта й надделя, тя се поизправи в стола си, изпъчи гърди и заяви: — Това е силуетът на гърдите й. — Прокара ръка по пуловера си и, очертала контура на гърдите си, гордо заяви: — Този видеофилм е бил заснет от жена.

30.

Единствената гледка, която се разкриваше от прозореца на хотелската стая, бе към сивата бетонна стена на отсрещната сграда, отделена от хотела само с една тясна уличка, по която бяха наредени цяла редица контейнери за смет. Шийла Хил го пусна да влезе, прикрита почти изцяло зад вратата. Но когато я затвори зад него, той се обърна и видя, че е облечена само с бял дантелен сутиен и високо изрязани бикини от същия вид, които плътно прилепваха към тялото й. Дори и през зимата тялото й бе равномерно загоряло.

Той носеше със себе си найлонова пазарска торба, която моментално привлече вниманието й, но той я вдигна високо и я отдалечи от нея, без да й позволи да я докосне. Това я принуди да се притисне силно към него, опитвайки се да докопа торбата. В същия момент той здраво я сграбчи за врата и я целуна дълго и ненаситно по устните, по които този път като че ли имаше повече червило от обикновено. То се размаза по лицата им.

Тя веднага откликна на докосването му със страст, която проникна през дрехите му и моментално го възбуди; тя с удоволствие се отърка о него — за нейно собствено удоволствие, не заради него — и се възползва от недостижимата пазарска торба, за да продължи да се притиска към него.

— Дай да видя — глезено проплака тя.

— Всичко с времето си, хубавице моя — отвърна Ла Моя.

Започна да я целува отново и не спря, докато не я остави без дъх и не долови дрезгавите стонове, изтръгнали се от гърлото й. Той обожаваше начина, по който двамата се дразнеха и възбуждаха. Шийла го наелектризираше, караше го да се забравя във вихъра на страстта. А нейната възбуда беше като пожар, който не можеше лесно да бъде потушен. Щом веднъж се освободеше от дрехите си, тя поемаше по пътя на удоволствието и никой не бе в състояние да я отклони от нея.

Ла Моя пусна торбата, пъхна силната си дясна ръка между краката й и я вдигна от пода. Шийла се разпищя от удоволствие.

Влажният му език се плъзна в сутиена й. Дишането й стана тежко и неравномерно. Тя му намигна игриво.

Той непохватно я понесе из стаята като кукла, притиснал устни към гърдата й. После я хвърли на леглото.

— Побързай! — нареди Шийла и стисна колене.

— Направи го сама. Докосвай се — на свой ред заповяда Ла Моя.

Тя го изгледа с любопитство и даже се изчерви.

— Какво?

— Казах ли ти, че някой е бъркал в бюрото ми? — попита той.

— Няма да говорим за работа. Не и в този момент.

— Тогава започвай да се галиш. — Той замълча за миг, а след това я информира: — Не мога да съм напълно сигурен, но смятам, че който и да е ровил из книжата ми, непременно е видял и моето копие от дневника на специалния отряд.

Тя пъхна ръка в дантелените си гащички и отново се изчерви. Заради този момент си струваше да плати всякаква цена. Тя се изкиска нервно и съблече бельото си.

Ла Моя я погледна.

— Покажи ми какво правиш, когато си сама, а щорите са плътно спуснати.

По кожата й избиха ситни капчици пот и тялото й заблестя като позлатено. Само след миг тя вече лежеше напълно гола върху покривката на леглото.

— Искам да те гледам как се съблечаш — рече тя.

— Какво изпитваш? — попита Ла Моя.

— Мммм — изпъшка тя. Ту силно стискаше очи, ту ги отваряше за миг, за да го зърне докато смъква панталона си.

— Приятно ли ти е? — отново опита той.

— Ела тук — промълви тя с несигурен и пресеклив глас.

Ла Моя отвори торбичката и извади някаква кутия.

— Не спирай — нареди той и се отправи към нощното шкафче край леглото. Намери контакта, включи вибратора и го нагласи на високи обороти.

— За теб е — заяви той и й го подаде.

Тя прие уреда и веднага го вкара в употреба. Лицето й се сгърчи от наслада. След миг сякаш спря да диша, а след това силният й вик прокънтя в смълчаната стая.

Когато Ла Моя най-после проникна в нея, Шийла захапа рамото му до кръв.

Тя изпуши две цигари край отворения прозорец. Все още беше гола и седеше, вирнала крака върху кръглата масичка, отрупана с измачкани рекламни диплянки, в които ги информираха, че могат да си поръчат пица в стаята. Все още не бе казала нито дума. Ла Моя си помисли, че или е вбесена от държанието му, или няма сили да говори.

Той се обади пръв.

— Чула ли си, че Лиз Болд щяла да се прибира у дома?

— Чух, че си отивала, за да умре вкъщи.

— Не говори така.

— Ти ме попита — отвърна тя, обвита в облак цигарен дим. Загледа се през прозрачните пердета към бетонната стена от другата страна на тясната уличка. — Остави на мен да се занимавам с Болд. Не се безпокой за него. Ако трябва да се тревожиш за нещо, то е за липсата на сериозни улики. И за това колко още ще търпя един специален отряд, който не постига никакви резултати.

— И какво точно означава това?

— Ами сам се сети — рече тя и вдигна три пръста, имитирайки един от знаците на скаутите. — Ти не си освободен от задълженията си, Джон. Това, че ме чукаш по няколко пъти в седмицата, не те освобождава от отговорност. Не ме разбирай погрешно — с теб ми е приятно. В леглото си много добър. Но трябва да ми докажеш, че и като ченге те бива и си в състояние да ръководиш добре подчинените си. Искам най-после някакъв положителен резултат от анализа на стъклените парченца. И не ми излизай с номера за забавянето на ФБР. Твоя работа е да ги накараш да побързат. Искам да видя финансовите документи на жертвите. Искам най-после да видя някакви положителни резултати, с които да отида при семейство Шотц и семейство Уайнстейн. Всъщност напълно ще ми е достатъчно, ако мога да им върна дечицата. Ти притежаваш забележителен усет и интуиция, но те не са достатъчни за оперативките в четири часа. Не си мисли, че си любимецът на шефката, само защото ти позволява да пъхаш ръка под полата й. Тъкмо обратното… — Едва сега благоволи да го погледне. — … ако не друго, този факт те превръща по-скоро в

мой *пасив*. Ако някой ни засече в момент като този, скандалът ни е в кърпа вързан. Ще кажат, че отношенията ни могат да компрометират работата на специалния отряд. Истината е, че те изобщо не ме познават. И отношенията ми с теб не биха могли да компрометират каквото и да било.

— Значи за теб това са просто *някакви* отношения? — невярващо възкликна Ла Моя. — Привличане някакво? Малко потене между чаршафите? Какво, аз да не съм някакъв жиголо?

Ла Моя се облече, без да се е изкъпал дори, и побърза да напусне стаята, но последните думи на Шийла Хил все пак го застигнаха:

— Сега може и да си бесен и да си идеш, но пак ще се върнеш. Защото обичаш да чукаш шефката. И в това няма нищо лошо, Джон. На шефката също й харесва.

Той затръшна вратата след себе си. Тръгна към асансьорите, като по пътя се опита да натъпче ризата в панталона си. Пред асансьора чакаше майка с малко дете. Ла Моя изпита силна болка при вида на малкото човече. Асансьорът пристигна, но той не се качи заедно с тях. Не можеше да се насили да застане толкова близо до някое дете. Тръгна по стълбите. Затича се. Затича се бързо. Бягаше с всичка сила. Искаше да избяга…

31.

Дейвид и Карли Китридж, и двамата разпределители в отбора по волейбол на „Микс Грил“, който предишната година бе заел трето място в междуградския турнир, тази година очакваха още по-добро класиране благодарение на новото попълнение в отбора — един младок, който се бе състезавал в университетската лига. Момчето беше добро и в отиграването, и при блокадите. А двамата Китридж бяха такива фанатици на тема волейбол, че бяха планирали внимателно бременността на Карли, така че бебето да се роди между двата турнира — на открито през лятото и на закрито през зимата. След една седмица Труди щеше да навърши пет месеца. Червеникаворуса коса, зелени очички… тя беше най-сладкото и скъпоценно бебе, което се е появявало на бял свят след раждането на Евлин — по-голямата й сестра.

Вечерните мачове всяка сряда се провеждаха в гимнастическия салон на „Рейниър Джуниър хай“, който се намираше само на няколко преки от най-евтината бензиностанция в Сиатъл. Карли постоянно се заяждаше със съпруга си, който някак си все успяваше да изпразни резервоара на колата преди сряда вечерта. След всеки мач те обикновено спираха на бензиностанцията и той пълнеше резервоара догоре, горд от собствената си спестовност. През летните месеци обикновено взимаше в колата и резервоара на косачката за трева. Дейвид беше от хората, които никога не биха пропуснали една толкова изгодна сделка.

Отборът победител от мача в сряда щеше да представлява Уолингфорд на шампионата на закрито. Карли се приготви да сервира срещу тухлената стена, която се намираше на девет метра от нея и върху която, на височина от два метра, бе начертана с боя права линия. Нейният сервис не беше най-силният в отбора, но беше доста труден за отиграване благодарение на лекото върteливо движение на топката, което тя бе отработила до съвършенство.

Докато се приготвяше за сервиса, Карли Китридж погледна надолу към специалното столче на Труди, за да се увери, че дъщеря й е добре. Видя, че малкото ангелче е затворило очички. Евлин беше на детска градина. В живота им всичко беше наред. Тя удари топката и проследи с поглед съвършеното въртеливо движение. До сряда оставаха само още няколко дни. Карли очакваше мача с огромно нетърпение. В момента „Микс Грил“ се спрягаше като номер едно в предстоящия междуградски турнир. И Дейвид, и Карли възнамеряваха недвусмислено да докажат това.

32.

Болд отлагаше разговора с Лиз от два дни. Но сега трябваше да вземе някакво решение по отношение на последните улики — камиона на ФедЕкс, появил се на записа, с условията, оставени при похищението на Сара и той трябваше да съобщи за случилото се на Лиз. Независимо от здравословното й състояние. Предпочете да се качи по стълбите — така щеше да спечели още малко допълнително време, през което да се опита да събере мислите си.

Завари я да чете някаква малка книжка в леглото си. В съседното легло очевидно бе лежал някой, но в момента бе празно. Лицето й бе възвърнало предишния си цвят. Не носеше никакъв грим. Очите й вече не бяха размътени и нефокусирани. Изглеждаше уморена и по-стара от жената, която той си спомняше, но бе значително по-добре от онази Лиз Болд, която бяха приели в болницата преди няколко седмици.

— Изглеждаш страхотно — каза й той и я целуна по устните.

— Ще ми се да можех да кажа същото за теб. Не че не се радвам да те видя. Напоследък май общувахме повече по телефона. Липсваше ми. — Тя замълча в очакване и той да каже нещо. Когато не последва отговор от негова страна, Лиз го попита предпазливо: — Тя е, нали? — Внимателно го измери с поглед, чертите на лицето й се разкривиха. Рязко си пое дъх. — *Тя*, нали? — Руменината се отцеди от лицето й.

Болд понечи да отговори, но се задави със собствените си думи. Лиз говореше за Дафни; погрешно бе изтълкувала поведението му.

— Двамата можем да се справим с всичко — храбро заяви тя.

Болд се просълзи. Беше объркан, ядосан, разкаян.

В очите й, за пръв път от месеци насам, се появи някаква мекота. Болд осъзна, че болките от болестта са отшумели.

— Къде е тя? — попита Болд и посочи празното легло.

Лиз посочи вратата на тоалетната.

— Искаш ли да се поразходим? — попита той и й подаде ръка.

Тя провеси крака от леглото.

— Подай ми халата — помоли Лиз. — И бездруго утре се прибирам у дома. Трябва да се поупражнявам.

Лиз успяваше да запази самообладание, макар да вярваше, че в момента съпругът й върти любов с друга жена. А той стоеше край нея, изпълнен със страхопочитание, чувстваше се незначителен и достоен за съжаление. В цялата ситуация наистина имаше въвлечено едно момиче, но той не можеше да намери сили да й го обясни.

Болд й подаде халата, а тя измъкна чехлите си изпод леглото. Докато й помагаше да облече халата, Болд зърна за миг голото й тяло. Беше по-различно от онова, което си спомняше. Трябваше да качи поне още десетина килограма, за да възвърне предишния си вид. Болд се прегърби и безмълвно се помоли тя да оздравее.

Тръгна заедно с нея по дългия, безличен коридор, който ги отведе в празната чакалня, наричана от всички „Солариум“. Болд намали телевизора и двамата се настаниха в най-отдалечения ъгъл.

— Не става дума за *това*, Лиз. Догадките ти нямат нищо общо с истината. Моята любов към теб… В момента е по-силна и по-чиста от всякога. Възхищението, което изпитвам към теб заради всичко, което изтърпя… заради силата… куража…

— Заслугата не е моя, любими. Това е много по-голямо от мен… по-необхватно. Но все пак ти благодаря. — Погледна го напрегнато и продължи: — Знаеш, че можем да се справим с всичко, нали?

Дали не говореше за пари? Банкерът в нея имаше навика да свързва всичките им проблеми с парите, да вижда начин за разрешаването им най-вече във финансовата стабилност на семейството.

— Не съм толкова сигурен — отвърна той.

Тя се усмихна топло.

— За каквото и да става дума, ще го посрещнем двамата заедно.

Той избухна в плач толкова внезапно, толкова неочаквано, че трябваше да скрие лице най-напред с ръка, а после да захлупи глава на рамото й. Тя го прегърна и започна да разтрива врата му.

— Лошото почти свърши, скъпи…

Той не можеше да й каже истината, без да я погледне в очите. Облегна се назад и се вцепени, забелязал изражението на лицето й. Моментът изобщо не беше подходящ. Цялата му подготовка и

отрепетираните фрази се оказаха безполезни — обезсмислени от ласкавата топлота в очите й.

— Става дума за Сара — неочаквано изрече той.

Лицето й изведнъж пребледня, думите сякаш заседнаха в гърлото й. От очите й потекоха сълзи и покапаха по него. Спокойствието й рухна, тя мъчително се опита да преглътне.

— Злополука? — неясно попита тя.

Той поклати отрицателно глава.

— Взеха я… отвлякоха я от детската градина.

Тя го погледна неразбиращо. Лицето й стана бяло като платно, брадичката й затрепери. Обхваналият я гняв беше толкова очевиден и доловим, колкото и изпъкналите кости на гръбнака й.

— Жива ли е? — прошепна Лиз.

— Да.

— Отвлечена?

— Да.

— Но ти каза, че ще се грижиш за тях. Каза… Каза, че *можеш* да се справиш! — Очите й го умоляваха да й каже, че това не е истина. А той не можеше да измисли нищо в отговор.

— Тя им трябва жива — глуповато заяви той.

Тя го отблъсна и скръсти ръце пред гърдите си. Огледа се наоколо сякаш търсеше място да се скрие.

— И ти допусна това? Позволи им да вземат детенцето ми? — После бързо го погледна? — А Майлс?

— Пратих го при Кати.

— Копеле такова! Ето защо изчезна през последните дни. Страхливец!

— Вече имаме някои улики — излъга той. Улови се, че кърши ръце… също като Дорис Шотц. Изведнъж разбра защо хората извършват самоубийства. Всяко нещо си имаше своето основание.

— Махай се оттук! — заповяда тя и го погледна с размътените си очи. Започна да повтаря тези думи, докато те се сляха една с друга, превърнаха се в нещо като мантра.

— Лиз… — умолително изрече той.

Тя се сви подобно на охлюв, който се опитва да се скрие в къщичката си. Подпря глава на коленете си и изрече през сълзи:

— Махай се оттук и отивай да намериш дъщеря ми.

— Имам нужда от теб, Лиз. Имам нужда от помощта ти.

— Това е твоят свят, не моят — изстреля в отговор тя. — Никога не съм искала да съм част от него.

Вече никой от двамата не си спомняше колко пъти го бе молила да напусне отдела. Болд нямаше какво да каже в свое оправдание. И двамата знаеха, че Лиз има право и той не можеше да оспори думите й.

Опита отново.

— Тя се нуждае и от двама ни, Елизабет.

— Ти, копеле такова! — Тя се сви почти на кълбо. — Върни ми детенцето, чуваш ли!

— Ще я намеря — заяви той. Вече бе взел решение, но логиката му на дългогодишен полицай противоречеше на всичко, което бе казал до този момент. — Ще я върна. — Почувства се толкова малък, незначителен и страхлив…

Тя протегна болезнено слабата си и бледа ръка и му посочи вратата.

Болд понечи да я докосне, но тя с отвращение се отдръпна назад.

— Лиз, аз… — Не можа да измисли какво да каже.

Ръката й се разтрепери, но продължи да сочи към вратата.

Болд изтри сълзите си и неохотно тръгна натам. Бе завладян от смазващо усещане за празнота, почувства се ужасно сам… Излезе, без да каже нито дума повече. Знаеше какво трябва да направи.

33.

Болд зави по алеята към къщата, но преди още да угаси мотора, даде на заден, излезе на улицата и бързо се отдалечи от дома си. Случваше му се вече няколко пъти през последните дни. Къщата означаваше Сара. Не можеше да влезе вътре.

Твърде разстроен, за да мисли за ядене, той се върна в кабинета си и прекара цялата петъчна нощ заровен в компютърните разпечатки, изпратени му от техническата служба, в които се изреждаха телефонните разговори, записани с помощта на специално създадения за подслушване на телефонни разговори софтуер. За човек, който ненавиждаше съвпаденията, Болд бе принуден да се примири с факта, че техническата служба на полицейското управление изобщо не би разполагала с толкова модерни технологии, ако Сиатъл не се славеше като пристанищен град, през който минават контрабандни канали за всякакви незаконни стоки — от разглобени на части коли до кокаин — и ако не беше неоспорим център на азиатската престъпност. Настоящото ръководство на полицейския участък отделяше специално внимание на модернизиране на участъка и издигането му на щатско ниво. Поради тази причина службите разполагаха с цялото това съвременно оборудване, а неутолимите амбиции на Шийла Хил позволяваха на Болд да се възползва от него по напълно легален и законен начин.

Но въпреки всичките си прехвалени съвременни възможности новият софтуер се оказа напълно посредствен. Болд пропиля часове, за да слуша части от маловажни и незначителни разговори и още толкова време да прослушва записи, които дори не бяха отбелязани в компютърната разпечатка. От най-голям интерес за него бе фактът, че отделните членове на специалния отряд от полицейското управление в Сиатъл разменят непрекъснато мнения и информация. Между тях и ФБР обаче не протичаше никакъв диалог.

Няколкото откъса от телефонните разговори на Кей Калиджа също го заинтригуваха, защото тя очевидно се опитваше да изпълни

молбата му и да събере документите за финансовото състояние на жертвите. На няколко пъти бе оставяла съобщения на Дънкин Хейл в този смисъл. Именно от тези записи, а не от собствения си телефонен секретар, Болд чу и съобщението, което Калиджа бе оставила лично за него. Не можа да не се засмее, осъзнал иронията на цялата ситуация — получаваше адресираните до него съобщения, подслушвайки чужди телефони.

„Лейтенант Болд, Кей Калиджа се обажда. Исках само да ви информирам, че не съм забравила вашата молба и че, макар и с по-бавни темпове, отколкото би ми се искало, вече постигам известен напредък. Част от финансовата информация, за която ме помолихте, ще намерите в електронната си поща — сметнах, че тя е по-надеждна от съобщение по факса. Освен това не бях сигурна дали факсът, чийто номер ми дадохте, е директен или не. Извинете ме, че се забавих толкова. Ще се постарая да ускоря нещата. Обадете ми се, ако сметнете, че мога да помогна с още нещо.“

Смешното бе, че именно очевидната готовност на Калиджа да помогне на Болд, го накара за пръв път да я заподозре. Беше се натъкнал на такава силна съпротива от страна на Флеминг и Хейл — както явна, така и завоалирана — че внезапната готовност на един от агентите да му осигури информацията, отказвана му от другите двама, изпълни душата му с подозрения. Нима някой бе успял да се добере до нея? Зачуди се дали не му подава неточна информация с едничката цел да отклони разследването на специалния отряд от правилната посока. Запита се дали и Калиджа, също като него, не е била компрометирана от Гайдаря от Хамелин. Възможно ли бе това? Нима бе забелязала страха в очите му? Дали знаеше, че детето му е отвлечено? Всяко подозрение пораждаше нови и нови догадки — също както една лъжа водеше до следващата.

Той разпечата електронното послание от Калиджа. Беше му изпратила пълния финансов отчет — повече от тридесет страници — за две от предишните жертви: едната от Портланд — града, в който

Гайдаря бе ударил, преди да се премести в Сиатъл, а другата от Ранчо Санта Фе, непосредствено край Сан Диего — града, от който бе отвлечено първото детенце. Празнината между тези два случая бе огромна и не можеше да бъде пропусната. Значи криеницата продължаваше.

Той прегледа финансовите извлечения, като едновременно с това продължаваше да прослушва записаните телефонни разговори, много от които се припокриваха по съдържание и разкриваха пред него сложната плетеница на течащото разследване. По всичко личеше, че Ла Моя се е превърнал в капитан на кораб без рул, който се носи в половин дузина различни посоки, тласкан понякога от сериозни улики, а друг път воден единствено от прибързани и почти налудничави догадки. Много от нишките, които се следваха, изглеждаха на Болд напълно разумни и обосновани: опитите да се идентифицира цветният прашец; настойчивите искания да получат лабораторните заключения за парченцата автомобилно стъкло; стремежът да се доберат до изчезналите снимки на Андерсън; текущото наблюдение над превозни средства и необитаеми постройки, които се възприемаха като съществена част от начина на действие на Гайдаря от Хамелин. Свързани заедно обаче, тези нишки образуваха по-скоро някакъв абстрактен образ, отколкото ясна и разбираема картина. Разследването като че ли тъпчеше на едно място и не се нуждаеше кой знае колко от помощта на Болд, за да се провали напълно.

Той щеше да открие Сара и да я спаси. Щеше да го стори без някой да разбере каквото и да било.

Трябваше да продължи работата по следата с камиона на ФедЕкс. Трябваше още да се заеме с химическия анализ на калта, открита по ботушите на Андерсън, който Гейнис му беше донесла. Още по-обещаваща беше възможността за евентуалното участие в отвличанията — съзнателно или неволно — на все още неидентифицирана компания за производство на детски дрешки с избродирана снимка на съответното детенце върху тях. Именно върху тази следа бе съсредоточил вниманието си, когато получи електронната поща от Калиджа. А после, в събота сутринта, се получи и факс от Даниел Уайнстейн — братовчеда на Сидни, който им бе подарил въпросната дрешка.

„27 март, Сиатъл, Вашингтон

Уважаеми лейтенант Болд,

С удоволствие ви изпращам следния Интернет адрес на компанията за бебешки дрешки: http//:retail.fashion.childrens.SpitIm@EMall.com

Освен това прилагам и финансовите извлечения от кредитните си карти. Отбелязах със стрелка плащането по сметката на «Съвършен образ» в съответствие с вашата молба. Веднага забелязах плащането в извлечението и това ми помогна да открия самия адрес.

Тъй като допускам, че сте не просто зает, а затиснат с работа, произтичаща от конституционните ви задължения, си позволявам волността да продължа да търся информация по този въпрос, и когато получите този факс, вероятно вече ще разполагам с допълнителни подробности. Ще можете да ми благодарите по-късно.

Искрено ваш: Даниел Уайнстейн“

Болд веднага набра телефонния номер на Уайнстейн, но попадна на телефонен секретар, от който чу следното съобщение: „Ще отсъствам до сряда. Оставете съобщение след сигнала и аз ще се свържа с вас“.

Болд веднага набра домашния телефон на семейство Уайнстейн. Отговори му Триш с уморен и отпаднал глас. Първоначално тя му каза, че Сидни и братовчед му са в града. Но когато Болд й съобщи за факса, който бе получил, и й разясни, че съпругът й, напускайки щата, е нарушил условията на пускането му под гаранция, тя призна, че двамата са заминали за Северна Калифорния в ранния петъчен следобед. Болд я попита дали Даниел е от хората, които изпълняват заплахите си.

— Заплахи? — изумено възкликна тя. — Та те смятат, че правят огромна услуга на полицията. Убедени са, че на вас ще ви трябват поне две седмици, докато получите всички заповеди и разрешения, за да отидете там и да направите нещо. Заплахи ли? Та те само се опитват да намерят *нашето* бебе.

— Можете ли да се свържете с тях?

— Само ако Сид ми позвъни тази вечер. Но ако се запият, няма да се обади. Знае, че не обичам да говоря с него, когато е пил. А аз допускам, че това пътуване е не толкова опит да намерят детето ни, колкото претекст да погуляят заедно. Сид, а и Даниел също, са от хората, които непрекъснато трябва да вършат нещо. Има хора, които не могат да бездействат, и други, които само се размотават, лейтенант. Сид, както и останалите членове от семейството му, определено принадлежат към първата група. Те все нещо вършат… *извършители*…

За ченгетата думата *извършител* означаваше престъпник. Болд веднага забеляза иронията в думите на Триш.

— Казаха ли ви някакъв адрес? Град? Каквото и да било?

— Не. Само името на компанията. „Съвършен образ“. Но вие вече го знаете, нали?

— Искам много внимателно да чуете следващия ми въпрос и да осъзнаете, че мога да им помогна само ако ми кажете всичко. Нямам право да действам извън този град, а още по-малко извън щата, госпожо Уайнстейн. Ако реша да помогна, ще го направя като частно лице. Като приятел. Разбирате ли ме?

— Да.

— Добре. Тогава слушайте внимателно: знаете ли дали някой от двамата не е въоръжен?

Тя ахна по телефона, после сякаш се овладя и отговори:

— Да.

— С пистолет, с пушка — или и с двете?

— С двете — отвърна тя. — Даниел излиза на лов.

— Да се надяваме, че този случай не е такъв — рече Болд. — Ако вашият съпруг се обади…

— Ще му кажа веднага да се връща у дома — прекъсна го тя.

— Но най-напред се опитайте да разберете името на града и мястото, от което се обажда. Това е най-важното! Мотел, бар… няма значение! Едва след това можете да се опитате да го принудите да се върне у дома. — Продиктува й телефонния си номер и провери дали го е записала правилно. — Телефонът е включен по двадесет и четири часа в денонощието. Обадете ми се в мига, в който научите нещо.

— Аз ще се обадя — обеща тя. — Но Сидни едва ли ще позвъни.

Благодарение на намесата на Тереза Русо, Болд успя да открие адреса на „Съвършен образ“, без да прибягва до услугите на когото и да било. Само няколко минути след като й прочете интернет адреса, изпратен му от Даниел Уайнстейн, тя му продиктува адреса на компанията, даде му и адреса им за електронна кореспонденция, както и номерата на телефона и факса. Без да затваря телефона, Русо установи точното местоположение на компанията и му пусна по факса карта с точните координати.

Само пет минути след като й позвъни, Болд вече разполагаше с карта и адрес и бе готов да тръгне за един от жилищните квартали на Фелтън, Калифорния, северно от Санта Круз.

Провери и установи, че има полет за Сан Хосе след по-малко от час.

34.

Болд вече бе виждал веднъж Сидни Уайнстейн с оръжие в ръка. И нямаше никакво желание този път сам да се изправи пред двама въоръжени мъже. Позвъни на Ла Моя от колата си и го събуди. Сутрините през уикендите бяха единствената възможност за детектива да си поспи; Болд го лиши и от тази възможност.

— На път съм да направя голям пробив в разследването — каза му Болд, решил, че всеизвестният Ромео вероятно бе прекарал нощта с жена и сега сигурно страда от препиване с уиски. — Полет 192 на Югозападните линии е след петдесет минути. — Затвори веднага, защото знаеше, че ако му даде възможност да спори, Ла Моя щеше да успее да се измъкне от пътуването.

Оказа се, че е направил умен ход, защото Ла Моя пристигна на терминала само седем минути преди излитането на самолета. Носеше тъмни очила, косата му все още не бе изсъхнала, облечен бе с безупречно огладени дънки, обичайното си черно кожено яке и ботушите от щраусова кожа. Изпи литри кафе и хапна няколко солени бисквитки за закуска.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — недоволно попита детективът, който седеше на предната седалка на взетата под наем кола.

— От първостепенно значение… — Болд започваше да се повтаря.

— Да, зная. Вече ми го каза. През първите четиридесет и осем часа случаят е в правомощията единствено на разузнаването. Значи два дни ще трябва да си държа устата затворена. — После додаде: — Извинявай, но ми се ще да ти напомня, че два дни са цяла вечност за ония беззащитни дечица.

— Не настоявай, Джон. Репутацията ти само ще спечели от това пътуване.

Детективът се оригна в отговор.

— Дано да стане по-добра, отколкото е сега.

Болд го запозна с доказателствата, които бе събрал — информира го за разговорите със семейство Шотц и семейство Уайнстейн, спомена му за извлеченията от кредитната карта на Даниел Уайнстейн, не пропусна и Интернет.

— Шибаният Интернет — възкликна Ла Моя. Тази международна компютризирана информационна система бе струпала допълнителни престъпления върху плещите на полицията — като се почне с хомосексуални похищения и се стигне до мошеничества и измами. Единствено мошениците от администрацията и високите етажи на властта я възхваляваха до небесата. — И значи този Даниел Уайнстейн, заедно с нашето приятелче Сид, са пристигнали по тия места, за да се позабавляват? Така ли е?

Пътуването им бе допълнително удължено от хилядите коли, които се опитваха да стигнат до най-различни места, изпреварвайки по пътя си всички останали. Същото беше и в Сиатъл. Предсказуемо и добре познато забързано нетърпение. На всяко платно, на всяка магистрала… винаги едно и също. Ла Моя също го чувстваше.

— Тези тук не шофират за удоволствие. Не са като италианците. Те се качват на колите си, за да отидат някъде. Да спечелят време, да икономисат бензин, да занесат бекона вкъщи навреме. Мразя Калифорния. — Той се поизлегна в седалката и затвори очи.

Минаваха край бели картонени къщи, накацали по хълмовете, осеяни със зелени дъбове, които изглеждаха прекалено красиви, за да са истински. Упадъкът на човешкия род го потискаше. Ла Моя, който след продължилото цяла седмица безсъние изобщо не можеше да заспи, протегна ръка и пусна радиото.

— Това ме потиска — заяви Болд.

— Какво? Не проявяваш интерес към рака на простатата? Прекрасна тема за разговор в неделя сутрин. — Продължи да сменя станциите, докато не попадна на някакво спортно предаване. — Ето! — възкликна Ла Моя. — Обичам тази страна!

— А аз обичам да пътувам сам — заяви Болд.

— Трябваше по-рано да помислиш за това.

Край пътя се нижеха всевъзможни жилищни квартали. Сякаш играеха на „Монополи“.

— Баскетболните плейофи не са ли чак след няколко месеца? — попита Болд.

— Не, не и началото им. Но с тези радиостанции трябва просто да се свикне. Разбираш ли какво имам предвид?

— Не мисля.

— Да, едва ли разбираш. — Ла Моя пръдна и леко открехна прозореца.

— Отвори го по-широко — настоя Болд.

Ла Моя изключи радиото. Колкото и да ненавиждаше идиотските радиопредавания, Болд като че ли ги предпочиташе в момента, защото познаваше Ла Моя прекалено добре и никак не му се щеше да обсъждат разследването.

Детективът изведнъж заяви:

— Знаеш ли, никога не съм могъл да разбера какво всъщност иска тази Матюс. Какво е намислила. Разбираш ли? Първо се сгодява за Адлър, а после разваля годежа. Сега, както чувам, май пак излизат заедно.

Поклати глава.

— Аз поне от време на време заковавам по някой негодник — продължи след миг размисъл. — Нали разбираш? Но Матюс… тя иска само да проникне в главите им, да разбере какво ги подтиква към определени постъпки, какво ги движи в този живот. Това не ти ли се струва малко странно? Ако питаш мен, вероятно е имала скапано детство или нещо такова.

— И сега кой се опитва да влезе в нечия глава? — стрелна го с бърз поглед Болд. — Тя е сложна личност. И именно това не ти харесва у нея. Тя не е само парфюм и изтънчени дантели и просто не те допуска близо до себе си.

Ла Моя притисна ръка към сърцето си.

— О! Направо ме срази! — После погледна напред. — Не желаеш да разговаряме за спорт, не искаш да си приказваме за мацки… — Той поклати глава. — Знаеш ли, ти не си особено приказлив, сержант. Освен когато говориш по работа.

Това не беше вярно и те и двамата го знаеха. Ла Моя бе много близък със семейството на Болд и особено с децата.

Те потънаха в продължително мълчание, докато Болд взе внимателно няколко последователни остри завоя. Навсякъде из хълмовете се гушеха къщички — някои дори не се виждаха от пътя и единствено пощенските кутии издаваха присъствието им. Във въздуха

се носеше силен мирис на бор. Провисналите клони на високите ели подсказваха дълголетие — приличаха на изящните ръце на балерина, вдигнала ги във въздуха с обърнати надолу пръсти.

Болд намали и внимателно взе следващия завой. Номерата по пощенските кутии показваха, че вече наближават целта си.

— Ще разговаряме с тези хора като екип. Никой все още не може да каже дали изобщо са свързани по някакъв начин с Гайдаря.

Ла Моя се поизправи на мястото си.

— Това само в случай, че двамата Уайнстейн още не са ги застреляли.

— Може да не намерим никого. А може тук да живее Гайдаря от Хамелин. Или пък никой да не знае нищо по въпроса.

— Готов съм — рече Болд.

— Ако се наложи да играем роли — продължи Болд, — … аз съм доброто, а ти — лошото ченге.

— Че как иначе!

Болд задмина пощенската кутия, върна се назад и отби по алеята към къщата.

На табелата пред къщата пишеше — „Тайни Тотс — Домашно обучение“. Над вратата висеше още една, по-малка. Надписът гласеше: „Съвършен образ“. Очевидно ставаше дума за домашна манифактура. Малката дървена къща бе сгушена сред гъсталак от високи, вечнозелени храсти и дървета. Никаква морава — построена беше направо в гората. Пътека, застлана с дървени трупи, отвеждаше от автомобилната алея до къщата. Пред нея беше спрял над шестгодишен шевролет, задните калници на който бяха покрити с ръжда. Всичко в тази гора — както одушевените, така и неодушевените предмети — очевидно се намираше в състояние на постоянен упадък.

Позвъниха и някаква жена с дружелюбна усмивка им отвори вратата. Беше висока почти метър и осемдесет и пет сантиметра, имаше внушителен по размери нос и Болд си помисли, че му прилича на учителка по физкултура в гимназиалните класове. Облечена беше с избеляла синя тениска и сиви памучни панталони. На краката си имаше обувки от чортова кожа и жълти чорапи. Косата й бе прибрана назад и привързана с черна панделка.

— Здрасти — поздрави тя и ги огледа внимателно. — Ако сте дошли за записване, предупреждавам ви, че групата е запълнена. Но

мога да ви запиша в списъка и да изчакате…

— Нас? — възмутено възкликна Ла Моя, помислил си, че тя ги възприема като двойка хомосексуалисти. Побърза да извади значката си и обяви: — Сержант Джон ла Моя, лейтенант Лу Болд. — Бързо прибра значката, преди тя да е видяла, че са от Сиатъл. — Бихме искали да поговорим с вас, ако не възразявате.

Тя кимна вяло. Изобщо не прояви реакцията, която Болд би очаквал от Гайдаря от Хамелин или пък от някой негов приближен.

— А вие коя сте? — попита я той.

— Дона Стоунбек — отвърна тя.

Жената ги покани да седнат край малка чамова масичка. В къщата се долавяше слаба миризма на боя, макар наоколо да не се виждаше никакво оборудване за занаятчийската дейност, с която се занимаваха. Малката всекидневна на къщата пък бе превърната в класна стая за предучилищни занимания.

Болд извади куфарчето си и й подаде купчина снимки.

— Разгледайте ги внимателно — каза й той. — Познавате ли някое от тези деца?

Докато ги разглеждаше, тя като че ли малко се постресна, защото очевидно си даде сметка, че това не е просто посещение на добра воля. След всяка снимка тя отрицателно поклащаше глава. Разгледа ги повторно — по-бързо този път, и ги подаде обратно на Болд.

— Не са учили при нас. До този момент не сме получили нито едно оплакване.

— Не става дума за това. — Думите на Ла Моя очевидно я изненадаха. — Разследваме случай на серийно отвличане на деца.

Ужасът, изписал се на лицето й, изглеждаше искрен и неподправен. Болд изпита силно разочарование.

— Отвличания? — прошепна жената.

Ако се преструваше, значи беше дяволски добра актриса.

Болд долови шума от малки крачета, които тичат надолу по стълбището. В следващия миг иззад ъгъла се появиха три дечица и рязко спряха, като ги видяха. Едното беше азиатче, другото — бяло, а третото имаше прекрасна кожа с цвят на сметана. И трите като че ли бяха на една и съща възраст — около пет или шестгодишни. Стоунбек, все още неспособна да се съвземе от изненадата, се обърна към тях.

— Ей сега идвам.

Децата хукнаха обратно по стълбите.

Стоунбек очевидно се почувства задължена да обясни.

— Взимам най-много по пет деца, на които осигурявам храна и нощувка. В момента са само три. Деца на родители, преживели трудни разводи, сирачета, нежелани от новите си семейства, които обаче имат достатъчно пари, за да им осигурят пребиваването в такова частно заведение — ние предлагаме далеч по-добри условия от държавните институции.

— Истинска Флорънс Найтингейл — иронично подхвърли Ла Моя.

— Мотивите ми не са изцяло плод на щедрост и милосърдие. Плащат ми доста добре за грижите, които полагам за тия деца. — Без да се смути изобщо, жената попита: — Какво да ви предложа? Чай или кафе?

Болд помоли за чай с мляко и захар. Ла Моя предпочете кафе.

Дона Стоунбек се провикна от кухнята:

— Всъщност вие от училището ли се интересувате или от „Съвършен образ“?

— „Съвършен образ“ тук ли се помещава? — попита Ла Моя.

— Долу в сутерена — отвърна тя и сложи водата да заври.

— Имате ли много работа? — продължи да разпитва Ла Моя.

— Имам двама души, които работят в сутерена на пълен работен ден, докато аз съм заета с децата — гордо съобщи жената. — Ако продължим да се разрастваме със същите темпове, скоро ще изпитаме нужда от по-голямо пространство. Открихме си уебстраница… О, преди около година… и през последните три месеца поръчките ни се удвоиха. Вече изпращаме наша продукция по цял свят. Не зная защо, но японците проявяват голям интерес. А също и в Корея, Германия. Финландия. В момента изпълняваме пет поръчки за Япония.

— Какво изработвате най-често? Тениски? — попита Болд.

Жената чакаше водата да заври. Изобщо не изглеждаше нервна. На Болд му се искаше тя да се притеснява, искаше му се да е *част* от всичко това.

— Изобщо не работим тениски. Там пазарът е твърде наситен. Занимаваме се с бебешки дрешки, но в момента най-много се търсят постелки за детски креватчета: пеленки, одеялца, юрганчета, възглавнички. Изработваме по двадесет, тридесет бебешки одеялца

седмично. По петдесет долара едното — додаде тя. — Въведохме нов продукт от кадифе. Спомняте ли си Елвис? Само че при нас копираме бебешки личица. По сто долара парчето. Едва смогваме да изпълним поръчките.

— Значи бизнесът процъфтява — заключи Ла Моя.

— Но нямам намерение да се отказвам от училището. — Тя адресира отговора си към Болд. — Искам да кажа, че едното го правя за удоволствие, а другото за *пари*… Нали разбирате?

— Каква документация водите? — студено попита Ла Моя.

— Вие да не сте от данъчната служба? — Тя се разсмя. — О, боже, трябваше да разгледам по-внимателно онази значка!

— Полицаи сме — увери я Болд, опитвайки се да я успокои. — Разследваме отвличания на деца — напомни й той.

— Всичките онези деца… нима очаквахте от мен да разпозная някое от тях? — После изведнъж я осени прозрение и тя почти извика: — Нали не смятате, че имам нещо общо с това?

Клетъчният телефон на Болд иззвъня. Той се изправи и се отдалечи в ъгъла, за да отговори на обаждането.

Ла Моя продължи с въпросите.

— Водите ли някаква документация за всяка отделна поръчка?

— Снимките? Или документите? За какво питате? — Гласът на Болд, който мърмореше нещо в най-отдалечения ъгъл, очевидно я разсейваше.

— Снимки. Документи. Всичко.

— Снимките връщаме на клиентите заедно с готовия продукт. А документите…

— Фактури — поясни Ла Моя, прекъсвайки я. — Имена на клиенти. Адреси. Такива неща. Ако сега ви кажа някое име, ще можете ли да намерите поръчката?

— Отделните клиенти? Водим списък по месеци — поясни Стоунбек.

— Ако сега ви дам име?

— По-добре би било, ако можете да ми кажете дата и име, но… Да, можем да го направим. Подреждаме ги по азбучен ред месец по месец. Дали можем да ги намерим? Това тук не е краят на света — заяви тя. — Преди година произвеждахме по пет парчета на седмица. Сега може би правим по двадесет и пет. Миналата година

фактурирахме на три месеца. Сега го правим ежемесечно. Преди плащахме сметките си на ръка, в брой. Сега вече плащаме по банков път. — В гласа й се появиха саркастични нотки. — Както виждате, наистина жънем успехи напоследък.

— Може ли да прегледам фактурите ви? — попита Ла Моя. — За последните шест месеца?

— Имате ли заповед за обиск? — изведнъж рече тя. — Това трябва да ви попитам, нали?

— Нямаме — отвърна Болд и побърза да се включи в разговора. — Държахме да не вдигаме излишен шум и се надявахме това наше посещение при вас да остане неофициално.

— Но искате да се поровите из фактурите ми? Страхотно.

Ла Моя погледна Болд, който кимна в отговор. После попита:

— По ваша преценка колко надеждна смятате, че е вашата уебстраница?

— Какво точно означава това?

— Какви предпазни мерки сте взели, за да гарантирате сигурността на вашата уебстраница?

— Но това е надомен бизнес, господа. Няколко пъти вече ви го повтарям. Отправяме към нашите клиенти същото предупреждение, което използват и всички останали, използващи услугите на Интернет — рискът, който поемате, си остава за ваша сметка. Насърчаваме клиентите си да се обаждат директно на нас, за да дадат поръчката си. Знаете ли колко ще ми струват услугите на някоя от онези фирми, осигуряващи гарантирана защита? Забравете за това. Ще ми смъкнат кожата.

— Как ви се обаждат? Чрез междуградски разговори? Или имате телефонен номер, започващ с 800[1]?

— Приличам ли ви на човек, който може да си позволи такъв номер? Та моето производство се помещава в сутерена на къщата ми. Произвеждам само по няколко дрешки седмично.

— Значи клиентите правят поръчките си по Интернет, за да си спестят парите за междуградски разговори?

— Поръчките пристигат по електронната поща. А тя е относително надеждна, нали?

— Ние бихме искали да се опитаме да идентифицираме някои от клиентите ви — обясни Ла Моя.

— Сериозно? — саркастично възкликна тя. Водата завря. Жената приготви напитките и ги сервира. — А аз бих искала да зная защо.

— Просто искаме да проверим няколко имена — почтително се обади Болд.

— Да, но каква е връзката с отвличанията?

— Това е работа на полицията — грубо отвърна Ла Моя.

— Това вече ми е ясно — изстреля в отговор жената. — Иначе нямаше да сте тук.

— Нека да се залавяме за работа, ако не възразявате — отново се намеси Болд. — В момента времето е най-големият ни враг.

Тя остави чашата си с чай и се изправи.

— Можете да видите всичко, което пожелаете. — После ги погледна предпазливо. — Това може ли да ми навлече някакви неприятности?

На лицето на Ла Моя изведнъж разцъфтя типичната му съблазнителна усмивка — белите му зъби проблеснаха, мустаците му се разпериха встрани като криле.

— Не още.

— Женен ли сте?

Ла Моя се обърна към Болд.

— Изчакай ме тук, лейтенант.

Гласовете им се отдалечиха нагоре по стълбите. Болд я чу да казва:

— Може би, в края на краищата, ще ви харесам, господин Съблазнител. Как се казвате?

— Ла Моя.

— Италианец?

— До мозъка на костите си.

— Недейте да фамилиарничите чак толкова.

Болд ги слушаше и си мислеше, че единствено Ла Моя можеше безнаказано да си позволи подобни волности. Но рано или късно това негово либидо щеше да го вкара в неприятности. По-скоро рано.

Той се появи отново след двадесет минути. Под мустака му играеше същата дразнеща, самоуверена усмивка. В дясната си ръка стискаше няколко фактури.

— Бинго! — възкликна той и размаха документите във въздуха.

— Значи нашият човек, когото с времето започнахме да наричаме Гайдаря от Хамелин, решава да създаде малък нелегален канал за незаконни осиновявания. — Ла Моя взимаше острите завои без всякакво усилие и караше два пъти по-бързо от Болд. — И има нужда от стока: бели бебета, здрави и от добри семейства.

— Много поетично се изразяваш — сряза го Болд.

Той внимателно го наблюдаваше как шофира, изпълнен с изумление, че колата може да се движи толкова плавно по стръмния път. Ла Моя проявяваше същите умения и по отношение на жените — беше роден съблазнител. Болд се зачете във фактурите на „Съвършен образ“. На задната седалка на колата имаше картонена кутия с фактурите от последните две години. Стоунбек все пак се бе съгласила да им сътрудничи. Болд се върна към месец декември предишната година — като всяко ченге държеше да започне от самото начало. Търсеше някаква следа, някакъв документ от Сан Диего, Лос Анджелис, Сан Франциско, Портланд… Вече бяха открили имената на семейство Уайнстейн и семейство Шотц.

— Освен това Гайдаря се нуждае и от клиенти. Може би ги намира чрез познати. Или пък проверява финансовото състояние на хората, вписани в списъците и очакващи реда си, за да си осиновят дете, идентифицира по-заможните от тях и им прави предложение по телефона: „Ако си платите, ще имате бебе“. Сигурно има много хора, готови на подобна сделка. Някои от тези семейства трябва да чакат по пет, шест, че и седем години, а когато най-после им дойде редът, се оказва, че им предлагат да осиновят петмесечно бебе с някакви умствени увреждания. А нашият човек предлага само най-доброто. На тяхно място и аз бих си взел от него.

— Вероятно *би* го направил — заключи Болд, но думите на бившия му подчинен го огорчиха.

— Разсъждавам само хипотетично — уточни Ла Моя. — Опитвам се да мисля логично.

Болд продължи разсъжденията му.

— И тогава му хрумва великолепната идея да проучи адресите в Интернет, занимаващи се с производство на детски дрешки…

— Така попада на „Съвършен образ“. Компанията предлага идеални възможности. Някои от поръчките, например тази на Даниел

Уайнстейн, включват дигитална снимка и той вече знае, че разполага с бяло и напълно нормално бебе. Какъв долен тип!

— Освен това разполага с името и адреса на получателя — почти във всички случаи това е домът на бебето. Ако е добър хакер, или пък има достъп до финансови документи, той внимателно проучва извлеченията от кредитните карти на жертвите…

— Точно това е начинът, по който е узнал, че семейство Шотц ще бъдат на онзи увеселителен влак, а Триш Уайнстейн ще пазарува…

За Болд изведнъж всичко си отиде на мястото: идентифициране на обектите, установяване на наблюдение, целящо да му помогне да определи точно времето за удара. Умората му мигновено се изпари.

— Значи той добре работи с компютър — заключи Болд.

— В онази къща изучават компютърна грамотност, сержант. Може да се окаже някой от семейството.

— Щях да се чувствам по-добре, ако бяхме получили всички фактури — рече Болд. — А и фактът, че тя си спомни толкова ясно няколко от поръчките в Сиатъл, не ми харесва особено.

— Всъщност трябват ни поръчките, направени по електронната поща — отбеляза Ла Моя.

— Ще ги получим — напомни му Болд. — Тя обеща да ги изпрати.

— Слава богу, че ги пази.

Болд погледна картата.

— Следващият изход. А после на изток.

— Сигурен ли си, че са там?

— Триш Уайнстейн ми каза, че Сидни й позвънил. Тя изкопчила от него името на мотела, а после му казала да си завлече задника обратно у дома, преди да се е озовал в затвора. Триш твърди, че Сидни бил убеден, че постъпва правилно.

— Значи сега трябва да *убедим* братовчедите Уайнстейн да се откажат от плана си — процеди Ла Моя.

— А някой ден може и да им благодарим — додаде Болд.

— И защо?

— Ако Уайнстейн и братовчед му Даниел не бяха тръгнали насам, за да се срещнат с госпожа Стоунбек, ние двамата с теб щяхме ли да вземем първия самолет за Калифорния?

— Разбрах.

— Трябва да ги стреснем — посъветва го Болд. — Да ги предупредим какво ще им се случи, ако се приближат на по-малко от десет мили до госпожа Стоунбек.

— Обичам тази работа — заяви Ла Моя, излегна се назад на седалката и изпусна дълга въздишка. — Но тази кола е един голям боклук.

---

[1] Безплатни телефонни номера за човека, който се обажда. Използва се от фирми за предлагане на безплатни услуги и информация. — Б.пр. ↑

35.

Болд се ровеше из документацията на „Съвършен образ“, като едва издържаше на напрежението, породено от недостига на време. Ронда Шотц, Хейс Уайнстейн, неговата Сара… В разговора си с тях Стоунбек бе позанижила размера на продажбите си, но дори и така, пет или десет детективи, работещи заедно, щяха да прегледат документите за броени часове. Заради безопасността на Сара Болд трябваше да се справи с всичко сам — да прегледа всички имена и дати, да ги засече с имената на жертвите на Гайдаря от Хамелин.

Бавно и постепенно той изграждаше убедителни и в крайна сметка необорими доказателства, че малката компания за изработени по поръчка детски дрехи с образа на съответното бебе, бе свързана *поне* с четири от жертвите на Гайдаря от Хамелин. Тази информация бе достатъчно убедителна, за да подтикне специалния отряд към незабавни действия, да им предложи добра и надеждна следа, която да ги отведе до истинските извършители.

Болд обаче не я сподели с никого.

Залозите бяха прекалено високи. Към тях се прибавяше и възможността сред поръчките, които Стоунбек бе получила по електронната поща и които бе обещала да изпрати на Болд, да са включени името и адресът на следващата жертва на Гайдаря в Сиатъл. Според Болд укриването на такава информация бе не само престъпление само по себе си, но и противоречеше на всичките му убеждения и принципи. На цялата му природа. Да я сподели с колегите си, означаваше да тласне разследването напред. Само че той вече бе решил да продължи със собственото си разследване — решение, което не му позволяваше да разпространява информацията, до която бе успял да се добере. Не знаеше още колко дълго ще може да държи Ла Моя настрана, но бе убеден, че ще измисли нещо, за да удължи четиридесет и осем часовия гратисен период, гарантиран му от поста му на офицер от разузнаването, който Болд използваше като извинение за мълчанието си. В крайна сметка, ако се стигнеше дотам, щеше да

информира Ла Моя за отвличането на Сара и щеше да се моли и да се надява на неговата лоялност и подкрепа.

Стремежът на Болд да намери вътрешно равновесие между тези две противоречиви сили — живота и безопасността на Сара срещу похищението на още едно невинно дете — ставаше все по-неубедителен след всеки негов вътрешен довод и размишление. „*Избрахте си най-неподходящия човек*, промърмори той почти неразбираемо, седнал зад бюрото си. *Избрахте неподходящото ченге*.“

Някои от фактурите на „Съвършен образ“ бяха написани с ужасно нечетлив почерк, който допълнително усложняваше задачата на Болд. За негова изненада обаче всички цифри бяха достатъчно четливи и разбираеми.

Болд напредваше бавно. Проверяваше всички документи — име по име, дата по дата, месец по месец. Ако можеше да намери още един клиент от Сиатъл, той може би щеше да е в състояние да открие и проследи Гайдаря от Хамелин, който неминуемо щеше да го отведе при дъщеря му.

На два пъти заспива над документите и трябваше да се връща назад и да търси последната фактура, която си спомня ясно и отчетливо. От време на време поглеждаше крадешком към часовника на стената. Всяка отброена минута бе като удар за него. *Рискуваш живота на някое друго дете*, непрестанно му нашепваше някакъв глас. Започна да разлиства документите по-бързо и енергично и заспа за трети път.

Ла Моя се питаше как е възможно приоритетите на разузнаването да са по-важни от нуждите на специалния отряд. Нима бе възможно Болд да се интересува само от възможността да пипне някого, или пък да предпази източниците си, и то в момент, когато животът на невинни дечица бе заложен на карта? А може би разузнаването — отдел, обгърнат с пълна тайнственост и секретност, бе директно въвлечено в разследването на Гайдаря от Хамелин без знанието на специалния отряд? Ла Моя все пак спази обещанието, дадено пред Болд, но го направи поради една-единствена причина — вярваше на Болд така, както на никой друг.

Решението му бе допълнително улеснено и от факта, че самият той бе затрупан с писмена работа, която трябваше да свърши. Прекара съботата приведен над докладите за имуществени щети, които бе събирал през почти цялата изминала седмица. Надяваше се, че Хил може да се появи и да му предложи да прекарат нощта заедно. Улови се, че с надежда вдига поглед при всяко отваряне на вратата. Но Шийла Хил така и не дойде. И той остана да работи сам.

Дори и в най-напрегнатите и спешни разследвания бюрокрацията в полицейското управление на Сиатъл оставаше вярна на себе си. Хората може и да действаха бързо, сновейки от заседание на заседание и от етаж на етаж, но документацията се движеше според собствените си правила и закони. Тя се контролираше от волнонаемните служители в управлението, голямата част от които работеха срещу минимално заплащане. За тях думата *спешно*, която срещаха толкова често върху документите, които обработваха, бе почти изпразнена от съдържание и с времето преставаха дори да я забелязват. По коридорите на полицейското управление се носеше старата и изтъркана шега, че всеки, който иска малко да си почине и да забави хода на дадено разследване, трябва само да подаде искане за отварянето на архивирани файлове и документи.

Ла Моя работеше върху едно от предположенията, изказани от Болд. Според неговата теория парченцата автомобилно стъкло можеха да се окажат резултат от някой вандалски акт или кражба — тийнейджърите нерядко чупеха прозорци на коли просто за удоволствие, или пък невръстни крадци разбиваха стъклата, за да отмъкнат радио или стереоуредба. Теорията продължаваше с предположението, че Гайдаря от Хамелин вероятно често бе минавал през участък, посипан с разтрошени автомобилни стъкла, и неволно ги бе отнесъл с обувките си до сцените на различните престъпления. Болд наистина бе първокласно ченге!

Докаран до безсилие от нежеланието на ФБР да им изпрати доклад с лабораторните заключения върху вида на стъклените парчета, Ла Моя се зае с бавната и трудоемка задача да изчете всеки доклад за имуществена повреда, заведен през последните шест седмици. Вярваше, че при всеки подобен случай собствениците на превозните средства подават жалба до полицията, защото това бе единственият начин да предявят претенции пред застрахователните компании за

покриване на щетите. Пред очите му се нижеха доклади за всевъзможни имуществени щети — от неимоверно глупави и странни до напълно законни и основателни; от оплакване за повредено кожено яке на стойност хиляда долара до жалба за потрошена домашна стереоуредба, която била изхвърлена през прозореца на апартамента от ревнив любовник.

В много от случаите ставаше дума за най-обикновен вандализъм, непровокиран по какъвто и да било начин от собствениците — рисуване с цветен спрей, хвърляне на камъни, палежи. Ла Моя четеше особено внимателно всеки доклад, свързан с вандалски акт върху превозно средство. Отделяше на отделна купчинка всеки рапорт, в който се споменаваше за натрошено предно стъкло или за счупен страничен прозорец. Отделяше и онези материали, в които не се споменаваше за счупени стъкла, но той самият смяташе, че единственият начин да се стигне до касетофона на таблото, е чрез разбиване на някой от прозорците.

Купчинката на бюрото му бавно растеше. Бе работил повече от три часа, когато го осени първото прозрение. Установяването на някакъв модел на поведение — какъвто и да е той — представляваше основание за доволство и вълнение.

Човешкото поведение можеше да се разглежда като поредица от предварително заучени модели. Всеки човек ден след ден сапунисва тялото си под душа по един и същи начин. Всеки мъж изпълнява едни и същи последователни движения при ежедневното си бръснене. Работата на доброто ченге бе да установи възможно най-много подобни модели в поведението на даден заподозрян или в извършените от него престъпления. Моделите на поведение означаваха предсказуемост на заподозрения. А предсказуемостта водеше до арест.

В началото Ла Моя не забеляза никаква връзка между отделните повредени превозни средства — камион, кола и минипикап. И трите бяха със счупени стъкла — едното бе строшено на паркинга пред търговския център, другото пред магазин за видеоигри, а третото пред супермаркет. Но когато се натъкна на четвърти доклад, в който се споменаваше за стъкло на превозно средство, счупено на един от паркингите по същата северна магистрала I-5, приликата веднага се наби на очите му. Две от датите съвпадаха, но другите две бяха различни. Това пък означаваше, че паркингът край магистралата е бил

използван поне три пъти на различни дати, което пък на свой ред означаваше, че даден индивид, или цяла банда, смятаха въпросния паркинг за удобно място за кражба на стереоуредби от колите. Счупените парченца стъкло, залепнали по подметките на Гайдаря от Хамелин, можеха да са отвсякъде — от собствения му гараж, от сервиза, който посещава, от различните части на града, изредени в докладите, натрупани на купчинка на бюрото — но полицейската работа означаваше отчитане на процентите, а в случая най-висок процент се падаше на паркинга край магистралата. А това даваше възможност на Ла Моя да стесни значително периметъра на разследването. Той вдигна телефона и въпреки късния час позвъни на Бърни Лофгрийн в дома му.

Трябваха му пет минути, за да запознае Лофгрийн, шеф на отдела за криминалистични експертизи, с откритията си. Лофгрийн, който беше цивилен, не работеше в почивните дни, освен ако не беше на повикване и ако не се налагаше присъствието му на някое местопрестъпление. В този случай не ставаше дума за нито едно от двете, но откритията на Ла Моя му подействаха като прясна следа на ловджийска хрътка. Детективът отново изтъкна нарастващото знамение на необходимостта да се установи моделът и годината на производство на колата, или колите, от които са дошли въпросните стъклени парчета. Даде да се разбере, че всеки натиск, който Лофгрийн би могъл да окаже върху специалистите от криминалистичната лаборатория на ФБР, ще бъде оценен от него по достойнство.

Едновременно с това Ла Моя реши да постави въпросния паркинг под двадесет и четири часово наблюдение. Надяваше се да използва група детективи под ръководството на Боби Гейнис. Направи и политически реверанс пред Шийла Хил и, придържайки се към установената практика на действие в специалния отряд, запозна с препоръките си Патрик Мълрайт, който бе шеф на „Специални операции“ — основното звено за наблюдение и проследяване в полицейското управление на Сиатъл.

Преди около десет месеца Мълрайт бе временно отстранен от поста си заради пиене по време на работа. При едно свое среднощно появяване в отдела Ла Моя го бе изловил, че е пиян до козирката. След безуспешен опит да разговаря нормално и смислено Мълрайт бе възложил проследяването на заподозряното лице на Ла Моя,

решавайки погрешно, че именно Ла Моя е офицерът на повикване през тази нощ.

Ла Моя събуди Гейнис и й нареди да организира екип за денонощно наблюдение. Гейнис му предложи да обмисли въпроса още веднъж и му припомни, че не разполагат с достатъчно хора за подобна работа, защото и бездруго вече наблюдават над дузина необитаеми къщи, а Хил мърмори за допълнителното заплащане.

— Значи ще трябва да се обърнеш към униформените — заяви Ла Моя.

Униформените полицаи понякога се съгласяваха да работят безплатно по подобни задачи с една-едничка цел — да бъдат забелязани от началниците и предложени за повишение.

— Ако трябва, направи го сама, но паркингът трябва да се наблюдава денонощно! — заключи Ла Моя.

36.

Болд почувства чуждо присъствие зад себе си и се завъртя рязко на стола си тъкмо навреме, за да види една жена, която влизаше през вратата на кабинета му. Беше изпита и слаба. Неговата съпруга.

Пускането й от болницата бе отложено за двадесет и четири часа поради някаква грешка в болничния график. Болд не я очакваше и в първия миг не реагира никак. Само седеше и я гледаше.

— Прости ми — спокойно изрече тя. Влезе вътре и затвори вратата след себе си.

„Да ти простя?“, помисли си Болд и отново бе погълнат от задушаващото го чувство на вина. От устата му не се отрони нито звук. Той се изправи и се приближи до Лиз.

— Държах се глупаво — рече тя. — Реагирах не по християнски и аз…

Болд прегърна непознатото й тяло — някога толкова меко и примамливо, а сега ъгловато, с остри изпъкнали кокали.

— Не. Ти имаше всички основания…

— Глупости. Държах се ужасно. И сега се извинявам. Моля те да ми простиш.

Двамата заговориха едновременно, думите им на прошка се сляха и зазвучаха еднакво.

— Ще си я върнем — заяви жена му.

— Ще си я върнем — повтори като ехо съпругът й.

— Ние двамата.

— Никога не съм си мислил…

— Разкажи ми — помоли тя, внимателно разкъса прегръдката им и се отдръпна назад. — Разкажи ми всичко. Времето работи против нас, нали? Зная, че е така. И едновременно с това вярвам, че Господ няма да допусне да ни я отнемат. Господ ще се погрижи да си я върнем жива и здрава. Но не и без твоя помощ, скъпи. Ти си най-доброто ченге в тази страна.

Най-после бе доживял да чуе и това — думи, които тя никога не бе изричала, макар постоянно да бе изтъквала негодуванието, яда и безсилието си, породени от изискванията и рисковете, съпътстващи работата му. Думи, които на драго сърце би върнал обратно, би ги заменил за възможността да си върне Сара.

Лиз, която разбираше всяко негово чувство, го погледна и рече:

— Ние не сме сами в това премеждие.

Огромната празнота, изпълнила душата му, започна да намалява. Даде си сметка, че причина за това не е някакъв реално съществуващ факт, а промяната в състоянието на духа му… как иначе би могъл да си обясни тази толкова бърза и цялостна метаморфоза? Сега, когато Лиз беше заедно с него, всичко изглеждаше далеч по-различно.

— Заедно — промълви той и докосна с устни ухото й, допря пламналата си буза до лицето й.

Подобно на старо дърво, изкоренено от силния напор на вятъра, Лиз неохотно отстъпи пред сълзите, изпълнили очите й.

— Заедно — съгласи се тя. — Върни я у дома. — Сега вече плачеше открито.

В първия миг Болд си помисли, че думите й са отправени към него, но Лиз продължи да нашепва молбата си толкова тихо и неразбираемо, че на него му се стори, че я чува ясно с душата си.

— Моля те, Господи, върни я у дома.

— *Заедно* — повтори Болд. За разлика от всички останали тази бе единствената дума, която можеше да му донесе изцеление.

37.

В четири часа сутринта Болд разбуди Лиз, която спеше дълбоко. Тя се пробуди веднага и яростно размаха ръце — дали за да се избави от паяжината на някой кошмар, или пък да прегърне съпруга, който за пръв път от толкова време насам спеше до нея.

Двамата не се бяха любили преди да заспят — Лиз все още не беше достатъчно силна — но любовта им бе по-силна и по-споделена от всяка друга нощ, в която физически бяха сливали телата си. Болд дори бе успял да намери малко покой и да се остави в прегръдките на съня, който от няколко дни бягаше от него.

— Ти каза нещо снощи… — Болд я погледна напрегнато.

— Любими? Какво има — попита Лиз, наричайки го с най-свидното име, което използваше само тя.

— Ти каза, че не сме сами…

— Имах предвид, че Господ…

— Да, зная. Но става дума за нещо повече, разбираш ли? Мисля, че най-после проумях защо все още не сме получили материалите от разследването в Портланд. Както и тези от Сан Франциско. Ами ако се окаже, че не Бюрото бави разследването, а самите полицейски управления, във всяко от които има по един човек в нашето положение?

— Нямаше ли вече да си разбрал по някакъв начин за това?

— И как да разбера? Нима някой знае за нас? За Сара? — Болд запали осветлението в стаята и Лиз премигна. Той продължи: — Позволих си да повярвам в това. Защо трябва някой друг да знае. Хил греши в предположението си, че някой репортер работи съвместно с някое ченге от управлението. Защото не става дума за един доносник, а за *поредица* от къртици… цяла група ченгета във всеки един град, които се намират в абсолютно същото положение, в което се оказахме двамата с теб.

— И какво *ако* е така? — попита тя. Беше объркана и дори малко уплашена от обхваналото го вълнение.

— Това означава, че съществуват доказателства, които са били укрити. Съществуват жертви, за които не знаем нищо и някои от които може би притежават информация, която така и не са споделили със силите на реда.

— Също като теб и информацията за онази компания за производство на бебешки дрешки — заключи Лиз.

— Точно така. Не познавам никого от Сан Франциско, но в Портланд има един сержант на име Том Баулър — познавам го доста добре, който оглавяваше разследването там, както и комисията за разследване на особено тежки престъпления — техния вариант на нашия специален отряд. Баулър има две деца.

— Часът е четири сутринта, любими.

— Заминавам за Портланд.

Той провеси крака от леглото.

— Сега?

— Ще стигна там на разсъмване. — Погледна я. — Имаш ли нещо против? Днес е неделя. И това е единственият ден, в който бих могъл да отида дотам, без някой да забележи това и да започне да задава въпроси.

— Имаш нужда от сън. От почивка. Трябва да поговорим.

— Заминавам.

— Любими, не ти ли е хрумвало, че не си в състояние да се справиш с всичко това съвсем *сам*? Ако имаш намерение да се придържаш към исканията, поставени от похитителя, разбирам… Но ние няма да им се подчиним, нали?

— Няма.

— Значи имаш нужда от помощ.

— Не. Не можем да допуснем това. — Той се изправи и я посъветва да се опита да поспи. — Ще се върна някъде след обяд. Клетъчният ми телефон е включен, ако имаш нужда от мен.

— Имам нужда от теб — увери го тя.

Лиз заспа отново още преди той да е облякъл връхните си дрехи.

В седем и тридесет сутринта река Колумбия бе обагрена от ярките лъчи на изгрева, а тъмните й буйни води отразяваха розовите отблясъци на небето, осеяно с пухкави, бели като памук облаци.

Крайбрежни птици и чайки прелитаха ниско над водите й, а един шлеп бавно се носеше по реката и оставяше бяла пенлива диря по повърхността й. Шумът от уличното движение заглушаваше всички други шумове и ако човек останеше достатъчно дълго на брега на реката, загледан във водите й, можеше да си помисли, че този шум идва от дълбините й.

Болд изяде порция бъркани яйца и изпи четири чаши чай в една закусвалня. Сервитьорката бе твърде старичка за дръзката си прическа и прекалено словоохотлива за ранния час.

В девет часа сутринта Кони Баулър го информира, че съпругът й е излязъл по работа. В десет Болд позвъни отново и този път долови паниката, която се прокрадна в гласа й, докато се опитваше да извини отсъствието на съпруга си. Болд бе срещал Кони само веднъж. Представи й се отново, поинтересува се за децата, обясни, че просто минава през града и би искал да се види с Том. Тя му отговори, че децата са добре, но в гласа й се прокрадна облекчение. Болд продължи да я разпитва за Том. Тя предпазливо му даде името и адреса на някакъв бар. „Дъ Шенти Лантърн“.

Кръчмата се намираше на шест преки от полицейското управление на Портланд. Разположена бе в сутерена под някакъв китайски ресторант, наречен „Уонг Хонг“. Вътре беше тъмно и на Болд му трябваха няколко минути, за да привикне с полумрака след яркия слънчев ден отвън. В бара се носеше силното ухание на кифлички с яйчен крем, но обзавеждането бе в типично ирландски стил. Това не беше бар за разтуха, а свърталище на пияници; Болд бе свирил на пиано в заведения и от двата вида. Не беше и бар, в който ченгетата се събират на чашка. Полицаите бяха хора от особена порода. След осемчасовите смени, които прекарваха заедно, те обикновено оставаха още два часа заедно, за да се напият, преди да се приберат у дома. Разказваха си спомени от войната. Хвалеха се. Преувеличаваха разни случки. Разговаряха за спорт и коли, а при подходяща компания — и за жени. Дафни сигурно можеше да предложи най-различни обяснения на феномена *полицейски бар* и някои от тях сигурно биха заинтригували научните среди, но единствената смислена причина за съществуването на тези заведения бе фактът, че полицейската работа по своята същност е колективно усилие на екип от хора. След изнурителната

работа хората от екипа се опитваха да се насладят на няколко мига от по-приятната и лесна част от живота.

„Дъ Шенти Лантърн“ не беше подобно убежище. В неделя сутринта в него бяха намерили подслон десетина отявлени пияници, дошли тук с едничката цел да продължат да пият или просто да започнат отначало. Том Баулър седеше сам на една маса. Пред него имаше пакет цигари, погледът му беше нефокусиран и отвлечен. Не обръщаше никакво внимание на спортната програма, която вървеше по телевизора „Сони“, поставен високо на стената. Чашата му с уиски бе полупразна. И ако се съдеше по начина, по който Баулър се взираше в нищото, това очевидно не бе първото му питие за деня.

Баулър изобщо не изглеждаше като мъж още ненавършил четиридесет години. Болд можеше и да не го забележи, ако не бе влязъл тук специално заради него. Облечен беше с омачкана бяла риза, наплескана с нещо червено — или кетчуп, или кръв. Когато забеляза Болд, той отрицателно поклати глава, опитвайки се да избегне разговора.

Болд придърпа един стол към масата, седна и го погледна изпитателно.

Барманката се намеси, опитвайки се да избави своя постоянен клиент. Косата й очевидно бе боядисана, гърдите й — изкуствено уголемени, а яркосините сенки над очите й се забелязваха дори и в тъмната, прилична на пещера кръчма.

Болд поръча портокалов сок за себе си и кафе за Баулър.

— Кой те изпрати тук? — попита Баулър и смени кафето с уиски.

— Така и не получихме материалите от вашето разследване, Том — рече му Болд, решил да говори направо. — Ти ръководеше разследването — припомни му той.

— Искаш да кажеш, че бях Кралица за един ден. Флеминг се появи, моят началник си сложи наколенките, погледна го право в очите и рече: „Както заповядате, господин Федерален агент“. Бяхме сформирали сериозен екип за разследване на особено тежки престъпления, но в крайна сметка се оказахме само момчета за всичко за костюмарите на Флеминг. Той е чудовище… този Флеминг. Диктатор. Има очи и на тила си, чува и вижда всичко. Знае какво мислиш още преди самият ти да си го осъзнал. Непрекъснато е нащрек. Постоянно имах усещането, че във всеки един момент той

ни… използва. Манипулира ни, работи ни… а нашият шеф така и не го разбра. Ние събирахме доказателствата, но те ги обработваха и анализираха. И трябва да призная, че Флеминг се справи брилянтно — с вещината на преден защитник, който се опитва да убеди някоя от клакьорките доброволно да си свали гащичките. Ние се излагаме на упреците на обществото и поемаме цялата вина; Флеминг контролира цялото разследване. Чудесно знае къде да натисне, кои връзки да използва. Оставя нашия шеф да се фука по коктейлите и да се хвали, че разговаря по телефона и си пие пиенето с нашия щатски сенатор. Всичко е политика, Болд. Разпределение на вината: кой да опере пешкира, ако разследването се провали. И кого да интервюират по първите страници на вестниците, ако онзи тип влезе в седми участък и се предаде доброволно. Нека да ти кажа нещо — съобщенията по радиото провалиха разследването. Обществото е като дете, знаеш ли? Сервирай му прекалено много прибързана информация и то става опасно. — Той изпи уискито на един дъх. — Да вървят по дяволите!

— Как са децата? — попита Болд.

Том Баулър стисна зъби, очите му изведнъж сякаш се уголемиха и той ги прикова върху лицето на Болд. После се провикна към барманката, но гласът му прозвуча твърде високо:

— Джиндър! — Тя донесе двете питиета. — Какво искаш да знаеш за *моите* деца?

— Нека ти изложа една хипотетична ситуация, Том, и може би ще успееш да ми помогнеш да си изясня някои проблеми — рече Болд.

— Защо разпитваш за децата ми? — отново попита мъжът с настоятелността, характерна за пияниците.

Болд най-сетне бе успял да привлече вниманието му. Изведнъж му се стори, че в помещението стана по-топло.

— Какво по…

— Сара скоро ще стане на две годинки. Можеш ли да повярваш? — Болд отпи от сока си. После бутна чашата настрани. Напрегнато се вгледа в Баулър, без да изрече нито дума повече. Изражението на мъжа срещу него бавно се вкамени. Вече знаеше защо Болд бе пристигнал в Портланд. — Така че нека да допуснем, хипотетично, разбира се, че някое ченге работи по случай, голям случай… като поредица от похищения на деца… нещо такова — продължи Болд.

Баулър се размърда неловко на стола си.

Болд продължи:

— Нека допуснем още, че извършителят не е глупак. Чудесно съзнава, че трябва или да е невероятен късметлия, или да разполага с човек, който да работи в негова полза. Знае още, че федералните ще се намесят в разследването. Десетки хиляди деца изчезват всяка година. Много малко такива разследвания завършват успешно. Още по-малко са тези, които влизат в съда. Но този тип държи да се знае, че похищенията са негово дело. И оставя визитна картичка след себе си.

— Детска свирка.

— Точно така. — Болд се поколеба. Като се изключи Лиз, не бе казвал на никой друг за случилото се. Не можеше да си наложи да заговори за това. Вместо това продължи: — Извършителят е наясно, че местните ченгета са тези, които ще разследват сцената на престъплението и ще търсят улики и доказателства, съзнава, че най-вероятно местните лаборатории ще анализират намерените улики. Което означава, че основната информация се намира в ръцете на местните полицейски управления. Федералното бюро може и да контролира случая, но местните ченгета разполагат с доказателствата и поради тази причина успехът или провалът на разследването зависят изключително от тях.

По лицето на Баулър потече тънка струйка пот и попи в яката на ризата му. Изведнъж прежълтя. Сякаш бе болен от жълтеница. Или малария.

— Има и още нещо. Извършителят се бои много повече от федералните агенти, отколкото от местните ченгета. — Болд замълча за миг. — Та попитах ли те вече как са децата ти?

Баулър завъртя течността в чашата си, която проблесна като светъл диск в сумрака.

— Напразно си бил път дотук — рече той.

— Аз само разсъждавам хипотетично — напомни му Болд.

— Как е Лиз?

— Рак — направо отговори Болд. Споменаването на болестта вече не го наранява както преди. Ако очакваше Баулър да проговори пред него, той също трябваше да се опита да бъде максимално откровен. — Отвориха я. Натъпкаха я с лекарства, после започнаха да я облъчват. А тя намери утеха в религията.

— Кони също потърси упование в Бога. А аз? — Той вдигна чашата с уиски.

— И помага ли? — попита Болд. Може би страхът, който не му даваше покой, му помогна да се отпусне. А може би погледът в очите на Баулър потвърди подозренията му. Гласът му потрепери, когато каза: — Умолявам те, Том…

— „Соникс“ направо ще ни смажат тази година. Всичко свърши в момента, в който нашите изгубиха „Клив дъ Глайд“. Още тогава трябваше да се признаят за победени.

— Нека да кажем, че този тип — извършителят — притежава нещо, което е мое — сърдито възкликна Болд. — А аз не зная дали мога да му вярвам, че ще ми го върне цяло и невредимо. — Вгледа се в човека пред себе си с надеждата, че може да надникне в очите му, но напразно. — Нека да кажем, че това само допълнително засили интереса ми към материалите от разследването в Портланд.

— Една вечер занесох папката с материалите — основните материали по разследването — у дома. Отбих се тук, за да изпия едно питие. И някой разбил колата ми. *Моята* кола! Откраднаха куфарчето с документите. Папката изчезна. Ние, естествено, разполагаме с други копия, но е нужно време, докато сглобим всичко отново.

— Имам нужда от тези материали, Том. Трябват ми всички следи, до които успея да се добера.

— Не, тук грешиш. Знаеш ли кое е най-доброто за теб? Да играеш по правилата. После ще се радваш, че си го направил. — Изчака Болд да осмисли чутото, а след това го погледна в очите. Издържа напрегнатия му поглед и заяви: — Пени е *добре*. Споменах ли го? Благодаря ти, че попита.

Том Баулър се изправи и с мъка бутна стола си назад. Краката му изскърцаха по застлания с плочки под и Болд настръхна от неприятния звук. Баулър едва се крепеше на краката си. А отвътре отдавна бе мъртъв. Очевидно бе играл по правилата и сега дъщеря му си бе вкъщи. Но дъщерята на Болд я нямаше. Нямаше го детето на семейство Шотц. И на семейство Уайнстейн. Баулър трябваше да живее с мисълта за тези деца. Или поне да се опита. Мъжът мина край Болд и рече нещо на Джинджър за сметката. Излезе от кръчмата, без да се обърне назад.

38.

Дафни бързо се преоблече за трети път, огледа се критично в голямото огледало, монтирано на вратата на банята, и реши, че изглежда прекалено нагласена — Ани Хол, пременена за неделна разходка. Не бе отделяла такова голямо внимание на облеклото си от вечерята с Оуен Адлър, състояла се преди месец. Оуен Адлър бе бившият й, а твърде вероятно и бъдещ годеник.

Тя съблече дрехите, свали и сутиена си и го хвърли на купчинката при другите захвърлени като неподходящи дрехи. Тялото й бе останало без тен през зимните месеци, но коремът й бе плосък и стегнат, а краката — тънки и стройни. Добре оформените й гърди бяха разположени високо на гръдния й кош, а зърната им леко сочеха встрани. Това бе причината, поради която мъжете намираха бюста й за привлекателен, макар че тя самата не можеше да си обясни защо. Полагаше огромни усилия, за да поддържа формата си, тичаше след младостта си като куче след движеща се кола — всеки ден пробягваше по четири мили и вдигаше тежести. Нейната привлекателност не бе подарък от Бога, а бе извоювана с ежедневен къртовски труд и суров режим. Тя притича съвсем гола през наколната си къща, надявайки се, че никой не се мотае по пристана в момента, защото една от щорите на предния прозорец не бе спусната. Набързо се изкачи по тясната стълба към спалнята, в която държеше бельото и чорапите си отделно от останалите си дрехи… и тя самата не бе напълно сигурна защо. Останалата част от дрехите й бяха разпределени в два гардероба и един скрин, които се намираха на долния етаж, точно до банята.

Дафни си сложи тесен сутиен за джогинг и се почувства далеч по-добре. Сега бюстът й бе скрит. Най-добре ще е да облече нещо широко и торбесто.

В крайна сметка се спря на чифт сини джинси, които й бяха малко широки отзад, и розов памучен пуловер, който не разкриваше нищо от онова, което бе скрито под него.

Среса тъмната си коса назад, поклати неодобрително глава, опита да я превърже с панделка, но най-накрая просто я прибра назад и я върза с обикновена еластична лента. Резултатът й хареса: изглеждаше съвсем обикновена и уверена в себе си, но едновременно с това във вида й имаше нещо момчешко и консервативно.

Качи се на хондата и подкара с бясна скорост, като си избра маршрут, който предлагаше много възможности за завои на червено.

Лиз Болд никога преди не я бе канила в дома си.

Тръгна към входната врата на къщата като внимателно променяше походката си. Дафни притежаваше вродена атлетичност и грациозност, които придаваха сексапил на походката й, но в момента отчаяно се опитваше да прикрие примамливото полюляване на бедрата си и пристъпваше сковано и непохватно.

Колкото повече се приближаваше до къщата, толкова по-бурни чувства избуяваха в душата й. Имаше няколко години от живота й, през които бе готова на всичко, за да може да заеме мястото на тази жена — потребността й да бъде близо до Лу Болд се бе изродила в мания, подтикнала я да докаже себе си не само като професионалист, но и като жена. И когато мигът, за който бе копняла, най-сетне настъпи — страстно и невъздържано физическо обладаване под една маса в трапезарията — той само засили копнежа й по Лу Болд и я тласна отвъд границите на здравия разум.

През последвалите месеци Дафни не мислеше за нищо друго — искаше единствено да го притежава, да владее мислите и душата му, да го омае така, че да го принуди да напусне съпругата си заради нея. Дафни обичаше децата му и него самия. Искаше го за себе си. А Лиз… Лиз да върви по дяволите!

А ето че сега Лиз наистина отиваше по дяволите, а Дафни трябваше да живее с чувството за вина, породено от предишните й надежди и амбиции. Беше развалила годежа, защото не бе способна да се примири с мъж, който не бе толкова съвършен като Болд. Напоследък обаче се чувстваше готова да поднови връзката си с Оуен Адлър — вече не изпитваше онази бурна страст към Болд, но, колкото и да бе странно, любовта й към него продължаваше да е непроменена. Психологът в нея никога нямаше да разбере как бе настъпила тази

промяна в душата ѝ, но тя вече не изпитваше потребност да притежава Болд, нито пък го желаеше. Да го познава и работи с него бе истинско удоволствие, но сърцето ѝ вече не трепваше, когато го видеше да влиза в стаята ѝ. Най-големият ѝ страх бе, че тази нейна готовност да го освободи от тираничната си страст може би бе съвпаднала със съобщението за болестта на Лиз… тя се изпълваше с ужас при мисълта, че, изправена пред възможността най-после да получи онова, към което така отчаяно се бе стремяла, изведнъж бе проумяла, че всъщност не го желае.

Дафни не можеше да прецени дали страховете ѝ са основателни, или не, но самата възможност за това я изпълваше с непреодолим ужас. Ако Лиз умре, ако Болд се върне при нея, тя щеше ли да го *отблъсне*? Улови се, че стои пред входната врата, неспособна да вдигне ръка и да почука. Искаше ѝ се да се обърне и да избяга от тази къща.

В този момент вратата пред нея се отвори.

— Изглеждаш страхотно — посрещна я Дафни. Беше нервна, а самообладанието, превърнало се в нейна запазена марка, я бе напуснало напълно.

— Изглеждам ужасно. — Лиз се усмихна и подръпна перуката, която носеше. — Под това нещо съм напълно плешива. — Отново се усмихна.

Нещастната жена бе само кожа и кости. И козметика. По цялото ѝ тяло нямаше и едно косъмче.

— Но само един много човечен и щедър човек може да каже, че изглеждам добре. Благодаря ти. — Лиз покани Дафни във всекидневната и ѝ предложи чаша чай. Чайникът вече димеше на масичката.

— Всъщност поласкана съм от поканата. Това е първият ти ден у дома, нали? Не мислех…

— Лекарите вероятно не биха одобрили, но нито един от тях не е вярващ, а аз рано сутринта отидох на църква… тъй че защо пък да не наруша всички правила? — Тя остави своята чаша с чай на масата. — Ще ти кажа нещо за рака: той променя хората. Променя ги изцяло. — Тя замълча за миг и Дафни си даде сметка, че жената се опитва да намери най-подходящите думи и, подобно на лекоатлет преди състезание, се концентрира върху онова, което ѝ предстои. — Ти и аз

проявяваме интерес към един и същи мъж. През последните няколко години допуснах тази мисъл да ме плаши и притеснява. Ти си доста красива, изключително интелигентна — ако може да се вярва на преценката на Лу — и очевидно си успяла да завладееш част от сърцето на Лу. Той изпитва дълбока привързаност…

— Лиз…

Тя вдигна ръка и я прекъсна.

— Това е самата истина. И какво от това? Защо да не те харесва? Ти си дяволски умна и красива жена.

Нима възнамеряваше да й каже, че може да има съпруга й след смъртта й? Или пък злобно щеше да й напомни, че ще трябва да се потруди за отглеждането и възпитанието на децата? Дафни започна да се пита защо изобщо бе дошла. Трябваше по-рано да предвиди, че ще се окаже хваната в капан. Лиз Болд очевидно възнамеряваше да я накаже заради мимолетната й любовна връзка с Лу. На Дафни й се прииска час по-скоро да се махне оттук.

— Това, което се опитвам да кажа, е, че той ти има доверие. Вярва в теб. — Очите й се напълниха със сълзи. — А в настоящия момент това е от изключително значение.

— Но той също така вярва и в твоето възстановяване — увери я Дафни. — Всички вярваме в това.

— О, не… това ли си помисли? Че става дума за_ мен_? Че ти се обадих, защото… О, не… Съжалявам! Толкова съжалявам! Сълзлив опит на една умираща жена да… — Тя се разсмя и се огледа наоколо. Сякаш за пръв път наистина виждаше стаята, в която седяха. — Аз няма да умра. Изцелена съм. — После спокойно добави: — Утре Майлс се прибира у дома.

— Радвам се.

— Ти си го закарала у Кати. Лу ми каза. Закарала си го без дори да попиташ защо. Разбираш ли сега какъв човек си? Знаеш ли какво означава за нас твоето безрезервно доверие?

Дафни не можеше повече да понася това напрежение. Без да му мисли много, попита направо:

— Защо всъщност ме покани тук?

— Става дума за Лу — отвърна Лиз и очите й се напълниха със сълзи. Но тя нямаше намерение да им се даде. Тази жена, която изглеждаше толкова крехка и слаба, притежаваше неподозирани сили.

Тя се присегна и хвана топлата ръка на Дафни. Нейните две ръце бяха студени като лед. — Имам ти пълно доверие… вярвам ти така, както на никой друг през живота си. Това отчасти се дължи на високото мнение, което Лу има за теб… ние двете почти не се познаваме, нали? Освен това смятам, че професията ти изисква голяма степен на конфиденциалност, а аз вярвам… убедена съм, че когато това качество стане част от природата на даден човек, то неизменно присъства в цялостното му общуване с околните.

Общуване? Конфиденциалност? Нима щеше да повдигне въпроса за връзката й с Лу? Нима Лу й бе казал? Дафни сведе поглед към преплетените им ръце. В душата й се надигна чувство на вина и на страх, което започна да нараства в гърдите й, да й причинява болка… Не можеше да диша! Проклетият сутиен беше твърде тесен!

Какво щеше да каже на тази жена, ако тя решеше да я попита направо? Щеше ли да я излъже?

Лиз Болд стисна здраво ръцете й и рече:

— Случи се нещо ужасно. И ние отчаяно се нуждаем от помощта ти.

39.

Скъпоценната информация започна да пристига и да се разкрива пред очите им като безценното злато на фараоните. В понеделник сутринта, тридесети март, от лабораторията изпратиха на Ла Моя шестдесет и седем цветни компютърни разпечатки — всичките до една бяха снимки, направени с дигиталната камера на Андерсън. Андерсън очевидно бе прехвърлил снимките на резервна дискета, която бе намерена скрита в един от шкафовете на библиотеката му. И като допълнителна награда за ченгетата върху всяка една снимка бяха отбелязани точната дата и часът на заснемането. Ла Моя прехвърли цяла серия снимки на някакъв бизнесмен, който излиза от колата си, спряна на паркинга пред невзрачен мотел, влиза в една от стаите, а четиридесет минути по-късно излиза оттам, последван малко след това от съсипано на вид създание, цялото същество на което излъчва чувство за малоценност и провал. Двама от многото обекти на Андерсън бяха показани полуголи, преплели тела с малолетни представители на същия пол. Някои от клиентите на Андерсън вероятно биха останали озадачени от методите му на работа, но за Ла Моя човекът не бе притежавал кой знае какво въображение или пък изобретателност. В някои случаи Андерсън очевидно бе наемал съседната мотелска стая и бе подкупвал камериерката да остави отключена свързващата врата. Една от снимките очевидно бе заснета иззад полуотворените врати на някакъв гардероб, което означаваше, че частният копой сигурно бе платил на проститутката, за да му позволи да се скрие в гардероба й. Имаше моменти в началото на кариерата му, когато някои от тези снимки вероятно щяха да му се сторят достатъчно провокативни, за да го възбудят, но това време отдавна бе отминало. В този момент всичките сетива на Ла Моя бяха притъпени от измъчващия го страх за съдбата на изчезналите деца и от мъчителното чувство на вина, породено от неспособността му да ги спаси.

Толкова много представители на човешкия род избираха да водят грозно, низко и перверзно съществуване, че детективите отдавна

приемаха подобни доказателства за нещо обичайно и нормално. С течение на времето те като че ли забравяха, че тези хора представляваха само част от обществото. Но пък техният брой така застрашително нарастваше, че ченгетата неволно започваха да вярват, че именно тази покварена част от човешкия род определя нормата в съвременното общество.

Имаше снимки на магазини, училищни автобуси, градски паркове, голи танцьорки, банкова касиерка. Имаше седем снимки на някаква жена, която пазарува в различни магазини. Три снимки на младо момиче — нечия дъщеря? детегледачка? — която люби приятеля си в семейната вана. Лицето й бе почти скрито под водата, безупречно гладката кожа на голия й гръб се показваше над повърхността на разпенената вода като разиграл се кит.

Едва когато стигна към края на купчинката, Ла Моя най-сетне попадна на серията, която очакваше: пет снимки от компютърен файл, който Андерсън бе нарекъл „Уайнстн“.

Първата от тези снимки, която веднага привлече вниманието му, показваше познатата му вече дървена къща, в която се бе помещавала нарколабораторията на Джефри Макний. При по-внимателно вглеждане ставаше ясно, че една от колите, паркирани пред сградата, е бял минипикап, задните прозорци на който или бяха боядисани с бяла боя, или пък бяха облепени с хартия. На вратата на шофьора се виждаше някакъв нечетлив надпис. Ла Моя предположи, че е някаква реклама на службата за борба с домашните вредители. Убедителните доказателства понякога бяха по-добри и от най-добрия секс.

На втората от петте снимки бе запечатана фигурата на някакъв човек, който обикаляше около къщата, понесъл машина за пръскане и маркуч. Наведената му глава бе скрита под бейзболна шапка, носеше големи предпазни очила. Облечен беше с работни дрехи и изглеждаше около метър и осемдесет на височина. Лицето му изобщо не се виждаше. Ла Моя неохотно го поздрави наум за удачно избраната маскировка. Нищо чудно, че така и не бяха получили що-годе достоверно описание от хората, сблъскали се лично с престъпника: всички си спомняха единствено работните му дрехи и шапката в същия цвят.

Ла Моя постави и третата снимка пред себе си — приличаше на покерджия, който внимателно разглежда картите си. На нея се

виждаше някакъв пристан, сниман в мрачен и мъглив ден. Контрастът беше лош, образите — неясни. Ла Моя не беше сигурен дали изобщо ще успеят да идентифицират пристана — снимката беше много лоша. Същото се отнасяше и за двете фигури в средата на снимката. *Двама души*, отбеляза Ла Моя. Бяха снимани от толкова далеч, че изглеждаха като кибритени клечки. Андерсън очевидно не бе посмял да се приближи повече. Мъжът бе облечен с шарена тениска и сини джинси. Бейзболната шапка бе нахлупена ниско на главата му. Жената носеше дънки, слънчеви очила и шапка. Невъзможно бе да бъдат идентифицирани.

Първоначалният ентусиазъм на Ла Моя започна да се поохлажда. Андерсън очевидно знаеше как да проследява хората, но не беше никакъв фотограф. Ла Моя тихичко го наруга, възмутен от факта, че на снимката нямаше никакъв отличителен знак или белег, който да улесни евентуалната идентификация. Това повече от всичко останало потвърждаваше факта, че Андерсън е бил само един второразреден копой. Нищо повече.

Ла Моя посвети доста време на тази снимка. Разгледа я под увеличително стъкло, а след това и под лупа. Само че не стигна доникъде — образите бяха твърде неясни и нефокусирани.

Двете последни снимки бяха свързани помежду си и отчасти изясняваха мистерията около убийството на Андерсън. Снимките очевидно бяха направени на алея за джогинг. Виждаше се и някакъв мъж, около метър и осемдесет, облечен със спортен екип. На главата му отново имаше шапка, очите му бяха скрити зад слънчеви очила, а снимката отново бе направена от твърде голямо разстояние.

Последната, и може би най-изобличаваща снимка, бе почти идентична с предишната — очевидно бе направена веднага след нея — само че този път главата на бягащия мъж бе обърната към камерата. Андерсън обаче сигурно се бе паникьосал, защото тази снимка бе още по-размазана и неясна. Истината за смъртта на Андерсън се разплиташе пред очите на Ла Моя — все едно че Андерсън бе все още жив, за да му я разкаже.

— Е? — попита Ла Моя, който бе застанал зад Болд и надничаше през рамото му.

— Какво *е* — изстреля в отговор Болд.

Той чудесно разбираше значимостта на снимките на Андерсън: ако към тях се подходеше с нужната сериозност, ако се идентифицираше съответният пристан, съществуваше напълно реалната възможност служителите от полицейското управление в Сиатъл да се доберат до извършителя на похищенията. Болд беше длъжен да предотврати това, но едновременно с това държеше да получи всяка възможна информация, която снимките биха могли да му предоставят.

Изпита непреодолимо изкушение да сподели тайната си с Ла Моя, за да може да включи и него в собственото си разследване, но не се осмели да го стори. Условията, поставени от похитителя, го преследваха насън и наяве.

Болд се славеше като организиран и подреден човек, но безпорядъкът, който цареше върху бюрото и в кабинета му, отричаше напълно репутацията му на чистник и Болд не можеше да не се пита дали Ла Моя е забелязал промяната у него. Цялата стая бе пропита с миризмата на *страха му*.

Две дузини, а може би и повече, бели и сини листчета със записани върху им телефонни съобщения се търкаляха върху бюрото му. Това бяха все обаждания, на които Болд не бе отговорил, обаждания, към които не проявяваше никакъв интерес. Съвсем съзнателно пренебрегваше служебните си задължения; работата в отдела бе почти замряла.

Сред безпорядъка на бюрото се виждаха и други листчета с надраскани на ръка бележки, които, ако бъдеха подложени на пълен и задълбочен анализ, щяха да разкрият един объркан ум, един мъж, съпруг, баща, полицай… изпаднал в дълбок и непреодолим вътрешен конфликт. Край телефона имаше отворено шишенце с аспирин. Капачката му не се виждаше никъде. Порцеланова чаша, пълна с някаква мухлясала течност, която навремето сигурно е била чай. Няколко купчинки папки, покрити с дебел пласт прах. Ако някой от подчинените на Болд си позволеше да занемари до такава степен работното си място, той лично щеше да го накаже за немарливостта.

— Ами снимките са достатъчно убедителни — отвърна Ла Моя. — Гайдаря от Хамелин явно е светил маслото на Андерсън — последната снимка категорично доказва това. Снимката е направена на

петнадесети март в четири часа и двадесет и две минути след обяд, което се потвърждава и от ъгъла на светлината. Два дни по-късно намираме Андерсън удавен в собствената му вана.

Болд, опитвайки се да се представи като адвокат на дявола, възрази:

— Самите снимки не са доказателство за извършено престъпление. На тях се вижда някакъв непознат субект, сниман на непознато за нас място. Снимките са свалени от компютърна дискета, която, според собствените ти думи, изобщо не е била споменавана на оперативките в четири часа, нито пък е била предоставяна на членовете на специалния отряд. Има ли документи, които надлежно да отразяват факта, че дискетата е била намерена в жилището на Андерсън?

— Всичко съм оправил. Хил е в течение.

— Добре. Да предположим, че като доказателствен материал снимките ще бъдат приети в съда. Но те не доказват никакво престъпление.

— Файлът носи името на Уайнстейн.

— *Част* от името на Уайнстейн — поправи го по-опитното ченге.

— При компютрите това е едно и също.

— Може да си прав, а може и да не си. — Не можеше да позволи на Ла Моя да предостави тези снимки на останалите членове на специалния отряд. Ако искаше да си осигури някакъв шанс да намери Сара, той трябваше лично да направи първия пробив, свързан с тях. Опита се да отгатне мотива, подтикнал Ла Моя да донесе снимките *първо* на него. Това не беше стремежът на добрия ученик да се изфука пред бившия си учител — Ла Моя искаше нещо повече от признание и похвала. Но *какво*? И дали Болд би могъл да го използва за собствените си цели?

— И? — отново опита Ла Моя, принуждавайки Болд бързо да вземе някакво решение.

Основният му проблем беше, че в момента не бе в състояние да разсъждава логично. Нито пък бързо. Чувстваше се упоен и замаян, изобщо не приличаше на себе си. Виеше му се свят от умора, ушите му като че ли бяха пълни с вода. Аспиринът бе притъпил малко болката, но не бе успял да я излекува. Орисан бе да живее постоянно с нея.

„Защо?“ — отново се попита той. Изрази на глас единствената мисъл, която проблесна в уморения му ум.

— Нямаш особено желание да ги покажеш на Флеминг.

Ла Моя възприе думите му като обвинение.

— Тяхната лаборатория взе компютъра на Андерсън и като че ли нямат никакво намерение да го върнат. Ако те се бяха натъкнали на това съкровище, кога, мислиш, че щяхме да чуем за него? Ще ти кажа кога: едва след като идентифицират пристана и направят съответните запитвания — едва тогава и само тогава… Можеш да си сигурен в това.

— Така е — кимна Болд и се зае да разтрива схванатия си врат. Само че не му достигаха сили за това. И тук се криеше другият му проблем — бе изгубил предишната си сила и издръжливост. Сега вървеше два пъти по-бавно отпреди. Ръцете му бяха тежки и непохватни, сякаш принадлежаха на друг човек. — Имаш право. Сигурен съм в това. — Погледна го. — А ако ти споменеш, макар и една думичка по въпроса…

— Веднага ще се заемат с това. Царе са, когато става дума за улики от подобно естество. Ще докарат тук още няколко костюмари, които ще започнат проверки на пристаните, а ние ще прочетем за ареста на Гайдаря на първа страница на вестниците.

— Вероятно имаш право — съгласи се Болд, макар да не вярваше и на една думичка от казаното. И той самият не изпитваше особено добри чувства към Бюрото — много често бе оставал разочарован от методите им, но Флеминг му се струваше по-различен от повечето федерални агенти, които познаваше. Флеминг искаше да сложи край на всичко това, не по-малко от всички останали желаеше да арестува Гайдаря от Хамелин.

Болд не беше сигурен по какъв начин Флеминг бе успял да се задържи толкова дълго време начело на това разследване; Бюрото си имаше своите начини за отстраняване на неефективните си служители. Ако се бяха придържали към установената процедура, Флеминг трябваше да бъде свален от случая още в Сан Франциско, след като бе претърпял провал в предишните два града. Той или имаше влиятелни приятели по върховете, или пък репутацията му на най-добрия федерален агент, специализирал се в случаи на отвличания, почиваше на реални достижения и резултати.

— Дяволски си прав, че имам право — възкликна Ла Моя, който се палеше все повече и повече.

Болд реши да се възползва от това.

— Освен ако не ги изпреварим. Това е *нашият* град, Джон. И нашите пристани.

— Точно така! Аз ли не го зная? Дяволски си прав. Това е *нашият* град, по дяволите! Но снимките са ужасни! Погледни ги само. На тях няма нищо, освен няколко мачти. Нищо характерно, което да ни насочи. Имам чувството, че целта на Андерсън е била да прецака всичко. Имаш ли представа колко пристана има в този град? Езерото Юнион. Езерото Вашингтон. Крайбрежието. Остров Мърсър. Къркленд. Медина. Исусе! Вешън. Островите, за бога! Край нямат.

— А ти искаш аз да свърша тази работа вместо теб — заключи Болд, който добре познаваше, и в момента се възползваше от прекомерната заангажираност на Ла Моя. Съвсем съзнателно се възползваше от дългогодишното им приятелство! Прииска му се да пропълзи в някоя дупка и да умре.

Думите му като че ли поотрезвиха Ла Моя. Той погледна бившия си сержант в очите и кимна мрачно.

— Искаш да кажеш, че те *използвам*? — попита той, схванал погрешно думите на Болд. — Да, май имаш право. Ако аз се заема със случая, веднага ще се разчуе за съществуването на снимките на Андерсън, което означава, че ще вляза в конфликт с Флеминг, което пък означава, че ще изпадна в немилост пред Хил и в крайна сметка аз ще се окажа преебаният. Когото и да помоля за съдействие, той веднага ще се досети, че задачата е свързана с работата на специалния отряд. Но разузнаването? Никой не знае с какво точно се занимавате по цял ден там горе. Всички се страхуват, че може би се ровите точно в *техните* кирливи ризи. А и като имам предвид с колко хора разполагам…

— А пък аз бих могъл да прибегна до услугите на информаторите си.

Ла Моя като че ли се стъписа малко.

— Точно това си мислех. Да. Един цветен ксерокс ще свърши работа. Раздаваш им по една снимка и ги изпращаш да търсят пристана.

— Моите информатори не са много запознати с яхтклубовете. Те не са от това тесто, Джон. — Не можеше да приеме предложението на Ла Моя, без да събуди подозренията му. Никое ченге не си просеше доброволно допълнителна работа — всичките им усилия обикновено бяха насочени към стремежа да запазят собствения си периметър и служебното си положение. Болд трябваше да отхвърли предложението. — Би могъл да се възползваш от услугите на униформените полицаи.

— Ще изтече информация.

— Възможно е. — Болд знаеше дяволски добре, че ще стане точно така.

— Аз ти отпуснах четиридесет и осем часа, преди да разглася информацията за „Съвършен образ“ — припомни му Ла Моя и изигра точно коза, който Болд очакваше.

— Но аз сам си направих проучването. Това е малко по-различно — възрази Болд. Трябваше да впрегне всичката си воля, за да не се съгласи прекалено бързо.

— Седемдесет и два часа — примоли се Ла Моя. — Поработи със снимките три дни. След това ще ги покажа на останалите от специалния отряд.

— Четиридесет и осем часа. — На Болд му се искаше да работи с уликите седмица или две, а ето че настояваше за по-къс срок и от онзи, предложен му от Ла Моя.

— Ще ти е нужен цял ден само за да пуснеш снимките в обращение. Нали? Значи от момента, в който изкараш хората си на улицата, още четиридесет и осем часа. Толкова, колкото ти дадох и аз. — И тогава последва една думичка, която Ла Моя почти никога не използваше. — *Моля те*, сержант.

— Ти си се променил — отбеляза Болд, отгатвайки правилно, че Ла Моя ще приеме думите му като двусмислен комплимент.

— Ние не работим по случаи, а сключваме сделки — заяви Ла Моя, цитирайки дословно мъжа, седнал срещу него. — Един мъдър стар войник ми каза това преди доста време.

— Махай се оттук — рече Болд. Пръстите, с които стискаше снимките, лепнеха от пот.

Също като Ла Моя преди него и Болд разгледа снимките първо с увеличително стъкло, а после с бижутерска лупа. Прекара почти цял час, взирайки се в образите, и точно когато бе готов да се откаже, забеляза нещо, което бе пропуснал до този момент. Отново си припомни приказката за *гората и дърветата*.

Даде си сметка, че напоследък детективите внимателно оглеждаха сцената на престъплението и търсеха улики и доказателства, които после предаваха в лабораторията за изследване и анализ. Твърде често обаче тази практика се превръщаше в зависимост от лабораторията — в убеждение, че техниците знаят всички отговори. В резултат на което страдаше старомодната и изпитана през годините рутинна полицейска работа.

В продължение на цял час Болд се бе опитвал да открие върху снимките четлив регистрационен номер на кола, характерна част от пейзажа, някаква забележителност, която да го упъти. Търсил бе модели. И характерни отличителни белези.

Онова, което откри, можеше лесно да бъде пропуснато. Не беше знак, цифра или име. Беше нещо далеч по-простичко. И се намираше точно в средата на снимката.

40.

Домът на доктор Роналд Диксън представляваше внушителна триетажна къща във викториански стил, построена в западната част на Източна шестнадесета улица, близо до парк Волънтиър. Всекидневната бе украсена с мрамор и претъпкана с антики и скъпи килими. Имаше и голям роял „Стейнуей“, а двете канапета в средата на стаята, поставени едно срещу друго около ниска масичка за кафе от орехово дърво, бяха разположени перпендикулярно на камината. Горната й част бе облицована със светъл емайл, а вграденият в него стъклен часовник с голямо махало изпълваше помещението с постоянното си тиктакане.

Болд, който често посещаваше този дом, познаваше тази стая с най-големи подробности. Двамата с Дикси, който лично му отвори вратата, непрекъснато слушаха заедно и си разменяха любими джазови изпълнения. Дикси му благодари, че е дошъл толкова бързо.

— Ти говореше така, сякаш въпросът не търпи отлагане — отвърна Болд, припомняйки си настоятелната покана на Дикси. Тяхното приятелство продължаваше вече десетилетия. Дикси рядко, ако не и никога досега, не го бе молил за услуга.

Домакинът покани Болд във всекидневната. Лейтенантът зави по коридора и изведнъж се закова на мястото си — обърна се назад към един от най-близките си и доверени приятели, а после отново насочи поглед към стаята и към хората, които го очакваха вътре. Това беше капанът! Първият импулс на Болд бе да побегне обратно. Да избяга и никога повече да не се доверява на когото и да било.

Дафни Матюс стоеше права и се възхищаваше на една от античните настолни лампи с абажур от фина слюда.

Ла Моя също беше прав. Притиснал гръб към камината, той не сваляше кървясалите си очи от своя учител и наставник. Шефът на криминалистичната лаборатория седеше на дивана с бира в ръка. Боби Гейнис се бе разположила в края на пейката пред пианото. Яхнала пейката, тя се бе облегнала на двете си ръце, подпрени пред нея.

Всички присъстващи се познаваха прекалено добре — сякаш бяха членове на едно семейство.

Болд не хареса нито израженията им, нито тишината, възцарила се в стаята. Беше разкрит! Но *от кого*? Ла Моя? Дафни?

Изведнъж вдясно от него се появи още един човек, който до този момент явно бе стоял на слънчевата тераса. Лиз го погледна и каза:

— Това е интервенция от наша страна.

В този момент пред очите на Болд премина познатият му видеофилм — но не на собствения му живот, а филмът, запечатил образа на малката Сара: умоляващите очички, изплашеното гласче, което го зовеше: „Тати!“. Не тези хора молеше тя за помощ, а *него*, нейния *баща*. Болд не желаеше тази интервенция… каквото и да означаваше това, по дяволите! Той не беше алкохолик — беше ченге, което отчаяно искаше да си върне дъщерята.

Лиз заговори отново.

— Не можеш сам да се справиш с това, любими. Без значение колко отчаяно го желаеш, а Господ ми е свидетел, че те обичам неизразимо много заради това… — Тя вече плачеше. — Не можеш. Ние не можем. Двамата с теб взехме решение да я спасим. Това тук са най-близките ни приятели. Те могат да ни помогнат.

— Лиз! — възропта той.

— Ако сме предпазливи… — намеси се Дафни, но той я прекъсна веднага.

— Никой не те е молил за помощ! — разкрещя се Болд. Цялото му тяло пламна от ужас. Лиз бе убила детето им… — … нито пък теб, нито теб… — Той огледа останалите присъстващи.

— Твоята съпруга ме помоли — възрази Дафни, но гласът й беше на приятел, а не на психолог.

— Ти също можеше да ни кажеш — прозвуча сърдитият глас на Ла Моя. — Какво си мислеше, че щях да направя? Да те издам?

Дафни се обади отново.

— В случая не става дума за теб, а за Сара…

— Не ми чети лекции по въпроса. — Обърна се към жена си и горчиво заяви: — Двамата се разбрахме как ще действаме. *Никой не биваше да знае за случилото се.*

— И никой не знае — изтъкна Дикси със звучния си баритон. — Единствено *ние* знаем, Лу. Само хората, присъстващи в тази стая. Един

човек не прави конспирация. Ти *се нуждаеш* от нас.

Ла Моя се включи отново:

— Ти искаш да я намериш и ние ще ти помогнем. Искаш да прецакаш специалния отряд? Добре! Но ние ще го направим като по ноти, братко! — Той се усмихна с патентованата си усмивка. Както винаги беше абсолютно уверен в себе си. Чак самонадеян.

Лофгрийн се включи в разговора.

— Ако е необходимо, можем да позабавим или скрием за известно време някои улики.

Боби Гейнис стана от пейката пред пианото.

— Сержант, трябва да се връщам на работа. Наблюдаваме денонощно паркинга по магистралата. Но ти трябва да разбереш едно — ние сме с теб в това изпитание. Всички обичаме малката Сара. Всички обичаме теб. Така че престани да се държиш като неблагодарник и измисли начин да се възползваш от нас. Джон, ти ще ме информираш за развоя на събитията, нали?

— До най-малката подробност.

Гейнис се приближи до Болд, надигна се на пръсти и го целуна по бузата. Никога преди не бе правила това и Болд почувства огромна буца да засяда в гърлото му.

— Сега вече си имаш *своя* малък таен специален отряд, сержант. Възползвай се от него. — Тя си тръгна и след миг чуха как масивната входна врата се затръшва зад гърба й.

Ла Моя погледна часовника си.

— Разполагаме с около два часа, през които да те информираме за последните открития и да изработим план за действие без отсъствието ни от управлението да събуди нечии подозрения.

— Стоплил съм вода за чай. Има и сандвичи — информира ги Дикси.

— Седни, сержант! — Ла Моя потупа канапето до себе си.

Болд седна, но не до детектива, а до жена си. Няколко минути по-късно започна и същинското обсъждане.

41.

Кабинетите в разузнавателния отдел бяха тихи и мястото бе подходящо за работа. Болд бе започнал да цени високо тишината на етажа. Телефоните звъняха тихо, отговаряха им приглушени гласове, които не отекваха по целия коридор. Тайни. Двупосочна улица за размяна на постоянно променяща се информация. Компютрите тихо бръмчаха. А навън слънцето изгря за пръв път от няколко дни насам и обагри със сребристите си отблясъци прозорците на съседните сгради.

Фактът, че вече бе споделил ужасната си тайна с други хора, подсилваше огромното изтощение на Болд, но едновременно с това изпълваше душата му с неописуемо облекчение. Сега, когато бе свалил от плещите си товара, породен от необходимостта да държи в тайна похищението на Сара, той изведнъж установи, че вече му е по-лесно да се съсредоточи и да насочи енергията си в правилната посока.

Зае се да прегледа отново фактурите на „Съвършен образ“, включително и поръчките, заявени по електронната поща, които бе получил от Стоунбек по-рано същата сутрин.

Опита се да се свърже с различните кабелни оператори, които обслужваха Северозападен Вашингтон, с надеждата, че ще успее да открие кой от тях бе излъчил предупреждението за очаквана промяна на времето в дванайсет часа и две минути след обяд на двадесет и пети март — момента, в който бе направен записът, съдържащ условията по отвличането на Сара. Беше по средата на един от тези разговори, когато в стаята му влезе униформена полицайка.

— Имате посещение, лейтенант. Жена.

— Никакви посетители — отвърна той, решил, че вероятно става дума за някой от информаторите му. — Насочи я към някой друг.

— Не е от града. И настоява, че въпросът е спешен. Не е информатор, лейтенант. Облечена е много изискано. Какво да й кажа? — попита ченгето.

— Не е от града?

— Не каза откъде е.

— Вероятно е адвокат. Но трябваше поне да я попиташ за името й. Нямам време за губене.

Униформената жена стоеше изпъната като струна до вратата.

— Тя не пожела да ми каже името си. Но заяви, че вчера е разговаряла с вас.

— *Вчера?* — Не можеше да си спомни какво бе правил преди двадесет и четири часа. Погледна към списъка с телефонните обаждания, който стоеше до телефона. Неделя. Нищо. Всичко това му се струваше безсмислено. Вероятно някой се опитваше да се срещне с него без предварителна уговорка. Защото той бе прекарал по-голямата част от предишния ден на път за и от Портланд.

Надигна се от стола. Полицайката се отдръпна от пътя му. Болд надникна през вратата.

Беше на около тридесет и пет години, елегантно облечена, с много късо подстригана коса и очила с метални рамки, които допълваха интелигентното й излъчване. Лицето й му се стори познато, но Болд не можеше да го свърже с никакво име. Погледна я изпитателно, опитвайки се да си спомни името й.

Тя почувства затруднението му и го погледна право в очите.

— Кони — извика той. — Кони *Баулър*.

Наистина бе разговарял с нея предишния ден. Беше му помогнала да открие пияния й съпруг. Болд имаше чувството, че оттогава насам е минала цяла седмица.

Болд я покани да седне и затвори плътно вратата на кабинета си.

Тя се настани на стола като стискаше здраво дамската си чанта. Сара имаше едно любимо одеялце, което притискаше към себе си по същия начин. Под чантата се подаваше голям, издут пощенски плик. Болд установи, че не може да откъсне поглед от него. Кони Баулър заговори припряно.

— Ако Том ме попита нещо, ще му кажа, че съм дошла тук на пазар. Но той едва ли ще попита, така че всичко е наред. — Тя продължи да бърбори, без да си поеме дъх. — Лъжата ми едва ли е много убедителна, защото и в Портланд имаме също толкова добри магазини, но пък тук имаме някои много добри приятели. — Тя като че ли разсъждаваше на глас. — Ти и Елизабет сте измежду тях, но не бих се осмелила да му кажа, че съм дошла при вас, защото той сигурно ще се усъмни.

— От колко време Том пие по толкова много? — попита Болд, преминавайки директно към въпроса.

— Как е Елизабет? — попита Кони, избягвайки отговора. — Много се разстроих, когато научих…

— Струва ми се, че в момента е по-добре. — Болд не желаеше тази жена да го обсипва със съчувствие. С времето бе започнал да мрази съжалението на околните. — Исках да работя заедно с Том по случая с отвличанията…

— Гайдаря от Хамелин.

— Да — отвърна той.

Тя се заигра с дръжката на чантата си, като внимателно отбягваше погледа му. После извади жълтия плик и Болд се приближи, за да го вземе. Не го отвори, макар да изгаряше от нетърпение да го стори. Остави го върху бюрото си.

— По тази причина съм тук. Заради това дойдох. Том… — Тя рязко замълча и погледна към вратата на кабинета, сякаш за да се увери, че е затворена, а разговорът им е абсолютно поверителен. — Ние с теб не се познаваме много добре, нали?

Болд познаваше Баулър благодарение на постоянния обмен на информация между отделите. Освен това Баулър бе председателствал една от конференциите на органите на реда от Северозападните щати, на която Болд бе изнесъл доклад.

— Всъщност познаваме се достатъчно. — Болд се опита да й вдъхне увереност.

— Том ръководеше разследването на Гайдаря от Хамелин. Знаеше ли това?

— Да. Поради тази причина го потърсих вчера. — Погледна я и додаде: — И за да го попитам за Пени.

Тя се изчерви — неволна реакция, която беше достатъчно показателна. Болд почувства прилив на вълнение. Кони Баулър отново хвърли един бърз поглед към вратата, привлечена вероятно от униформеното ченге, което вървеше по коридора.

Веднага щом полицаят се отдалечи достатъчно, тя прошепна:

— Пени ни бе отнета по средата на втората седмица от началото на разследването.

За Болд това означаваше, че Гайдаря от Хамелин редовно бе изнудвал местните полицейски офицери и по всяка вероятност

доказателствата, пристигащи от различните градове, бяха подправени, което пък на свой ред означаваше, че Флеминг и хората от ФБР през цялото време бяха работили с недостатъчна и на моменти изкривена информация. Шийла Хил бе заподозряла нещо подобно. А сега Кони Баулър потвърждаваше догадките й.

— Том отказва да говори за това, но аз зная, че той е укрил някои от доказателствата. Заяви, че някой откраднал папката с материалите от разследването и по този начин отказа да ги предаде на ФБР. Но това не е правилно. И аз не мога да позволя да се случи отново. Искам да кажа… то *вече* се е случило, нали? *Сара.* Той ми каза. А и другите отвлечени дечица от Сиатъл. Толкова съжалявам. Зная, че ако Том… но ти трябва да разбереш… получихме си я обратно жива и здрава. Пени… Можехме да мислим единствено за нея. — Очите на жената се напълниха със сълзи, устните й се разтрепериха, лицето й се сгърчи като спаднал балон. Раменете й хлътнаха навътре и тя сякаш изведнъж се смали наполовина. Сълзите покапаха по блузата й. — А Том? Убеден е, че ако някога се разбере, че съзнателно е компрометирал разследването — поради каквито и да било причини — ще му отнемат значката и привилегиите и ще го изритат на улицата. А в момента нещата са такива, че просто не сме готови да започнем всичко отначало. Нали разбираш? Децата и всичко останало…

Докато я чакаше да продължи, Болд изведнъж си даде сметка, че вече е нарушил условията, поставени от похитителя, и душата му се изпълни с вледеняващ страх. Помисли си, че бе сгрешил, приемайки намесата на останалите. Но в същия този момент осъзна, че Баулър просто не можеше да продължи да живее с мисълта за стореното от него.

Болд не сваляше поглед от мокрото от сълзи лице на Кони Баулър, но с периферното си зрение забеляза някакво движение пред вратата на кабинета му. Вдигна ръка, за да попречи на Дафни да влезе в стаята. Кони погледна нататък, но Дафни вече им бе обърнала гръб и се отдалечаваше по коридора.

Кони отново заговори тихичко.

— Пени е добре. По нея нямаше и драскотина. Никакви признаци за… нали разбираш… *нищо.* Не й беше сторил нищо лошо.

— *Той?*

Въпросът му я озадачи.

— Похитителят. Никоя жена не би могла да причини нещо такова на беззащитно дете.

Опитвайки се да изиграе картите си по възможно най-добрия начин, Болд дори не се и опита да възрази.

— Том осъществи ли някакъв контакт с него?

Тя отрицателно поклати глава.

— Не. Щеше да ми каже. — Отново се разплака. — Повече от три седмици не знаехме нищо за детето си.

Сара бе отвлечена преди *шест дни*; Болд просто не можеше да си представи какво означава да я няма три *седмици*.

— Намерихме я в градския център „Клакамъс“. Това е търговски център. В джобчето й имаше картичка, на която бяха написани името, адресът и телефонният й номер. Зарязал я беше там като загубена колетна пратка. — От очите й потекоха още сълзи и тя промърмори успокоително: — Нищо й нямаше. Беше добре. Само малко поуплашена. Нищо повече.

— Онази картичка… На ръка ли беше написана, или на машина?

— На компютър според Том. — Тя се усмихна насила. — Странно, че и двамата намирате тази подробност за важна, нали? Спомням си, че той спомена за този компютър. А на мен ми се стори толкова странно, че това има някакво значение за него.

Гласът на Болд предрезгавя.

— Трябва да поговоря с Том за този случай.

— Казах му, че трябва да разговаря с теб, че не може да позволи тази лудост да продължи, но той заяви, че Пени е най-важната за нас, че той се бил продал на дявола, за да я спаси, и сега нямал никакво намерение да провали всичко.

Болд не беше сигурен, че притежава куража да стори онова, което бе направила Кони Баулър — да си върне Сара у дома, а след това отново да подложи живота й на риск.

— Онова, което преживяхме… ами, ти знаеш, нали? — Следващите й думи прозвучаха като изявление. — Ти най-добре от всички останали можеш да ни разбереш. Ето защо се опитах да убедя Том. Ако изобщо бихме могли да се доверим на някого… — Тя отново се просълзи и този път заговори на Болд *бащата*… родителя. Гласът й беше силен и искрен. — Никой не би трябвало да преживява онова, през което преминахме ние. Това трябва да спре. — Приковала поглед

върху лицето му, тя сякаш мълчаливо го умоляваше да я разбере. После се изправи, избърса сълзите си и посочи дебелия плик.

— Най-отгоре съм написала един адрес. Изпрати ми го обратно като свършиш. Той все още се рови из материалите от време на време.

Болд й предложи да го изчака да преснеме материалите. Идеята й допадна. Болд я остави в кабинета си и се зае да копира документите — действие, което му напомни как само преди няколко дни бе преснимал дневника на специалния отряд, който бе отмъкнал от бюрото на Ла Моя.

Ако той не предприемеше никакви действия, ако позволеше на Гайдаря от Хамелин да продължи с похищенията, Сара по всяка вероятност щеше да им бъде върната жива и здрава. Тази възможност го измъчваше, но страхът му мигновено бе изместен от образа на Баулър, прегърнал пълната чаша с уиски. Пени беше спасена, но баща й бе загубен навеки. И семейството бе разбито.

42.

Квартирата на вашингтонския клон на ФБР, разположена в новата федерална палата на Сиатъл, ухаеше на ароматизиран дезинфектант, който Дафни Матюс обикновено свързваше с лекарски чакални. Миризмата я отвращаваше, защото й напомняше за един разпространен тип ароматизатори за коли под формата на малко зелено борче, които се окачваха на огледалото за обратно виждане или някъде в багажника — миризма, която се бе запечатала в паметта й вовеки веков. И която я подтикваше да се обърне и да побегне навън. От нея се очакваше да подмами един от агентите на ФБР и да изкопчи от него информацията, която Бюрото все още не бе предоставило на полицейското управление на Сиатъл.

Сериозна задача. Интервенцията в делата на Болд бе протекла успешно. Болд — а заедно с него и Сара — вече разполагаха с пълната подкрепа на цял екип от компетентни и изключително лоялни индивиди, твърдо решени да направят всичко, за да спасят момиченцето.

Като офицер за разузнаване на Флеминг Кей Калиджа имаше неограничен достъп до източниците на Бюрото, което я превръщаше в техен безценен съюзник. Дафни пристигаше без предварителна уговорка, като по този начин лишаваше Калиджа от възможността да се подготви по някакъв начин за посещението й. Оставиха я да чака десет минути в малката чакалня. Зад бюрото на дежурната администраторка висяха снимки на президента, на директора на ФБР и на действащия в момента федерален агент за изпълнение на специални задачи във вашингтонския клон на ФБР.

Калиджа застана на обезопасената врата, поздрави Дафни и се извини за закъснението. Дафни я последва.

— Тук не разполагат с много кабинети за агенти, пристигнали от централата. В момента сме трима в една стая.

Покани Дафни в един малък и задушен кабинет и затвори вратата след себе си.

— Те, разбира се, не ни обичат… местните агенти. Не искат хора от Вашингтон да им се мъкнат тук и да им казват как да си вършат работата. На пръв поглед работата си тече както обикновено, но неодобрението им се усеща във въздуха. Седни, ако успееш да намериш свободно местенце. — Край стените на кабинета бяха подредени библиотечни шкафове, отрупани с папки, върху които бе изписано ФБР.

Дафни и Калиджа седнаха една срещу друга от двете страни на бюрото.

Дафни се опита да прикрие с лъжа истинските си намерения.

— На мен ми възлагат всички задачи, при които не се изисква кой знае какъв ум — задачи, които не биха се осмелили да възложат на някой от мъжете офицери в управлението.

— Можеш да си сигурна, че и тук е същото — съчувствено изрече Калиджа.

— Смятат, че не сме в състояние да използваме мозъка си — продължи Дафни с надеждата да намери обща тема за разговор.

— Само че през повечето време изобщо не мислят за мозъка ни — додаде Калиджа. После се разсмя. Шията й беше дълга и изящна. От нея би излязла добра манекенка.

Дафни погледна жената в очите и рече:

— Забелязала ли си колко бързо идеите ти биват узурпирани от някой друг? Винаги настъпва един момент, в който заслугите неотменно се приписват на останалите.

Специален агент Кей Калиджа не отмести поглед. Очевидно разбираше чудесно, че Дафни е дошла при нея за услуга. Дафни постави на бюрото пред Калиджа рисунката на татуировката, възпроизведена от Томпсън.

— Във вашите архиви и компютри се съхранява информация за всякакви рисунки и телесни татуировки, нали?

Калиджа докосна с ръка фотокопието.

— На лявата ръка. Под лакътя.

— *Неговата?* — Калиджа почти изкрещя последната дума. — На Гайдаря от Хамелин?

Дафни кимна.

— Ако излезе нещо интересно, двете заедно ще съобщим информацията на оперативката в четири часа. Ако действаме

съвместно, никой няма да може да ни отнеме случая. Всички говорят за сътрудничество, но не правят нищо за осъществяването му. — Тя замълча за момент. — Какво е твоето мнение?

— Искаш да кажеш, че предлагаш да скрием тази информация от собствените си колеги? — Калиджа очевидно се боеше от подобно решение. Флеминг не беше за подценяване. — Откъде взе тази рисунка?

— Ще запазим информацията за себе си, докато сме наясно дали тя ще ни превърне в глупачки, или в гении. — Дафни цялата се изпоти.

На лицето на Калиджа бавно се изписа доволна усмивка, озари очите й, придаде й вид на далеч по-младо и невинно привлекателно момиче.

— Може да се добера до нещо днес след обяд. Най-късно утре — заяви Калиджа. Очите й блестяха от вълнение.

Дафни се облегна назад и се отпусна. Беше постигнала точно онова, за което бе дошла.

43.

В сряда сутринта Карли Китридж се събуди преизпълнена с вълнение заради волейболния мач, който щеше да се играе по-късно същия този ден. Изскочи от леглото в момента, в който чу тихия хленч на Труди. След хленченето обикновено идваше задавеният плач, последван от силен рев — признак за глад, а Карли се стараеше, доколкото бе възможно, да избягва този последен стадий.

Къщата, в която живееха, беше мъничка, но имаше прекалено голяма баня и Карли държеше бебешката люлка в банята редом с ваната, точно под прозорците с бежови пердета, които гледаха към моста Уолингфорд. Тя разви одеялцето и го остави настрани, като не спираше да бъбри на малката Труди и да обсипва с целувки челцето на петмесечното бебе, изумена за кой ли път от меката кожа и от сладката бебешка миризма.

Точно преди нетърпението на Труди да премине в протестен писък, майка й я взе на ръце и силно я притисна към себе си. Разтвори халата си и незабавно поднесе едната си гърда към устата на дъщеря си, която лакомо я засука. Кърменето не представляваше никакво усилие за Карли, но тя всеки път си припомняше колко неестествено бе й се струвало то в първата седмица след раждането на Евлин и си даваше сметка колко далеч бяха стигнали те като семейство. А с Труди всичко вече й се струваше като втора природа — по-просто и естествено от всичко останало.

Карли бързо погледна през рамо — изпита неприятното чувство, че някой я наблюдава. Отдаде го на факта, че седи с разголена гръд — все още се срамуваше да кърми бебето пред други хора.

Труди продължи да суче лакомо, а Карли бързо слезе по стълбите в сутрешния полумрак, влезе в детската стая и смени памперса на бебето. След това влезе в кухнята и извади от хладилника шише с бебешко мляко. Осветлението в кухнята се включи автоматично, окъпа я в ярка бяла светлина и засили чувството й на уязвимост.

Карли пусна малко топла вода, за да затопли шишето, и механично премести Труди на дясната си гръд. Не искаше да отбива бебето — кърменето й носеше истинска наслада, но кърмата й се бе оказала недостатъчна и тя трябваше да дохранва бебето с шише. Планът й предвиждаше да отбие Труди напълно точно преди започването на летния шампионат. Нямаше смисъл да ходи цяло лято с уголемени и болезнени гърди.

Нагласи радиото на станция, по която излъчваха лека рокмузика, вдигна Труди и я изчака да се оригне, докато слушаше песен на Бийтълс. След това настани Труди в люлката, сложи си чифт бельо, шорти, къси чорапи и стегнат сутиен за джогинг. Беше си купила тениската, с която бягаше, от университетската книжарница. Когато слънцето се показа на хоризонта, Карли занесе Труди на горния етаж и събуди Дейвид. Подържа детето докато Дейвид се разбуди напълно, а когато се увери, че Труди вече е в сигурната прегръдка на баща си, Карли изтича навън. Обгърната от свежия утринен въздух, тя се почувства изпълнена с живот и енергия, но през цялото време не можа да се отърве от неприятното и натрапчиво чувство, че някой *наистина* я наблюдава. Денят, който им предстоеше, щеше да се изниже неусетно и важният мач щеше да започне преди да са се усетили.

Лу Болд пренебрегна обаждането на художника Томи Томпсън, защото сметна, че той просто се опитва да получи парите за работата, която бе свършил. Томпсън, който в момента работеше на свободна практика, но бе бивш служител на полицейското управление, чудесно знаеше, че трябва да минат от четири до шест седмици, преди да получи чека си. Болд бе убеден, че Томпсън просто се опитва да ускори процеса, като окаже известен натиск.

С неохота обаче трябваше да обърне внимание на повторното му обаждане, защото в съобщението този път фигурираше думичката *спешно*. Ако Томпсън бе решил да се възползва по някакъв начин от приятелските им отношения, Болд щеше да му даде да се разбере, но едновременно с това съзнаваше, ме за него е въпрос на професионална етика да отговори на обаждането му.

— Ти или ставаш немарлив, или започва да те мързи, или пък и двете заедно — заяви Томпсън в момента, в който чу гласа му.

— Пуснах рапорта за изплащане на сумата в момента, в който се върнах в управлението, Томи. Ти свърши страхотна работа с оная татуировка. Ако зависеше от мен, щях да ти платя още тогава.

— Изобщо не става дума за моя чек. Имам предвид твоята неспособност да прикриеш следите си и да си подсигуриш задника.

Болд моментално схвана подтекста на казаното — бил е проследен до острова Вешън при срещата му с Томпсън — и стомахът му се сви от страх. Гайдаря от Хамелин го бе предупредил, че от него се очаква да отклони разследването, а не да работи за събиране на нови улики и доказателства. Усети слабост в гърдите си, главата му сякаш изведнъж се изпразни, започна да му се гади. Ако Гайдаря от Хамелин бе научил за Томпсън, това означаваше, че Болд доброволно бе пожертвал собствената си дъщеря.

— Някой се е свързал с теб? — Болд почти крещеше в слушалката, обхванат от силна ярост към самия себе си, загдето бе допуснал това да се случи. През онзи ден на ферибота нито веднъж не се бе сетил да провери дали не го следят.

— По-скоро приличаше на разпит — отвърна Томпсън. — Бях посетен от един син костюмар на име Хейл. Дънкин Хейл. Познаваш ли го?

— Познавам го — потвърди Болд.

— Прояви интерес към някои птици.

— Като орли например?

— Бързо схващаш.

— Показа ли му рисунката? — отчаяно попита Болд.

Отговорът на Томпсън преливаше от сарказъм.

— Не. Казах му да си гледа работата. Постъпвам по този начин с всеки федерален агент, който реши да почука на вратата ми.

— Ако исках това да се разчуе — напомни му Болд, — щях да накарам някой от щатните служители да изготви рисунката.

— Нали? Та нали аз съм обучил всичките хлапета, които в момента работят при вас. И двамата чудесно знаем защо реши да предприемеш онова пътуване с ферибота. — После додаде: — Слушай, той ме предупреди да не споменавам пред никого за посещението му. Заплаши ме, че данъчните много обичали да проверяват художници на свободна практика, които работят извън

домовете си. Голям сладур! Което означава, че с мен е свършено, ако повдигнеш въпроса пред него. Разбра ли?

— Разбрах.

— Разузнаване — замислено произнесе Томпсън. — Какво точно означава това все пак?

Болд се зачуди как Хейл бе узнал за разказа на Хенри Шотц. Нима Дорис Шотц, която толкова неохотно се съгласи да въвлече сина си в разследването, доброволно е съобщила на хората от ФБР, че съзнателно е укрила от тях важна информация? Едва ли! Нима Хейл бе пуснал опашка след Болд? Да не би да подслушваше разговорите му по същия начин, но който Болд подслушваше неговите? А може би Болд току-що бе открил човека, когото търсеше.

44.

Идеята да провежда тайно разследване в рамките на официалното допадна на Ла Моя така, както би му допаднала всяка потайна любовна връзка.

В единадесет и тридесет часа в сряда той бе извикан по пейджъра си във „Фор сийзънс олимпик“, който се славеше със спорната репутация на най-добрия хотел в града. Привлече погледите на посетителите, докато прекосяваше фоайето най-вече заради наперената си походка и самонадеяната предизвикателност на всеки свой жест. Влезе в асансьора и се качи до петия етаж заедно с някаква жена от китайски произход, натоварена с пазарски чанти от „Нордсторм“. В дванадесет часа и няколко минути той почука силно на вратата на стая петстотин и дванадесет.

С рутината на добре отиграно упражнение вратата се отвори веднага и Ла Моя пристъпи в стаята. Шийла Хил бе дръпнала тънкото перде и обедната светлина пронизваше предизвикания полумрак и багреше в червени отблясъци голата й кожа. Шийла бе облечена само с черен сутиен, който мамещо повдигаше гърдите й, и черни, високо изрязани гащички, които разкриваха загорелите й хълбоци.

Тя пристъпи към него с обичайния ненаситен поглед в трескавите й очи и Ла Моя внезапно се запита какво всъщност прави тук. Тя му позволяваше да изпитва някакво чувство за контрол върху ситуацията, като с наслада се подчиняваше на различните му фантазии, но присъствието й в тази стая се обясняваше с някаква нейна форма на пристрастеност към тялото му, докато той копнееше за трайна и стабилна връзка… Твърде дълго бе излизал с двадесетгодишни момичета.

Той се извърна от нея и огледа стаята. За миг остана загледан в сиво-зелените води на залива и в корабите, които плаваха из него. Ла Моя искаше *общуване* — нещо повече от секс и Кама Сутра. Обърна се към нея.

— Болд е успял да измъкне от Бюрото част от финансовите документи, свързани с предишните случаи. Не ти трябва да знаеш как.

— Не искам да *разговарям* — възрази тя, приближи се до него, но не го докосна. — Хайде да видим дали ще мога да те накарам да замълчиш.

Тя смъкна едната презрамка на сутиена си и леко засмука пръста си.

— Трябва да поговорим — упорито заяви той. — Не искам такива отношения.

— Ами това? — попита тя и свали и другата презрамка. — Последния път ти подейства от раз. — Шийла пъхна ръка между краката си.

— Не можем ли просто да *поговорим* за разнообразие?

— Да те вземат дяволите! — възкликна тя, отказала се от представлението, макар че гърдите и бузите й пламтяха от нетърпеливо очакване. Грубо го изблъска, приближи се до цигарите си и без следа от женствеността, която бе демонстрирала само преди миг, запали една. До този момент Ла Моя изобщо не си бе давал сметка каква голяма част от поведението й си е чиста преструвка. — Говори тогава.

— Не по този начин — възрази Ла Моя. — Искам да *разговаряме*.

— За?

— За нещо различно от работата и секса — рече той.

— И кои са темите, които предлагаш?

— Защо просто не вечеряме заедно днес? Бутилка вино, малко спагети…

— Мразя спагети. Подувам се от тях. И що за бръмбар ти е влязъл в главата?

— Не би трябвало да се срещаме тук по обяд — оплака се той, съжалил вече за предишните си думи. Измъчваше го чувство на вина и тревога за живота на Сара. — Онези дечица се нуждаят от нас по двадесет и четири часа в денонощието.

— Ти да не си пушил нещо?

Тя дръпна от цигарата си, макар че сякаш изобщо не усещаше вкуса й. Огледа го преценяващо като шивач, без да обръща каквото и да било внимание на собствената си голота. Пресегна се към масата и му подхвърли връзка ключове.

— Приготви ми джин с тоник — рече тя и посочи минибара.

— Обяд е, *капитане*.

— Да? Добре. Направи го двоен. Приготви едно питие и за себе си.

— Не искам.

— *Приготви едно питие и за себе си.* Не обичам да пия сама, каубой.

Ла Моя се подчини, но през цялото време имаше чувството, че наблюдава сам себе си някъде отстрани. Приготви питиетата — един човек, когото не познаваше. Как бе възможно тази жена да притежава такава власт над него? Той дори излезе в коридора за лед. Питиетата бяха прекалено силни. Тютюневият дим го дразнеше.

Тя отпи и започна да обикаля около него.

— По-важният въпрос за мен е защо изобщо ти е дотрябвало да разговаряме. А? — Потопи пръст в питието си, поднесе го към устните му и той го пое с уста. — Оближи го — нареди Шийла и той се подчини. — Ти да не би да си падаш по мен? — Тя се тръшна на леглото и питието се разля по ръката й. Тя сладострастно го облиза и изнесе цяло представление с неестествено дългия си език.

— Искам нещо повече от чукане по обяд — бързо рече той.

— Не, не и от мен. — Шийла се облегна назад и изля малко от питието върху тялото си. Сребристата течност се стече надолу между финитe косъмчета по корема й и изчезна под черната тъкан на бельото й. — Готов ли си, или не? — отново попита тя, разтвори крака за миг и веднага след това ги прибра. Изсмя се като момиче.

Ла Моя съзнаваше, че и това е част от представлението — в тези хотелски стаи тя се изживяваше като съвършено различна личност.

Ла Моя надигна питието си и го изпи наведнъж. Тя обожаваше дългата му шия и ъгловатата му, изпъкнала адамова ябълка. И той отметна глава назад, за да й достави удоволствие, макар изобщо да не разбираше кому бе нужно това.

Бедрата на Шийла потрепнаха.

Тя изля още малко от питието върху корема си и то отново се стече под бельото й.

— Ела да го вземеш! — Тя махна с цигарата към него.

Ла Моя я измъкна от пръстите й и я загаси. Изведнъж кипна от ярост. С бързината на змия изтръгна чашата от ръката й, сграбчи я за

китката и я дръпна толкова бързо и силно към горния край на леглото, че гащите й сами се изхлузиха от тялото й и се омотаха около коленете й.

— Уха! — изпищя тя и вероятно си даде сметка, че той бе приготвил тройно питие за нея и единично за себе си.

— Отдели няколко минути, за да помислиш за нас — нареди й той и закопча лявата й китка с белезници към таблата на леглото.

На лицето й се изписа пресилена тревога.

— О, направо ме уплаши!

Чашата се претърколи няколко пъти по пода и спря.

Ла Моя бързо отвори гардероба и се върна с два дълги колана от халатите за баня. Само миг по-късно бельото й се търкаляше по пода, а глезените й бяха завързани към леглото.

— Това е нещо ново! — развълнувано възкликна тя. — Преди използвали ли сме белезници?

— Ти се отнесе много грубо с мен, Шийла. Опита се да ме унижиш.

— По-високият чин си има своите преимущества — изстреля в отговор тя в очакване той да се съблече. — Като станеш капитан, аз ще приготвям питиетата. Но въпреки това ще продължиш да идваш всеки път, когато те повикам. И знаеш ли защо? Защото двадесетгодишните момиченца може и да ласкаят самолюбието ти, но не могат да задоволят страстта ти.

Ла Моя смъкна покривката от леглото, а после измъкна одеялото и чаршафа изпод нея. Хил, напълно гола, със завързани крака и прикована с белезници към таблата на леглото, не знаеше какво да мисли за държанието му. Усмихна се насила, но очевидно бе започнала да се страхува от действията му. Той пъхна ръка под нея и тя веднага изви тяло, готова да отвърне на ласките му. Ла Моя обаче хвана единия ъгъл на долния чаршаф и го свали от леглото. Чаршафът повлече и горната част на матрака със себе си. Сега вече на леглото не остана нищо, с което Хил би могла да покрие голото си тяло.

— Какво, по дяволите… — заекна тя.

Той й показа ключа от белезниците и го остави на видно място до телевизора.

Тя трескаво се огледа наоколо и изведнъж проумя какво става.

— Няма начин — възкликна тя, убедена, че това е някаква шега от негова страна.

— Можеш да се обадиш по телефона — успокои я Ла Моя.

— Не можеш да направиш това! — изкрещя тя. — Та аз съм съвсем гола!

Той кимна.

— И знаеш ли какво? Ако още веднъж ме наречеш…

— Ако направиш това, си *мъртъв*! — Шийла започна да се извива върху леглото, но напразно. Не можеше да достигне глезените си със свободната си ръка.

Ла Моя тръгна към вратата.

— И знаеш ли какво още? Ти никога не си го правила по този начин. Онези петдесетгодишни старчоци просто не могат да те задоволят. — Ла Моя затвори вратата след себе си.

Гневните й викове го последваха в коридора. Той се зачуди колко ли време щеше да мине, преди тя да се реши да позвъни на румсървис.

45.

Карли Китридж подхвърли волейболната топка във въздуха и докато я очакваше да падне върху разтворената й длан, изведнъж изпита силна тревога за Труди, която бе останала вкъщи с гледачката. Съзнаваше, че страховете й са породени от разговора за някакъв похитител на деца, наречен от полицията Гайдаря от Хамелин. В дискусията преди началото на мача бе станало дума за предупрежденията, отправени от полицията към родителите, с които ги молеха да не поверяват децата си на грижите на други хора, докато похитителят не бъде заловен.

Карли хвана топката и сервисът не се получи. Съпругът й я погледна и извика:

— Хайде отново! Сервирай сега една хубавичка топка!

Вместо това Карли подхвърли топката към Джени — най-слабата състезателка от техния отбор, но единствената жена на пейката с резервните играчи. Изискванията на шампионата включваха и равен брой на състезателите от двата пола.

Съпругът й нервно подвикна след нея.

— Какво става, по дяволите!

Карли не смяташе, че е длъжна да му дава някакви обяснения. Това бе една от изключителните привилегии на всяка майка. Потърси ключовете на колата в джоба на Дейвид. Когато ги намери, изпита огромно чувство на свобода и облекчение.

— Помоли Дани да те докара — рече му тя.

Изражението, изписало се на лицето на съпруга й, й подсказа, че той се чувства предаден.

— Дани? — невярващо изграчи той.

Джени застана зад линията за сервис, неспособна да осъзнае, че изобщо не разбира тази игра. Един от играчите от противниковия отбор се оплака, че смяната продължава твърде дълго, и настоя да започват.

— Поне сервирай, преди да тръгнеш — примоли се Дейвид.

Джени подхвърли топката във въздуха, сервира и я отпрати в задната част на противниковото игрище. Един от състезателите я отигра и подаде на играч от предната линия. Блокадата на Дейвид се оказа безуспешна.

Карли бързо напусна залата.

Изуменият и потресен Дейвид Китридж извика след съпругата си, но предупреждението му остана нечуто:

— Не забравяй, че почти няма бензин в резервоара.

Карли Китридж напълно бе забравила за това. Горивото й свърши на единадесет преки от дома й, на ъгъла на Четиридесет и втора улица и „Стоунуей“. Заслепена от страха за детето си, тя не успя дори да паркира колата извън платното. Остави я с пуснати светлини по средата на улицата, блокирайки по този начин движението.

Изхвърча от колата и се затича по улицата. Беше загряла от волейбола и се понесе като чистокръвна кобила, пусната на състезание. Движението в Сиатъл както винаги бе претоварено и тя остави повечето коли зад себе си. Пресичаше на кръстовищата без дори да се огледа, без изобщо да забави крачка, а обхваналата я паника й даваше сили да продължи. Колкото по-бързо тичаше, толкова по-силно ставаше убеждението й, че в дома й се е случило нещо ужасно и непоправимо.

Ироничното в случая бе, че именно изоставеният пикап, зарязан по средата на уличното платно, привлече вниманието на полицията, а не похищението на Труди Китридж. Дежурният патрулиращ полицай, решил, че вероятно става дума за кражба на моторно превозно средство, поиска да се извърши проверка в дома на семейство Китридж — името и адреса офицерът получи чрез безжичния компютърен терминал, който имаше достъп до цялата компютризирана налична информация на полицията.

Карли Китридж зави зад ъгъла на Тридесет и пета улица и „Стоунуей“. Душата й се разкъсваше от неподправен ужас и тя тичаше така, както не бе тичала никога през живота си.

Приближи до вратата на кухнята и извика името на Джена — четиринадесетгодишната дъщеря на съседите, на която Карли вярваше безрезервно. Джена беше на четиринадесет, но се държеше като тридесетгодишна. Обичаше Труди като член на собственото си

семейство, а майка ѝ — една от най-добрите приятелки на Карли — живееше само през четири къщи надолу по улицата.

— Джена, аз съм — силно извика тя и отвори вратата на кухнята.

Джена лежеше на пода с разпокъсани дрехи и разголено четиринадесетгодишно телце.

Писъкът на Карли Китридж огласи целия квартал.

46.

Ла Моя бе изтръгнат от прегръдките на безпаметния сън от острото и пронизително звънене на пейджъра му. Първата му реакция беше на гняв, но после го обхвана чувство на страх и неподправен ужас. Осем часа вечерта. Беше заспал на масата в кухнята. Много малко бяха причините за повикване по това време на денонощието и никак не му се искаше да се сблъска с която и да е от тях.

Прочете телефонния номер, изписан на екрана на пейджъра, и въздъхна с облекчение. Номерът на домашния телефон на Шийла Хил, онзи, който не бе вписан в указателя. Явно бе решила да поговорят. Ла Моя мислено се поздрави за правилния подход, който бе избрал. Шийла не беше от лесните любовници.

— Аз съм — рече той, когато тя вдигна телефона.

— Името им е Китридж. — Всичката кръв се отцеди от лицето му, когато чу безизразния й глас и схвана същността на съобщението й. Хил му продиктува адреса. — Залавяй се за работа.

Тя затвори телефона и го остави сам с обхваналата го паника и пустота.

Още едно похищение.

Само след час фотокопия от снимката на Труди Китридж бяха разпратени по всички летища, железопътни гари и фериботни компании. Снимката беше разпространена и сред шофьорите на таксита, лимузини и автобуси. През следващия един час всички местни телевизионни станции щяха непрекъснато да показват същата тази снимка. Стотици хиляди хора щяха да видят личицето на изчезналото бебе, но ако Гайдаря от Хамелин и този път останеше верен на методите си на действие, едва ли някой някога щеше отново да види това дете.

Дафни го очакваше с мрачно лице и стиснати юмруци. Задачата й бе да изгради психологически портрет на Гайдаря въз основа на поведението му и напрежението от работата й започваше да си казва думата. Тя изглеждаше изтощена.

Ла Моя я погледна.

— Ти се заеми с родителите, аз ще разгледам местопрестъплението. Трябва да действаме бързо. Само след няколко минути тук ще гъмжи от хора. Трябва да ги изпреварим. Ще се съберем в кухнята, за да обсъдим ситуацията след десет минути. Вярваш ли в чудеса?

— Не — отвърна тя.

— Нито пък аз.

Ла Моя не бе пушил никога през живота си. Понякога пиеше бира, но само в компания. Беше се напивал два пъти през живота си и оттогава мразеше усещането за липса на контрол, предизвикано от алкохола. В този момент обаче той завиждаше на хората, които имаха някакъв порок — какъвто и да бе той — защото той ги разсейваше, осигуряваше им възможност за разтуха. А неговите мисли бяха заети единствено от описанието на четиринадесетгодишното момиче, което бяха намерили да лежи в безсъзнание на кухненския под. Готов беше на всичко, за да успее да го прогони от съзнанието си, макар и само за миг. Представяше си я легнала на мястото, което в момента бе осеяно с боклуци, останали след медицинския екип, и с афиди от използвания от похитителя въздушен TASER. Афидите за пореден път го подсетиха за факта, че някой се опитва да укрива важни доказателства. Сара и останалите дечица не заслужаваха това.

Дафни се присъедини към него в кухнята.

— Майката веднага се сети за дрешката от „Съвършен образ“. Става дума за една малка ризка. Подарък. Тя знае името на изпращача и всичко, което ни е нужно.

— Каза ли й да не споделя тази информация с нашите изтъкнати колеги?

— Това е укриване на доказателства, Джон.

— Да бе, какъв срам!

Пред къщата спряха два линкълна.

Ла Моя се обърна към Дафни.

— Опитай да ги забавиш. И да ми осигуриш малко време. — Изкачи две стъпала, обърна се и попита: — Къде са?

— На горния етаж. Отляво.

Ла Моя отвори вратата на спалнята, влезе в стаята и бързо затвори вратата след себе си.

— Господин и госпожа Китридж? — Двамата изглеждаха смазани. Мъжът беше по-зле от жената, която изглеждаше така, сякаш бе участвала в маратон.

Ла Моя бе информиран за волейболния мач, но изобщо не можеше да проумее по кой начин Гайдаря от Хамелин бе научил за това.

Извади значката си и се представи. Приближи се до прозореца и надникна навън. Флеминг, Хейл и Калиджа. Целият отбор. Тримата вървяха един до друг. На лицата им бе изписана мрачна решителност. Лицето на Флеминг изразяваше непоколебимост и на Ла Моя никак не му се искаше да изпита гнева му върху себе си — кариерата на този човек отиваше по дяволите, а основната заслуга за това принадлежеше на полицаите от управлението в Сиатъл.

— Току-що сте разговаряли с госпожа Матюс относно една дрешка, която вашето дете… Труди… получила като подарък. — Ла Моя повторно надникна през прозореца. Дафни нямаше да успее да ги забави още дълго. Ако хората от Бюрото успееха да се доберат до следата със „Съвършен образ“, то тя сигурно щеше да ги отведе и до евентуален заподозрян. Твърде вероятно бе да успеят да изпреварят Болд, а това означаваше, че шансовете да спасят Сара ставаха равни на нула. Заради Болд трябваше да направи опит да предотврати това в края на краищата именно Болд бе човекът, открил връзката със „Съвършен образ“.

— Една ризка — промълви майката.

Ла Моя целият се изпоти от напрежение. Той се обърна към родителите и заговори бързо. Съзнаваше, че няма да разполага с втора възможност да им обясни всичко.

— Добре. Ето как стоят нещата. Онова, което ще ви кажа след малко, не е нищо повече от едно мнение. *Моето* мнение. Но не забравяйте, че именно аз съм водещият детектив по разследването на случая в полицейския участък на Сиатъл. Нали? Само го имайте предвид. Тази информация… връзката със „Съвършен образ“… това е, което обикновено наричаме надеждна следа. Разбирате ли? За нас това

е важна информация. Много важна. Имам предвид разследването. И шансовете да ви върнем Труди. Само че има и други хора, които се занимават с разследването на същите тези отвличания. Става дума за ФБР. А отношенията ни с тях не са особено приятелски, ако разбирате какво се опитвам да ви кажа. Те работят върху това разследване почти шест месеца, а всичките родители, също като вас, продължават напразно да очакват някакви новини за изчезналите си деца. Нали? Шест месеца! Можете ли да си представите? Та тези момчета не могат да си спомнят дори имената на децата! Вие знаете ли какво означава изтичането на информация? Добре. Страхотно. Ами… — Ла Моя ги погледна в очите и спокойно излъга. — … ние смятаме, че от службите на ФБР постоянно изтича информация. Убедени сме, че улики като тази — информацията относно „Съвършен образ“ — е най-добре да си останат наше достояние. — Стъпките по стълбите се приближаваха към стаята. Флеминг и хората му. Ла Моя почувства струйка пот, която се стече по брадичката му. Избърса я. — Най-добре ще е да си останат тук при нас. В Сиатъл. Ако искате да си имате работа с типове със скъпи костюми от три части и черни обувки… ами това е ваше право. Живеем в свободна държава. Не мога да ви спра. Но аз се намирам тук, в града. Вдигате телефона и веднага се свързвате с мен. Нали? В сградата на полицията. Точно в центъра на града. А тези типове? Ами само се опитайте да ги откриете по телефона. Аз все не успявам. А какво остава за обикновените граждани като вас? — Стъпките вече се чуваха пред самата врата. — Какво остава за *Труди*? Това е въпросът, който трябва да си зададете. Те се занимават с това разследване от шест месеца. Помислете върху думите ми. Опитват се да разрешат едновременно една дузина случаи. И какво би трябвало да ни говори това? Защо стана така? Защото *някой* не играе по правилата. Ето защо.

Някой силно почука на вратата — Ла Моя знаеше, че е Флеминг, още преди вратата да се отвори.

Ла Моя повтори:

— Живеем в свободна държава. Не мога да ви нареждам какво да правите. Нито пък *те*. Никой не може да ви принуди да кажете нещо, което не желаете да споделите. — Обърна се към вратата и извика: — Да?

Флеминг отвори вратата. Обърна се към родителите и заговори с плътния си и силен баритон:

— Господин и госпожа Китридж, ужасно съжалявам за вашата загуба. — Изгледа злобно Ла Моя, който бе започнал разговора с родителите, без да го изчака, а след това отново съсредоточи вниманието си върху двамата Китридж. Представи себе си и другите двама специални агенти. — Сигурен съм, че детектив Ла Моя…

— *Сержант*… — поправи го Ла Моя. — Вие май все още не знаете чина ми?

— … сигурно ви е задал някои въпроси. Ние бихме искали да започнем всичко отначало, ако не възразявате. Колкото по-скоро съберем нужната ни информация, толкова по-големи са шансовете ни да ви върнем дъщеричката.

— Труди — подсказа му Кей Калиджа.

— Труди — повтори Флеминг.

Дейвид Китридж погледна Ла Моя, а после и Флеминг.

— Така както върнахте по домовете им всички останали деца?

Ла Моя усети прилив на радост от постигнатия успех, а Флеминг го изпепели с поредния гневен поглед.

Дейвид Китридж вдигна дясната си ръка така, че да я видят всички присъстващи. Побелелите му от напрежение пръсти стискаха малка детска свирка.

47.

— Познаваш ли добре разположението на аквариума? Голямата зала за наблюдение, разположена под аквариумите с рибите? — попита ласкавият женски глас.

— Да — отвърна Дафни.

— Можеш ли да дойдеш там след петнадесет минути?

— Ще се видим там.

Разходката до аквариума й се отрази добре, може би защото улицата се спускаше все надолу. Без да намали крачка, Дафни мина край струпаните по улиците кранове, трактори и пневматични чукове, които сякаш преследваха една обща цел — да оглушат гражданите на Сиатъл. Градът отказваше да спре да расте. И понеже вече нямаше накъде да се разпростира, той започна да расте на височина — новите сгради се извисяваха все по-високо и по-високо в небето, прозорците им гледаха към залива, а огромните им туловища затулваха прозорците на околните сгради. Улиците сякаш се стесниха и започнаха да притискат пешеходците. Градът Сиатъл вече го нямаше — на негово място бе израснал един огромен гигант.

Неспокойните и пенливи зелени води на залива Елиот отразяваха искрящите слънчеви лъчи и грееха като скъп италиански мрамор, напръскан с малки парченца слюда, насочени към слънцето. Над града отекваха гърлените свирки на корабчета и фериботи, които пореха водите на залива, а след тях, подобно на булчински воал, се влачеше дълга пенлива следа. В далечината проблесна лъскавият корпус на реактивен самолет, който се снижаваше за кацане, а колелетата му приличаха на остри птичи нокти, насочени право към земята.

В прекрасни дни като този нямаше по-красив град от Сиатъл, нямаше място, което така да омайва душата й. Дафни знаеше, че никога няма да може да го напусне, макар че понякога обмисляше подобна възможност — разстоянието би я принудило да започне живота си отначало. Съзнаваше, че ако остане в града, вероятно ще се омъжи за Оуен Адлър. В началото на връзката им страховете и

съмненията й я бяха подтикнали да развали годежа. Страхът, че ще стане непоносимо богата, ще присъства на благотворителни вечери и бляскави церемонии, вместо да се занимава с профилиране на криминални типове и евентуални бъдещи самоубийци. Страхът, че ще загуби собствената си идентичност. Дафни не се боеше от любовта си към този мъж. Тя вярваше в любовта. Високо ценеше неговото чувство за хумор, обожаваше вниманието, с което я обграждаше, харесваше неговата интелигентност, увереност и целенасоченост, възхищаваше се на начина, по който винаги поставяше останалите — най-вече Корки, осиновената му дъщеря — над себе си. А и Дафни обичаше Корки не по-малко от него самия.

Потънала в мисли, тя отмина аквариума и едва тогава си даде сметка какво е сторила. Оуен имаше такава власт над нея — можеше да завладее мислите й така, както никой друг мъж преди него.

Аквариумът беше претъпкан с туристи и студенти, пристигнали на посещение с учебна цел. В залите цареше полумрак и вниманието на посетителите бе приковано към рибите, които плуваха из аквариуми, вградени в стените. Дафни си проправи път сред тълпата и се насочи към стълбището, което отвеждаше надолу към центъра на огромен резервоар, в който човешките същества ставаха обект на наблюдение, заобиколени отвсякъде с корали, вода и всевъзможни риби.

Специален агент Кей Калиджа бе седнала на една от двете пейки, предназначени за посетители. До себе си бе поставила пуловера и дамската си чанта, за да запази място за Дафни. Тя седна до нея. Стъкленият таван над главите им им позволяваше да видят рибите, които плуваха точно над тях от единия до другия край на аквариума. Калиджа изобщо не погледна към Дафни — цялото й внимание бе насочено към рибите. Посочи една пясъчна акула, към която се бе залепила малка рибка.

— Понякога и аз се чувствам по този начин — рече тя с приятния си напевен глас. — Като прикрепена към някого.

— Да…

— Сякаш съм създадена, за да следвам неотлъчно някого, да стоя близо до него.

Изборът на мястото за среща от страна на Калиджа подчертаваше изключителната важност на този разговор. Дафни

изпита силно вълнение.

— Открила си нещо за татуировката — нетърпеливо заяви тя.

— Съдържанието на голяма част от база данните на Бюрото е класифицирано. Както сигурно знаеш, ние преследваме всякакви нарушители — от жестоки престъпници, до двойни агенти в Министерството на външните работи на САЩ. Поради тази причина са въведени различни нива на достъп до тази информация, различни степени на секретност, пароли за достъп. Става дума за данни, които са изключително защитени. Много хакери са се опитвали да проникнат в нашите база данни, но нито един — поне доколкото аз зная — не е успял да компрометира съхраняваната при нас информация. — Калиджа очевидно срещаше затруднения — не й бе лесно да сподели онова, което бе открила. Положи усилие и призна: — Да. Татуировките. — После вдигна поглед към две синьо-жълти риби. — Невероятно. Прекрасни са.

Проследи ги, после обърна очи към Дафни.

— Системата записва всеки опит за достъп до определена информация — продължи Калиджа. — Разполагаме с компютризиран дневник, който не само че позволява на всеки оперативен работник да види кой още е работил с въпросната информация, но и дава възможност на агентите да разберат кой е запознат с нея. Агент от Чикаго може да се обади на друг агент в Далас, за когото е известно, че е проявил интерес към същата информация. Може би и двамата преследват един и същ заподозрян, без да си дават сметка за съществуващата връзка между различните случаи. Всъщност компютърната система заостря вниманието им към подобни съвпадения. Това става автоматично — системата предлага нещо като библиографска разпечатка на имената на всички, работили с въпросната информация.

— Впечатляващо — обади се Дафни, която едва успяваше да потисне нетърпението си. Все още не можеше да разбере какво се опитва да й каже Калиджа.

Тя погледна Дафни за пръв път от началото на срещата им и заговори бързо и изключително тихо.

— Специален агент Дънкин Хейл е изискал цялата възможна информация за татуировки под формата на орли — снимки на всичките налични татуировки в нашите архиви, списък на

художниците, за които се знае, че рисуват птиците, обгърнали криле около телата си като пелерини. Всичко, за което се е сетил.

Дафни бе невероятно изненадана — не бе очаквала нищо подобно. Искаше й се да зададе десетки въпроси, но се постара да задържи езика си зад зъбите. Калиджа все още не бе свършила.

— Специален агент Хейл нито веднъж не е споменавал тази татуировка на някое от заседанията ни. *Никога*. Нито дума по този въпрос.

— А ти също не си му казвала нищо?

— Категорично не съм.

— Може би е видял фотокопието на бюрото ти…

— В никакъв случай! Информацията, която получих от теб, възприех като изключително поверителна. Не съм я споделяла с никого! Не съм показвала рисунката на когото и да било!

Дафни се опита да проумее смисъла на казаното. Рибите, които плуваха навсякъде около нея, я обърквaха и разсейваха допълнително.

— Базата данни, която използваме за идентифициране на отличителни белези и на особено опасни криминални престъпници, разполага с две подобни татуировки — продължи Калиджа, извади две фотокопия и ги показа на Дафни. — Едната от тях е била регистрирана на бицепса, а другата — на гърдите на двама престъпници. Всъщност и двете поразително приличат на рисунката, възпроизведена от Томи Томпсън: орел, който гледа право пред себе си, обвил криле около тялото си като пелерина. Единият престъпник, притежавал такава татуировка, е мъртъв. Другият е излежал две години от доживотната си присъда. Не забравяй, че в нашите компютри се съхранява информация само за хората, срещу които са повдигнати федерални обвинения. И то не за всички. Така че информацията в никакъв случай не е изчерпателна.

— Никой от двамата не е нашият човек. Неговата татуировка е на ръката под лакътя.

— Така е, но художникът може би е един и същ. Специален агент Хейл се е опитал да открие името на художника. Разбрах това по направените от него запитвания.

Дафни рязко възрази:

— Как е възможно тази гадост да се възприема като произведение на изкуството! — Загледа се във фотокопията и

изведнъж възкликна: — Чакай малко! Да не би да ми казваш, че и двамата мошеници са от една и съща част на страната?

— От един и същи град — отвърна Калиджа. — И двамата са били арестувани и съдени в Ню Орлиънс, Луизиана.

— Значи, салонът за татуировки се намира в Ню Орлиънс?

— Точно така.

Благодарение на Болд Дафни знаеше за разследването много подробности, до които Кей Калиджа и ФБР нямаха достъп, включително и факта, че Гайдаря от Хамелин е използвал трика с телефон 911, за да убеди директорката на детската градина да предаде Сара на двете униформени ченгета. Мошеници, злоупотребяващи с доверието на околните, биваха арестувани всеки ден и някои от тях дори биваха съдени. Сега, когато разполагаше с информацията на Кей Калиджа, Дафни се зачуди дали не би могла да поиска от полицейския участък в Ню Орлиънс или пък от кабинета на областния прокурор съдействие за идентифициране на всички мошеници, прибягвали до трика с телефон 911. Информацията за Ню Орлиънс представляваше огромен напредък. Тя щеше да тласне напред цялото разследване. Болд често повтаряше, че всяко разследване бавно набира скорост, докато дойде моментът, в който събраните доказателства надделяват над неизвестността и огромният камък на познанието, дотътрен от полицаите с каторжно и изнурително катерене нагоре по склона на разследването, изведнъж преваля върха и започва бързо да се търкаля надолу. Дафни бе убедена, че, благодарение на информацията, получена от Кей Калиджа, разследването току-що бе стигнало до билото. От тук нататък щеше да набира скорост и тежкият камък в крайна сметка щеше да смаже Гайдаря от Хамелин по пътя си.

— Какво възнамеряваш да правиш сега? — попита Дафни.

Калиджа изглеждаше малко поуплашена.

— Да си призная местно, госпожице Матюс, ако не бях открила, че специален агент Хейл вече разполага със същата тази информация, щях да предложа ние… *ти и аз*… да представим откритите от нас доказателства на вниманието на специалния отряд, за да бъдат обсъдени. Но сега? Не мога да не се питам защо специален агент Хейл задържа толкова важна информация. Нали? А и за нещастие не мога да отнеса въпроса директно към специален агент Флеминг.

— На това му викаме безизходно положение.

— Да. Всъщност аз непрекъснато работя заедно със специален агент Флеминг, който е ръководител на екипа, но според правилата всяка информация, особено пък информация от подобно естество, трябва първо да бъде съобщена на специален агент Хейл. По този начин Флеминг предпазва себе си. Той успя да остане начело на това разследване по-дълго от всеки друг на негово място и основната причина за това е изключителната му предпазливост. Специален агент Хейл и аз бяхме включени в екипа едва след отвличанията в Портланд.

Младата жена въздъхна.

— Тази задача се оказа последната за много хора. Трима от предишните заместници на Флеминг и двама офицери от разузнаването бяха отстранени още преди Портланд. Той убива приносителите на лошите новини, нали разбирате? И това му позволява да укрепи собственото си положение. — Тя измери Дафни с поглед от главата до пръстите на краката, а след това я погледна право в очите. — Има и още нещо, което е далеч по-тревожно — тихо додаде тя. — Чух специален агент Хейл да информира специален агент Флеминг, че специалният отряд може да стане негов в мига, в който го пожелае.

— И какво означава това?

— Той му каза дословно „отрядът е ваш в мига, в който го пожелаете“. Специален агент Флеминг никак не е доволен от факта, че капитан Хил ръководи специалния отряд. Това не е тайна за никого, но Флеминг, освен всичко останало е и много проницателен политик. Той никога не би поел контрола над потъващ кораб. Въпреки това вярвам, че специален агент Хейл е изнамерил начин да отстрани капитан Хил от поста й, когато, *и ако*, настъпи подходящият момент. Ако изобщо настъпи. Вашата капитан Хил трябва да се постарае да подсигури тила си. — Калиджа погледна рибите и продължи: — Никак не ми е приятно да наблюдавам как мъжете се обединяват срещу една жена само защото тя държи властта в ръцете си.

Дафни си припомни, че Хил я бе помолила да проучи внимателно поведението на всички членове на специалния отряд и да й докладва заключенията си.

— Самата капитан Хил е доста изкусен политик. Не вярвам, че ще успеят да я отстранят.

— Не подценявайте специален агент Флеминг. Той е невероятно интелигентен човек и ненадминат професионалист. Ако някой пипне Гайдаря от Хамелин, заслугата няма да е на Шийла Хил. Сигурна съм в това. Ще има един-единствен човек, който ще дава пресконференции и ще разяснява случая на обществеността, и този човек ще бъде специален агент Флеминг.

— Ами тези? — попита Дафни и посочи фотокопията на татуировките. — Защо не ме оставиш да проследя тази следа вместо теб?

Калиджа очевидно бе очаквала именно това предложение.

— Работата ми е такава, че от мен не се очаква да се занимавам с разплитане на улики и доказателства.

— Твоето име ще се появи ли в дневника, в който са записани имената на хората, осъществили достъп до въпросните база данни?

— Да.

— Хейл може да забележи.

— Само ако повторно провери същата информация. Но не виждам основание да го направи.

— Съгласна съм. — Дафни взе плика с фотокопията. За нея той бе безценно съкровище.

— Не изпускай от поглед специален агент Хейл — тихо прошепна Калиджа. Изправи се и пооправи полата си.

— Ясно. Разбрах.

48.

Болд, Ла Моя и Дафни излязоха да се поразходят по площад Пиъниър, за да са сигурни, че никой няма да може да подслуша разговора им. Докато заобикаляха туристите, уличните просяци и спекулантите, тримата минаха край един музикант, който свиреше на саксофон, и за голямо неудоволствие на Ла Моя Болд остави един долар в шапката, която стоеше пред него на улицата.

— По този начин само ги насърчаваш да продължават да просят — промърмори Ла Моя.

— Но той си изкарва прехраната по този начин.

— Не можеш да наречеш изпълнението му музика. Ти поне разбираш от музика! Защо тогава с такава лекота раздаваш парите си, спечелени с къртовски труд?

— Хората, с които си имаме работа, са мошеници, злоупотребяващи с доверието на хората около тях — обади се Дафни. — Трикът с телефон 911 е повече от показателен в това отношение. Те живеят от измами и мошеничества. Възможно е да са арестувани и съдени от щата, но не и от федералните власти. Ако бяха арестувани от ФБР, щяха да фигурират в компютрите им.

— Нима Хейл вече ни е изпреварил? — недоволно попита Ла Моя. — Съзнаваш ли какво означава това за Сара?

— Не можем да сме сигурни, че ни е изпреварил — вметна Дафни. — Знаем само, че е проявил интерес към информацията, която получихме от Калиджа. Вероятно се е добрал до имената на двамата престъпници, които имат същите татуировки по телата си.

— Татуирането трябва да е станало в Индиана, Мичиган, Денвър или Ню Орлиънс — информира ги Болд. — Ню Орлиънс чудесно се вписва в схемата — заключи той.

— И откъде, по дяволите, знаеш? — възрази Ла Моя.

— От снимките на Андерсън — отвърна Болд. — Онези, които *ти* ми даде.

— Аз ги разгледах най-внимателно поне десетина пъти. Двадесет пъти. Не видях нито номер на кола, нито някакви отличителни знаци и маркери, които да ни насочат…

— Тениската — подсказа му Болд. — Докато вървеше по пристана, той е обърнат с лице към камерата. Шапката скрива лицето му, но тениската се вижда ясно. На нея има два основни цвята — виолетово и златисто. Цветове, които се използват при някои училищни униформи. Точно тези два цвята фигурират в униформите на колежите в…

— Индиана, Мичиган, Денвър и Ню Орлиънс — намеси се Ла Моя, схванал веднага мисълта му.

— Съществуваше и някаква минимална възможност цветовете да са от някоя гимназиална униформа, но аз все пак заложих на университетите и колежите.

— Значи Ню Орлиънс — обобщи Ла Моя.

— Нашият заподозрян е прекарал там известен период от живота си — рече Дафни, включвайки се по този начин в дискусията. — Може да е посещавал колеж. Твърде вероятно е именно в Ню Орлиънс да е направил татуировката си. Може дори да е лежал в затвора. Калиджа подчерта, че само някои от осъдените престъпници фигурират в техните база данни.

— Може би все още поддържа някакви контакти там — додаде Ла Моя. — Или пък има досие.

Болд ги предупреди:

— Ако решим да се обърнем към силите на реда в Ню Орлиънс, трябва да пипаме много предпазливо. Условията, изпратени ми след похищението…

Ла Моя го погледна изпитателно:

— Защо му е на Хейл да укрива информация от *собствените* си хора?

— Отношението на Флеминг е такова, че ги подтиква към солови изпълнения — поясни Дафни. — Калиджа се опита да ми разясни това.

— Трябва да открием студиото за татуировки — предложи Болд.

— Съгласен съм — кимна Ла Моя.

— Вече разполагам с адреса — гордо обяви Дафни и предизвика искреното изумление на двамата мъже. — Наистина ли си помислихте, че имам нужда от чист въздух? — саркастично ги попита тя.

— Хейл? — попита Болд.

— Вероятно и той го знае — призна Дафни. — Беше в техните база данни.

— Не можем да допуснем той пръв да идентифицира заподозрения — отново ги предупреди Болд.

— Не, не можем — изсумтя Дафни.

— Значи тръгваме за окръг Каджун? — попита Ла Моя. — Трябва да намерим това студио преди Хейл.

— Ще купя билети за самолета — рече Болд.

Телефонът на Болд звънеше, когато той отново влезе в кабинета си. Успя да отговори, преди да се включи телефонният секретар. Сега, когато напредъкът постигнат от Хейл застрашаваше безопасността на Сара, той не проявяваше никакъв интерес към преките си задължения и гласът му прозвуча сухо и недружелюбно.

— Какво става, мой човек? — заговори някой в слушалката.

Болд веднага разпозна провлечения говор.

— Не сега, Реймънд.

— Какво е това, което има една опашка, но два задника? — попита информаторът.

— Да не би да трябва да си плащам за това забавление?

— Какво е това, което има две хубави цици, пикало и две крила?

На Болд не му се играеха игрички. И побърза да го каже на човека отсреща.

— А пък аз си мислех, че ченгетата са много добри в разрешаването на подобни загадки.

Болд се принуди да отговори.

— Самолет с двама души на борда: мъж и жена.

— По дяволите!

— И защо трябва да проявя интерес към тази информация?

— Защото единият задник е онзи надут началник от ФБР, който не слиза от телевизионните екрани. А другият принадлежи на една готина кукличка.

Болд почувства стягане в гърдите: Флеминг и Калиджа.

— Къде чу това, Реймънд?

— Един приятел току-що се върна от летището. Федералният агент и помощничката му изхвърчали с един частен самолет преди

петнадесет минути.

Флеминг имаше цял правителствен „Лиър“ на свое разположение. Информацията пасваше.

— Ще спечелиш петдесетарка, ако успееш да разбереш накъде са тръгнали — информира го Болд. — Информацията ми трябва веднага.

— Пак ще ти позвъня. — Телефонът замлъкна.

Фактът, че Флеминг и Калиджа бяха напуснали града заедно, без да информират за това специалния отряд, означаваше, че се готви нещо голямо. По-голямо от голямо: *огромно*. Болд подозираше, че и те са тръгнали към Ню Орлиънс, което означаваше, че Флеминг може пръв да се добере до студиото за татуировки, а това пък на свой ред означаваше, че шансовете за спасение на Сара намаляват с всеки изминал час. Болд се обади на една пътническа агенция и купи за себе си и Ла Моя билети за първия възможен полет за Ню Орлиънс. Ако се наложеше, той бе готов лично да поговори с Флеминг и да му разкрие истината за отвличането на Сара.

Докато разговаряше с чиновничката от пътническата агенция, другият му телефон иззвъня и Болд отговори.

— Бойс, Айдахо — съобщи Реймънд. — Самолетът на федералните е излетял за Бойс.

— Айдахо?

— Да, при картофите.

— Ще отразя услугата в дневника — рече Болд и потвърди изплащането на обещаната сума.

— А богатите ще станат още по-богати. — Реймънд затвори.

Болд се опита да успокои треперенето на ръцете си и набра полицейското управление в Бойс. Познаваше неколцина ченгета там. Ако Флеминг вече разполагаше със заподозрян…

Няколко минути по-късно Болд се свърза с детектив Ханк Лангфорд.

Болд се представи на Лангфорд като офицер от разузнаването, който участва в разследването на отвличанията, извършени от Гайдаря от Хамелин. Избра стратегия, която можеше да се изрази с две думи: „Ние срещу тях“. Изрази предположения и пое рискове, каквито само преди седмица не би си позволил.

— Ханк, сигурен съм, че си даваш сметка, че при вас е възникнала ситуация, която може да изиска нашата намеса в

разследването. Нашите приятели от ФБР вече пътуват към вас. Аз и моите колеги от управлението в Сиатъл се надяваме, че ще можеш да хвърлиш малко светлина по въпроса, за да сме сигурни, че накрая няма да се окажем оплискани с кал от горе до долу.

— Кал или лайна, лейтенант?

— Виждам, че се разбираме добре.

— Нямам и най-малка представа за какво говориш в момента. Единственото произшествие, което би могло да се разглежда като *ситуация*, е верижната катастрофа, станала на междущатската магистрала. Шофьорът на едно от онези огромни чудовища с осемнадесет колелета заспал на волана и изтърсил насред магистралата около стотина микровълнови фурни. Като на разпродажба. Точно пред летището. Шофьорът на камиона бил обезглавен. В момента момчетата от щатската полиция почистват магистралата. Навсякъде е опръскано с кръв. Виждал ли си някога колко кръв тече при обезглавяване?

— Познаваш ли някой от щатската полиция, който би могъл да знае дали, и защо, са били поканени федералните власти?

— Това тук е Айдахо, приятел. От божиите уста в твоите уши… та искам да кажа, че тук не си падаме особено по федералното правителство. Те непрекъснато се опитват да заграбят земята ни, да се домогнат до водите ни, да изпразнят чековите ни книжки.

— Ще можеш ли да ми позвъниш, ако разбереш нещо?

— Мога и ще го направя. Стой до телефона. Няма да отнеме и минута.

Отне седем минути. Болд ги отброи една по една, а сърцето му непрекъснато учестяваше ритъма си.

По време на втория разговор гласът на Лангфорд звучеше малко по-развълнувано.

— Ти май наистина си попаднал на нещо. Изглежда, че онези от ФБР са били повикани от *нашите* власти.

— Знаем ли защо?

— Вече ти казах за катастрофата. Една от катастрофиралите коли е била изоставена. Няма шофьор. Няма пътници. Вътре обаче били намерени бебешки принадлежности — шише за хранене, мръсен памперс и други такива дреболии. Колата е била наета от „Еконо-Драйв“ в Сиатъл. Поради тази причина решили да се свържат с

федералните. — Лангфорд замълча за миг, а после додаде: — Който и да е шофирал тази кола, той очевидно е избягал от мястото на злополуката заедно с невръстно пеленаче. А бягството от мястото на престъплението само по себе си също е престъпление.

Болд попита отчаяно:

— Има ли някакви признаци, че в колата е имало и друго дете? По-голямо дете?

— Не чух да се говори нищо такова.

— Ако разбереш още нещо… — примоли се Болд.

— Ще ти съобщя.

Флеминг се опитваше да играе соло. Получил бе важна информация, но не я бе споделил с другите членове на отбора.

Катастрофиралата кола можеше да им предложи доста сериозни улики. Болд искаше да огледа местопрестъплението, но преди намесата на Бюрото, а това просто не бе възможно. Затова реши, че няма да допусне тези последни открития да го разсейват: неговата основна цел оставаше Ню Орлиънс и идентифицирането на евентуален заподозрян. Преди Хейл да е сторил това.

Решението, което взе, бе съвсем простичко. Щеше да остави Хил да насочи усилията на специалния отряд към Бойс и да я убеди, че ще е най-добре да остави Ла Моя в Сиатъл. След това двамата щяха да се качат на самолета за Ню Орлиънс и щяха да си осигурят значителна преднина в надпреварата.

С изострен от напрежението глас Шийла Хил нареди на Болд да продължи да събира допълнителна информация по случая и да стои до телефона. Болд, на свой ред, я помоли да възложи пътуването до Бойс на Мълрайт.

— Не ме учете как да си върша работата, лейтенант — сряза го тя и затвори.

Болд прекара следващите петнадесет минути в опити да открие Дафни и Ла Моя, за да ги информира за последните разкрития. Ла Моя бе помолен да се заеме с „Еконо-Драйв“ и да проучи извлеченията по кредитната карта, с която е бил платен наемът за изоставената кола. Дафни, която се славеше с умението да работи добре с хора, трябваше да се свърже по телефона с полицейското управление в Ню Орлиънс и да помоли за имената на известни мошеници, които са прибягвали до

трика с телефон 911. По време на разговорите тя изобщо не трябваше да споменава за участието си в специалния отряд.

Докато Болд умуваше дали да не купи и за Дафни билет до Ню Орлиънс, по телефона се обади жена му, която съобщи, че имат посетител: сержант Том Баулър от полицейското управление в Портланд в момента го очаквал в дома им.

49.

Баулър беше трезвен и по нищо не приличаше на мъжа от последната им среща. Бистрите му очи преливаха от загриженост, макар че лицето му все още беше подпухнало, а кожата му бе с блед и белезникав цвят като на алкохолик. Болд забеляза червеникавите петна по ръцете му, изтръпна от студ, когато се здрависаха.

— Том? — Болд беше неспокоен и изнервен. Мислеше за твърде много неща едновременно и не успяваше да се съсредоточи, твърде много лъжи бе изрекъл, за да намери покой. Неведнъж бе виждал заподозрени лица, които изглеждаха по същия начин — уплашени и разконцентрирани. Болд започваше да се страхува, че е заприличал на човека, когото се опитваше да намери.

Лиз, с идеално сресаната си перука и широките дрехи, които висяха на тялото й като на закачалка, търпеливо обясни:

— Том е дошъл чак от Портланд, за да поговори с теб. А аз му досаждам с подробности за възстановяването ми.

— Нищо подобно — любезно възрази Баулър.

Тя го наричаше *нейното възстановяване* — решението й да се откаже от лечението и да се остави на *изцелителната сила на Бог*. Макар че само преди няколко дни Болд бе готов на всичко, за да я подкрепи и окуражи, той вече започваше да се опасява, че състоянието й може да се влоши дотолкова, че да я лиши от здравия й разум и от решимостта да се бори докрай за живота си. Всеки, който бе готов да я изслуша, научаваше за изцелителната сила на вярата й. Цялата ирония в случая бе, че на Болд не му оставаше нищо друго, освен да се моли силната й вяра да не я напусне, ако коварната болест отново я повали.

Болд седна до жена си, но не го сдържаше на едно място. Баулър си бе направил труда да го посети. Защо? Подтикнат от Кони или от собствената си съвест? Това бе същността на въпроса.

Лиз предложи да ги остави сами. Болд, а веднага след него и Баулър, побързаха да заявят, че нямат нищо против присъствието й.

— Случилото се засяга и двама ни. — Думите на Болд бяха адресирани към съпругата му, но очите му нито за миг не се отделиха от лицето на госта им.

— Да, засяга и двама ви — съгласи се Баулър. — Зная какво преживявате в момента. Освен това признавам, че вината за страданията ви до голяма степен е и моя.

Лиз изпъна гръб, устните й затрепериха; самообладанието, което бе демонстрирала пред Баулър, започваше да я напуска. Болд хвана ръката й.

Баулър погледна към него.

— Държах се като задник, когато дойде да се срещнеш с мен. Пиех по цял ден. Чувствахме се застрашени — Кони и аз. И просто не можех… не исках да рискувам отново сигурността на семейството си. — Той се наведе напред, опря лакти на коленете си и подпря брадичка върху сплетените си ръце. Приличаше на човек, който се моли. — И тогава научих за момиченцето на семейство Китридж.

Лиз знаеше само основните подробности, свързани със случая „Китридж“. Но и тя като съпруга си беше добър слушател.

— Това промени всичко — продължи Баулър. — Не зная дали въздействието на Кони, или случилото се със Сара и момиченцето на семейство Китридж, но нещо ме убеди, че на този кошмар трябва да се сложи край. А може и да беше твоето посещение. — Той погледна Болд. — Видях, че искаш да го пипнеш, и ми се прииска и аз да можех да постъпя като теб. Бях пищисан — ти притежаваше сила и решителност, каквито аз нямах. И затова не пожелах да ти помогна. — Обърна се към Лиз. — Ти имаш много добър съпруг.

Лиз изхлипа и стисна ръката на Болд.

Болд обаче побърза да възрази. Погледна Баулър и заяви:

— Решението взехме заедно с Лиз.

Баулър заговори по същество.

— В хода на разследването се заехме с вещите на жертвите. Търсехме нещо, което да обедини различните случаи. Информирах Бюрото, че сме попаднали на интересна и обещаваща следа…

Болд го прекъсна.

— „Съвършен образ“.

Той кимна.

— Винаги си пишеш домашното добре, нали?

— Случайно се натъкнахме на тази подробност.

— Така че поисках среща с федералните, за да изложа събраните доказателства. — Той премигна енергично, очите му заблестяха от влага. — Пени изчезна на следващия ден. Сигурно не е нужно да ти казвам, че поради условията, поставени от похитителя, отмених срещата и не казах на никого за откритието си.

— На следващия ден?

— Гайдаря от Хамелин е знаел, че поисках среща *с федералните*. Не може да не е знаел.

— С кого от тях разговаря?

— С момичето от островите. Онова с дългите крака.

Калиджа, помисли си Болд. Нима Хил все пак щеше да се окаже права? Дали Дафни не бе сбъркала, като се бе свързала с момичето от ФБР?

Баулър продължи:

— Измислих куп неубедителни извинения за провалената среща, но тя продължи да ми диша във врата. Бях поискал от тях да направят справки за резервациите за коли под наем — не за същинските договори — като използвах списък на валидни кредитни карти, с който разполагах.

— Какви карти? — попита Болд.

— На клиентите на „Съвършен образ“. Щом си се добрал до „Съвършен образ“, тогава сигурно знаеш, че имат уебстраница в Интернет. Всъщност аз я открих чрез Интернет, никога не съм разговарял със собственичката на компанията. Един от нашите хакери проникна в системата без всякакви усилия. Всяко хлапе в шести клас би могло да се справи. И попаднахме на няколко дузини кредитни карти. Тази жена използва електронната поща за поръчки! Исусе! А аз си мислех…

— Този тип умее да подправя кредитни карти — предположи Болд.

— Няма друг начин. Нали? Кредитни карти, всякакви други документи. Има достъп до всичко. Има нужда от фалшиви карти, за да си свърши работата. Но най-напред трябва да си осигури валидни номера, а онези от „Съвършен образ“ му ги поднасят на тепсия.

— Но това не са кредитните карти на жертвите.

— В никакъв случай. Трябва да е пълен кретен, за да използва именно тях; но номерата на останалите кредитни карти? Защо не?

— Ти изобщо успя ли да свържеш по някакъв начин всичките случаи? — попита го Болд.

— Дали съм успял! Ами афидите?

— До мен изобщо не стигна доклад за тях.

— Ами… той е у Хейл. Патроните за въздушния TASER са били закупени едновременно, от едно и също място. В Лас Вегас, преди година. Покупката е извършена еднократно с валидна кредитна карта…

— Която по-късно се оказа…

— Много по-късно, да… — отвърна Баулър.

— Какво? — с раздразнение ги прекъсна Лиз.

Двамата мъже й отговориха в един глас.

— Притежание на клиент на „Съвършен образ“.

— Точно в онзи момент ти е хрумнало да проследиш кредитните карти — предположи Болд.

— Значи онзи тип избира жертвите си чрез Интернет. Защо му е да си усложнява живота допълнително? Подправя някоя валидна кредитна карта или пък шофьорска книжка. Прониква във файлове, използва ги по веднъж и повече не се обръща назад. Съвсем просто и лесно. И чисто изпипано.

— Някой все пак ще ми обясни ли за какво точно става дума? — с възмущение попита Лиз. — Каква е връзката между кредитните карти на клиентите на „Съвършен образ“ и наетите коли?

Баулър отговори засрамено.

— Така и не я проследих. Може да има връзка, но може и да няма.

Болд погледна жена си.

— За да наеме кола, да си купи билет за самолет, да направи каквото и да е, Гайдаря от Хамелин се нуждае от валидни кредитни карти и валидни документи за самоличност. Ако е използвал документите на клиенти на „Съвършен образ“ — а аз съм съгласен, че подобна възможност е твърде вероятна — то ние може би ще успеем да ги проследим. — Болд заговори на Баулър: — Проблемът се крие в това, че той очевидно е имал достъп и до финансовите извлечения от кредитните карти на жертвите — по този начин се е информирал за

начина им на живот, знаел е всеки техен ход и е можел да предвиди най-подходящия момент, за да удари.

За Баулър това очевидно бе нещо ново и той започна бързо да обмисля получената информация.

Болд продължи:

— Ако е имал такъв достъп до кредитните им карти, той просто не е имал нужда от списъка с клиентите на „Съвършен образ“.

Баулър възрази:

— Разбира се, че е имал нужда. Нужна му е била информация за срока на валидност на всяка кредитна карта. Тази информация не би могъл да получи от другаде. Вероятно разполага с някой свой човек, който му я осигурява — продължи да размишлява Баулър. — Това не означава непременно, че разполага с валидни кредитни карти.

Лиз, банкерката, се обади:

— Той има право, скъпи. За да осъществи успешно подправяне на кредитна карта, трябва да знае срока й на изтичане.

— Значи нашият човек добре си служи с компютрите. С помощта на цветен скенер един специалист може да фалшифицира стодоларова банкнота. Да не би шофьорските книжки да се фалшифицират по-трудно?

Болд си спомни за записа с образа на Сара — видеофилм записан на CD-ROM.

— В някои затвори се изучава компютърна грамотност — рече той.

Баулър вдигна глава и рече:

— Да, парите на почтените данъкоплатци се използват за какво ли не…

50.

По обратния път за кабинета си Болд караше с възможно най-висока скорост, която можеше да вдигне шевролетът, без това да застраши живота му по някакъв начин. В главата му се въртяха десетки идеи и възможности и всяка една от тях се бореше да обсеби вниманието му. Калиджа. Хейл. Положението на Сара. Изтичащото време. Просто не бе в състояние да мисли за всичко.

Ла Моя затвори и двете врати на ъгловата стая за почивка на петия етаж, прозорците на която гледаха към секретарския офис от едната страна и към оперативната зала — от другата. Заседателната зала, която беше далеч по-уединена и сигурна, се използваше като работно помещение от членовете на специалния отряд и винаги бе претъпкана с хора. Дафни стискаше чаша с чай и се опитваше да стопли ръцете си. На лицата им нямаше усмивки, чертите им бяха изопнати от напрежение.

— Аз изгорях — информира ги Ла Моя. — Трябва да тръгвам. — Тази импровизирана среща бе осъществена по негова покана.

— Бойс? — попита Болд.

— Шийла… Хил — поправката му малко позакъсня — иска да взема полета в шест часа и да проследя всяка улика, до която успея да се добера. Всъщност аз вече съм изпълнил част от задачата, макар че предпочетох да не й го казвам.

— „Еконо-Драйв“ — правилно отгатна Болд. Беше помолил Ла Моя да прегледа документите за колите, които компанията бе отдала под наем.

— Да. Не срещнах абсолютно никакви затруднения. Колата, намерена изоставена след катастрофата, е била наета от някоя си Лена Робъртсън.

— Жена — промълви Дафни. — Тогава те действат като екип.

Болд я наблюдаваше как осмисля информацията. Тя бе сред първите, които започнаха да твърдят, че отвлечените деца са предназначени за незаконно осиновяване. А това предположение

автоматично водеше до заключението, че Гайдаря от Хамелин по всяка вероятност работи със съучастник, който му помага в грижите за невръстните деца и в транспортирането им. Информацията на Болд за двете униформени ченгета, мъж и жена, които бяха отвлекли Сара от детската градина, само бе потвърдила теорията на Дафни и тя се бе заела да проучва всички двойки мошеници, които са били арестувани по един или друг повод в цялата страна. Мошениците често играеха игричките си по двойки.

— Запомни тази си мисъл — каза й Болд и бързо напусна стаята. Излезе през вратата на отдел „Убийства“ и се запъти към асансьора, но промени решението си и се затича по стълбите.

Изкачването беше изморително и само засили пълното му изтощение, припомняйки му колко малко бе спал през последните десет дни и колко нередовно се бе хранил. Опитваше се да осмисли и свърже всички нишки, до които бе успял да се добере, защото си даваше ясна сметка, че колегите му от полицейското управление на Сиатъл — както и другите от ФБР — бяха близо до идентифицирането и арестуването на съучастницата на похитителя. Ако можеше да се надява на малко добър късмет, той би могъл да изпревари Хейл или Флеминг и да се добере пръв до похитителя на дъщеря си. Но късметът рядко ни спохожда, когато отчаяно се нуждаем от него. И идва тогава, когато най-малко го очакваме.

Болд прекоси коридора на бегом, влезе в кабинета си, отключи бюрото си и извади списъка с клиентите на „Съвършен образ“. Беше пробягал половината от обратния път надолу по стълбището, когато откри името, което търсеше: Робъртсън — бебешко одеялце, изпратено на Дюрел Робъртсън от Оукланд, Калифорния.

— Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще се пръснеш — отбеляза Дафни, когато Болд се върна при тях.

— Робъртсън е била клиентка на „Съвършен образ“. Едно бебешко одеялце е било изпратено на името на Дюрел Робъртсън. Адресът като че ли е домашен. Одеялцето е било платено с кредитна карта ВИЗА на името на Лена Робъртсън. — Дафни и Ла Моя го изгледаха неразбиращо. Той им разказа за посещението на Баулър и ги информира за възможната връзка — останала недоказана и несподелена с когото и да било поради отвличането на Пени — между

възможните самоличности, използвани от Гайдаря, и списъка с клиентите на „Съвършен образ“.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че съвестта на Баулър изведнъж е заговорила? — скептично попита Ла Моя, неспособен да прикрие презрението си към ченгето, решило съзнателно да осуети разследването. — А може би просто е дошъл тук, за да ти пробута куп лъжи и да те запрати в трета глуха?

— Ти си непоправим циник — избухна Дафни.

— Баулър се е добрал до „Съвършен образ“ също като нас. Но той е направил и следващата логическа стъпка, за която ние не се сетихме — след като човек разполага с цяла камара валидни кредитни карти, защо просто да не се възползва от тях? За мен тази хипотеза е напълно реална — убедено изрече Болд, като имаше предвид списъка с клиентите на „Съвършен образ“. — Кредитната карта на Робъртсън е била използвана за наемането на кола тук, в Сиатъл. Същата кола по-късно е била намерена изоставена и само един господ знае накъде точно са пътували.

— Това е по твоята част — заядливо изруга Ла Моя.

— Ти си пищисан, защото Хил раздава заповедите в момента — разясни му Дафни, психологът. Ла Моя обаче никак не си падаше по психологическите й оценки. — Не ти харесва някаква си жена да ти нарежда какво да правиш. Познавам те, Джон. И зная защо си толкова ядосан.

— Не знаеш абсолютно нищо, да те вземат дяволите!

— Ей! — сгълча ги Болд. После се обърна към Ла Моя. — Хората от Бюрото не пожелаха да ни предоставят докладите за финансовото състояние на жертвите и ние приехме, че те държат да запазят тази информация за себе си. Но ние бихме могли да изискаме извлечения от кредитните карти на клиентите на „Съвършен образ“ и да потърсим отразени в тях покупки и плащания, които съвпадат с разписанието и движението на Гайдаря от Хамелин. Сега ясно ли ти е какво правят? — изгледа ги Болд и потропа с пръсти по материалите от „Съвършен образ“. — Гайдаря от Хамелин използва валидни кредитни карти, до които е успял да си осигури достъп съвсем наскоро — Робъртсън е поръчала това одеялце едва миналата седмица. Ако наистина разполага с достъпа, за който предполагаме, това означава, че знае и датите, в които се разпращат финансовите извлечения —

всъщност той чудесно знае, че през следващия месец тя няма как да разбере за извършените плащания. С други думи, осигурил си е начин да не бъде разкрит. Онова, което трябва да направим, е да се сдобием веднага с тези извлечения по електронен път — това може да бъде направено — и да съсредоточим вниманието си върху колите, взети под наем, в и около датите на отвличанията, да проучим внимателно плащанията от различни бензиностанции, летища, хотели, ресторанти.

— Те не биха използвали кредитните карти за някакви дребни и незначителни плащания — възрази Ла Моя. — Но за наемането на коли си прав — услугата не се извършва без клиентът да покаже кредитната си карта.

— А тази карта трябва да съответства на шофьорската му книжка — допълни Дафни.

— Фалшиви документи за самоличност? — огледа ги Ла Моя. — В такъв случай те могат да използват кредитна карта и документ за самоличност, за да се качат дори на борда на самолет. Приемам, че е възможно. — После додаде заради Болд: — Но аз тръгвам за Бойс, за да меря спирачния път на катастрофиралите коли и да събирам улики по магистралата. Защото нещата опират точно до това, нали? — оплака се той. — Хил се опитва да ме унижи.

— Имам нужда и от двама ви в Ню Орлиънс — заяви Болд. — Хил ще трябва да се задоволи с Мълрайт.

Ла Моя рязко вдигна глава.

— Забрави за това. Тя настоява да прекарам минимум два-три дни там.

— Тя също тръгва, нали? — стрелна го Дафни.

— Та нали там ще бъдат представителите на всички медии — подхвърли Ла Моя, макар че се поизчерви и се размърда с неудобство на стола си. — Ти какво си мислеше?

— Сигурен ли си за медиите? — сепна се Болд, помислил си веднага за въздействието, което това можеше да окаже върху съдбата на Сара.

— Сигурен съм. Лапнаха новината като топъл хляб.

— Вече?

— Вече.

— Флеминг едва ли е искал да се разчуе толкова бързо — изтъкна Болд.

— Залагам десет към едно, че това е дело на капитана. На Хил. Целяла е да забави Флеминг, да го накаже за решението му да действа сам. Пуска по петите му цяла глутница журналисти — какъв по-добър начин да му върже ръцете?

— Игрички! — отвратена процеди Матюс.

— Трябва да ме измъкнеш от това пътуване до Бойс, сержант. Имаш твърде много работа в Ню Орлиънс — трябва да търсиш татуировки, да проучваш мошеници, да се занимаваш с документи за осиновяване. А това все пак е непознат град.

— Много ли искаш да се откачиш?

— На всяка цена — отвърна Ла Моя.

— Аз тръгвам — прекъсна ги Дафни. — Няма да ви трябвам повече.

Болд се обърна към Ла Моя.

— Искам да ми отговориш честно. Хил има ли някаква основателна причина да ти е ядосана?

— Моі?[1]

— Искам откровен отговор, Джон, защото от този момент нататък… от онова, което знаем, че ще завариш в Бойс…

Ла Моя го прекъсна.

— Искаш да кажеш, че ще се проваля? Като се опитвам да проследя шофьора и детето, при положение че хората от Бюрото разполагат със значителна преднина?

— На мен ми прилича повече на клопка. Това може да се окаже най-значителният пробив в разследването и ако той не доведе до нищо…

— Хил ще има нужда от жертвен агнец — заключи Дафни, схванала мисълта на Болд.

— Другият вариант е в отношението й към теб да има нещо лично — направо го изтърси Болд. — Тя или нарочно те изпраща на заточение в Сибир, или пък просто те маха от пътя си, за да не прецакаш нещо, което е важно за нея. — Погледна го и додаде: — Ти какво смяташ по въпроса?

Ла Моя не отговори. Вдигна очи и започна да мести поглед от Болд към Матюс и обратно.

Болд заговори отново.

— Времето на Сара изтича. Ако пресата вдигне шум около изчезналата кола… — В гърлото му отново заседна буца. Той се обърна към Дафни. — Отивай да събираш багажа си. Купил съм билети за самолета.

---

[1] Moi (фр.) — мен, на мен. — Б.пр. ↑

51.

Ла Моя кипеше от ярост при мисълта, че го пращат за зелен хайвер в Бойс, Айдахо, точно когато Болд възнамеряваше да тръгне по следата на татуировката и да проследи досиетата на известни криминални престъпници, които биха могли да го отведат до истинския извършител на похищенията.

Основният въпрос, на който трябваше да си отговори — дали за Сара щеше да е по-добре, ако той замине за Бойс — изглеждаше повече от очевиден: Боби Гейнис или Патрик Мълрайт можеха спокойно да свършат работата в Бойс. Не можеше да проумее как бе възможно Шийла Хил да вземе подобно решение, без дори да го обсъди с него. За пореден път го използваше — този път за политическите си интрижки, които оставяха твърде много въпроси без отговор. Дали тя не се боеше от някого от отдела? Дали не възприемаше Ла Моя като заплаха? А може би просто искаше да прекара три дни с него в хотелска стая извън града и да се постарае да оправи отношенията им? Последното предположение го плашеше най-много — никак не му се щеше да се прави на жиголо в Бойс заради една свръхсексуална и свръхамбициозна жена, която разполагаше с властта да съсипе кариерата му. В какво точно бе успял да се забърка? Може би инцидента с белезниците й бе помогнал да се осъзнае, да проумее колко силни са чувствата, които той изпитва към нея.

Ла Моя просто нямаше избор — длъжен бе да се подчинява на заповедите й. Разследването в Бойс можеше да се извърши и по телефона и Шийла Хил чудесно знаеше това. Но телевизионните камери — заедно с чистите чаршафи и обслужването по стаите в хотелите — бяха в Бойс.

Разговорите на Ла Моя с негови хора от кредитните компании незабавно се увенчаха с успех. Когато засякоха имената на клиентите на „Съвършен образ“ с датите, за които се знаеше, че Гайдаря от Хамелин се е намирал в точно определен град, се натъкнаха на плащания, от които предположиха, че похитителят е подправил поне

шест кредитни карти. Ла Моя тъкмо се опитваше да подреди и систематизира получената информация, когато пейджърът му иззвъня, прекъсвайки работата му. В първия момент се изкуши да пренебрегне звъненето, но след това насочи екрана към светлината, прочете неестествено дългата поредица от цифри и веднага се досети, че те ще го отведат до някоя хотелска стая. Както всеки друг път.

Шийла Хил очевидно искаше да разговарят; бе размислила и мъдро бе преоценила решенията си. Или пък просто искаше да му разясни основните правила за креватно поведение в Бойс. Самолетът за Ню Орлиънс излиташе само след няколко часа. А полетът за Бойс беше още по-рано.

Един телефонен разговор и Ла Моя вече разполагаше с името на хотела: беше от веригата „Дейс Ин“ и се намираше на юг по магистралата I-5. Ядоса се, когато си даде сметка, че хотелът се намира съвсем близо до летището — тя очевидно все още очакваше от него да се качи на самолета за Бойс.

Ла Моя предаде на Болд информацията, която бе получил от кредитните компании, прибра се у дома, бързо събра багажа си и го нахвърли в една чанта. Гневът му непрекъснато се усилваше и избиваше на повърхността като огън, разпалван от вятъра. Остави една допълнителна чиния със суха храна за котката си Гранит и пъхна една бележка под вратата на съседката си, с която я информираше, че ще отсъства през следващите няколко дни. Спря пред един банкомат и изтегли двеста долара, за да може да покрие разноските си през следващите дни.

Докато пътуваше на юг, си обеща, че в никакъв случай няма да се люби с нея.

После мина край рецепцията на „Дейс Ин“ и се насочи към асансьорите. Качи се втория етаж и тръгна по дългия коридор. Търсеше стая двеста и четиринадесет. Улови се, че си повторя наум репликите, които щеше да й каже, така че да не й позволи да сломи решимостта му със собствените си намерения и апетити. Почука силно на вратата и се приготви да посрещне всяко нещо, което тя реши да запрати срещу него.

Вратата се отвори, той надникна в празната стая и веднага осъзна, че тя се крие зад вратата. Изведнъж се уплаши от онова, което може да е намислила. Почувства се като обучена германска овчарка,

когато влезе предпазливо в стаята, подготвен за всякакви изненади. Тръгна право напред и съзнателно не погледна зад себе си, твърдо решен да не играе по нейните правила. Ако видеше дрехите й, разхвърляни по леглото или на някой стол, тогава щеше да знае какво да очаква — безразсъдно себеотдаване. Ла Моя с нетърпение очакваше момента, в който щеше да й откаже да легне с нея.

Телевизорът работеше, усилен докрай. Шийла Хил обичаше да крещи с пълно гърло, докато се чука. В този момент Ла Моя проумя, че тя вероятно ще опита да му се реваншира. Сигурно бе намислила нещо нетрадиционно, нещо дръзко, даже може би опасно. Ла Моя отново си напомни, че не трябва да се поддава на желанията й.

На един от тапицираните столове край масата седеше някакъв огромен мъжага и в първия момент Ла Моя си помисли, че на Хил очевидно й бе хрумнало да заформят тройка. Само че напълно бе объркала рода на третия участник. Мъжът беше много космат и на около тридесет и пет години. На масата пред него бе сервирана евтина закуска. Ла Моя никога преди не бе виждал този човек, но присъствието му в тази стая мигновено задейства вътрешната му аларма. Този, приличен на плъх индивид, в никакъв случай не би могъл да бъде сексуален партньор на Шийла Хил. Не само че някой като че ли се бе озовал на неподходящото място в неподходящото време, ами и цялото същество на мъжа до масата издаваше криминалната му същност.

Зад гърба на Ла Моя се чу писклив мъжки глас:

— Дръж ръцете си така, че да ги виждаме. Никакви резки движения. В противен случай си пътник.

Ла Моя бавно извъртя глава и видя един по-дребен мъж, облечен със сини дънки и черно кожено яке. Имаше нещо азиатско в него и вероятно бе твърде бърз. Очевидно от доста време не се бе показвал на слънце. В лявата си ръка небрежно държеше пистолет „Глок“. Все едно че държеше цигара.

— Аз съм ченге — обяви Ла Моя. Беше успял да възвърне самообладанието си и нито един мускул не трепна по лицето му.

— Този тип е направо гений — обади се Плъха. Звучният му баритон издаваше произход от Източното крайбрежие.

— Можеш да броиш, ако искаш, а можеш да повярваш и на честната ми дума. Всичките пари са там — заяви дребосъкът. Звучеше

по-ядосан отпреди малко. — Нямаме никакво намерение да се ебаваме с ченге.

Плъха отвори куфарчето. Вътре имаше няколко дузини пликчета с нещо, което приличаше на кокаин, и две пачки с банкноти. Най-горните бяха стотачки. Ако и долните бяха от същия вид, двете купчинки възлизаха на значителна сума.

В главата на Ла Моя засвятка червена лампичка. Той с любопитство огледа дребосъка с пистолета.

— Имаме малък проблем — рече им той.

В този момент вратата на хотелската стая се отвори с трясък.

— Полиция! — изрева един глас зад него.

Двама облечени в черно полицаи застанаха от двете страни на вратата и в следващия момент дребосъкът и Ла Моя се оказаха притиснати към стената. Забиха лицето му в евтините тапети и с такава сила извиха ръцете му отзад зад гърба, че Ла Моя не можа да проговори от непоносимата болка. Не бе успял да помръдне дори, когато видя, че в стаята влизат ченгета от отряда за бързо реагиране.

Първоначално се зарадва на късмета си — собствените му колеги идваха да го спасят и при това без никакво забавяне. Но когато лицето му си остана притиснато към стената, а рамото му едва не се извади от ставата, Ла Моя ревизира мнението си. Долови някакво вълнение зад него — оказа се, че Плъха просто се е пльоснал на пода.

— Аз съм ченге! — най-после успя да промълви той с притисната към стената буза и ребра, които едва издържаха на натиска, оказан върху гърба му.

— *Беше* ченге — процеди някой в ухото му.

Ла Моя познаваше този глас. Опита се да си припомни и името.

Като сниши гласа си още малко, ченгето от отряда за бързо реагиране додаде:

— Имаш късмет, че има свидетели наоколо, конте такова, иначе отдавна да съм въздал правосъдие.

През следващите няколко часа Ла Моя изпита унижение и безсилие, каквито не бе познавал никога преди в живота си. Взеха му значката и пистолета. Сложиха му белезници и го отведоха до един полицейски микробус, с който след подигравките и закачките от страна

на колегите му го откараха в града. В операцията участваха минимум осем ченгета, а вероятно бяха два пъти повече, което означаваше, че става дума за нещо сериозно. Ла Моя познаваше основните играчи: отдел „Наркотици“. *Дрогите*, както ги наричаха из управлението. И те, също като полицаите от отдел „Убийства“, бяха задружно и затворено общество. Ла Моя бе участвал в някои операции заедно с тях. Бяха свестни момчета, които се отнасяха към задълженията си прекалено сериозно. Наркотиците бяха мръсна работа и хората, които се занимаваха с тях, също загрубяваха в процеса на работата.

Ла Моя заяви, че е невинен, и поиска среща с представител на управлението. Не каза нищо повече и предпочете да си държи устата затворена. Снимаха го, взеха му отпечатъци, унижиха го, като го претърсиха от главата до петите. Вътрешният защитник на Ла Моя го спаси от предварителен разпит. Никой като че ли не знаеше точно в какво именно е обвинен. Арестуването му бе свързано с куфарчето и пакетите с кокаин. Шийла Хил го бе хванала за оная работа и го бе насадила в сериозни неприятности. „И защо?“ — питаше се той. „За да си отмъсти?“

Защо й е да го арестува и обвинява само половин час преди полета, който щеше да го изпрати на заточение в Сибир? А може би бе разбрала за петчленния екип на Болд, който работеше зад гърба й? Отмъщение ли беше това? Или възмездие загдето си бе позволил да я зареже гола и окована в онази хотелска стая?

Ла Моя си тръгна от сградата на полицията без значка и оръжие — освободен без право на повторно преразглеждане на случая.

— Няма да има преразглеждане — предупреди го защитникът му. — Имат намерение да те съдят.

Болд се появи точно когато го освобождаваха и му предложи да го откара. Ла Моя разбра къде отиват едва след като потеглиха. При нормално улично движение до наколната къща на Дафни се стигаше за двадесет минути. Но движението в този град никога не беше добро.

Ла Моя го погледна.

— Нека да ти кажа нещо — никога не би пожелал да се окажеш от другата страна на бариерата.

— Какво се случи? — попита Болд.

Ла Моя се поколеба и Болд продължи:

— Истината ще свърши работа, докато измислиш нещо друго.

— От време на време чукам капитана.

Болд въздъхна дълбоко.

— Зная… зная… добре де…

— Глупаво, Джон. Много глупаво.

Ла Моя задъвка мустака си — правеше го винаги, когато беше нервен.

— Обикновено се срещаме по обяд, но този път — днес — обаждането дойде след обяд. И в следващия момент се оказах с белезници. Какво става, по дяволите?

— Дрогите са направили голям удар снощи. Тази сутрин бях информиран, че някакво, все още неидентифицирано ченге, възнамерявало да подмени уликите — да сложи сравнително сносен кокаин на мястото на онова, което в момента се намира в помещението, в което се съхраняват доказателствата.

— И какво е то? — попита Ла Моя.

— Пълен боклук. Произведен от някакви аматьори на свободна практика от ранга на Макний. Причинил е шест смъртни случая през последните три седмици. Прокурорът възнамерява да поиска смъртни присъди и сигурно ще ги получи. Но подмяната на кокаина щеше да го принуди да повдигне обвинение само за разпространение на наркотици. Освен това е първо обвинение за арестуваните. Лабораторните тестове ще дадат добри резултати. Което означава, че отпадат утежняващите обстоятелства и смъртните случаи се изключват от обвинението.

— И аз се набърках насред цялата тази каша? По дяволите!

— Лошото, че не е Кевин Маккалистър — информира го Болд.

Колата заподскача по неравния път край строежите.

— И това е известно? — попита Ла Моя.

— На някои от нас — отвърна Болд. — Всичко ще се изясни. Ще стане много по-бързо, ако им обясниш как и защо си се озовал на онова място. Появата ти там изглежда доста подозрителна, нали разбираш…

— Не мога да направя това. Не и сега. Тя, разбира се, ще отрече. Освен това, ако издам капитана, Флеминг ще поеме управлението на специалния отряд. Знаеш, че ще стане точно така. И какво ще означава това за Сара?

— Хейл е бил чут да казва, че Флеминг би могъл да получи контрола над специалния отряд. Мисля, че се досещам по кой начин.

— Откъде научи това?

— От Дафни. Чрез Калиджа.

— Има и още нещо, сержант — заяви Ла Моя. — Струва ми се, че някой е ровил из бюрото ми.

Болд остави последното изявление без коментар.

— Значи трябва да се махнеш оттук — рече той. — Едно пътуване до Ню Орлиънс ще ти помогне да не мислиш постоянно за случилото се.

Ла Моя го погледна.

Болд обясни.

— Калиджа, която се намира в Бойс заедно с Флеминг, се е обадила на Дафни. Дънкин Хейл изчезнал безследно. Флеминг, естествено, побеснял.

— Ню Орлиънс?

— Няма къде другаде да е — кимна Болд. — Татуировките — напомни той.

Зави край „Феърмонт“ и спря на края на дока, където Дафни ги очакваше пред цяла редица пощенски кутии. Само миг по-късно колата вече се носеше на юг към летището.

Ла Моя разказа патилата си на Дафни, която не изрази никакво съчувствие.

Седнала на задната седалка, тя се обърна към Болд.

— Не си ни помъкнал и тримата към Ню Орлиънс само заради нездравото любопитство на един агент от ФБР, нали?

— Така е — промърмори Болд.

Ла Моя огледа Болд.

— Открил си нещо във връзка с кредитните карти. — После поясни заради Дафни. — Шестима от клиентите на „Съвършен образ“ са протестирали срещу неизвършени от тях покупки, отразени в извлеченията по кредитните им карти. Датите на покупките съвпадат или са близо до датите на предишните покушения.

Болд се намеси:

— Колата, изоставена в Бойс, е била наета чрез кредитна карта на името на Лена Робъртсън — клиент на „Съвършен образ“. Според договора по наемането колата е трябвало да бъде върната в клон на

компанията в Сан Франциско. След появата на същата кола в Бойс обаче, за всички е относително ясно, че пътуването до Сан Франциско изобщо не е било включено в плановете им — тя, или съучастникът й, са достатъчно хитри, за да наемат колата и да впишат в документите един маршрут, а да поемат в съвършено различна посока. Компанията, отдала колата под наем, е свикнала с подобни промени в плановете на клиентите си — те просто си получават колата и удържат по-голяма сума от клиента. Използвайки коли под наем, за да изчезнат от града на последно извършените отвличания — в нашия случай Сиатъл — похитителите се измъкват изпод носовете на полицаите, струпани да наблюдават заминаващите пътници по летища и гари.

Болд въздъхна горчиво:

— Тази сутрин — продължи той — по-малко от половин час след катастрофата в Бойс, е била използвана кредитната карта на друг клиент на „Съвършен образ“ за наемането на кола от компания „Авис“, като в документите е вписан маршрут от Бойс до Рено. Жената очевидно е била наясно, че ние бързо и без всякакви затруднения ще се доберем до самоличността на Лена Робъртсън. Втората кредитна карта е на името на Джуди Дешамп. Същата карта — на Дешамп — е била използвана за закупуването на самолетен билет от Солт Лейк Сити до Канкун.

Дафни замислено възрази.

— Канкун не се вписва в схемата. Те не изнасят тези деца в Мексико. Чудесно знаят, че ФБР участва в разследването. Имиграционните власти са нащрек. Не биха поели риска да изведат децата извън страната.

Болд кимна в знак на съгласие.

— Полетът е с междинна спирка — поясни той.

Погледна в огледалото за обратно виждане, срещна погледа на Дафни и видя разбирането, проблеснало в очите й.

— В Ню Орлиънс — отгатна Ла Моя. — Наела е колата в Бойс, но изобщо не е имала намерение да тръгва за Рено. Заминала е направо за Солт Лейк, за да хване въпросния полет.

— За Ню Орлиънс — потвърди Болд. — Тъй като полетът е за Канкун, на борда едва ли ще има много пътници за Ню Орлиънс.

— Тя отива в Ню Орлиънс, за да продаде Труди Китридж на някое семейство, готово на всичко, за да си осинови дете — заяви

Дафни.

— Тя си мисли така — поправи я Болд, който караше с непозволено висока скорост по скоростното платно. Светлините на таблото просветваха пред тях. Той настъпи газта малко по-силно.

Ла Моя се обади:

— Ще я спрем без изобщо да излагаме на риск живота на Сара.

— А може би не трябва да я спираме — предложи Дафни. — Ако не можем да ги победим, да се присъединим към тях.

В колата се възцари неловко, породено от безсилието им, мълчание. Най-накрая Ла Моя наруши мълчанието.

— Знаете ли кое е основното за почитателите на пушената морска котка — или я обичате, или не можете да я помиришете дори. Но ако сте от втората група, няма какво да правите в заведенията, в които се сервира.

52.

Болд така и не можа да почувства романтиката на Френския квартал. Години наред бе слушал разказите за странната смесица между френската култура и обичаите на местното чернокожо население, наслушал се бе на истории за вуду и коктейли с пъстри чадърчета в чашите, за красиви креолски момичета, подпрели на баровете умопомрачителните си тела, за нежните звуци на блус и джаз, огласили калдъръмените улички в три часа сутринта, за пресни стриди с големината на топка за голф. Вместо това видя само една гигантска туристическа атракция, един Дисниленд за алкохолици и неверни съпрузи, които гастролираха в града, представяйки се за бизнесмени, участващи в поредния симпозиум или търговска среща.

Местните жители придаваха колорит на града, но на Болд му се струваше, че всичко е прекалено фалшиво и неискрено. Кварталът сигурно бе имал своите велики мигове — наоколо витаеше духът на историята, но търговската камара и туристическите агенции го бяха довели до стерилната безличност, задоволяваща вкуса на тълпата любители на Макдоналдс. Сега изглеждаше прекалено лъскав, твърде цивилизован, като рекламна снимка на „Кодак“. Изгубила се бе душата му, вдъхвала му живот през годините.

Студиото за татуировки се наричаше „Самантас боди арт“. Над входната му врата висеше дървена табела, на която бе изрисувана едрогърда жена вамп, пременена с черно дантелено бельо, която, възседнала мощен „Харли Дейвидсън“, държеше тънка четчица, насочена към голия призрачен силует на женски дух. Разположено извън Квартала и заобиколено отвсякъде с фризьорски салони, свърталища на врачки, гадателки и безпарични адвокати, ателието блестеше най-силно, окъпано в неоновите си светлини. Въздухът наоколо миришеше на трева и тамян.

Всъщност нямаше никаква Саманта. В този град на преструвки и фалш дори и името на студиото беше фалшиво — в действителност с иглата боравеше един здравеняк на име Морис. На лявото му ухо

проблясваше сребърна обеца, бицепсите му бяха черни като ебонит и също толкова корави, а обръснатата му глава блестеше като топка осмица[1]. Облечен беше с тениска с изрисувани върху нея две жени, които се съвкупяват върху дланта на ръка с широко разперени пръсти. Никакви надписи. Никакви обяснения.

Ателието беше свърталище на рокери и моряци. Стените му бяха отрупани със стотици мостри на татуировки. На Болд му бяха нужни няколко минути, за да открие орела, сбутан между една космическа совалка и задницата на прасе, но когато най-после го намери, не можа да не забележи поразителната прилика между оригинала и скицата, пресъздадена от Томи Томпсън.

— Да ти помогна? — попита Морис. Продраният му глас говореше за много изпушени цигари без филтър.

— Интересува ме този модел. — Болд посочи орела.

— Ченге ли си?

— Кой пита? И защо?

— Ами аз все още не съм достатъчно пиян, а пък ти не си толкова млад, че да се интересуваш от нещо такова. Освен това притежаваш онзи странен поглед… нали разбираш? Мога да го различа навсякъде.

— Очевидно е така — съгласи се Болд. — Само че с мен сбърка. Аз съм частен детектив.

— Но не си тукашен, нали?

— Не, не съм тукашен.

Болд извади от джоба си една банкнота от петдесет долара, която си бе приготвил предварително.

— Един мой клиент се интересува от някакъв тип, който си е изрисувал една такава птица на ръката под лакътя.

— Това не е птица, а орел.

— Сигурно си направил много такива, а? — Болд премяташе банкнотата в ръката си. Приличаше на човек, който не е сигурен дали си струва да се раздели с нея.

— Не много.

— Ще кажа на моя клиент, че съм похарчил петдесетачка за информацията и той ще ми възстанови разходите, без да проверява дали наистина съм платил. — Болд прибра банкнотата в джоба си, а след малко я извади отново.

— Голям си чешит — отбеляза Морис. Петдесетарката очевидно го съблазняваше.

Не се забелязваха клиенти, които да се тълпят в ателието.

— Ще съм доволен, ако си спомниш някое име или лице.

— Обзалагам се, че ще си доволен.

— Дата, време на годината. Каквото и да е… Спомни си нещо и парите са твои.

Пръстите на мъжа приличаха на шоколадови кифлички, а палците му бяха квадратни като дебели пури. Един от тези пръсти посочи към няколко черни албума със снимки, завързани за стената и подредени един върху друг по малък дървен плот. Плотът беше целия прогорен от фасове, черните следи приличаха на армия от дребни войничета.

Мъжът побърза да обясни.

— Продават се по-добре, когато са върху живи хора. Изглеждат по-добре от онези на стената. Освен това мъжкарите получават възможност да си изплакнат очите с всичките тези цици и задници — не можеш да си представиш какви неща поръчват някои момичета и къде точно искат да им ги изрисувам. А пък ние снимаме всичките си клиенти, човече. Щото ето какво се получава… влизаш тук и си мислиш, че никой не е правил нещо такова, но тогава го виждаш тук в албума, решаваш, че изобщо не е лошо, и си викаш защо не, по дяволите… и аз ще си направя едно такова. Все така става… щото каквото и да ти хрумне, то все е било правено и преди. Аз самият съм рисувал върху какво ли не — от вътрешната страна на бедрата, по задници, цици, путки, грездеи… къде ли не. Всичко съм правил!

— Това тук са албуми със *снимки*?

— Точно така, по дяволите.

Болд отвори един от албумите. Реши, че женските гениталии и гърдите, окупирали първата страница, целят само да шокират клиентелата. Той се изчерви от гледката и от онова, което собственикът на ателието бе избрал да изобрази върху телата. Обръснатият венерин хълм на жената бе изрисуван като човешко лице, върху което най-ярко се открояваше устата. Край нея се увиваше някаква змия, която започваше от гротескно уголеменото зърно на едната гърда, заобикаляше една маргаритка на пъпа и две колибри на чатала, а после

се спускаше по вътрешната страна на бедрото и завършваше със стрела на Купидон, насочена към срамните устни на жената.

— Това е отвратително — възкликна Болд. — Надявам се, че нямаш нищо против мнението ми.

— Разбира се, че имам. Това е *изкуство*, човече! Ти нищо не разбираш. Това тук е изключително добро качество. Изящна линия, добър и наситен цвят. Щом някой иска да изрази себе си по този начин, аз съм насреща. Живеем в шибана свободна страна, нали!

Болд продължи да разлиства страниците.

— И те ти позволяват да ги снимаш в този им вид? — с изумление ахна той.

Страница след страница пред очите му се нижеха задници и гърди, пениси, глезени, шии, клепачи, пръсти. Анатомията на Грей, пресъздадена сякаш за някой телевизионен канал за анимация.

— Че защо не! Нали не знаеш кои са.

Не, не зная, помисли си Болд и се запита защо ли си прави труда и продължава да разглежда тези гадости. Подтикван от любопитство, той продължи да отгръща страниците, докато най-накрая попадна на страница с мотоциклети и голи мадами, изрисувани по ръце, мъжки гърди и бицепси. Прецизността на рисунките и качеството на цветовете наистина бяха изключителни.

— Добра работа — подхвърли Болд, за да поддържа разговора.

— Някои от творбите ми бяха изложени в една галерия в Квартала — изфука се мъжът. — Един лебед, който изрисувах, като използвах и кура на един клиент, и ирисите на Ван Гог, които като че ли се подават точно над ластика на женските гащички. Момичето спокойно може да се разхожда по плажа без никой дори да си помисли, че всъщност е по гол задник.

— Впечатляващо — цинично измърмори Болд. — Някои снимки тук се повтарят.

— Рисунките са едни и същи, но са разположени по различни части на тялото. Татуировките изглеждат различно в зависимост от мястото, на което си ги поставил. Опитваме се да покажем всички възможности.

— И има ли орли тук?

— Мисля, че са в третия или четвъртия албум. Единият е само с животни: жаби, гущери, змии. Не зная защо, но рисувам много

влечуги.

— И ти сам си направил всичко това?

— Не, не всичко. Разбира се, че не съм. Но бих могъл. Със сигурност. Само да го зърна с очи, и веднага мога да го изрисувам.

— Включително и жените?

— Някои типове водят момичетата си да позират. Не те будалкам. И въображението е важно, разбира се — допълни творецът в него. Мъжът имаше широка момчешка усмивка — нещо, което Болд не бе очаквал от такова брутално животно.

Болд разгледа цяла менажерия от лъвове, котки, тигри, един мравояд, няколко панди и малки мечета, преди да стигне до серията с орли. Птицата в профил, така че да се виждат само главата и клюнът й. Орел в полет. Няколко орли, понесли в ноктите си различни предмети и съобщения. Орел, обвил криле около тялото си като пелерина.

Болд го посочи.

— Мой собствен модел. Може би половината от това, което виждаш, са мои собствени проекти. Останалата част съм видял по списания и филми или пък съм изработил по поръчка на някой клиент въз основа на негова снимка или картичка.

— Има ли още? — попита Болд и продължи да разлиства страниците. Не се наложи мъжът да отговаря на въпроса му — погледът му веднага се спря върху същия орел, татуиран върху нечий мускулест бицепс. — Ти ли я направи?

— Вече ти казах. Това е оригинален модел. Всичките са мои.

— Една липсва — заяви Болд.

— Не мисля така.

— Липсва, Морис — настоя Болд и отново запремята банкнотата. — Става дума за същия орел, само че татуиран не на бицепса, а под лакътя.

— Няма такова нещо.

— Някой друг е идвал тук преди мен — предположи Болд и погледна мъжа.

Болд му подаде банкнотата. Бе я изтеглил от общата сметка, която притежаваха заедно с Лиз. Благодарение на болничните плащания, сметката им вече бе с хиляда и седемстотин долара на червено. Сега, след закупуването на самолетните билети, дългът им бе нараснал още повече.

— Имал си посетител — тип, който прилича на сърфист, но иначе е надут като пуяк. Той представи ли се?

Морис погледна парите.

— Да не мислиш, че съм го питал? Костюмар като него!

— Взел е снимката със себе си — отбеляза Болд. — И колко ти плати?

Морис прибра парите на Болд.

— Недостатъчно. Шибан надут федерален агент.

— Заплашил те е?

— Почти — отвърна мъжът.

Болд извади още петдесет долара.

Морис рече:

— Дадох му снимката и запазих бизнеса си.

— И сигурно ти е казал как да се свържеш с него, в случай че паметта ти се възвърне. — Болд познаваше рутинната практика. Извади трета банкнота от джоба си.

— Май спомена нещо за Хиат. — Петдесетачката изчезна в джоба на дънките му.

— Нещо да си пропуснал? Да си забравил да му кажеш нещо? — Болд неслучайно работеше в разузнаването.

Големият квадратен показалец на мъжа посочи няколко други снимки на страницата. Разлисти една страница напред, после се върна две назад и посочи още една серия снимки.

— Виждаш ли сивата стена? Фонът? Знаеш ли какво означава циментената стена?

Много от снимките бяха правени на фона на същата сива бетонна стена.

— Кажи ми, Морис. Какво означава тази стена?

— По няколко пъти в годината позволяват на някои от нас да поработим вътре. Става нещо като шибан панаир на занаятите и изкуствата… ако разбираш за какво ти говоря.

Болд почувства прилив на адреналин.

— Става дума за затвора, нали, Морис? Този тип с орела под лакътя… лежал е в затвора?

— Точно така.

— Кога?

Морис извади една снимка и погледна надписа на гърба й.

— 1995.

— Онзи с костюма… той знае ли това?

— Не ме е питал — отвърна Морис и на лицето му цъфна широка усмивка.

---

[1] Черна топка с номер 8, която при определени видове билярд носи наказателни точки на играча, вкарал я в джоба на билярдната маса. — Б.пр. ↑

53.

— Исусе, захарче, какво толкова, по дяволите, има в Сиатъл, което ние да го нямаме при нас? Ако някога решиш да се преместиш, защо не наминеш по тия места?

Помещението на детективите в полицейското управление на Ню Орлиънс представляваше безвкусна смесица между стандартната сива метална мебелировка на повечето държавни учреждения, лениво полюляващи се вентилатори и монтирани по прозорците шумни климатици. Половината сграда вече бе модернизирана, но ремонтните работи бяха започнали от най-горния етаж и вървяха надолу — от кабинета на големия началник към гаражите — а помещението на детективите се намираше на нисък етаж в сградата и на едно от последните места в списъка с приоритетите.

Дафни настръхна от забележката на мъжа, но предпочете да не създава проблеми. И тя си имаше своите приоритети.

Детектив Брул беше бял, тридесет и пет годишен, посредствен на вид мъж, с белези от акне по лицето и с кафяви очи. Беше се заресал като гастролиращ комик от Лас Вегас и говореше с провлачен южняшки акцент. Думите звучаха толкова напевно, че Дафни трябваше да си ги повтаря наум, за да схване за какво става дума.

— Бил е във вашия междинен затвор през деветдесет и пета. Бял, с татуировка на орел на лявата си ръка под лакътя. Висок метър и осемдесет и два, или може би метър и осемдесет и пет сантиметра. Бил е в пандиза за измама или…

— Обигран мошеник? — уточни Брул и високомерно се настани зад някакъв допотопен компютърен терминал. — Давол да го вземе, захарче, но това определение сигурно пасва на половината население на тази страна. — Той протегна крак, закачи един от съседните столове и го придърпа близо до себе си. Запали цигара без филтър и издуха дима встрани от Дафни. — Кофти навик — отбеляза Брул, — но нали трябва да има и хора, които да умират млади.

Даде й знак да седне на стола, но Дафни остана права.

— Може да е бил арестуван за детска порнография. — Не можеше да спомене отвличането на деца, без да привлече вниманието му към участието й в разследването на Гайдаря от Хамелин. — Възможно е да има съучастник от женски пол — додаде Дафни.

— И ние не бихме се отказали от някоя помощница — подхвърли той и извърна към нея лъсналото си от пот лице.

— Не е изключено да е прилагал някакъв трик с телефон 911 — продължи да изрежда Дафни.

— Измамата с обратната връзка?

— Какво точно имаш предвид? — попита Дафни, готова да погълне всяка негова дума.

— Този номер не е ли стигнал още до Сиатъл? — възкликна Брул. — Значи нашият човек се представя като ченге. Случаят беше свързан с незаконно ограбване на възрастни хора. За да убеди човека отсреща, че наистина е ченге, той му предлага да затвори и веднага да го набере в участъка на телефон 911. Нищо че това е абсолютно невъзможно. Та значи набелязаната жертва затваря телефона. Линията остава отворена — абонатът не чува сигнал в слушалката. Знаеше ли тази подробност? Мошеникът пуска предварително подготвен запис на свободен сигнал; жертвата вдига слушалката, чува сигнала и набира 911. Някои от измамниците използват предварително записан друг глас, някои работят със съучастник, но и в двата случая жертвата чува нещо от сорта: „Спешни услуги…“. Човечецът иска да говори с ченгето; мошеникът отговаря и от този момент нататък жертвата е абсолютно убедена, че разговаря с полицай. И това всъщност е всичко. Обикновеният гражданин е готов да направи всичко за ченге със значка. — Брул огледа тялото й твърде настойчиво. — Предполагам, че това важи и в случаите, когато ченгето е жена.

— Знаем ли имената на хората, прибягвали към този трик?

— Захарче, толкова много долна измет изпълзява непрекъснато от блатата наоколо, че е почти невъзможно да им хванем края. Най-разпространеният номер на повечето мошеници е да си намерят законна работа. Ако някой работи на твърдо работно време от девет до пет, веднага трябва да се усъмниш, че нещо с него не е наред.

— Това важи ли и за ченгетата?

Той се усмихна. Очевидно се наслаждаваше на собствената си компания.

— Фамилно име? Собствено име? Можеш ли да ми дадеш някаква друга информация. Нещо повече от номера с телефон 911. — Отново огледа гърдите на Дафни, а после сведе очи към талията й. — Разполагаш ли изобщо с нещо?

— Искам имената на всички, които през деветдесет и пета година са излежавали присъди за измамничество. Струва ми се, че това е добро начало.

— По-добро начало е една вечеря в „Командърс плейс“. Последвана от разходка по реката под акомпанимента на джазов оркестър. След това можем да отидем да погледаме звездите от басейна в двора на едно бунгало извън града. Тук небето е твърде осветено от светлините на града и звездите изобщо не се забелязват. Но от мен да го знаеш, няма по-красива гледка от нощното небе над Луизиана. Освен може би ти, захарче — додаде той с подходящата интонация. — Управата на Сиатъл трябва да е много горда, че жена като теб носи полицейска значка.

— Искам ги по азбучен ред. Всички лица, лежали в затвора за измама. Ако е възможно по някакъв начин да се отделят случаите на измама с телефон…

— Няма — изстреля в отговор той. Гъстият цигарен дим продължаваше да се стеле край главата му. — Компютърната система, която използваме, е модел „Т“. Новата система ще бъде въведена след година, две. Наричат я Интранет. Ама не е ли хитро, кажи! Само че за нас вече ще е късно. — Той за пореден път потвърди, че е най-големият и единствен фен на собствените си шеги. — Дай ми двадесет и четири часа. И наистина трябва да си помислиш върху предложението ми за вечеря.

— Може ли да ти се обадя? — попита Дафни.

— По всяко време, захарче. Макар че бих предпочел аз да ти се обадя. — Ухили се насреща й. По зъбите личеше, че е заклет пушач.

Дафни не възнамеряваше да му каже как би могъл да се свърже с нея.

— Имам чувството, че нещата може да потръгнат по-бързо, ако двамата работим заедно — подхвърли той. — Две глави мислят по-бързо от една.

— Имаш ли нещо против да намина по-късно, за да видя дали си постигнал някакъв напредък — попита Дафни.

— Много си падам по стимулиращите програми.

54.

Измъчван постоянно от безмилостните си тревоги и страхове, Болд, както никога преди, започваше да вниква в психиката на криминалните престъпници. Най-напред се започваше с дребни лъжи, породени от остра необходимост; тези лъжи бързо прерастваха в огромни неистини, подхранвани от самолюбие, егоизъм и алчност. Алчността на Болд бе съсредоточена около дъщеря му; страстната потребност на криминалните типове да притежават пари и власт при Болд бе трансформирана в отчаяна нужда да съхрани семейството си непокътнато. Представяше си как държи Сара на ръце и й разказва приказки; виждаше се как я слага на скута си и й пуска любимите си джазови изпълнения. И тя му лисваше така, както не му бе липсвал никой друг човек през живота му.

Дафни се свърза с един от най-известните и най-дейни домове за деца, защото вярваше, че неговите служители са експерти по въпросите на осиновяването — както легално, така и незаконно. За Болд това посещение означаваше двустранен подход към разследването: от една страна, бяха доказателствата, свързани с отвличанията, а от друга — резултатите от тези отвличания. Евентуалните осиновявания. Сара и Труди Китридж, както и още десет други деца, се намираха някъде по средата.

Домът за момчета „Луи Чарлмейн“, внушителна каменна постройка, отделена от пътя чрез застлана с чакъл алея за автомобили под формата на полуокръжност, беше най-представителната сграда в района. Приличаше по-скоро на аристократичен клуб, отколкото на междуселски хан. Огромната входна врата се помещаваше между две високи колони в коринтски стил. Обикновеният електрически звънец, монтиран до тях, приличаше на грозна брадавица, поникнала на иначе красивото лице на сградата.

Един чернокож мъж с лъщяща от пот кожа отвори вратата след позвъняването им. Имаше силни и мускулести ръце, голяма глава, изпъкнало чело и надвиснали вежди, които частично прикриваха

проницателните му тъмни очи. Покани Болд и Дафни в огромното, напомнящо пещера фоайе, в което тегнеше неприятната миризма на изгоряло, предизвикана очевидно от изтънения трион, с който мъжът режеше дебели дъски. Гъст сивкав облак дим се стелеше над главите им.

— Доктор Монтевет? — попита Дафни.

— Оттук, моля — подкани ги мъжът и изостави за момент строителната си площадка. — Той очаква ли ви?

— Да, имаме уговорена среща.

— Стига, Кардинал! — развика се мъжът, когато едно шарено кученце изведнъж изникна край тях и се изпика на пода. — Какво правиш тук? Кой те пусна? — Мъжът се огледа и кресна: — Евлин! — Не получи отговор. — Надолу по коридора, а след това вляво — упъти той посетителите си. — А аз ще трябва да се погрижа за Кардинал и малките му бели.

В другия край на коридора, привлечен от гласа на чернокожия портиер, се появи мъж, облечен с карирана риза, кафяви панталони от кадифе и кафяви обувки.

— Бърнард Монтевет — представи се той.

Тримата се ръкуваха. Монтевет беше нисък човек с благи очи, оредяла коса и приятен южняшки акцент. На тавана в кабинета му бе монтиран вентилатор, който лениво раздвижваше въздуха, охлаждаше стените, покрити с красива дървена ламперия, избелелия зелен килим и няколкото антики, разпръснати из стаята. Перките на вентилатора хвърляха меки сенки по голямата маса от орехово дърво, разположена точно срещу огромното бюро на Монтевет.

— По принцип не приемам представители на полицията от други градове. Не си спомням кога за последен път… а аз се занимавам с „Чарлмейн“ — всъщност аз съм едва четвъртия директор на дома през цялата му сто и седемдесет годишна история; първият и единствен директор, който е бил възпитаник на дома.

— Бил сте едно от *момчетата*? — попита Дафни.

— Точно така. А „Чарлмейн“ се гордее с факта, че е единственият дом за момчета в страната, който не прибягва до помощта на обществени фондове. Издържаме се от едно частно дарение, направено непосредствено след Втората световна война.

Съдейки по начина, по който директорът ги наблюдаваше, Дафни остана с неприятното чувство, че той ги възприема като семейна двойка, решила да си осинови момче. И точно в този момент й хрумна идеята за спасяване на Труди Китридж. Споходи я изведнъж — целият план, готов и завършен — така както обикновено се случваше само с най-брилянтните идеи.

Прииска й се веднага да дръпне Болд настрана и да сподели плана си.

— Ние провеждаме сериозно разследване, доктор Монтевет — обади се Болд, — което налага да действаме изключително предпазливо и дискретно.

— Да, госпожа Матюс вече ме предупреди за това. — Той погледна двамата си посетители в очите; неговите бяха студени и синьо-сивкави на цвят. — На вашите услуги съм, сър.

— Незаконно осиновяване — припомни му Дафни.

— Да, така ми казахте.

Дафни побърза да обясни.

— По кой начин може да се осъществи тук, в Ню Орлиънс? Успешно при това. Как се прилага законът…

— … или се заобикаля — додаде Болд.

— Частно осиновяване — заключи Монтевет и кимна с глава. — Струва ми се, че измежду подчинените ми има един човек, който може би ще е в състояние да ви помогне. Нали нямате нищо против?

— Разбира се, че не — отвърна Дафни.

Той повика по телефона някоя си госпожица Луси. Информира ги, че тя всеки момент ще се присъедини към тях и добави:

— Същността на проблема е в това, че частното осиновяване е нещо, с което всички трябва да се примиряваме. Под *частно осиновяване* разбирам осиновяване, извършено без посредничеството на упълномощените държавни институции. Частното осиновяване не се подчинява на стриктните разпореждания, следвани от държавните институции, макар че и при него се изисква явяване пред съда и попълване на всички необходими документи. Частната процедура е много по-податлива на човешката алчност и на престъпните наклонности на индивида. Заключенията, до които според мен ще стигнете тук, в Ню Орлиънс — позволявам си да твърдя това, защото и аз съм чувал доста слухове по въпроса — се изразяват в това, че

хората, които могат да бъдат характеризирани като заемащи по-ниските стъпала на обществената стълбица, са по-добре *запознати* с тази практика на осиновяване.

— Документите, които трябва да се попълват? — попита Дафни.

— Не само те — обясни Монтевет. — При осиновяването на дете биологичната майка трябва да се яви в съда. Съдията я информира, че чрез съдебната процедура напълно се отказва от детето си, както и от правото си за евентуален бъдещ юридически иск за възстановяване на родителските си права. Това е сравнително нов закон, който значително улесни процеса на осиновяване и според мен представлява положителна стъпка напред в тази насока. По време на осиновяването се изисква акт за раждане и документ, удостоверяващ доброволното явяване пред съда и отказа от родителски права. Ако съществува клауза за поемане на медицинските разноски на биологичната майка, към документите се прилага и копие от болничната й сметка. А! Госпожице Луси! Влезте, моля. — Монтевет скочи на крака и издърпа един стол за младата чернокожа жена, която влезе в стаята.

Госпожица Луси Пенфорд бе облечена със светложълта рокля и малко бе попрекалила с виолетовите сенки, наплескани по клепачите й. Тя се усмихна широко и кожата на лицето й се набръчка.

— Приятно ми е — поздрави тя.

Монтевет набързо я информира за целта на посещението им.

— … какви са начините за осъществяване на незаконно осиновяване… А аз си спомних за онова сътресение в градския съвет миналата година и за вашето…

— О, да. Струва ми се, че ще мога да им обясня за какво става дума — отвърна тя.

Акцентът й бе по-силен от този на Монтевет. Мелодичният й глас изпълни стаята. Вентилаторът хвърляше тъмни сенки по лицето й. Усещаше се слабият аромат на лавандула, дошъл заедно с нея.

— Това очевидно е продължавало години наред — започна тя. — В градския съвет, в… как се наричаше този отдел?

— Граждански регистър за движение на населението — помогна й Монтевет.

Дафни остана с впечатлението, че Монтевет знае за случилото се повече, отколкото бе готов да си признае. Зачуди се защо.

Госпожица Луси продължи:

— Вие добре знаете, че момичетата, които работят там, получават минималната работна заплата, а преживяването с толкова малко пари никак не е лесно. Идва някакъв човек и им предлага сто долара, за да издадат акт за раждане, и те приемат, без да се замислят особено за последиците.

— Точно така е ставало всъщност — обади се Монтевет.

— Установи се, че е продължавало години наред. Десетилетия може би. Ако ти трябва акт за раждане на някое дете, трябва само да си приготвиш сто долара.

— Без да е нужно да прибягваш до осиновяване — възкликна Дафни, изумена от простотата на измамата.

— Естествено — отвърна Монтевет. — Получаваш фалшив акт за раждане, в който детето е записано с твоето име, в резултат на което то става законен член на семейството ти. Кой би се усъмнил?

— Тази практика позволява на биологичната майка да бъде изплатена сума, надвишаваща болничните й сметки — обясни госпожица Луси.

— И създава жизнен черен пазар — добави Болд.

Монтевет се съгласи с твърдението му, но побърза да добави:

— Само че тя бе ликвидирана.

— Познавах някои от онези момичета — призна им госпожица Луси. — Част от тях все още излежават присъдите си. Можете да сте абсолютно уверени, че на тази практика бе сложен край. Виждам, че ви се иска да ми зададете куп въпроси, госпожице Матюс, но това не е необходимо. На тези нарушения бе сложен край! Честна дума. Онези момичета получиха доста тежки присъди.

— Но има и други начини — отбеляза Болд, опитвайки се да открие друга вратичка в закона, която би му позволила да открие Гайдаря от Хамелин или неговата съучастница.

— Разбира се, че има! — съгласи се госпожица Луси. — Чувала съм, че често се използва номерът с липсващия баща. — Присъстващите я изгледаха неразбиращо и тя побърза да обясни: — Самотна майка ражда дете и изобщо не вписва името на бащата в акта за раждане. Непрекъснато се случва. Майката или не желае да има нищо общо с мъжа, причинил й това, или пък изобщо не знае кой е бащата. Може да е наркоманка или пък има някакви други причини да не желае детето. И ето как го правят — тя продава на някакъв мъж —

съвършено непознат при това — правото да впише името си като баща в акта за раждане. В случая говорим за напълно законен акт за раждане. Непознатият автоматично се превръща в законен баща на детето и придобива всички права над него — права, които майката е готова да му предостави срещу определена сума. Можете да ми вярвате, че това е най-често срещаният начин за осиновяване сред малцинствените групи. Френскоговорещите и чернокожите си купуват правото да имат дете. Евтино и лесно.

— Това обаче не важи само за чернокожите — заяви Дафни.

— Така е, имате право. Някои бели боклуци също прибягват до тази практика. Може би дори и някои млади и неопитни хлапета от предградията. Това, разбира се, е напълно законно — тя се усмихна — и си остава такова, ако измамата не бъде установена пред ДНК тестове.

— Адвокатите, които се занимават с осиновяване, имат ли нужда от някакво специално обучение или пък разрешителни за работа? — попита Болд.

Монтевет отново се включи в разговора.

— Доколкото съм информиран, в Луизиана се плащат някакви съдебни такси и се попълват доста документи при всяко осиновяване. Това е специфичен клон от правото, но упражняването му не изисква специална квалификация.

— А ако адвокатът реши да заобиколи някои елементи от процедурата по осиновяването? — отново попита Болд.

— Разбирам какво имате предвид. Но никой не би могъл да уреди законно осиновяване без съдействието на съдия, защото осиновяването задължително изисква явяване в съда. С една дума, никой адвокат не би могъл да го направи *сам*.

— Но ако е подкупил съдията? — попита Дафни.

Монтевет и госпожица Луси се спогледаха.

— Госпожице Матюс, Луизиана не е като останалите щати. Едно такова обвинение… то е просто обидно.

Монтевет се зае да разясни думите й.

— Нека да ви обясня как работим в Ню Орлиънс, госпожице Матюс. Аз притежавам малка семейна ферма недалеч оттук. На по-малко от час път с кола. Притежавам и пикап — стар форд, модел шейсета година. Използвам го във фермата, за да събирам изпочупените клони, да премествам огради и други подобни дейности.

От време на време идвам с него в града на пазар. Законът изисква веднъж годишно да карам този пикап на технически преглед. За да продължа разрешителното си да карам този пикап, той трябва да е в отлично състояние. Само че, госпожице Матюс, от много години насам този пикап изобщо не е в отлично състояние.

Огледа гостите си, за да разбере дали следят мисълта му.

— В нашия град има един човек на име Джордж — продължи той, — който има задължението да осъществява прегледа на колите в нашата енория срещу такса от двадесет долара. Познавам Джордж от много, много години. Почти от времето, когато започнах да карам стария форд. Срещам се с него точно по веднъж в годината. Срещу още двадесет долара Джордж ми издава разрешително. Така е било винаги и така ще бъде. И това е начинът, по който живеем по тези места. Никой не пречи на никого. Така се върши бизнес.

— Който бизнес може да включва и подобни взаимоотношения между адвокати и съдии — предположи Болд.

— Който бизнес на определено ниво *непременно* включва адвокати и съдии. На *определено ниво*. Непременно. И полицията несъмнено. Както и лекарите, бръснарите и домашните помощници. Може да се каже, че тези взаимоотношения са част от културата ни. Не оправдавам подобно поведение, но и то, както и много други елементи от ежедневието ни, е неделима част от нашия начин на живот. *Южняшки* начин на живот.

Госпожица Луси се намеси:

— Ако сте готов да си платите, ако нямате нищо против да изчакате търпеливо, докато намерите подходящия човек, който би могъл да ви помогне… тогава ще можете да постигнете почти всичко. Което не означава, че градът ни е пълен с криминални престъпници. Изобщо не искам да кажа това. Защото не е истина! И при нас има престъпления, ченгета и съдилища, както във всеки друг град.

— Но като цяло наблягаме на взаимоотношенията между хората и ги смятаме за по-важни от буквата на закона — допълни Монтевет. — Чернокожи или френскоговорещи — това е без значение. Ние си създаваме връзки. Мъжът, който коси моравата ви, закусва на масата ви редом с децата ви. Взаимоотношения — повтори той.

— Значи всеки адвокат би могъл да подкупи съдията — заключи Болд. — Да подправи документите, според които майката се отказва от

детето си. Останалата част от процедурата ще бъде абсолютно законна. Дори и осиновителите може никога да не научат, че осиновяването е било…

— … *непочтено* — помогна му Монтевет. — То няма да е незаконно, нали разбирате? Не и формално погледнато. Не и когато всички необходими документи са минали през съда. Само непочтено.

— Непочтено — повтори Дафни, която най-после проумя за какво става въпрос и вътрешно потрепери.

— Искам да ви обърна внимание — продължи Монтевет и отново привлече вниманието й, — че винаги остава някаква документална следа. — Той погледна госпожица Луси. — Която може да бъде проследена от всеки, който е достатъчно търпелив и упорит.

Болд веднага схвана, че мъжът се опитваше да им направи някакво предложение.

— Имената на адвоката и съдията ще бъдат упоменати в документите.

Монтевет го погледна.

— Документите се завеждат в общинския център, където се намира и седалището на съдията. В големите общини може да се окаже, че един и същ екип от адвокат и съдия е осъществил твърде много осиновявания.

— Но не и в малките общини — намеси се госпожица Луси. — Там в цялата община може да има само един съдия.

— Напълно възможно — съгласи се Монтевет. По лицето му пробяга сянката от перките на вентилатора. После му хрумна нещо. — Не, госпожице Луси, струва ми се, че грешим. *Оригиналите* се пазят в общините. Но в случай на частно осиновяване трябва да се изпратят преписи или тук в Ню Орлиънс, или в Лафайет в зависимост от района на общината. — Той погледна Болд в очите и се усмихна стеснително. После погледна госпожица Луси и се обърна към Дафни и Болд. — За нас ще бъде удоволствие да ви помогнем в това начинание. Струва ми се, че Луизиана може да ви се стори доста странна и чужда страна.

— Може би ще можем да ви превеждаме и напътстваме — рече госпожица Луси.

Очите на Монтевет заблестяха от вълнение и той удари с ръка по масата.

— Точно тази документална следа бихме искали да проследим.

55.

„Смайлинг Джонс Плежър енд соушъл клъб“, ъглово заведение в един квартал със смесено население от френскоговорещи каджуни, заселници от Карибите, и афроамериканци, притиснато между изобилието на „Гардън дистрикт“ и търговската част на града, ухаеше на странната комбинация от парфюм, застояла бира и ароматизатор с дъх на ванилия. Ботушите на Ла Моя залепнаха за дървения под. От усилвателите на тавана кънтеше ужасно силно каджунско изпълнение на акордеон, а три жени — по-скоро момичета — играеха пинбол[1].

Ла Моя предпазливо заобиколи чифт дълги крака, които завършваха с къса рокличка от червена кожа. Момичето го дари с тъжен и отнесен поглед. Наркоманка. Ла Моя продължи нататък. На втория автомат играеше млада креолка — беше все още девойче, но така изпълваше късите си дънкови панталонки и белия потник, че на всеки мъж би му се приискало да надникне под тях.

— Здрасти — поздрави Ла Моя.

— Не сега, сладур. Остават ми още две хиляди, за да спечеля.

— Разполагам с всичкото време на света — излъга я той.

От автомата се разнесе силен звън, оповестявайки, че момичето е постигнало резултат, носещ й определен бонус, и тя заигра още по-трескаво. Успя да задържи топката в движение цели три минути и да спечели и следващия бонус. Никога до този момент Ла Моя не бе предполагал, че играта на пинбол може да бъде толкова секси. Момичето направи погрешно движение и топката замря неподвижно.

— Би могла да играеш тук целия ден — отбеляза Ла Моя.

— Освен ако не получа по-добро предложение. — Гласът издаваше възрастта й. Вероятно все още беше малолетна, макар дрехите и поведението й да говореха обратното.

— Тук работел някакъв тип на име Джими.

— И какво? Е, ще играя ли следващата игра, или не?

Преди да е успял да обясни какво се опитва да получи срещу двадесетте долара, който сложи на стъклената повърхност на

машината, момичето побърза да го предупреди:

— С толкова няма да ме накараш дори да си отворя устата, сладур. — Тя дръпна назад металния лост и се приготви да пусне следващата топка, но Ла Моя сграбчи ръката й и я спря.

— Трябва да поговоря на четири очи с Джимбо, *сладур*. Двадесетачката е само за да продължиш играта.

Банкнотата изчезна под колана на късите панталонки. Не че там имаше някакво свободно място.

— Ще съм доволен, ако ми подскажеш къде бих могъл да го намеря.

Тя посочи нагоре към тавана.

— Застъпва на работа след час. Първата стая от тази страна е неговата. — Погледна Ла Моя преценяващо и додаде: — Още една двадесетачка и ще се прибереш у дома с усмивка на лицето.

Ла Моя я дари с широката си, чаровна усмивка.

— Само като си помисля за това, и започвам да се усмихвам.

— Имаш ли кола с широка задна седалка? Докарай я отзад. Кажи ми като си готов.

— Ще поговорим — рече Ла Моя.

— Не, няма — поправи го тя. После дръпна ръчката и металната топка се плъзна сред лабиринта от светлини, звънци и сигнали.

Ла Моя намери стълбището и се качи на втория етаж. От другата страна на първата врата се чуваше силният глас на Опра. Ла Моя си помисли, че момичето го е упътило погрешно — може би някое от момичетата на „Смайлинг Джонс“ в момента се трудеше зад тази врата. Той почука внимателно.

— Да? — Отвътре долетя мъжки глас на заклет пушач.

Ла Моя пъхна две двадесетдоларови банкноти под вратата. Това вероятно беше нощната надница в една такава дупка. Двадесетачките изчезнаха.

Мина цяла минута. Вратата не се отвори, нито пък някой отвътре попита нещо.

— Ей! — извика Ла Моя.

Гласът на Опра се усили.

Ла Моя почука повторно на вратата. Пъхна една стотачка, но веднага си я дръпна назад. После отново я пъхна от другата страна на вратата и отново си я прибра. Информацията, която търсеше, нямаше

цена — Ла Моя се надяваше да се добере до самоличността на Гайдаря от Хамелин.

— Струва ми си, че чукаш не на тая врата, на която трябва.

— Джими?

— Ченге ли си?

— Бях навремето. Вече не съм. Не търся теб. Тръгнал съм след един индивид, с когото си бил заедно на последния си постоянен адрес.

— Няма да стане. — Двете двадесетачки се появиха изпод вратата.

— Човекът, когото търся, има същата татуировка на орел като теб, само че неговата е под лакътя, а твоята — на бицепса. Тази птица е единствената връзка между вас двамата. Не ти нося никакви неприятности. Татуировките са ви били изрисувани на последния ти адрес. — Ла Моя подпъхна стотачката, така че половината й да остане от другата страна на вратата. — Вземи я — подкани го той.

Парите си останаха непокътнати и на Ла Моя изведнъж му се стори, че това не е само банкнота, а самата Сара, уловена в смъртоносната хватка на битката.

Вратата се отвори едва-едва. Джими имаше козя брадичка и очила с евтини рамки. Тъмната му коса бе опъната назад и вързана на опашка. Изглеждаше ужасно тъп — както повечето хора от неговото тесто.

— Трима души сте си направили тази татуировка. Проверих в затвора. От тримата си спомниха само теб. Ти си останал малко по-дълго. Пресрочил си първоначалната покана.

— Ти трябва да си ченге.

— Бях навремето — повтори Ла Моя. — Този тип — онзи с татуировката под лакътя — закъснява с вноските по изплащането на един таурус. Аз представлявам търговеца.

— Никога не съм го познавал.

— Името му ще ни е от помощ. Знаем за татуировката, но разполагаме само с прякори и псевдоними.

Мъжът погледна към стотачката на пода.

— Плюс четиридесетте долара — осведоми насърчаващо Ла Моя. — За едно име. Знаеш ли нещо, което може да ми бъде от полза?

— Никога не съм го познавал. Не лично. Не съм го познавал до толкова, че да науча името му или нещо друго.

— Слушай, ако се опитваш да ме издоиш… И бездруго ми е тънка кесията…

— Не е това. *Наистина не го познавах.* Чуваш ли? — Той заговори с отвращение. — Онзи тип беше твърде хлъзгав. Това е всичко, което зная за него. С приказки можеше да постигне всичко. И да се отърве от всичко. Беше измамник…

— Мошеник?

— Точно така. Измамник. Бяха го тикнали в затвора за нещо. Но той се мазнеше на охраната и на шефа. И си постигна своето: цигари, трева, пиячка. Изобщо не исках и да го зная! Схващаш ли? Майната му на онова малко леке.

Ла Моя попиваше всяка подробност.

— Но той си е направил същата татуировка като теб — напомни му той с надеждата да предизвика някакво желание за съперничество. В това отношение затворниците бяха като малки деца.

— Аз си я направих *първи*, по дяволите. Всички й се възхищаваха. Включително и той. — Мъжът се поотпусна и отвори широко вратата. Гласът на Опра кънтеше от малкия цветен телевизор, по екрана на който преобладаваха жълтите цветове. Джими забеляза, че Ла Моя гледа към телевизора, и поясни: — Пристрастих се към тази кучка в затвора. Не мога да се откажа от нея.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Ти гледаш ли я?

Ла Моя само сви рамене.

— Значи казваш, че онзи тип се е подмазвал на управата и си е издействал по-специално отношение. Това е причината, поради която си го отбягвал.

— Той ползваше привилегии — оплака се мъжът. — Ние им викахме *спални посещения*.

— Брачни посещения.

— Само онези, които лижеха задниците на охраната, слагачите и подмазвачите, само те се ползваха от тези лайняни посещения. Значи лежиш в затвора и ти подслаждат живота по няколко пъти на месец. Хайде, стига бе!

Ла Моя знаеше, че подобни посещения противоречат на правилата и са били уреждани от пазачите срещу съответното заплащане.

— Значи е женен?

— Два, че и три пъти месечно смучеше и чукаше кучката, която, както подразбрах, ги вкарала и двамата в пандиза.

— Тя *също* е била в затвора?

— Двамата работили като екип. Та значи нея я караха от „Ламонт“ до тук. Свършват оная работа и отново я товарят в пикапа и я връщат там.

Брачни посещения между двама затворници! Това беше нещо нечувано в щата Вашингтон.

— „Ламонт“?

— Женски затвор.

— Значи съпругата е имала тежка присъда? — Ла Моя осъзна, че му се отваря възможност да идентифицира и двамата престъпници. Брачните посещения, естествено, са били напълно неофициални, което означаваше, че не са били вписвани никъде. Цялата работа намирисваше на подкупване на охраната или пък — предвид репутацията на ония двамата — на изкусна измама. Но в нея са участвали най-малко няколко пазачи и транспорт. — Онзи тип имаше ли пари?

— Как иначе щеше да се погажда толкова добре с охраната? Разбира се, имаше пари. Скрити някъде. Но едно нещо зная за онзи тип със сигурност — бил най-добрият в занаята си. Мисля, че го бяха вкарали на топло заради някакви измамени дъртаци. Нещо такова. — Той погледна към телевизора, където Опра крачеше по сцената. — Не зная нищо повече за него. Гледам да стоя далеч от такива лайнари.

Ла Моя му подаде четиридесетте долара. Стотачката си лежеше на пода.

— Сигурен ли си, че не си спомняш името му?

— Абсолютно.

— Как изглеждаше?

— Нищо особено. Висок колкото теб. Ако ще мами хората, трябва да не се набива на очи. Нали разбираш какво искам да ти кажа? Те трябва да му имат доверие.

— Не и аз — заяви Ла Моя. — Изобщо не мога да му имам доверие.

---

[1] Игра, при която една топка се изхвърля с пружина до горния край на наклонена плоскост, а после, при спускането си надолу, докосва различни номерирани фигурки, които носят съответни точки на играча. — Б.пр. ↑

56.

Дафни и Болд бяха допуснати до архивите на гражданския регистър за движение на населението. Това обаче не стана благодарение на Монтевет, нито пък се осъществи през парадния вход. Всъщност госпожица Луси осъществи връзката — през задния вход — и то само в рамките на един час постигна това, което по законовия ред би отнело дни, че дори и седмици. Нямаха прокурорско разпореждане; всъщност и двамата нямаха никакви правомощия в тази част на страната. Притежаваха единствено трескавата настоятелност на Болд, която се четеше в погледа му, и самообладанието и вътрешното спокойствие на Дафни. Когато и двамата се захванеха на работа, никой не бе в състояние да им откаже. Най-малко пък Уолтър, чернокож мъж, току-що прехвърлил петдесетте, облечен в полиестерни панталони и колосана риза на ситни квадратчета.

Уолтър, чиято коса бе започнала да сребрее по слепоочията, имаше вид на човек, който е бил жертван като краен защитник на един изключително борбен гимназиален отбор. Носът му очевидно бе чупен няколко пъти, в резултат на което висеше на лицето му като смачкан палец на стара кожена ръкавица. Носеше очила за четене с половинки стъкла, които силно уголемяваха няколкото бенки под лявото му око.

Той поведе Болд и Дафни по дългата и тясна пътека между сивите метални рафтове, високи по половин метър. Над тях се виждаха голите електрически крушки и металните греди, които поддържаха плоския покрив на сградата. Болд бе зашеметен от количеството документи, подредени в десетки стройни редици от рафтове.

— Не всички документи в това хранилище са от осиновявания, надявам се — заяви той.

— Това тук са актовете за раждане — отвърна Уолтър, а напрегнатият му глас се изгуби подобно на изречена дума в заснежена гора. — Вляво от вас са смъртните актове и свидетелствата за сключен граждански брак — що се отнася до мен, няма особена разлика между двата документа. На отсрещната стена са документите за разводите.

Имаме дванадесет, или може би дори петнадесет рафта, натъпкани с тях. — Той зави надясно, наляво и отново надясно.

Лабиринт от документи, маркирани единствено с малки бели етикетчета по рафтовете и напечатани на машина стикери по кутиите. На Болд това място му се струваше свръхестествено, създадено единствено, за да го объркa и изуми. Очакваха ги безкрайни часове сред прахоляци, лепила и хартиени изрезки. Нетърпението му нарасна. Може би ще трябва да остави Дафни сама да се оправя в този безпорядък. Веднага обаче му хрумна, че за подобно начинание още един чифт очи беше от съдбоносно значение.

Още един завой надясно, наляво и пак надясно — очевидно си проправяха път към най-отдалечения ъгъл, където масивна желязна преграда отделяше малката приемна за посетители, в която имаше дървена маса, дървена пейка и черни химикалки, завързани за масата. Някаква жена на име Ейми вдигна поглед за миг, когато чу приближаването на Уолтър, а после го изгледа повторно, осъзнала, че не е сам.

— Ще ми трябва Оул Блу за малко, Ейми — рече Уолтър и кимна към компютъра.

Компютър! Болд почувства прилив на надежда.

— Архивът е компютризиран?

— Аз самият не съм — отвърна Уолтър. — Но всичките тези рафтове са описани в Оул Блу, а документите, заведени след осемдесет и осма година, се съхраняват в паметта му. Слава богу! — После додаде: — Макар че въвеждането му ни костваше четири работни места. — Той се усмихна топло на Дафни. — Старшинството обаче си има своите привилегии.

През следващите деветдесет минути Ейми на няколко пъти се притече на помощ на Уолтър. Той изпита известни затруднения с търсенето на документите във всички общини и компютърът често се отклоняваше в ненужни посоки и детайли. В крайна сметка трябваше да приемат, че документите по осиновяванията са въведени община по община и не съществува начин да принудят машината да търси едновременно в целия район. Процесът се оказа мъчително бавен и изморителен.

Дафни поиска разпечатки. Болд бе изумен от огромния брой на общините. Осъзнала, че Уолтър е задал погрешна команда на

компютъра, Дафни се зае търпеливо да му разяснява целта на посещението им.

— Ние се интересуваме най-вече от осиновяванията, извършени през последните пет или шест месеца.

— Няма да мога да ви помогна, ако става дума за периода от осемдесет и втора до осемдесет и осма година. *Да ви помогна!* От деветдесет и втора година насам данните излизат направо на екрана. Разполагаме, разбира се, и с всички документи преди този период, но те само са заведени в компютъра и са архивирани на фишове. Последните обаче са в компютъра — заведени са в два файла, за да не се изгуби някаква информация. Единствените документи извън паметта на компютъра са подписите и документите от съда. Специалистите като че ли все не успяват да се справят както трябва с тази машинария. И винаги се налага да се използват и някои писмени документи.

Търпението на Болд бе на привършване. Той си държеше устата затворена и се опитваше да не се намесва в работата на Уолтър. Труди Китридж щеше да бъде продадена за осиновяване през следващите ден или два — Болд бе убеден в това.

След всяка прегледана община Дафни изискваше нова разпечатка и внимателно изучаваше и съпоставяше резултатите. През това време Уолтър се заемаше със следващата община. Болд имаше усещането, че Ейми би се справила с всичко това значително по-бързо, но Уолтър и госпожица Луси имаха обща леля, или пък някаква баба — бяха кръвни роднини — и поради тази причина Уолтър беше техният човек.

— Лу — прошепна Дафни и прикова вниманието му.

Той се приближи до металното бюро, придърпа един стол на колелца, който изскърца под тежестта му, когато седна до нея.

Тя сдържаше вълнението си и за да не привлича вниманието на останалите, мълчаливо движеше пръст пред разпечатките пред себе си. Не можеха да са сигурни кой още можеше да се окаже роднина на Уолтър. Ноктите й бяха изрязани ниско и внимателно поддържани.

Очите на Болд следваха линията, очертана от ръката й. Данните бяха от януари. Въпросният съдия се казваше Терънс Адамс; адвокатът, някой си Винсънт Шевалие, беше дал адрес за кореспонденция в града. Следващото осиновяване, осъществено три седмици по-късно, отново бе извършено от съдия Адамс и адвокат

Винсънт Шевалие. Пръстът на Дафни затанцува надолу по страницата. Тя вдигна очи и го погледна с вълнение.

Болд извади тефтера си и бързо прелисти страниците. Датите съвсем точно съвпадаха със схемата, по която бяха извършени похищенията от Гайдаря от Хамелин — осиновяването се осъществяваше от четири до осем работни дни след всяко отвличане. Болд внимателно сравни датите и си даде сметка, че ако действително ставаше дума за Гайдаря, а той все повече вярваше в това, то той все още разполагаше с два до шест дни, през които да намери Китридж. Процесът на осиновяване отнемаше малко повече време, отколкото бяха предположили. Първият лъч на надежда, който проникваше в душата му.

Разпечатката от община Танипаха съдържаше единадесет осиновявания, извършени през последните шест месеца. Всичките те бяха дело на едни и същи хора: Адамс и Шевалие. С изключение на две дечица, всички останали бяха осиновени от семейства, живеещи извън пределите на щата. В периода преди месец ноември в същата община в продължение на пет месеца не е било извършено нито едно осиновяване.

— Пипнахме ги — прошепна Болд. Сякаш сам все още не можеше да повярва в това.

Дафни сгъна разпечатката, като внимателно изравни ъглите и притисна ръбовете с нокът. После каза:

— Сега ни остава само да се надяваме, че не сме закъснели прекалено.

57.

Градската библиотека на Ню Орлиънс бе оборудвана с централна климатична инсталация, което я превръщаше в убежище за бездомниците от града. Някои от тях успешно се преструваха, че четат, а останалите изобщо не правеха опит да измамят когото и да било и седяха край масите, борейки се с изтощението от безсънната нощ, прекарана по улиците на града. От техническа гледна точка служителите в библиотеката не можеха да ги принудят да напуснат — освен ако не заспят по столовете. Клепачите им изморено потрепваха. От време на време някой разлистваше вестника пред себе си.

Бездомниците обикновено се трупаха в отдела с периодичните издания — може би защото там имаше най-много маси и столове. А може би заради спортните издания.

Болд и Дафни се разделиха. И двамата смятаха, че новините, които ги интересуват, са твърде скорошни и едва ли са били прехвърлени на микрофилм.

Болд отхвърли предложението на Дафни да се обърнат към детектив Брул от полицейското управление на Ню Орлиънс и да поискат от него информация за Шевалие. Болд се опасяваше, че по този начин могат да събудят любопитството на ченгето, което пък на свой ред би могло да разпространи подозренията си из града и да изложи на риск цялата им операция.

Ла Моя, който трябваше да проучи въпроса с обвинението и присъдата на семейството, за което бе научил от Джими, също искаше да се консултира с Брул.

— Ченгетата са по-добре информирани от вестниците — многократно повтори той и в крайна сметка си навлече гнева на Болд.

Възложено му бе да наблюдава адвоката, Шевалие, и в момента Ла Моя се намираше в другия край на града. Той предложи не само да *бави адвоката*, но и да инсталира в телефона на Шевалие устройство за идентифициране на номерата, от които му звънят вкъщи, за да може

по този начин да проследят всички входящи разговори на адвоката. Законността на подобен ход изобщо не се коментираше.

Освен това съзнаваха, че без намесата на Брул нямат никакъв шанс да контролират изходящите разговори на Шевалие. За подобна намеса трябваше добре обосновано съдийско решение. Ла Моя трябваше да намери начин да изиска такова разрешение. Освен това трябваше непрекъснато да се оглежда за Хейл.

Болд отхвърли предложенията и на двамата си помощници и предпочете да разчита на събраните чрез наблюдение сведения. Колкото повече неоспорими факти успееха да съберат и да представят на Брул, толкова по-добре.

Болд се зае да проучи вестникарските индекси, търсейки името Винсънт Шевалие. Дафни се зае със съдия Адамс от община Танипаха. За техен късмет вестник „Таймс-Пикейн“ поддържаше добра криминална хроника.

Индексирането на „Таймс-Пикейн“ бе извършено на месечна основа и се правеше всеки месец на петнадесето число. Последният индекс се отнасяше за статии, публикувани през февруари.

Болд прегледа материалите от януари и февруари, но никъде не откри името Шевалие. Нито пък Винсънт. След това изчака реда си пред компютърния терминал в библиотеката, на който в най-натоварените часове бяха позволени само по три последователни справки. Болд не бе свикнал да чака на опашка. Освен за ксерокса в службата. Значката му обикновено автоматично го избутваше в самото начало на всяка опашка.

Болд ограничи търсенето до база данните на „Таймс-Пикейн“ и изписа името: „В-И-Н-С-Ъ-Н-Т-Ш-Е-В-А-Л-И-Е“.

Компютърът се зае с издирването. Болд се улови, че не смее да диша. Само миг по-късно на екрана се появиха седем справки, които включваха датата на публикуване, част от заглавието, номера на страницата и колонката. Пет от седемте статии са били отпечатани във вестника преди почти пет години. Първите две са били публикувани на трета страница — факт, който подчертаваше относителната важност на материалите. Последните две статии са били отпечатани едва преди дванадесет месеца. Частичното заглавие на първия материал гласеше: „ПОЛИЦИЯТА СЛАГА КРАЙ НА ИЗМАМИТЕ С ТЕЛЕФОН 911…“. Последната статия бе със следното заглавие: „АПЕЛАТИВНИЯТ СЪД

ИЗДАВА…“. Осъзнал, важността на първото заглавие, Болд даде знак на Дафни — и на половината присъстващи в залата — с енергично махане с ръка. Попита човека, който чакаше след него на опашката, как да разпечата информацията, до която се бе добрал. Няколко минути по-късно той и Дафни седнаха на две съседни места за проучване на филмирани материали, стиснали в ръце кутийките със съответните микрофилми.

— Измамата с телефон 911 — нетърпеливо повтори той и се зае непохватно да постави филма в допотопната машина. Първия път го сложи на обратно. Успя едва при втория си опит.

— Да, разбрах — спокойно отвърна Дафни, опитвайки се да го накара да се овладее. Тя се справи с нейния микрофилм още от първия път и започна да чете материала си преди Болд.

— Също като в детската градина на Мили Уигинс — промърмори Болд, като продължаваше да се тутка с машината.

— Да.

— *Те* са — убедено заяви Болд.

— Твърде е възможно, нали?

Той я изгледа недоумяващо и отново, за трети пореден път, не можа да пусне прожекционния апарат.

— По дяволите! — твърде силно изруга той. Пръстите му отказваха да го слушат.

— Чакай. — Тя се наведе към него, оправи апарата и го пусна.

Болд бързо превъртя филма, като търсеше статията отпреди пет години.

Дафни се върна към работата си.

— На трета страница е — заяви Болд още преди да е открил материала. — Което ми дава основание да смятам, че навремето това трябва да е било особено важна новина.

— Шшт — скара му се Дафни. — И аз имам работа.

Само миг по-късно Болд се умълча и Дафни не можа да сдържи любопитството си. Плъзна стола си към този на Болд и погледна.

— Двеста и осемдесет хиляди — прочете тя. — Измами на възрастни хора.

Болд я чу, но не й обърна внимание. Четеше текста пред себе си бавно и съсредоточено. Искаше да запомни и най-незначителната подробност.

„Във вторник полицията извърши два ареста във връзка с така наречения трик с телефон 911, с който полицията се занимава от седмици и който е струвал на потърпевшите, най-вече възрастни хора, почти 280 000 долара. Чрез поставена засада в сферата на телекомуникациите, обединяваща усилията на «Тъч Селулар», «Саутустърн Бел» и «Спринт Къмюникейшънс», най-после бе сложен край на измамата, при която извършителите се представяли за служители на полицията, които разследват случаи на банкови злоупотреби. По случая бяха арестувани Роджър Кроули, на двадесет и осем години, от Ню Орлиънс, и съпругата му Лиза. Семейната двойка, обвинена в извършването на двадесет и две измами, се издирва заради повдигнати сходни обвинения в още пет други щата, между които Невада, Аризона и Флорида. Ако бъдат осъдени, всеки един от тях може да получи до петнадесет години затвор и парични глоби, надвишаващи 20 000 долара. Адвокатът на семейство Кроули, Винсънт Шевалие, заяви, че ще пледира за освобождаване на клиентите му въз основа на факта, че са били заловени чрез предварително заложен капан. Настоявайки, че клиентите му също са жертви — на лова на вещици, предприет от силите на реда — Шевалие поддържа теорията за невинността на своите клиенти и заяви пред репортерите, че делото никога няма да стигне до съдебната зала.“

Следващите три материала опровергаваха напълно думите на Шевалие. Делото не само стигнало до съдебната зала, но според мнението на Болд било постигнато споразумение с обвиняемите, които се признали за виновни в опит за измама, и така процесът бил значително съкратен, а присъдата намалена до седем години затвор за всеки един от тях, възстановяване на средствата, измъкнати чрез измама от жертвите, и глоби от по десет хиляди долара за всеки. Казано иначе, това означаваше предсрочно освобождаване след две до три години, възстановяване на тридесет цента от всеки отмъкнат долар

и две глоби от по две хиляди и петстотин долара. Това беше първата присъда на семейство Кроули след единадесет години и двадесет и седем ареста в пет различни щата на страната. В статиите не се споменаваше нищо, което да свързва семейството с каквито и да било обвинения в отвличане и малтретиране на деца срещу откуп.

Десет минути по-късно Дафни намери връзката, която им бе нужна.

— По средата на миналата година семейство Кроули е завело дело срещу щата Луизиана заради факта, че не им е било позволено да извършат осиновяването, запланувано от тях.

Болд я погледна с изненада. Познаваше добре федералните закони.

— На съдени престъпници не се позволява осиновяване на деца — рече той.

Дафни продължи:

— Семейство Кроули е взело малко момиченце, родено в Арканзас. Може би са щели да успеят да фалшифицират документите по осиновяването, но биологичната майка била малолетно четиринадесетгодишно момиче и родителите й оспорили осиновяването. Винсънт Шевалие подготвил осиновяването и представлявал семейството по време на иска им срещу щата и последвалото обжалване.

— Изгубил и двата пъти — предположи Болд.

— Да.

— Достатъчно убедителен мотив за последвалите събития — отбеляза Болд.

— Семейна двойка, на която е отказано правото да бъдат родители? — отбеляза Дафни. — Много по-сериозен мотив от гнева на една пренебрегната жена.

— Трябва да се срещнеш с Брул и да установиш дали Роджър Кроули има татуировка на орел на лявата си ръка. След това трябва да го убедиш, че Кроули е престъпник, който в момента е на свобода. Необходимо ни е разрешение да подслушваме разговорите от офиса на Шевалие, от клетъчния му телефон и от уличните автомати в квартала. Каквото и да правиш, в никакъв случай не споменавай разследването на Гайдаря от Хамелин.

Дафни веднага влезе в забързания ритъм на Болд и попита:

— Да се опитам ли да подразбера още нещо при разговора с него?

— Опитай.

— Ще го направя.

— Какво се е случило с тях, след като им е било отказано осиновяването? — попита той.

— Решили са да си осигурят дете по друг начин. Но не за себе си. За други хора.

— Забравѝ за това — възрази Болд.

— Детските свирки. Те са искали да направим връзка между отделните отвличания. Това е тяхното послание. Синдромът на Робин Худ. Възприемат себе си като спасители. В техните умове действията им са абсолютно оправдани. Защото знаят какво означава човек да бъде лишен от радостта да бъде родител.

— Престани! — дрезгаво я възпря Болд. — Не желая да слушам това.

— Но трябва — възрази Дафни. — Това са хората, които отвлякоха дъщеря ти.

58.

Детектив Брул се върна на бюрото си с полюляваща се походка, напомняща за Ла Моя. В ръцете си държеше дебела папка, за която Дафни предположи, че съдържа информация за Роджър или Лиза Кроули. Помещението на детективите страдаше от шумното бръмчене на монтирания на стената климатик, който изобщо не охлаждаше, и от безполезните усилия на закачените на тавана вентилатори, които раздвижваха едва-едва застоялия въздух.

— Ти наистина знаеш как да ги подбираш, захарче.

Брул тръсна папката на бюрото пред нея и запали цигара само на няколко сантиметра от табелата, забраняваща пушенето в сградата. Косата му, намазана с гел, бе прибрана назад в опашка.

— Не си спомням колко пъти сме арестували този смотаняк. Занимаваме се с китките на ръцете му по-често и от шивача му. Как го откри?

— Библиотеката.

— А, да, този източник на познания — саркастично заяви той.

— Но там не се споменава нищо за татуировките му — рече тя, припомняйки му предишния им разговор.

— Така ли? Да, но тук всичко пише. Погледни!

Той се надвеси над нея и разтвори папката, използвайки повода да се допре до нея. В джоба от вътрешната страна на папката имаше половин дузина снимки на заподозрения. Под тях имаше още две снимки, и двете на татуировки: орел на лявата му ръка под лакътя; змия, спускаща се от гениталиите му надолу по десния му крак. Сърцето на Дафни пропусна един такт — разполагаха с отличителен белег, който можеше да бъде представен като доказателство в съда. Роджър Кроули беше Гайдаря от Хамелин.

Различните снимки на Кроули разкриваха човек, изключително вещ в областта на грима и дегизировката. Светла коса, тъмна коса. Къса коса, дълга коса. Кожа, осеяна с белези от акне, кожа, гладка като на новородено. Брадавици, бенки и белези. Бистър поглед, глуповато

изражение. Кръгли очи, издължени и продълговати, с формата на бадем. Истинският човек, извършил всичките престъпления, се криеше някъде в началото на жизнения му път. Дафни Матюс искаше снимка на *този* човек — онзи, който оставаше скрит под грима и преструвките. Искаше да проникне в ума му — там, където не бе допуснат никой друг.

Докато тя се опитваше да измисли начин да убеди Брул да издаде разрешение за подслушване телефоните на Шевалие, той започна да действа по собствената си програма.

— Той ли е Гайдаря от Хамелин? — попита я Брул, който все още стоеше надвесен над нея и я задушаваше с отвратителния си дъх на тютюнджия. — И преди да ми пробуташ някаква лъжа, нямаща никакво отношение към случая, и да се опиташ да ме убедиш в нейната истинност, те съветвам да си помислиш внимателно, защото може би, но само може би, захарче, разполагам с нещо, което може да се окаже още по-ценно за теб. — Той постави лявата си ръка на рамото й, провеси дългите си пръсти надолу към гърдите й и отново дръпна от цигарата, която стискаше в дясната си ръка. През тялото й пробяга студена тръпка. Той я изпитваше. — Виж какво, захарче, не ми се говори за това, поне не и на висок глас, но гръмотевичните бури предизвикват не само дъжд и светкавици, но и други метеорологични явления.

— Ветрове? Торнада?

— Не на висок глас. Не е позволено да се говори за тези неща на висок глас. — Той очевидно се забавляваше. Докосна с пръст устните й. Тя изведнъж изпита силен страх от този мъж. — Но не, не става дума за ветрове и урагани. — Той дръпна пръста си. — Това явление, захарче, е хибрид между дъжд и сняг. Дъжд и сняг, смесени в едно. Освен това е нещо, което може да бъде свързано с определена федерална агенция, имаща отношение към органите на реда. И за двама ни ще е от голяма полза, ако не споменаваш *името му* на глас, защото това би променило значително отношението ми и би ме поставило в много затруднено положение, което ще ме принуди да взема страна. Не мисля, че ще ти издам кой знае каква тайна, ако ти кажа, че предпочитам да си остана на твоя страна.

— *Замръзнал дъжд* — промълви Дафни, повтаряйки думите му.

— Precisement![1]

Хейл[2], помисли си тя. Хейл. Специален агент.

— Схванах — информира го тя.

— Което е повече, отколкото всеки мъж би могъл да поиска от теб — рече той, без да се отдръпва от нея. Започна да гали с ръка врата й. — А сега нека да попитам отново. Този тук ли е човекът, когото всички вие наричате Гайдаря от Хамелин?

— Той е *заподозрян* — отстъпи Дафни, като се питаше каква част от истината би могла да разкрие.

— А връзката с Ню Орлиънс? Като изключим миналото му?

— Миналото му ни доведе тук — отвърна тя. Думите й почти отговаряха на истината. Използването на трика с телефон 911 отчасти бе станало причина за идентифицирането на Кроули.

— Връзката, захарче? Не си играй с мене. — Той дръпна от цигарата. Пепелта падна върху ръката й и се посипа по пода.

— Адвокат на име Шевалие. Имаме нужда от разрешително за подслушване на телефоните му. Трябва да изпреварим с една крачка нашите федерални приятели.

— Толкова ли е важно *кой* именно ще ръководи и разреши случая?

— Ако толкова ти харесват федералните, работи си с тях — предложи му тя. — Нужно ни е да контролираме разговорите на адвоката от служебния му телефон, от клетъчния телефон и от уличните автомати в радиус от няколко преки. Моята задача е да те спечеля на наша страна.

Пръстите му затанцуваха надолу към гърдите й.

— И какво точно ще получа в замяна? Ммм? *От теб,* имам предвид? Колко точно струва моето сътрудничество? Ще ми трябва съдебно решение, захарче. И трябва да измисля една наистина убедителна лъжа за пред съдията. Как смяташ? Каква би могла да е цената на подобна услуга?

— Животът на две малки момиченца — безцеремонно заяви Дафни. — Ако федералните се доберат до заподозрения преди нас, ще изгубим поне едното.

— Разбираш, че ще ми е много мъчно, ако стане така — продължи Брул. — Но аз все си мисля за нощното небе. И за приятната ти компания.

— Бихме могли да изискаме разпечатки от телефонните разговори на адвоката и без твоето съдействие — изтъкна Дафни, — но в този град нямаме никакви правомощия.

— Ти май не ме слушаш?

— Вечеря тази вечер? — предложи Дафни, слагайки и живота на Сара в сметката.

Брул вдигна телефона и проведе два телефонни разговора. Дафни слушаше внимателно. Брул се свърза с някаква жена на име Емили, която му беше или бивше гадже, или пък бе свързана с него по роднинска линия. Последва кратко обсъждане. Когато затвори телефона след втория разговор, Брул заяви:

— Разпечатки от служебния телефон, домашния телефон, факса и клетъчния му телефон. Ще ги получим по факса след няколко минути.

— Не трябваше да ти казвам всичко това — призна Дафни, която бе използвала времето, за да обмисли стореното.

— Погледни го от този ъгъл, захарче. Ако не ми беше казала, нашият метеорологичен приятел щеше да те изпревари с една крачка.

— Той вече е идентифицирал Кроули? — изумено ахна тя.

— Разгледа нашите албуми със снимки. Със себе си носеше списък на всички предишни гости на щата. Не каза на никого до какви заключения е стигнал, но не си тръгна в особено добро настроение. Но въпреки това на твое място не бих го подценявал нито за миг. Стори ми се твърдо решен да постигне всичко, на което е способен.

— Изобщо не го подценяваме — промърмори Дафни.

Само след няколко минути получиха факса с разпечатките от телефонните разговори на Шевалие.

---

[1] Precisement! (фр.) — Точно така! — Б.пр. ↑

[2] Хейл (hail — англ.) — суграшица, градушка. — Б.пр. ↑

59.

Телефонните разпечатки, осигурени от Брул, веднага дадоха резултат и недвусмислено изясниха ролята на Винсънт Шевалие. Освен това наложиха Дафни да отложи срещата си за вечеря с Брул — налагаше й се да пътува извън града.

Докато чакаше да обявят полета, Болд я инструктира за трети път.

— Ще ти позвъня на клетъчния телефон в осем часа източно време. Батериите ти заредени ли са?

Тя кимна.

— Нали знаеш какво да правиш? Не ги притискай много, Лу. Съмнявам се, че тези хора изобщо си дават сметка за действителните размери на това, в което са въвлечени. Ако те решат да обвинят Шевалие…

— Ясно, разбрах — грубо я прекъсна той и погледна часовника на таблото. Планът беше *неин*, не негов. Част от Болд не можеше да приеме това. Но истината беше, че, както винаги, Дафни бе достигнала до гениално решение.

— Има моменти в живота на всеки човек, които се помнят вечно — предупреди го тя. — Сватби, погребения, пътнотранспортни злополуки. Взривяването на космическата совалка. Кенеди. Лейди Ди. Твоето посещение в дома на семейство Бремър е един от тези моменти. Както и моето при семейство Хъдзън. Тази вечер животът им ще се промени завинаги. Запомни това.

— Животът на всички ни се промени завинаги — търпеливо й напомни Болд. — Всеки миг — всяко взето решение — е от миговете, за които ми говориш.

— Те никога няма да забравят нашите посещения. Ние ще влезем във всекидневните им и ще хвърлим там по една бомба. Така че бъди внимателен с тези хора.

— Разбрах какво се опитваш да ми кажеш.

Обявиха полета му. Той погледна към опашката, която бързо нарастваше на терминала, премести очи към часовника и най-накрая спря погледа си върху Дафни. Спогледаха се неловко. Никой не знаеше какво да каже и направи на раздяла. Най-накрая си стиснаха ръцете. Болд реши, че така е най-уместно.

— Осем часа — повтори той.

Мина през терминала само с куфарчето си в ръка.

Амелия и Морган Хъдзън притежаваха коневъдна ферма в покрайнините на Лексингтън, Кентъки. Заобиколени с бяла варосана ограда, отделните корали, застлани с добре поддържана синя трева[1] се свързваха един с друг под различни ъгли и напомняха на пъстро одеяло. Беше твърде тъмно, за да разгледа фермата, но Дафни си представяше непокорните жребци, кротките кобилки и малките кончета, които се разхождат зад бялата ограда. Тя самата бе пораснала във ферма, която много напомняше на тази. А родителите й живееха на по-малко от два часа път оттук.

От летището бе тръгнала направо към дома на семейство Хъдзън. Зави по дългата автомобилна алея, която водеше към къщата, припомняйки си подробности от собственото си детство.

Огромната тухлена къща се бе разпростряла във всички посоки. Негър със сравнително бяло лице, яхнал черен кон, поздравяваше посетителите, а на седлото му висеше електрически фенер.

Разпечатките с телефонните разговори на Шевалие съдържаха серия от дълги междуградски разговори със семейство Хъдзън, които предхождаха отвличането на бебето Шотц. В деня на отвличането бяха проведени три отделни разговора. Седмица по-късно разговорите внезапно бяха преустановени. От този момент нататък Шевалие нито веднъж не се бе свързал със семейството. Дафни знаеше какво ще намери вътре — знаеше кого ще намери, макар че тази мисъл не й вдъхваше никаква увереност. Идването й тук имаше за цел единствено да потвърди теорията й. Задачата на Болд бе далеч по-трудна.

Тя придърпа тежкото си куфарче. Преди три часа бе позвънила на семейство Хъдзън от летището в Ню Орлиънс и ги бе излъгала. Сега трябваше да им каже истината и да разкрие други лъжи пред тях. Дафни провери отново дали пистолетът, който носеше в дамската си

чанта, е зареден. Нямаше ни най-малка представа пред какви хора й предстоеше да се изправи.

---

[1] Синя трева (blue grass — англ.) — вид тревисто растение със синкав оттенък. Щатът Кънектикът носи името Blue grass State поради тревата, която расте там. — Б.пр. ↑

60.

Болд седеше на задната седалка на взетата под наем кола и си играеше с шперца на Ла Моя. Домът на семейство Бремър в Хюстън, Тексас, не даваше никакви признаци на живот. И това продължаваше вече цял час. Преди да тръгне от Ню Орлиънс, Болд бе позвънил веднъж на домашния им телефон. Отговорила му бе жена с провлачен южняшки акцент.

— Синди на телефона.

— Госпожа Ивстън? — бе попитал Болд.

— На телефона е госпожа *Бремър* — поправила го бе тя.

— Извинете, сгрешил съм номера. — Болд бе затворил.

Тогава смяташе, че този разговор е достатъчно основание, за да предприеме пътуването, но сега, разположил се на задната седалка на колата, започваше да изпитва някакви съмнения. Действията му се основаваха на сериозни предположения, до които бяха достигнали след внимателното проучване на телефонните разговори, проведени от адвоката, но нетърпението на отчаяния баща, което беше в постоянен конфликт с педантично добросъвестния детектив, не му позволяваше да пропилее в по-нататъшно очакване повече от петнадесет минути.

Той слезе от колата и заобиколи къщата, опитвайки се да открие задната врата. Имаше идеално оправдание, ако все пак се окажеше, че в къщата има някого — полицейската значка в джоба на сакото му.

Къщата се оказа по-голяма, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Задната й част се простираше навътре в двора, заобикаляше малкия басейн и опираше в задната ограда. Собствениците очевидно бяха положили големи грижи, за да оформят двора, да прикрият острите ъгли на сградата и да раздвижат сравнително обикновената конструкция на дома си.

Болд се приближи до кухненската врата и почука силно. Не му пукаше, че съседите може да го видят — съзнанието му бе изцяло заето със Сара, Труди и останалите дечица. Почука отново. Никакъв отговор.

Охранителната система, която се виждаше през кухненската врата, бе производство на „Бринкс“ и очевидно бе задействана в момента, защото на панела премигваше една-единствена червена лампичка. Болд извади клетъчния си телефон, позвъни отново на телефона в къщата, за да се увери, че не е сбъркал адреса. Миг по-късно чу звъненето, но никой не вдигна.

Следващото му обаждане бе до Ла Моя.

— Ало?

— Аз съм.

— Тук няма нищо. Шевалие е работохолик. Поръча си сандвич за вечеря.

— Искам всяка комбинация от четири цифри, която принадлежи на някой от семейство Бремър, живеещи на улица „Магнолия“ номер сто тридесет и две. Синди и Бред. Дати на раждане. Клетъчни телефони. Социално осигуряване. Регистрационни номера на колите. Започни от тях. И добави всичко, за което се сетиш.

— Изчакай така да запиша — рече Ла Моя. — Синди и Бред Бремър.

— Колко време ще ти отнеме? — попита Болд.

— В Сиатъл сега е шест часът. Мога да свърша работа. Петнадесет до двадесет минути за по-лесните неща — рождени дни, клетъчни телефони, социални осигуровки. Не зная как ще получа регистрационните номера на колите. Ще опитам с местните ченгета. Може да помогнат, ако ги попритисна.

— Побързай — изсумтя Болд.

— На клетъчния телефон ли да те търся?

— Точно така — отвърна Болд и затвори.

Болд никога не бе задавал въпроси относно връзките на Ла Моя и относно способността му да се сдобива с информация от всякакво естество. Някои предполагаха, че прибягва до услугите на жените, с които бе спал. Други твърдяха, че навремето е работил в армейското разузнаване, но Болд знаеше със сигурност, че това не отговаря на истината. Каквато и да бе истината, Ла Моя би бил по-полезен от Болд в разузнаването; той имаше връзки навсякъде и на всички нива.

Двадесет минути по-късно клетъчният телефон на Болд иззвъня. Ла Моя му продиктува два номера на социални осигуровки, един клетъчен телефонен номер и регистрационните номера на две коли.

Освен това разполагаше с още два телефонни номера на същия адрес — и двата не фигурираха в указателя. Болд си ги записа и тях с убеждението, че те са най-надеждните кандидати за разгадаване на кода на алармената система.

— Колко опита мога да направя за деактивиране на охранителна система, производство на „Бринкс“, преди да се задейства алармата?

— Трябва да въведеш парола, така ли?

— Да.

— Системата отчита единствено *времето*, а не *броя* на опитите. Програмира се от самите собственици. Интервали от десет секунди. Повечето аларми се задействат след тридесет секунди.

— Това важи ли и за „Бринкс“? Сигурен ли си?

— Марката не е от значение. Доколкото зная, единствено търговските модели ограничават броя на опитите. Домашните модели използват таймери. — После попита: — Смяташ да влезеш вътре ли, сержант?

— Последният самолет излита в десет. Не мога да си позволя да чакам повече. Особено пък ако греша.

— А ако *не* грешиш?

— Тогава Матюс ще трябва да си купи билет за самолета.

Болд записа номерата един под друг. Засече времето и използвайки клетъчния си телефон започна да упражнява различните комбинации. Само след няколко минути осъзна, че няма да има време, за да пробва всички комбинации, които бе получил. Трябваше да избере само някои от тях. От двата номера на социалните осигуровки остави само последните четири цифри. По същия начин постъпи и с всички телефонни номера. С рождените дати проблемът се оказа по-сложен, защото и двете съдържаха по шест цифри. Болд раздели всяка дата на две групи от по четири цифри: от 12/24/59 получи 1224 и 2459[1]. В окончателния списък на Болд бяха включени десет групи от по четири цифри. След шест последователни опита на клетъчния телефон Болд си даде сметка, че в тридесетсекундния интервал няма да има физическата възможност да въведе повече от осем групи. Той се отказа от номера на домашния телефон — беше известен на много хора — и от първата половина от рождената дата на съпругата — 1224. Повечето съпрузи невинаги си спомняха рождените дни на съпругите си.

Болд запали колата и я остави да работи — искаше да е сигурен, че ще успее да се махне от къщата за броени секунди, ако все пак номерът с кодовете не успееше и алармата се задействаше. Нямаше никакво намерение да пуска светлините, или пък да спира на стопа в края на късата уличка. Знаеше със сигурност, че сигналът за задействаната аларма постъпва най-напред в частната охранителна компания; след това, ако представителите на компанията не успеят да се свържат с обитателите на дома по телефона, те предават случая на местната полиция, която не би могла да изпрати патрулна кола след по-малко от пет, а далеч по-вероятно след четиридесет минути след получаването на сигнала. Ако не се паникьосаше, Болд нямаше защо да се страхува, че може да бъде заловен. Като допълнителна предпазна мярка той надяна на ръцете си чифт прозрачни ръкавици, които окончателно завършиха трансформацията му в криминален нарушител.

Болд застана неподвижно до задната врата, като си представи мислено всеки бъдещ ход. Даваше си сметка, че в момента в който пъхне шперца на Ла Моя в ключалката, тридесетсекундният интервал ще започне да тече. Той си сложи очилата за четене, пъхна шперца в ключалката, натисна леко и завъртя. Вратата се отключи, но той не я отвори. Ударите на сърцето му отекваха в ушите му като малки експлозии и зареждаха с адреналин цялото му тяло.

Отваряйки тази врата, той щеше завинаги да прекъсне връзките си със силите за опазване на реда и законността, щеше да премине границата, която отделяше ченгето от криминалния престъпник — прословутата синя линия. Съзнаваше ясно, че подобни действия неизбежно и неотменно водеха до падението на всеки индивид, но въпреки това завъртя топката, отвори вратата и влезе вътре. *Веднъж престъпник, завинаги престъпник!* Но пък Сара щеше да се прибере у дома.

Охранителната система мигновено издаде пронизителен предупреждаващ звън, целта на който бе да подсети влезлия да изключи устройството. Следвайки предварително изготвения списък, Болд набра първото четирицифрено число. Лампичката изгасна, пищенето престана, но само за миг. След това червената лампичка светна, звъненето започна отново. На малкия дисплей се появи надпис: „НЕВАЛИДЕН КОД“. Болд набра следващата поредица: „НЕВАЛИДЕН КОД“. *Десет секунди.* Още един опит, *тринадесет*

секунди. „НЕВАЛИДЕН КОД“. *Петнадесет секунди.* Още един „НЕВАЛИДЕН КОД“. *Осемнадесет секунди.* Дисплеят премигна, звъненето престана, червената лампичка изгасна и на нейно място светна зелена. Устройството млъкна. Болд беше успял да се промъкне в къщата.

Той затвори и заключи вратата и разгледа за миг охранителното устройство, за да може да го включи бързо, ако се наложи. Под цифрата 9 пишеше „ЦЯЛОСТНО ЗАДЕЙСТВАНЕ“; под цифрата 0 имаше друг надпис: „ЧАСТИЧНО ЗАДЕЙСТВАНЕ“. Той огради петата комбинация от списъка си. Приключил с приготовленията, Болд започна задълбочено и старателно претърсване на цялата къща, което трябваше да потвърди връзката на семейство Бремър с адвоката от Ню Орлиънс. Бяха му нужни всичко на всичко пет минути, за да открие празната детска стая по-надолу по коридора.

---

[1] Датата (12/24/59) се чете 24 декември 1959 г. Американците обикновено изписват първо месеца, а после деня. — Б.пр. ↑

61.

Болд посрещна Дафни на изхода на багажното в двадесет и три часа и петнадесет минути. Тя носеше пътна чанта, дамска чанта и кожено куфарче за документи.

Болд седна зад волана.

— Никога не бих искала да преживея това отново — заяви тя. — Не съм много добра лъжкиня.

— Получи ли се? — попита я Болд.

— Повярваха ми. Хванаха се на думите ми. *Довериха* ми се. — Тя го погледна. Светлините от фаровете на отсрещните коли танцуваха по лицето й. — Хрумвало ли ти е, че ние се принизихме до тяхното ниво и станахме точно като тях? Като семейство Кроули? *Ти и аз.* Превърнахме се в двойка измамници. Лъжем хората. Мамим ги. По време на полета повърнах. Но не заради пътуването.

Колите продължаваха да фучат край тях — един нескончаем поток от гуми и метал.

— Но те се хванаха? — отново настоя Болд. Искаше да чуе всяка подробност.

— Влязох в дома им, тикнах значката си под носа им, прибрах си я, преди да са успели да я разгледат и се представих като служителка на Отдела за защита на децата. Влязох при бебето им в стаята му. Беше Ронда Шотц.

Болд я погледна за миг, а после отново насочи поглед пред себе си.

— Инспектирах цялата къща, включително и спалнята, кухнята и гаража. Поисках да погледна дори и бебешкото столче в колата им. Изиграх си ролята докрай.

— Документите? — попита Болд.

— Шевалие урежда осиновяванията. Предполагам, че семейство Хъдзън нямат и най-бегла представа в какво са се забъркали. Убедени са, че са подкупили някакъв адвокат, за да изтегли името им по-нагоре в списъка на семействата, чакащи осиновяване. Повдигнах въпроса за

парите. Отговорът им беше подготвен предварително и очевидно добре отрепетиран. Показаха ми един-единствен чек, издаден на името на Глория Афертън за покриване на медицинските й разходи: девет хиляди долара и нещо. И още един чек на името на Шевалие за заплащане на услугите му: пет хиляди долара — максималната сума, позволена при частно осиновяване в Кентъки. Предполагам, че останалата сума е била изплатена в брой, в акции или пък в облигации. Кой знае?

— Какво е впечатлението им от Шевалие?

— Сторил им се е твърде хлъзгав и хитър. Жената е убедена, че са си осиновили нежеланото бебе на някакво известно семейство — точно както им е казал Шевалие. Но тази подробност за тях е без значение. Били са готови да си купят дете без всякакви обяснения за произхода му. Останалата част от процедурата напълно съответства на закона на Кентъки за осиновяване: някаква жена, социална работничка от Луизиана, им телефонирала няколко пъти и ги разпитвала за тях самите.

— Лиза Кроули — предположи Болд.

— Може би. — Дафни говореше съвсем тихо. Очевидно бе силно разстроена от разговора със семейство Хъдзън. — Те изпратили на въпросната служителка видеофилм, на който заснели дома си и квартала. Заверили нотариално нужните документи. Изпратили чековете. И чакали.

— Поискали ли са техни снимки? Видеофилм? — попита Болд. Тези подробности бяха от съдбоносно значение за изпълнението на плана, измислен от Дафни.

— Според семейство Хъдзън не е станало въпрос за това. И аз мисля, че е точно така. На никои родители не може да бъде отказано правото да си осиновят дете заради външния им вид. Това би било форма на дискриминация.

Това беше от решаващо значение за успеха на замисъла им и Болд дълбоко се надяваше, че не са били изпращани никакви снимки.

— Как са получили детето?

— Бебето е било донесено в кантората на Шевалие от социалната работничка. Цялата процедура отнела по-малко от час.

— Съдия Адамс?

— Изобщо не са се срещали с него. Но името му фигурира в документите. — Тя се поколеба. — Видях документите. Доколкото можах да преценя, те са съвсем редовни, Лу. Струва ми се, че осиновяването на семейство Хъдзън съвсем спокойно може да бъде категоризирано като *законно*.

— Шевалие се е погрижил всичко да е както трябва — отбеляза Болд. — Оставил ги е те да пренесат детето през междущатските граници. Някой доставя детето в града, а осиновителите го отвеждат. Много е предпазлив.

Въздъхна глухо.

— А Ронда Шотц? — попита.

— Тя е добре. Спеше в детската. Дадох им свидетелство за удовлетворителни санитарни условия, при които се отглежда детето, и си тръгнах. А следващото сигурно ще ти хареса: помолиха ме да поздравя *госпожица Чембърс*, социалната работничка. Лиза Кроули очевидно създава добро впечатление у околните.

— Нали така си вади хляба — саркастично подхвърли Болд.

— Ами семейство Бремър? — попита го Дафни.

— Детската стая е напълно готова. Но нищо не е било използвано. Няма памперси. Повечето от дрешките все още си стоят с етикетите. Една детска стая, приготвена *в очакване* на бебето.

— Това ли е всичко? Всичко, с което разполагаме?

— До телефона в кухнята има календар, на който е отбелязан уикендът, а под него пише *НО*. С главни букви. *Ню Орлиънс*. Те са. Не можах да намеря телефонната сметка за март — може би още не е пристигнала — но през февруари са се обаждали в кантората на Шевалие поне веднъж седмично. Те са — повтори Болд. — Труди Китридж.

— По дяволите! — възкликна Дафни, обърна се и свали стъклото на прозореца, за да глътне малко чист въздух. — Кошмарна работа. — Раменете й се стегнаха и на Болд му се стори, че тя плаче.

Клетъчният телефон на Болд иззвъня. Той отговори и чу характерен женски глас, който изговори думите:

— Окръг Скагит. — Беше Тереза Русо, компютърният експерт, с която Болд се бе консултирал за видеофилма с условията по отвличането на Сара.

— Моля?

— Кабелният оператор, излъчил предупреждението за влошените метеорологични условия в програмата на Си Ен Ен. Той обслужва Скагит. Него ден са излъчили предупреждение за възможно наводнение.

— Работиш до късно.

— Съобщението се бе забутало из електронната ми поща. И се боя, че е стояло там цели два дни. Съжалявам за това, но получавам по тридесет и пет съобщения на ден. Помислих си, че би искал да научиш веднага.

— Скагит? — попита Болд. — Сигурна ли си?

— Абсолютно — изръмжа Русо. — Това ще се отрази добре на разследването, нали? Искам да кажа, че камионите на ФедЕкс, изпратени в Скагит по това време, едва ли са били чак толкова много. Сигурна съм, че са били значително по-малко, отколкото в централната част на Сиатъл.

— Имаш ли някакви познати във ФедЕкс?

— Може и да познавам някой от компютърния им отдел — отвърна тя. — Все пак компютърните специалисти сме една относително малка и затворена общност. Може да се окаже дори, че именно ние ги снабдяваме с програмни продукти. Ще трябва да проверя.

— Провери — настоя Болд. — Хората в компютърния отдел би трябвало да имат достъп до всички дневници и разписания на камионите.

— Искаш да опитам, или настояваш *непременно* да получиш тази информация? — заинтересува се Русо.

— Имаш ли нещо против?

— Никакъв проблем. Значи се интересуваш от маршрутите и разписанията на всички коли, работили в Скагит?

— На двадесет и втори март.

— Датата ми е известна. — Болд долови колебанието, предшестващо следващия й въпрос. — Как е Лиз? Чух, че излязла от болницата.

Произнесе думите с такава интонация, че те прозвучаха като смъртна присъда. А може и да имаше известно основание.

— Наистина си е вкъщи — потвърди Болд. — Добре е. — Погледна часовника на таблото на колата. Беше обещал да се обади у

дома, но не можеше да си спомни за колко часа беше уговорката им. Изобщо не беше сигурен, че Лиз *наистина* е добре. Отново насочи вниманието си към Русо. — С риск да ти се сторя нахален, искам да знаеш, че колкото по-скоро…

— Разбрах. Какво да правя, ако открия нещо? Да ти изпратя съобщение по електронната поща?

— Ще имаш ли нещо против да минеш и да оставиш онова, което си научила, при Лиз?

— Договорихме се. И без това искам да я видя.

Болд й благодари и затвори.

— Нещо важно? — попита Дафни и избърса носа си с книжна кърпичка.

Тя познаваше гласа му твърде добре. Познаваше и него самия. Беше доловила вълнението, прокраднало се в гласа му, усетила бе трескавото му очакване и нетърпение. Болд не беше споменал на хората от екипа си за камиона на ФедЕкс; беше запазил тази информация за себе си, макар че не беше сигурен защо. *Още лъжи.* Но те вече не го измъчваха толкова. И той си даваше сметка, че е затънал до гуша в неприятности.

Вляво на пътя се появи къщата на семейство Бремър и му спести необходимостта да отговаря на въпросите й.

62.

Болд паркира взетата под наем кола на улицата с ясното съзнание, че следващите двадесет или тридесет минути са от съдбоносно значение за спасяването на Труди Китридж, а от там и на Сара. Двамата с Дафни мълчаливо изкачиха каменните стълби, които отвеждаха към входната врата. И двамата размишляваха върху важността на предстоящия разговор.

— Ти разбираш, че…

— Да — прекъсна го Дафни. — Чудесно разбирам всичко.

Болд натисна входния звънец — кой знае защо изпита усещането, че току-що е дръпнал спусъка на пистолета си. Брад Бремър открехна вратата и надникна през пролуката — имаше детинско на вид, но красиво лице.

Изглежда почтен, помисли си Болд.

Човек, който редовно ходи на църква, отбеляза Дафни.

Човекът имаше тъмна коса, ъгловато лице, насмешлива усмивка. Облечен бе с панталон в цвят каки и закопчана догоре синя риза. Минаваше единадесет часа. Зад него се чуваха новините по телевизията.

— Мога ли да ви помогна? — попита той с едва доловим южняшки акцент.

— Това е лейтенант Лу Болд — представи ги Дафни. — Аз съм Дафни Матюс. От полицията сме, господин Бремър. — И двамата извадиха значките си, но само за миг. Побързаха да си ги приберат, надявайки се, че мъжът няма да забележи факта, че нямат никакви правомощия в този град.

— СПУ[1]? — попита Бремър с пресъхнало гърло. Не бе пропуснал нищо. — Къде е това?

— Сиатъл — отвърна Дафни.

— Доста сте се отдалечили от къщи.

Болд се намеси.

— Доста е късно вече. Молим да ни извините.

Бремър се поколеба. И тримата се почувстваха неловко.

— Имате ли нещо против да погледна значките ви още веднъж? Защо не ми ги дадете да ги разгледам на спокойствие?

Те изпълниха молбата му. Бремър затвори и заключи входната врата. След шестдесет безкрайно дълги секунди той отвори отново и ги покани вътре.

— Съпругата ви вкъщи ли е, господин Бремър? — попита Дафни. — Бихме желали да разговаряме и с двама ви, ако е възможно.

— Тази вечер излизахме — обясни той, без да са го питали.

Беше обяснимо нервен и разтревожен. На Дафни това й хареса.

— Празнична вечеря значи. — Сега, когато лампите бяха запалени, на Болд му се стори, че стаята е значително по-голяма.

— Празнували сте осиновяването — повтори Дафни, която целеше да го извади от равновесие. Най-важното в случая беше *тя* да води играта.

— Синди! — извика съпругът, а в гласа му прозвучаха нотки на отчаяние. — Облечи си нещо и слез долу.

— Хубава къща — отбеляза Болд.

— Искате ли да ни покажете детската стая?

— Синди!

Синди Бремър, жена, която и през следващите десет години щеше да продължи да изглежда на двадесет и пет години, влезе във всекидневната, загърната с домашен халат, който едва закриваше средата на бедрата й. Рязко се спря в момента, в който забеляза Болд и Матюс, и понечи да се върне обратно.

— Мили боже, Брад! — оплака се тя.

— Остани. Те са от полицията.

— Пет пари не давам откъде са. Бихте ли ме извинили за момент? — Тя погледна към посетителите, а след това бързо излезе от стаята. Пет минути по-късно се появи отново с гримирано лице, дънки и блуза.

Последваха запознанства. Жената беше дребничка, с тънка талия и крехки ръце, но изразителните очи и тъмната коса подсилваха излъчването й. Акцентът й бе по-изразен от този на съпруга й, и демонстрирайки типичното южняшко гостоприемство, тя заговори, наслаждавайки се на собствения си глас, за пътуването й до Сиатъл,

което бе предприела преди десет години с една нейна приятелка от женския клуб в университета.

— Сигурна съм, че там сервират най-вкусните раци в света — заяви тя.

Болд дълбоко чувстваше липсата на вкусните раци, опияняващия мирис на море и живописните залези над „Олимпикс“. Но повече от всичко му липсваше малката Сара.

Последва неловко и напрегнато мълчание.

Пръв заговори съпругът.

— Те споменаха осиновяването, скъпа.

Дафни хвърли един поглед на Болд, пое дълбоко дъх и заговори предпазливо.

— Въпросът е много деликатен. И поверителен. Ще ви помолим да го имате предвид.

— Ще го имаме предвид и ще се почувстваме много по-добре, ако ни кажете какво точно желаете — нетърпеливо се намеси Брад Бремър. Той прекрасно знаеше колко много пари бяха платили на Шевалие за детето. И за разлика от жена си, която продължаваше да си седи спокойно, вече усещаше надвисналите неприятности.

Болд обясни:

— Разследваме серия отвличания.

Забелязала озадачените им изражения, Дафни побърза да добави:

— Целта на нашето посещение е да ви информираме и да ви предупредим, да се опитаме да ви предпазим от извършването на криминално престъпление, защото точно това ще стане, ако осиновите това дете.

— О, боже! — Синди Бремър най-после осъзна онова, което съпругът й вече знаеше. — *Не можете* да ни причините това! Знаете ли какво преживяхме? Това е нашето бебе, нашето първо бебе.

Болд се обърна към съпруга.

— Поддържате делови отношения с адвокат на име Шевалие от Ню Орлиънс. — Кръвта се отцеди от лицата на двамата съпрузи, театралната усмивка на жената изчезна. — Преди да продължите с процедурата по това осиновяване, трябва да научите фактите, такива, каквито са.

— Все още имате време и възможност да избегнете криминалните обвинения — напомни им Дафни.

— Но това е *нашето* бебе — изхленчи жената.

— Не — поправи я Болд. — Ако нашите предположения се докажат, ще излезе, че момиченцето е било отвлечено, пренесено през няколко щатски граници и доставено в Ню Орлиънс през последните двадесет и четири часа.

— Вие трябва да получите детето в Ню Орлиънс — вметна уточняващо Дафни. Изглеждаше напълно сигурна в думите си, които прозвучаха едва ли не заплашително.

— Това не може да се случва с нас — изрече съпругът. — Толкова се молихме, за да си осиновим дете, а Шевалие дойде като отговор на всичките ни молитви.

— Родителите на момиченцето са в Сиатъл и се молят също като вас — рече Болд.

— Но всичко е законно — настоя съпругът, изпреварвайки събитията. — Не сме направили нищо незаконно.

— *Все още* не сте — кимна Болд. — Но в момента, в който вземете детето, ще станете участници в това престъпление. Съзнателно или не, но вие подпомагате отвличанията.

— Мили боже, не! — Очите на Синди Бремър се насълзиха и тя бързо се изправи и изтича навън, опитвайки се да спаси грима си.

Дафни се обърна към Бремър.

— В съда ще ви разпитват за всичките пари, които сте платили. Ще поискат да обясните не сте ли се усъмнили, когато са ви били поискани толкова големи суми.

Болд също се намеси.

— Плащането на допълнителни суми при осиновяване се счита за углавно престъпление. Съществуват федерални, както и щатски разпоредби по въпроса. Внимателно ли прикрихте следите си, сър? Бяхте ли достатъчно изобретателен, за да заблудите нашите специалисти, занимаващи се с парични преводи и плащания?

Все едно че го зашлеви през лицето. Потресен от обвиненията, Бремър запелтечи, неспособен да произнесе и едно свързано изречение. Някъде в далечината се чу пронизителният вой на полицейска сирена. Точно навреме, помисли си Болд.

— Ако се съгласите да ни сътрудничите, може и да успеем да направим така, че срещу вас да не бъдат повдигани обвинения — поясни Дафни.

— Но не можем да ви гарантираме нищо — предупреди ги Болд.

— Кога трябва да вземете детето? — продължи атаката Дафни.

— Няма да *ми* вземете това бебе! — заяви жената, която стоеше в антрето и се подпираше на стената.

— Синди! — скастри я съпругът й. — Те ни предлагат изход от тази ситуация. Възможност да се отървем. Трябва да ги изслушаме.

Лицето на жената се сгърчи, сълзите потекоха от очите й. С несигурна походка се приближи до съпруга си, прегърна го и се разрида.

— Колко платихте? — попита Дафни.

— Разходите плюс още петдесет — сухо отвърна мъжът. — На три отделни плащания. Около седемдесет общо. — Той внимателно погледна и двамата посетители. — Адвокатът ни увери, че детето е от известно семейство, което налага процедурата да бъде извършена бързо и дискретно. Платихме допълнително, за да получим бяло бебе. Всъщност това условие никога не бе изречено с думи, но се подразбираше.

— Срещали ли сте се с Шевалие? — попита Болд.

— Не. Никога.

— Изпращали ли сте му ваши снимки, или видеофилм?

— Направихме филм за къщата — отвърна жената. — И за квартала. Но не и за себе си.

— Разговаряхте ли с него?

— Той ни се обади няколко пъти. Разговаря най-вече със Синди. За процедурата, за деня на осиновяването.

— А парите?

— Този въпрос обсъди с мен — отговори Брад. — На по-ранен етап.

— Преди колко време?

— Преди два-три месеца.

— В такъв случай едва ли помни гласа ви? — констатира Болд.

— Какво точно имате предвид? — попита Бремър. Любопитството му бе очевидно — явно бе започнал да разбира накъде вървят нещата.

— Вчера Шевалие ви е телефонирал — застреля го Болд.

Съпругата отговори през сълзи:

— Полетът ни е утре сутринта. — Тя отново се разрида. — Имаме резервация в хотел. Навремето прекарахме там медения си месец. Там трябва да изчакаме обаждането му.

Болд погледна Брад Бремър в очите, позволи му да почувства обхваналото го напрежение. След това насочи вниманието си към жената.

— Ако арестуваме Шевалие предварително, може изобщо да не открием детето. *Детето* е основният ни приоритет. Нали? За *всички* нас — рече той, като включи и Дафни в това число. — Детето е най-важно.

Жената кимна.

— Добре — отбеляза Болд.

— Много е важно да се разбираме добре — додаде Дафни. — Ако искаме планът ни да успее, трябва да бъдем напълно откровени помежду си. За нас е от изключително значение да научим всичко за вас. До най-малката подробност. За нещастие трябва да го направим още тази вечер. Преди да се е съмнало.

— Вие ще заемете *мястото ни* — заяви съпругът, отгатнал същината на плана, предложен от Дафни. — За това ли става дума?

Болд отговори на въпроса му.

— Няма да е лошо да направите малко кафе. Предстои ни много дълга нощ.

---

[1] СПУ — Сиатълско полицейско управление. — Б.пр. ↑

63.

На следващия ден, в единадесет часа и двадесет и две минути, Болд и Дафни се регистрираха в „Сониът хаус“ под името Бремър. Хотелът се намираше в самото сърце на Френския квартал на една тиха странична уличка, отдалечена от рекламните тениски и тежката миризма на застояла бира, от филмовите екипи и туристите, натъпкали тербусите си с омари и лютив сос. До вътрешния двор и рецепцията на хотела се стигаше само през една врата, боядисана в зелено. Когато минаха през нея, Болд и Дафни се озоваха в един друг, по-стар свят, светът на Ню Орлиънс, с който Болд се сблъскваше за пръв път, но който — сега вече си даваше сметка за това — се спотайваше под повърхностния фалш и сувенирите.

Застланият с калдъръм вътрешен двор, сгушен сред пищната зеленина и ярките цветове на екзотичните храсти, придаваше на „Сониът хаус“ чара и излъчването на отминалия век.

На рецепцията ги посрещна мъж, облечен в тъмен костюм. Погледна Болд право в очите и леко се поклони на Дафни.

— Имаме чудесна стая за вас, господин и госпожа Бремър. Чарлс ще ви покаже пътя. Виждам, че не сте отбелязали колко ще останете. Най-късно след един ден трябва да ни уведомите дали ще останете за уикенда.

— Няма проблем. — Болд се забави твърде дълго, преди да се подпише. Отчасти, защото трябваше да си напомни, че сега е с името *Бремър* — плащаше с кредитната карта на Бремър — и отчасти, защото една вечер в този хотел струваше колкото седмичния наем за колата, която използваше.

Преведоха ги през вътрешния двор, по криволичещото дървено стълбище, съществуващо от цял век, покрай високия два метра маслен портрет на някакъв южняшки генерал и покрай по-малка картина на клоун с цялата му шарения и пъстрота. Болд нямаше никаква възможност да разбере докъде се простира влиянието на Шевалие и какви нелегални канали съществуват в този град, но не бе нужно да

използва опита си на офицер от разузнаването, за да проумее, че в този град влиянието и приятелските услуги са на особена почит. Поради тази причина двамата с Дафни не бяха променили нито първоначалната резервация на семейство Бремър, нито плановете им за престоя им в Ню Орлиънс.

Чарлс отключи изключително тясната, висока почти три метра дървена врата и даде знак на Дафни да влезе първа. Тя ахна от изненада и Болд я последва по дългия, облицован с ламперия коридор. Стените му бяха отрупани с маслени рисунки, на тавана искреше кристален полилей. В края на коридора имаше огромна баня — цялата в мрамор и месинг. Вляво се издигаше друга висока врата, която водеше към всекидневна с мека мебел с дамаска от копринено кадифе, два френски стола и три триметрови прозореца. През тях се излизаше на балкон, пълен с цветя и обрасъл с увивни растения, които се спускаха по стените му като зелен водопад. Под него се виждаха тясната уличка и разположеният в края й женски манастир.

Чарлс им обясни с мекия си и мелодичен глас, че през миналия век данъците върху недвижимата собственост са се определяли според броя на входните врати и поради тази причина те скоро са били заменени от огромни двойни прозорци. Той отвори единия от тях и в стаята нахлуха шумовете на квартала. По уличката издрънча двуколка, теглена от коне, а конярят търпеливо запозна клиентите си с мястото на „Сониът хаус“ в историята на града. На балкона бе сервирана закуска — бисквити, сок и плодове.

В спалнята имаше широко легло, застлано с червена атлазена покривка. От двете му страни стояха старинни нощни шкафчета, украсени с изящни лампи с абажури от оловен кристал. Телефонът беше единственото напомняне, че все пак живеят в края на двадесети век. Болд даде бакшиш на Чарли и се заслуша в стъпките му, които бавно се отдалечаваха по необичайно дългия коридор. След това вратата на стая двадесет и две се затвори.

Всеки един служител в този хотел можеше да е човек на Шевалие — пикола, камериерки, което означаваше, че всяко действие на Болд и Дафни може би се наблюдава внимателно. Трябваше да поддържат впечатлението, че са женени. Семейство Бремър имаха резервация за вечеря, уредена предварително от Шевалие, на която Болд и Дафни смятаха да присъстват. По никакъв начин не биха могли

да преценят до каква степен Шевалие проучва и наблюдава бъдещите купувачи. Можеха да са сигурни, че той проучва финансовото им състояние. А може би поставяше бъдещите родители под постоянно наблюдение за ден или два, непосредствено преди осиновяването — това би обяснило факта, че именно той правеше резервациите както за семейство Хъдзън, така и за семейство Бремър. Тази вероятност изискваше Дафни и Болд да играят ролята — поне на пръв поглед — на брачни партньори, развълнувани от предстоящото осиновяване.

— Няма да е лошо да поупражним подписите си — делово предложи Дафни.

Тя се обади на румсървис и поръча минт джулеп[1] за себе си и бира за Болд. След като сервитьорът донесе поръчките и си тръгна, те излязоха на балкона. Настаниха се в зелените плетени столове, застлани с меки крепонени възглавнички, и се заслушаха в тропота на конските копита по калдъръмената уличка. Потрудиха се върху фалшивите си подписи. По стените на балкона падаха преплетените сенки на артистичните елементи на парапета от ковано желязо… бяха черни, бели, сиви и приличаха на силуети на китайски кукли. След като изпълни цяла страница с подписа си, Болд вдигна поглед към Дафни. Лицето му бе пламнало от горещината.

— Знаеш ли коя е най-голямата ирония?

— Ирониятa не е наш патент — отвърна тя, очевидно под въздействието на бърбъна.

Болд се усмихна, допи бирата си и заяви:

— Ирониятa е в това, че нещата се обърнаха. И кои са сега измамниците, които се опитват да откраднат едно бебе?

---

[1] Питие от уиски или коняк със захар, джоджен и лед. — Б.пр. ↑

64.

„Командърс пелъс“ бе огласен от глъчката на изисканите гости — сподавени разговори, потропване на скъпи прибори, свистене на корковите тапи, извадени от гърлата на бутилките. Болд и Дафни, в ролята на семейство Бремър, бяха отведени до масата им в пищно боядисаната зала на втория етаж на ресторанта. Веднага бяха обсадени от цяла армия сервитьори и по всичко личеше, че мъжете са привлечени най-вече от красотата на Дафни.

Тя покори заведението в момента, в който пристъпи прага му. Управителят остана очарован от безупречния й френски и от дълбокото деколте на роклята, която си бе купила по-рано през деня.

Болд наведе глава и се заигра с маслото в чинията.

— Не се цупи — напомни му тя.

— Не се цупя. Просто размишлявам върху обаждането на Джон.

Ла Моя бе проследил Шевалие предишната вечер и той го бе отвел на север, до малкото градче Мешан. Ла Моя обаче не е бил единственият преследвач. Имало е и втора кола, която е следвала Шевалие. Ла Моя се постарал да остане незабелязан, но предполагаше, че вторият преследвач е бил Дънкин Хейл.

— И къде все пак е руската армия? — попита Болд. После поясни: — Имам предвид хората от Бюрото. Те имат действащо подразделение на ФБР тук, в града, което по всяка вероятност не е съвсем малко. А използват външен агент, който работи съвсем сам по случай от общонационално значение. Къде му е подкреплението?

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш. — Тя намаза една филийка с масло и му предложи да опита.

Болд продължи:

— Единственото обяснение, което ми идва наум, е, че той проучва обстановката по нареждане единствено на Флеминг, което пък означава, че Флеминг не желае останалите агенти да научат за Ню Орлиънс. *Защо?*

— Има царевичен хляб и розмарин. Ако смяташ да си поръчаш свинско филе, тогава задължително трябва да хапнеш царевичен хляб за предястие.

— Нима Флеминг е дотолкова заслепен от желанието си за успех, че е готов да премълчи една толкова обещаваща следа и да я разгласи едва след като се сдобие с неоспорими доказателства?

— Кей Калиджа ми го описа точно в такава светлина — кимна Дафни. — Реши ли вече какво ще ядеш? Трябва да избереш между свинското и морската котка.

— Той сигурно вече е проследил наетата кола до Солт Лейк, което означава, че знае самоличността на Дешамп — кредитната карта. Какво повече му трябва?

— Аз лично ще си взема морска котка — отвърна тя. Опита един стрък целина и с изключително интимен глас попита: — Знаеш ли истинската история за Гайдаря от Хамелин?

— Флейтата и децата ли?

Тя размаха стръка целина като диригентска палка.

— Не. Не. През тринадесети век Гайдаря бил нает от хората на германския град Хамелин, за да избави града им от плъхове. И той направил точно това — прогонил плъховете от града. Според легендата така ги омаял с музиката си, че те тръгнали след него. Всъщност той по всяка вероятност ги е отровил. Щом се отървали от плъховете, гражданите на Хамелин отказали да му платят. А той си отмъстил, като убил над сто от децата в града.

— Това е фолклор, нали?

— Не, наистина е съществувал такъв човек. Един от първите документирани серийни убийци. Фолклорният елемент идва от Гьоте и Робърт Браунинг, които поукрасили историята. — Тя остави целината в чинията. — Семейство Кроули излежали присъдите си, но след това ги лишили от правото да си осиновят дете. Затова те лишават другите от децата им. Да не би да мислиш, че решението му да се маскира като хигиенист от службата за борба с вредителите е случайно? Нищо подобно — тази дегизировка напълно съответства на ролята, която играе. Гайдаря от Хамелин. Те са могли да оставят за себе си едно от отвлечените дечица, но не са го сторили. Предпочели са да взимат от плодовитите и да дават на безплодните, съчетавайки в себе си образите на Робин Худ и на Гайдаря от Хамелин. Те са озлобени. Отвличат и

продават децата не само заради печалбата, а и като средство да си отмъстят, да си го върнат на системата. Ще ми се да можех да кажа, че са предсказуеми, но не са. Живеят с убеждението, че постигат реванш чрез похищенията, които извършват. Разбират радостта, която едно осиновяване може да донесе. Но на тях тази радост им е била отказана. И те са много сърдити.

— *Всички* сме сърдити — отбеляза Болд.

Два часа по-късно ленивата луна бавно запълзя по притъмнялото небе, а лъчите й, въпреки многобройните светлини на града, погалиха и осветиха вътрешния двор на „Сониът хаус“. Дафни и Болд бавно тръгнаха нагоре по стълбите към стаята си. Не разговаряха. Дафни се спря на най-горната площадка, погледна надолу към двора и рече:

— Независимо от всичко, този хотел е прекрасен.

Докато Дафни се приготвяше в банята за лягане, Болд седеше на мекото канапе и се опитваше да се пребори с умората и нетърпението си: Шевалие щеше да им се обади относно осиновяването; най-сигурната му възможност да спаси Сара тепърва предстоеше.

Той прибра пистолета и значката си в нощното шкафче, изпразни джобовете си, окачи спортното сако и вратовръзката си, събу обувките си — всичките дребни неща и ритуали, които неизменно свързваше с времето за сън.

Дафни се появи, загърната в една от хотелските хавлии.

— От коя страна? — попита го тя.

Той посочи. И двамата се чувстваха неловко.

Няколко минути по-късно той влезе в спалнята по боксерки и тениска. Беше отслабнал, ужасът и напрежението от последните няколко месеца бяха взели своята дан.

Дафни седеше в леглото, подпряна на няколко възглавници. Настолната лампа осветяваше лицето й и то грееше с блясъка на луната отвън. Тя вдигна поглед от туристическото списание и го проследи с кафявите си очи.

Болд прекоси стаята и легна от неговата страна на леглото.

— Това е толкова странно — отбеляза тя.

— Да — съгласи се той.

— Мисля, че хъркам — рече тя.

— Значи ставаме двама.

Той изяде шоколадчето, оставено до главата му, и прочете бюлетина с утрешната прогноза за времето. Очакваха се бури. Дафни загаси лампата и в този момент през пролуката в пердетата проникна светлина от улицата, която проряза тъмнината като нож.

Той се преобърна по корем и си помисли за Лиз, която лежи в леглото си далеч от него — сама, изплашена, разтревожена за съдбата на малкото си момиченце.

— Лека нощ — уморено промълви Дафни.

— Лека нощ — отвърна Болд, макар да знаеше, че и тази нощ няма да заспи.

Точно в осем часа сутринта телефонът в стая двадесет и две на хотел „Соният хаус“ иззвъня. Дафни Матюс пиеше горещ шоколад, загърната в хотелската роба. Седеше със сгънати под себе си крака на един от зелените плетени столове, загледана в лекия дъждец, който мокреше каменната фасада на отсрещния манастир. Тя остави чашата с топлия шоколад и бързо влезе във всекидневната на апартамента, която напомняше за времето преди Гражданската война. Надяваше се, че ще стигне навреме, за да осигури на Болд така нужната му почивка, но той вече бе сграбчил телефонната слушалка.

— Ало?… На телефона… да, господин Шевалие… Десет часът? Не, не. Нали затова сме тук. Не можем да чакаме. Значи в десет. — Болд затвори телефона. — Струва ми се, че сме издържали изпита.

— Ще поръчам малко чай. — Дафни изпита неописуем глад. На закуска предлагаха бисквити и само бисквити. Тя поръча за двама.

Между осем и петнадесет и девет и четиридесет и пет в тази петъчна сутрин Болд и Ла Моя разговаряха пет пъти по телефона. Обсъждаха проблеми, свързани с фотографията, наблегнаха на изключително важното значение на бележките, които оперативният работник трябва да си води през цялото време, уточниха пунктовете на наблюдение, установяваха телефонни номера от устройството за идентификация, което Ла Моя бе прикачил към телефона на Шевалие в сутерена на сградата. Болд нервничеше като актьор преди премиера.

Ла Моя обаче се чувстваше по-скоро като футболист преди мач — изпълнен с трескаво нетърпение и вълнение, със стегнати мускули и съсредоточен ум. Почти не бе спал след завръщането си от Мешан късно в сряда вечерта, или по-точно рано сутринта в четвъртък. Въпреки това се чувстваше бодър. Беше готов за действие.

Беше твърдо решен да защити себе си и професионалното си достойнство. Временното му отстраняване щеше да бъде изтрито от досието му, ако обвиненията се окажеха лъжливи. И той знаеше, че ще стане точно така. Но да залови Гайдаря от Хамелин — да получи служебна благодарност, и то в период, в който е бил отстранен от работа — щеше да бъде хубав шут в задниците на онези от вътрешни разследвания. С нетърпение очакваше този момент.

Вече бе заел позиция за наблюдение, когато Болд му се обади за пръв път. Апартаментът на Шевалие беше на втория етаж и бе свързан с юридическата му кантора. Кадилакът му бе останал паркиран зад сградата през цялата нощ. Лампите в дома му бяха светнали в седем сутринта. Шевалие не бе напускал сградата през нощта. За Болд и Ла Моя поведението му предполагаше три различни варианта, свързани с момиченцето на семейство Китридж: Шевалие бе позвънил на похитителя на момиченцето; похитителят бе позвънил на Шевалие; съществуваше предварителна уговорка между двамата да процедират според плана и да се търсят само в случай че се наложи някаква промяна. Последната възможност изглеждаше най-вероятна предвид педантизма, с който Гайдаря от Хамелин подготвяше всеки свой ход. Освен това така се намаляваха до минимум телефонните разговори между двамата играчи, което пък на свой ред значително снижаваше риска за установяване местоположението на детето и неговите похитители. Този вариант помагаше да се обясни и строгият контрол, осъществяван от Шевалие върху поведението на осиновителите — денят за доставката на похитеното дете вече е уточнен и той трябва непременно да осигури присъствието на купувачите.

Но ако се окажеше, че е в ход някой от другите два варианта — телефонен разговор между двамата играчи, проведен в последния момент — той щеше да предостави на полицаите възможност да открият местоположението на похитителя още преди срещата с осиновителите. Ла Моя щеше да постави мястото под наблюдение, а Болд или Матюс щяха да проследят човека, който щеше да достави

детето, и по този начин щяха да увеличат шансовете си да идентифицират човека, който би могъл да ги отведе до Сара.

В същия този момент Матюс се опитваше да се свърже с Брул с надеждата, че той ще й предостави справка за изходящите телефонни разговори на Шевалие.

От своя страна Ла Моя трябваше още преди срещата в десет часа да проследи входящите телефонни разговори на Шевалие.

Той напусна наблюдателния си пост, разположен на третия етаж на една опожарена сграда на половин пряка надолу по улицата от кантората на Шевалие, и се преоблече в чифт избелели зелени работни дрехи, които бе купил от Армията на спасението. Нахлупи омачкана бейзболна шапка на главата си и се спусна по противопожарната стълба от задната страна на сградата, пренебрегнал централното стълбище на опожарената сграда, което приличаше на прегоряла филия. И бе почти толкова надеждно. Каубойските му ботуши от щраусова кожа изобщо не се връзваха с облеклото му и определено можеха да провалят дегизировката му, но имаше някои неща, с които Ла Моя категорично отказваше да прави компромиси.

Ла Моя вярваше, че дегизировката — всяка дегизировка — се гради основно от *излъчването* на индивида. Нито работните дрехи, нито официалният костюм на банкер, нито пък уредите и такъмите на телефонния техник можеха сами по себе си да заблудят някого; решаващ бе начинът, по който тези дрехи и съответното оборудване допълваха същността на дадената личност. Ако един човек се облече като уличен бездомник, а запази походката си на моряк, представлението му ще се превърне във фиаско. Ако същият този човек излъчва първична сила и заплаха за околните, то хората по тротоарите ще се отдръпват от пътя му. Един майстор по поддръжка на сгради трябва да разбира добре ролята, която играе, да вярва, че хората не могат да просъществуват без услугите му, да демонстрира увереност, когато отключва с ключа, който носи, или пък си служи с гаечния ключ, прибран в кутията с инструментите му.

Ла Моя се приближи до служебния вход на сградата. Вървеше с присъщата си наперена и самоуверена походка, с която бе проникнал в сградата вече пет пъти. Отвори си без всякакви усилия. Включи осветлението и без да бърза, тръгна надолу към сутерена — той се

намираше в тази сграда напълно законно. Тук му беше мястото. Другите да го духат!

Стигна до задната стая и свали идентифициращото устройство, което бе поставил върху двата телефона на адвоката — техниците от телефонната компания бяха имали добрината да маркират кабелите за всеки един от телефоните. За негово огромно съжаление никой не се бе обаждал на Шевалие от момента, в който предишната вечер Ла Моя бе проверил устройството. Много популярен тип, няма що!

Може би Брул имаше нещо за тях; изходящите разговори на Шевалие бяха също толкова важни. А може би и там щяха да ударят на камък. Може би единственият шанс на Сара бе предстоящата среща в кабинета на един непочтен адвокат в най-горещия град на света. Може би всичко зависеше от способността му да проследи човека, който щеше да донесе момиченцето на семейство Китридж, да го следва толкова дълго, колкото е нужно, да върви по петите му, докато той, или тя, го отведе до Гайдаря от Хамелин и малката Сара Болд.

Тази мисъл му хареса. Може би този път съдбата щеше да се окаже на негова страна.

65.

Представяйки се като Синди Бремър, Дафни си обу ниски обувки и облече кремав ленен костюм без ръкави. Единственото й украшение бе обикновена перлена огърлица, която съответстваше на перлените й обици. Сложи си съвсем малко руж, бледочервено червило, почти незабележими сенки върху клепачите, очертани с тънка очна линия.

Намачканите панталони в цвят каки на Болд и закопчаната догоре синя памучна риза бяха в пълен контраст с изискания външен вид на жена му. Бледото му, измъчено лице с изпъкнали скули и хлътнали от изтощение очи му придаваха вид на сериозно болен. Той беше само придружител на съпругата си, човек, от когото се очакваше да носи празното бебешко столче, да й отваря вратите, да урежда пътуването им и да поддържа разговора, играейки съвършено ролята на предан съпруг, който плува през живота в дирята, оставена от съпругата му, а вълните на променливото й настроение го подмятат насам-натам като безполезна останка от разбил се кораб.

Той седна зад волана на взетото под наем волво. Бързо напуснаха Френския квартал, прекосиха централната градска част и навлязоха в смесения квартал, който граничеше с Гардън дистрикт. Наложи се да свие на юг и да удължи пътя си, заобикаляйки няколко квартала, за да може да спре колата само за миг точно под обгорялата сграда, която Ла Моя му бе описал.

— Лу… — започна Дафни.

— Зная — прекъсна я той.

— Човек чака да му се открие подобна възможност, работи упорито, за да я предизвика, а когато изведнъж моментът дойде…

— Зная.

— Предстои ни много заплетена и сложна работа, Лу.

— Разпечатките от телефонните разговори на Шевалие и документите, заведени в гражданския регистър за движението на населението, ще ни позволят да върнем обратно всички отвлечени

деца. Може да ни отнеме известно време, но ще го направим. Тези дечица ще се върнат по домовете си. И Труди Китридж ще е първата.

— Как ще продължим да живеем, ако нещо се обърка?

— Труди се връща у дома — предизвикателно повтори Болд. Изобщо не спомена името на Сара.

Ла Моя трябваше на всяка цена да проследи Лиза Кроули. В случай че тя се появеше, разбира се.

Болд паркира волвото в задния двор. Загаси двигателя, но никой от двамата не се помръдна. Седяха като замръзнали по местата си, измъчвани от страхове и съмнения. Ръцете на Болд останаха на волана; Дафни нервно стискаше своите в скута си.

— Целуни ме — каза психоложката. — Двамата Бремър биха се целунали, преди да влязат вътре. И запомни: ние сме много развълнувани, Лу. Никога не сме били така влюбени един в друг. Това е момент, който сме чакали твърде дълго.

— Аз ли не зная…

— Целуни ме.

— Заради тях. Добре.

Болд я целуна бързо заради онези, които ги наблюдаваха. В това число и Ла Моя.

— Късмет — пожела им тя.

— Брад Бремър — представи се Болд.

— Винсънт Шевалие.

— Съпругата ми, Синди.

Дафни се усмихна на адвоката, докато внимателно разглеждаше евтиния му костюм, движението на очите му, стойката му, късите пръсти на ръцете му с грижливо поддържан маникюр. Мъжът леко докосваше с език долната си устна преди всяка изговорена дума.

— Заповядайте — покани ги той, забоде поглед върху гърдите на Дафни и влажните му устни се разтегнаха в усмивка.

Обзавеждането в кабинета му подхождаше напълно: евтина ламперия, която обикновено се използваше за облицоване на каравани, овехтяло канапе и ниска масичка, върху която имаше пепелник, пълен до половината с фасове, и стари, изпокъсани списания. Компрометиращ календар с голи момичета от „Пензойл“. Остарелият

компютър на Шевалие очевидно не принадлежеше на човек, който се рови из Интернет, опитвайки се да се добере до кредитните карти на жертвите си. От радиото в стаята долитаха класически хитове.

Какво ли щяха да си помислят двамата Бремър за него, зачуди се Дафни. Как щяха да реагират? Кантората на този адвокат не приличаше на място за създаване на ново семейство. По-скоро бе терен за късна игра на покер в петък вечер. Или пък офис за анулиране на поредния прибързан брак, сключен в Лас Вегас.

— О, боже — възкликна Дафни с лек южняшки акцент. Погледна съпруга си. — Всичко изглежда толкова автентично.

— Процедурата с подписването на документите ще мине много бързо. Ще видите — увери ги Шевалие. Той погледна часовника си. — Моля, седнете.

Шевалие взе пепелника, изсипа съдържанието му в кошчето за боклук, а след това запали цигара, без да поиска позволение и без да предложи и на тях.

— Напоследък бях доста зает — информира ги той.

Шевалие бе по-жалък и окаян, отколкото Дафни си го бе представяла — мързелива дребна душица, която си играеше със съдбите на хората. Тя прекрасно разбираше подбудите му — беше влязъл в комбина с двойка мошеници, които бяха спечелили почти един милион долара като търговци на бебета.

Дафни залепи една усмивка на лицето си и попита:

— Кога ще можем да се срещнем с нашето малко съкровище?

— Дамата от социалната служба трябва да дойде всеки момент — информира я Шевалие. — А ние да запретнем ръкави и да се заловим с документацията, докато я чакаме.

— Още документи ли трябва да подписваме? — изсумтя Болд.

— По дяволите, че как иначе! Щом получавате пакет, ще трябва да се подпишете за него. — Дребосъкът намигна на Дафни.

Тя като че ли се вкамени за миг, неспособна да промълви нито дума.

Шевалие взе документите от бюрото и ги сложи на масичката пред тях.

— Пълни подписи тук и тук, и отново тук… — инструктира ги той като разлистваше страниците — … само инициали тук, тук отново, а тук цели подписи. За последния подпис ще изчакаме, защото той

трябва да бъде поставен пред двама свидетели — аз и социалната работничка. *Ние* сме двамата свидетели. Какво ще кажете, а?

Болд надраска подписа на Бремър — неразбираема драсканица от заврънтулка с няколко отвесни чертички, които явно бяха там заради буквите Б и Р. Дай на един второкласник да се позанимава с подписа на Бремър в продължение на един час и той също ще успее да фалшифицира чековете на Бремър. Дафни бе изправена пред по-сериозно предизвикателство. Подписът на Синди Бремър бе прилежно и красиво изписан. Не че на Шевалие щеше да му хрумне да ги сравнява. Подписването на всичките тези документи бе маскарад, който той разиграваше заради самите купувачи. Шевалие не беше мозъкът на тази операция; в най-добрия случай беше само един помагач.

Адвокатът нервно погледна часовника си, предложи на посетителите си кафе, а после се доближи до прозореца, направи си пролука в щорите и погледна надолу към улицата.

— Жената ще пристигне всеки момент.

— Едва издържам вече! — почти изхлипа Дафни. — Какво стана с кафето? — попита жената, която също като Болд пиеше само чай. Пресегна се и нежно стисна ръката на съпруга си.

Шевалие й сервира кафето, а след това се обърна към съпруга й.

Дафни силно стисна ръката на Болд и го принуди да отмести поглед от адвоката и да насочи внимание към разкопчаното си спортно сако, изпод което се подаваха кобурът и пистолетът му. Болд побърза да се закопчее.

— Колко такива осиновявания уреждате годишно? — приятелски попита Болд.

Шевалие рязко се обърна и го погледна ядосано — приличаше на разярено куче, което се опитва да възпре непознат натрапник.

— Предварително се разбрахме никога да не обсъждаме *каквото и да било*, свързано с моя бизнес, господин Бремър.

Вбесеният мъж пред тях нямаше нищо общо с недодялания адвокат отпреди няколко минути. Този нов човек, и опасен, и непредсказуем, предизвика интереса на психоложката. Шевалие, разгневен като отровна змия, която всеки момент ще нападне, заплашително го предупреди:

— И предлагам да се придържаме към споразумението си.

— Брадли! — ядосано се намеси Дафни и погледна съпруга си. — Да не си посмял да объркаш нещо. — После се обърна към адвоката. — Не го разбирайте погрешно, господин Шевалие. Думите му бяха абсолютно безобидни. Брадли просто обича да *говори*, това е всичко. — После добави закачливо: — Какво ще кажете, а?

— Брадли? — Шевалие презрително повтори името. В гласа му се прокраднаха подозрителни нотки. — *Брадли?* — повтори той.

Болд пребледня в момента, в който Дафни му се развика. Твърде дълго бе упражнявал подписа на Брад, за да знае, че тя току-що бе допуснала грешка.

Върху документите, които току-що бяха подписали — документи, които лежаха върху масичката пред тях, отворени на последната страница — с главни букви бе изписано името, с което тя трябваше да го нарече: *Брадфорд*, а не *Брадли*, както го бе прекръстила измислената му съпруга.

Адвокатите винаги забелязваха подобни подробности. Шевалие бе изготвил документите и по всяка вероятност не бе прибягвал до услугите на технически сътрудник. Защо да въвлича още хора? Сам ги бе написал, разпечатал и редактирал. И знаеше малкото име на господин Бремър. И в момента сигурно се чудеше защо съпругата му не го знае.

Напрежението увисна във въздуха, осезаемо като миризмата на цигарен дим и препечено кафе.

Шевалие рязко извърна глава и погледна към улицата; беше чул звук, който само постоянен обитател на сградата би могъл да различи. Предпазливо измери с поглед Болд, приближи се до прозореца и надникна навън. Когато отново се обърна към тях, очите му блестяха ядосано. Болд трескаво се мъчеше да измисли някакъв друг план, но умът му, затормозен от страховете за дъщеря му, отказваше да функционира.

Шевалие вдиша цигарения дим и обяви:

— Тя пристигна.

66.

Хората са същества, които се подчиняват на навика, помисли си Ла Моя, докато наблюдаваше стария форд таурус, който спря на малкия като пощенска марка паркинг зад кантората на Шевалие. Човешките навици бяха отправната точка в работата на всеки детектив — те представляваха поведенческата връзка между миналото и бъдещето на даден индивид. Хората предпочитаха да се обличат по определен начин, да се движат сред определен приятелски кръг, да посещават едни и същи заведения, да карат едни и същи коли.

Лиза Кроули очевидно си падаше по форд таурус.

Тя паркира на първото свободно място, което забеляза — това, което бе до самата улица — и по този начин осигури на Ла Моя добър ъгъл за наблюдение, а на себе си начин за бързо и лесно бягство.

Вратата на шофьора се отвори и Ла Моя се приготви за действие — остави тридесет и осем милиметровия пистолет, който Болд му бе заел, и зашеметяващата палка, която винаги носеше в десния си ботуш. Неговата бе по-малка и не толкова мощна модификация на въздушния TASER на Гайдаря от Хамелин. Ла Моя се увери, че шперцът е в джоба на якето му. Никакви белезници, никакви значки. Животът му се беше променил — в това не можеше да има никакво съмнение.

Не разпозна Лиза Кроули, която бе видял на снимката, осигурена им от детектив Брул от полицейското управление на Ню Орлиънс. Облечена делово в съответствие с отговорностите на работата, която вършеше, и предвид статуса й на държавен служител, тази жена носеше искрящо бяла колосана блуза и чифт идеално изгладени панталони в цвят каки. Ла Моя предположи, че си е сложила перука — една от многото, с които очевидно разполагаше, но тя стоеше чудесно на главата й и по забележителен начин допълваше външния й вид. На главата си бе завързала пъстър шал, очите й бяха скрити зад тъмни очила. Можеше да е всяка жена от този град…

Ла Моя се зачуди дали шалът и очилата не прикриваха нараняванията, които бе получила при катастрофата в Бойс. Ако

предположенията му се окажеха верни, тя не можеше да направи нищо, за да се скрие от зоркия им поглед. Белезите по тялото, колкото малки и незначителни да са, са дар божи за всяко ченге.

Мошениците, които си вадеха хляба, злоупотребявайки с доверието на околните, бяха обиграни майстори в промяната на самоличностите си. Ла Моя очакваше, че Лиза Кроули ще влезе в сградата като една личност, а само минути по-късно ще излезе оттам като съвършено различна жена. Жената, която щеше да се качи по-късно в тауруса и да отпраши по пътя, може би нямаше да е същата като жената, която току-що бе пристигнала. Кроули отвори задната врата на колата, наведе се навътре и извади бебешко столче.

Ла Моя се упъти към противопожарната стълба на отсрещната опожарена сграда и към парещото слънце на поредния жарък ден. Задачата му беше лесна на думи, трудна за изпълнение и съдбоносна за спасението на Сара: трябваше да постави Лиза Кроули под наблюдение и да не я изпуска от поглед. Болд бе поверил в ръцете му *живота* на дъщеря си.

И Ла Моя бе твърдо решен да не го подведе.

67.

— Брадли? — повтори отново изпълнения с подозрения Шевалие и се отдръпна от прозореца.

— Това е начинът на Синди да ме постави на място — отвърна Болд, импровизирайки. — Една от онези закачки между съпруг и съпруга, водеща началото си от една история от детството ми, която ми се иска да не й бях разказвал. — Болд погледна Дафни и продължи заради спокойствието на адвоката: — Учителите бяха единствените в училище, които знаеха и помнеха името ми. Всички останали ми викаха Брадли. След време това започна да ми лази по нервите. Намразих името Брадли. И все още го мразя. Май никой не успява да запомни истинското ми име. *Брадфорд.*

— Когато те нарека Брадли, веднага привличам вниманието ти, скъпи — заяви Дафни, която без никакво колебание се включи убедително в играта. — А ти знаеш колко обичам да приковавам върху себе си цялото ти внимание. — Тя подръпна подгъва на роклята си и го повдигна малко повече от необходимото. Прекрасно знаеше как да привлече вниманието и на Шевалие.

Шевалие дръпна от цигарата си. Малките му очички продължаваха да шарят между лицата на двамата му клиенти.

Болд почувства капка пот, която се спусна надолу по ребрата му. От коридора долетяха стъпки, които приближаваха към вратата на офиса. Болд осъзна, че жената, която трябваше да им донесе Труди Китридж, е вече тук.

Дафни скочи от мястото си, оправи с ръка роклята си и се насочи право към детското столче — *бебето!* — но се спря в последния момент, решила, че е редно да се представи на жената. В отговор жената също им каза името си:

— Сюзън Чембърс.

Жената, нарекла се Чембърс, подаде бебешкото столче на Дафни, остави на пода пътната чанта, която носеше преметната през рамо, и

колебливо свали слънчевите си очила. Лявото й око бе насинено и значително подуто.

Тя побърза да изпревари въпросите им.

— Подхлъзнах се на излизане от ваната. — Докосна шала си. — Много глупава злополука.

— Надявам се, че сте се консултирала с лекар — обади се Болд, пристъпи по-близо до нея и внимателно се вгледа в лицето й, опитвайки се да запомни всяка черта, всеки недостатък и отличителна особеност. Никога нямаше да може да забрави това лице; постара се да го запомни завинаги.

— Добре съм.

Болд не можа да се въздържи.

— Един такъв удар по главата може да ви навлече сериозни неприятности. Имате ли главоболие? — попита я той. Окото й беше зле ударено и тя сигурно използваше болкоуспокоителни — най-малкото аспирин.

Шевалие с кимане изрази съгласието си с Болд.

— *Трябва да отидете на преглед* — многозначително заяви той. После додаде с по-силен глас: — Нали?

Жената очевидно не бе особено доволна от факта, че разговорът се насочи към нея. Тя обаче успя да запази самообладание, погледна надолу към детето и рече:

— Красива е, нали?

Дафни повтори името си. Тя говореше задъхано, в гласа й се прокрадваха истерични нотки. После коленичи на пода и заговори с бебешки думички, за да поздрави малкото момиченце. Представлението на Дафни, използването на бебешкия език и прехласването по детето бе от съществено значение, защото социалната работничка — по всяка вероятност самата Лиза Кроули — бе разговаряла най-често със Синди Бремър по телефона. Всъщност бяха провели само няколко разговора, и то в сравнително дълъг период от време, така че беше малко вероятно Лиза Кроули да разбере, че гласовете са различни, но Дафни все пак предпочиташе да не поема никакви рискове. Тя съсредоточи цялото си внимание върху детето и остави документите и празните приказки на Болд.

— Може ли? — попита Дафни и посочи бебешкото столче.

— Моля — отвърна Лиза Кроули и добави: — Аз съм тук, за да отговори на всичките въпроси, които двамата с господин Бремър може да искате да ми зададете във връзка с отглеждането на детето.

Болд почувства внезапен пристъп на ярост — по-силна от всеки други път. Задействана първоначално от самото присъствие на тази жена — похитителката на дъщеря му бе в една и съща стая с него! — яростта му се подсили от поведението й, от спокойния и овладян глас, от дружелюбната загриженост, която жената излъчваше. Тя наистина се държеше като социална работничка, а не като човек, изпълняващ определена роля. Професионалното й спокойствие и компетентност бяха истинско предизвикателство за собствения му професионализъм и компетентност. Представяше си я в полицейска униформа, застанала на вратата на детската градина на Мили Уигинс. Тази жена бе докосвала Сара, насочила бе видеокамера към нея, докато тя бе пищяла от ужас и бе викала баща си на помощ. Болд изпита отчаяно желание да нарани тази жена, да й причини *болка*.

— Сър? — Тя го изгледа внимателно.

— Да? — отвърна Болд.

— Попитах ви дали имате някакви въпроси, свързани с отглеждането и храненето на детето.

— Не, не мисля. Както знаете, изкарахме курсовете за родители — поясни той и посочи документите на масата.

Семейство Бремър ги бяха информирали за изискванията, които е трябвало да изпълнят, за да могат да получат детето. Одобрените от държавата курсове за родители, организирани от една болница в Хюстън, завършваха с официална диплома, която бе прикрепена към документите на семейство Бремър. След като бе отгледал двете си деца, Болд се чувстваше достатъчно компетентен да проведе сам заниманията с бъдещите родители.

Душата му се разбунтува отново и той не можа да се въздържи. Погледна я право в очите и попита:

— Имате ли собствени деца, госпожо Чембърс?

Руменината се отцеди от лицето на Лиза Кроули.

Дафни рязко вдигна поглед.

— Брадли! — скастри го тя. — Това изобщо не ни влиза в работата! Госпожо Чембърс, моля ви да извините съпруга ми. Понякога се държи ужасно грубо и невъзпитано. Искам още да ви уверя, че

малкото ни ангелче няма да научи лошите обноски на своя татко. Та аз почти успях да те науча как да се държиш на масата, нали, Брадли?

— Нямам свои деца — прошепна Кроули. Веднага след това се овладя и додаде: — И това е една от причините, поради която работата ми носи такова удовлетворение и чувство за изпълнен дълг. — Тя срещна погледа на Болд; за момент му се стори, че е прозряла измамата им. Но усмивката, появила се на лицето й, макар и твърде надменна, успокои страховете му.

— Разбира се, че е така — намеси се и Дафни, за да го подкрепи. — Обзалагам се, че ви се иска да отнесете у дома си всяко едно от дечицата, които двамата с господин Шевалие давате за осиновяване.

— *Господин Шевалие* ги дава за осиновяване, госпожо Бремър — поправи я жената. — Аз само наблюдавам процедурата. Заради доброто на детето и на щата. Макар че, да, вие сте права… всяко детенце е безценно, истинско боже чудо.

Огромна буца заседна в гърлото на Болд. Опита се да се пребори с нея, но избухна в сълзи. Те потекоха по лицето му.

— Погледнете го само! — саркастично възкликна Дафни. — Не мисля, че съм виждала съпругът ми да плаче, откакто „Рокетс“ изгубиха финалния мач.

Шевалие се подсмихна надменно и се зае с останалите документи, стиснал цигарата между влажните си устни.

Дафни се приближи до Болд, целуна го нежно и рече:

— Вече сме семейство, скъпи.

Болд кимна и бързо възвърна самообладанието си.

— Искаме час по-скоро да я отнесем вкъщи — рече Дафни.

— Да — кимна Кроули. — Вие сте родители с голям късмет. — Тя погледна Шевалие.

— Само още няколко подписа и приключваме — развълнувано ги увери Шевалие. — Сега, когато госпожица Сюзън е тук, можем да я използваме като свидетел.

Изведнъж, без всякакво предупреждение, върху покрива на сградата плисна проливен дъжд, а тропотенето му прозвуча като малка експлозия. Бебето проплака.

Дафни се наведе, развърза предпазния колан на столчето и гушна Труди Китридж в сигурната си прегръдка.

Първото бебе бе спасено.

68.

Ла Моя седеше зад волана на колата, която бе взел под наем, и проклинаше дъжда. Това не беше просто дъжд; дъждът не го притесняваше; беше свикнал с него. Всеки, живял в Сиатъл в продължение на петнадесет години, знаеше всичко за дъжда. Но това? Небето причерня неочаквано — сякаш някой бе замахнал с вълшебна пръчка и бе произнесъл вълшебните слова. Дъждът плисна неудържимо — сякаш някой бе насочил към земята пожарникарски маркуч. Водата се изливаше с такава сила, че дъждовните капки отскачаха от горещия паваж при първия си контакт с него, а едва след това падаха отново и се превръщаха в завеса от изпарения.

Дъждът барабанеше по покрива на колата толкова силно, че Ла Моя не чуваше радиото.

Пороят веднага прогони пешеходците от тротоарите. Няколко чадъра напразно се опитваха да предпазят собствениците си от потопа; улицата се наводни, по оточните канавки потекоха пълноводни реки. Ла Моя не виждаше нищо пред себе си — дъждът сякаш бе издигнал размазана сребриста стена пред очите му. А да пусне чистачките на паркирана кола, означаваше веднага да се издаде.

През дъждовната пелена видя Болд да тича към волвото. Той премести колата по-близо до входа на сградата и една жена, за която Ла Моя реши, че е Кроули, излезе смело в дъжда, за да помогне на Болд и Дафни да вкарат детското столче в колата. След това Кроули се затича към тауруса, отвори багажника, извади тъмна пътна чанта и бързо се настани на предната седалка на колата си.

Единственото движение по улицата идваше от чистачките на две коли, които бяха спрели една до друга и които явно чакаха дъждът да намалее. Тези две неправилно спрели коли на свой ред блокираха други автомобили, които се намираха на малкия паркинг.

Волвото на Болд бавно излезе на наводнената улица — единствената кола, която се движеше в момента.

Ла Моя долови движението на още един чифт чистачки — този път от една от блокираните на паркинга коли.

Кроули даде на задна, колата се премести няколко метра, но спря, когато дъждът се усили още повече.

Ла Моя сграбчи клетъчния си телефон в момента, в който видя един мъж, наметнат с дъждобран, да излиза от една от блокираните коли и да тропа по прозореца на неправилно спрелия автомобил, препречващ пътя му. Той ядосано размаха ръце, давайки знаци на шофьора на неправилно спрялата кола, че трябва я премести, за да може той на свой ред да излезе от паркинга.

Шофьорът веднага разбра за какво става дума. Двигателят на колата му забръмча.

В същия момент таурусът също забоботи.

Ла Моя запали двигателя в момента, в който колата на Кроули излезе на заден на улицата.

В този момент Болд отговори от другата страна на линията.

— Бремър.

— Можеш ли да говориш? — Ла Моя също излезе на улицата. Спрелите заради дъжда коли започваха да се раздвижват. Телефонната връзка беше ужасна.

— Тя е ударена доста лошо — информира го Болд и се постара безпристрастно да му опише чертите й. Лявото й око… — В ухото на Ла Моя се чу силно пращене и връзката прекъсна за миг. — Шал…

Ла Моя го прекъсна.

— Имаме си проблем. Посетител. Чуваш ли ме? Някой се опитва да ни сложи прът в колелата. Там ли си?

— Тук съм.

— Хейл е.

Изведнъж проблесна ярка светкавица, последвана почти веднага от силен гръм, който разтърси колата. Телефонът замлъкна.

Ла Моя увеличи скоростта на чистачките. И въпреки това не виждаше почти нищо.

69.

Ла Моя и Хейл следваха тауруса един след друг. Хейл се движеше пръв с тъмнозелен джип „Чероки“. Дъждовната буря бе толкова силна, че Ла Моя не би разпознал и собствената си майка, ако в този момент пресичаше улицата. Колите се движеха едва-едва, почти залепени една зад друга. За Ла Моя това беше добре — така и джипът, и таурусът му бяха пред очите.

Без да има реални основания за това, той все пак реши, че Хейл не го бе забелязал. Смяташе, че агентът е съсредоточил цялото си внимание върху нелеката задача да следва тауруса и не обръща никакво внимание на останалите участници в движението.

Опита отново да се свърже с Болд по клетъчния телефон, но безуспешно. Последваха няколко завоя и Ла Моя прикова поглед в тауруса. Наложи се дори да пресече на червено на един от светофарите, за да не го изпусне. Мислите му обаче бяха заети с Хейл.

Смяташе, че за поведението на Хейл има поне две обяснения. Или Брул бе предупредил Хейл за присъствието в града на ченгета от полицейското управление на Сиатъл, или Хейл също бе открил връзката с Винсънт Шевалие. Без да знае самоличността на Гайдаря от Хамелин, Хейл се бе залепил за Шевалие като кърлеж. И така бе попаднал на Кроули.

Ла Моя отново взе клетъчния телефон. Все още не работеше.

Съдейки по пътните знаци, Ла Моя заключи, че Лиза Кроули пътува към летището. Ако Хейл се опиташе да я арестува, щеше да провали всички шансове за спасение на малката Сара.

Ла Моя прецени възможностите си и взе трудно решение. Кроули щеше да е нащрек и да се пази от хора, които влизат в сградата на летището *след* нея, но ако успееше да пристигне *преди* нея, той може би щеше да съумее да я проследи незабелязано.

Мислено се запита: „Имало ли е случай, в който да не съм бил прав, по дяволите?“. Излезе в лявото платно и задмина Хейл и Кроули. Международното летище се намираше на следващата отбивка.

70.

Болд потегли към летището. Съпругата и детето бяха в колата заедно с него — точно както би постъпило семейство Бремър. Очите му непрекъснато следяха ту движението към тях, ту се вглеждаха в огледалото за обратно виждане, защото смяташе, че е твърде вероятно някой да ги следи. Заради риска от евентуално наблюдение те щяха заедно да излетят за Хюстън. Оттам Дафни и Труди Китридж щяха да се приберат в Сиатъл. Болд възнамеряваше да се върне в Ню Орлиънс и да помогне на Ла Моя в проследяването на Лиза Кроули, единствената връзка с дъщеря му.

Спасяването на Труди Китридж го бе изпълнило с надежда.

Дафни се обади от задната седалка. В ръката си държеше шише с бебешко мляко.

— Нараняванията й са сериозни, Лу.

— Зная.

— Нали чу, че и Шевалие се опита да я накара да отиде на лекар. Той също видя, че е зле ударена. Това око…

— Зная.

— На нас тя ни трябва здрава. Ако разчитаме на нея да те отведе до Сара…

— Тя ще оцелее. Но Хейл ме безпокои. Само няколко телефонни разговора от страна на Хейл и тук или ще се напълни с федерални агенти, предвождани от Флеминг, или семейство Кроули ще офейка в Сингапур.

Дафни се замисли върху думите му.

— Да не би да се опитваш да кажеш, че Хейл работи за *тях*? — високо възкликна тя от задната седалка и стресна детето, което избухна в плач. Дафни веднага я успокои.

— Това би обяснило соловите му изпълнения. Поведението му не се връзва с обичайната политика на Бюрото в подобни случаи, Дафи. Едноличното му разследване продължи твърде дълго. Ще му се

наложи да дава някакви обяснения. А ако не е тук, за да *разследва* тези хора, значи е тук, за да ги *пази*.

— Той е бил включен в екипа на Флеминг на по-късен етап.

— Двамата се познават от много години, работили са заедно и преди. Хейл е имал възможност да наблюдава прогреса, постигнат от Флеминг във всеки отделен град, и да предупреждава семейство Кроули, когато дойде време да се покрият. Това би обяснило точния разчет на всеки техен ход.

Дафни продължи да размишлява на глас.

— Тя обаче попада в пътнотранспортно произшествие. И това променя нещата. Флеминг вече е съвсем близо до нея. Сега разбирам мисълта ти: в онзи момент е било възможно семейство Кроули, или пък Шевалие, да поискат протекция и закрила. И Хейл е трябвало да се озове на молбата им.

— Което обяснява защо е пристигнал тук сам. Казал е на Флеминг, че трябва да проследи някои нишки. Флеминг се е хванал — та нали и той работи по този начин. Флеминг никога не би изпратил армията си от агенти, ако не е предварително сигурен, че ще може да извърши арест.

— Студиото за татуировки? — попита Дафни.

— Хейл пристига преди нас и отстранява всички улики. Похитителите решават, че са в безопасност и продължават с плана по осиновяването на Труди Китридж. Що се отнася до безопасността на Сара, това е най-обнадеждаващият знак — те все още не са преустановили набезите си.

— Ами Хейл? — В гласа на Дафни се прокрадваше недоверие.

— Той по-добре от всеки друг познава решимостта на Флеминг и ресурсите, с които той разполага. Знае какво ще последва. Лиза Кроули е ранена. Разкрит е трикът им с чуждите кредитни карти и фалшивата самоличност. Доколкото са информирани, връзката им със „Съвършен образ“ също е изяснена от полицията. Усещат, че кръгът се затваря около тях.

— И затова се отказват от Сиатъл.

— Точно така — съгласява се Болд. — А нещастната Сара изведнъж се превръща в бреме.

71.

Ла Моя спря на паркинга и си взе билетче за престой.

Скри пистолета и белезниците под предната седалка, но отново пъхна палката в левия си ботуш. Щеше да му се наложи да я извади, преди да мине през детекторите на летището, но мисълта да излезе невъоръжен от колата му се струваше неестествена — в края на краищата бе прекарал петнадесет години от живота си с някакво средство за самозащита, притиснато към тялото му.

Пространството пред терминала бе претъпкано с хора, които се опитваха да се скрият от бурята. Ла Моя се запромъква през тълпата и се качи с ескалатора на втория етаж, за да си осигури по-добра видимост към входовете, пред които непрекъснато спираха таксита, коли и автобуси. Едва успяваше да види изходите от двата паркинга.

Комбинацията от проливен дъжд и натоварено движение значително намаляваше шансовете му да забележи тауруса на Кроули. Остана на мястото си по-малко от минута, отказа се от този план и влезе в сградата.

Ла Моя взе един захвърлен брой на „Ю Ес Ей тудей“ и седна така, че да вижда гишетата за билети, част от ескалаторите и централната охранителна система на терминала. Очакваше, че Болд и Дафни, които бяха тръгнали преди него, вече трябваше да са тук за полета им до Хюстън, но не ги виждаше, което означаваше, че в момента вероятно вече са на съответния терминал.

Според информационните табла следващият полет до Хюстън беше след час и половина. Терминал номер четиринадесет. Имаше и редовни полети до Далас — Форт Уърт. Ла Моя предполагаше, че Кроули ще си купи билет за един от тези полети, защото знаеше, че от Сиатъл има няколко полета без прекъсване до Далас.

Изминаха пет минути. Ла Моя нервно погледна часовника си, а след това провери клетъчния телефон. Не работеше. На ръба на паниката той вдигна вестника пред себе си и внимателно се огледа. Два автобуса стовариха пътници, които се струпаха край гишето на

авиокомпания „Делта“ и изпълниха пространството с разговорите и багажите си.

Миг по-късно някаква жена влезе в сградата през ескалатора от багажното отделение. На пръв поглед това не беше същата жена, която Ла Моя бе видял да се качва в тауруса, но той все пак я огледа внимателно. Облечена беше със синя пола, а не с панталони в цвят каки; носеше още бяла памучна тениска, малки черни ботушки, които покриваха глезените й, и френска баретка, кацнала кокетно на главата й. Вървеше с плавна женствена походка, която по нищо не напомняше за походката на жената, която бе видял пред кантората на Шевалие. Но тъмните слънчеви очила бяха същите, както и формата и размерът на пътната чанта, която висеше през рамото й. Именно чантата привлече погледа на Ла Моя.

Той отново заболе очи в спортната страница. Чантата предполагаше, че тя е тук не за да проследи семейство Бремър, а за да отпътува нанякъде. Промяната във външния й вид, извършена на предната седалка на колата, или пък в тоалетната на багажното, подсилваше увереността й. Тя вървеше с изправен гръб и високо вирната брадичка, макар че не успяваше напълно да прикрие болката, която й причиняваше всяка крачка. Ла Моя я видя да измерва с поглед разстоянието, което й оставаше до детекторите за охрана на летището — приличаше на изтощен боксьор, който копнее да стигне до ъгъла си.

Слънчевите очила не само скриваха сините й, но и не позволяваха на околните да проследят погледа й. Поради тази причина Ла Моя остана на мястото си, кръстосал пред себе си дългите си крака, разделил вниманието си между вестника и жените около него. Измерваше с поглед всяка фуста, която минаваше край него. Помисли си, че това много му приляга. Всъщност някои неща му идваха отвътре.

Хейл изведнъж се появи в средата на билетната зала. Беше раздърпан и мокър до кости. Ла Моя, разсеян от Кроули, не бе забелязал пристигането му, макар да го бе очаквал. Хейл разгледа таблото за заминаващи полети, погледна часовника си и отново насочи поглед към таблото. Приличаше на делови мъж, който много бърза. Ла Моя гледаше ту наляво към Кроули, ту надясно към Хейл и мислено окуражаваше Кроули да мине през охранителния детектор.

Когато Хейл се насочи към редицата телефонни автомати в другия край на залата, Ла Моя инстинктивно разбра, че този човек трябва да бъде спрян. Вече знаеше какво трябва да се направи.

Болд, Дафни и Труди Китридж чакаха на летището всред тълпата от хора и ръчни багажи. До полета им оставаше цял час. По радиоуредбата обявиха, че има телефонно обаждане за *Скот Хамилтън*.

— Това е за мен — информира я Болд.

— Знаеш ли колко мъже с това име има на летището в момента? — възрази тя.

— Клетъчните телефони не работят. Ла Моя просто не разполага с друг начин да се свърже с мен. Не може да ме потърси със собственото ми име.

— Ами ако е Хейл? — попита Дафни. Въпросът й го изуми. — Ами ако Хейл ни е разпознал?

— Не и в този дъжд.

— Ами ако все пак го е направил? Той вероятно знае всичко за теб, включително и за любовта ти към джаза. Знае дори за Скот Хамилтън. Ами ако е решил да ни изиграе?

Болд се изправи, като огледа най-близките телефонни кабини.

— Тогава ще трябва да го изчакам да заговори пръв. Нямам друг избор.

— Не го прави. Той иска точно това. Федерален агент е. Може да ни арестува за отвличане на дете. Не забравяй, че не сме докладвали на никого за случилото се. Ако той е част от всичко това, ако се опитва да спечели малко време, ще постъпи точно така. Не си играй с огъня. — После додаде: — Заради Сара не си играй така. Моля те.

Болд се поколеба. Дафни в повечето случаи имаше право. Погледна я право в очите. По радиоуредбатата повториха съобщението и Болд забързано се запъти към телефонните автомати в далечния край на залата.

Разговорът на Ла Моя с Болд продължи само двадесет секунди. След това затвори и бързо тръгна към Хейл, който стоеше с гръб към

него пред един от телефонните автомати.

Обхвана го паника, когато осъзна, че бе изгубил твърде много време в опити да се свърже с Болд. Не трябваше да допускат Хейл да се свърже с Флеминг! Ла Моя изведнъж се спря по средата на залата, наведе се уж да оправи крачола на панталона си и премести палката от ботуша в ръкава си.

Никой не се решаваше с лека ръка да нападне агент на ФБР. Това не беше най-умният ход през кариерата му. Ла Моя пъхна ръка в десния си ръкав и разви кръглата капачка на електрошоковата палка. Чуха се две прищраквания.

Хейл свали слушалката и започна да набира телефонния номер.

Може би се обаждаше на Роджър Кроули, на Шевалие, на съдия Адамс, на Флеминг или на Калиджа. В момента това нямаше значение; той просто трябваше да бъде *спрян*.

Ла Моя рядко се поддаваше на паниката; по рождение притежаваше завидно самообладание. Колкото по-напрегнато ставаше положението, толкова по-спокоен и уверен ставаше Джон ла Моя. Движенията му ставаха пестеливи и ефективни — никакво забавяне, никакво разтакаване. Не изпитваше угризения или пък нерешителност.

Хейл говореше по телефона — Ла Моя не можеше да върне времето назад; можеше единствено да предприеме някакви ответни мерки.

Понякога, когато изпиеха по няколко бири, ченгетата обичаха да разказват за случаи, в които времето като че ли забавя хода си, а движенията на околните се виждат като на забавен кадър. Ла Моя никога не бе преживявал подобно нещо. Докато прекосяваше терминала, времето продължаваше да си тече с обичайния си ход. Погледна през рамо и видя Болд, който тичаше към него.

Хейл очевидно бе изцяло погълнат от телефонния разговор.

Ла Моя бързо огледа обстановката. Видя две двойки и едно семейство, които вървяха през терминала вляво от него; младо момиче с гръб към него стоеше пред един от телефонните автомати; на около метър пред него имаше вестникарски щанд, а жената зад касовия апарат имаше пълна видимост към телефонните апарати.

Ла Моя измъкна палката от ръкава си и я зареди като се целеше в гръбначния стълб на Хейл. В същия момент Хейл почувства, че някой се приближава зад гърба му, и се обърна навреме, за да разпознае

лицето на Ла Моя. Очите му се разшириха от изненада, лицето му пребледня.

Ла Моя трябваше да се прицели добре. Спечели малко време, като удари с длан телефонната слушалка, която премаза ухото на агента и силната болка за миг отвлече вниманието му. Ла Моя замахна с дясната ръка и допря палката до тялото на агента. Палката изстреля електрическия си заряд, но Хейл остана прав — Ла Моя бе попаднал на кожената презрамка на кобура му.

Палката се презареждаше за петнадесет секунди. Ла Моя ритна Хейл в коляното, но агентът само се олюля. После го удари с юмрук в ребрата и го принуди да се превие на две. Заби десния си лакът в основата на черепа му и го зашемети. Тялото на Хейл се отпусна и Ла Моя рязко изви ръката му и я притисна към гърба му. Телефонната слушалка висеше във въздуха и се люлееше като махало.

… дванадесет… тринадесет… четиринадесет… безмълвно броеше Ла Моя.

Когато стигна до петнадесет, Ла Моя освободи агента, който веднага размаха ръка, опитвайки се да открие някаква опора. Без да се обръща назад, Ла Моя предупреди Болд:

— Пази се!

Изпъна лявата си ръка назад, за да възпре Болд. После отново допря електрошоковата палка до тялото на агента. Този път достигна до кожата му. От високото напрежение на електрическия импулс телефонът иззвъня, макар че слушалката продължаваше да се люлее във въздуха. Пронизителният звън огласи терминала. Хейл сякаш се вкамени, тялото му натежа като стомана. Ла Моя прибра палката, а двамата с Болд хванаха олюляващия се агент.

— Ти наистина знаеш кога да се появиш — промърмори Ла Моя на Болд, който се огледа и нареди спокойно:

— Портфейлът му! — Ла Моя го измъкна от джоба на Хейл и го прибра в своя.

Болд намери служебната карта на Хейл, отвори я, но не я прибра, а продължи да я стиска в лявата си ръка.

— Ами сега? — попита Ла Моя.

— Охраната — отвърна Болд.

— Ти да не си се побъркал?

— Те вече идват към нас — информира го Болд.

— Камери — осъзна Ла Моя.

— Точно така.

— Но…

— Остави ме веднъж поне аз да говоря. И се опитай да ми помогнеш, да те вземат дяволите.

— *Мен?*

— Ето ги, идват — рече Болд и му посочи двамата мъже със сиви панталони и сини блейзъри.

Болд държеше картата на Хейл отворена, за да се вижда от разстояние, но палецът му стоеше точно върху снимката на агента. Той добре познаваше психиката на ченгетата от охраната — не само че се мислеха за много важни, но и все се опитваха да се включат в голямата игра. Дафни веднага щеше да се възползва от тази им суета. В този момент Болд възнамеряваше да направи същото.

— ФБР! — Той рязко затвори картата и я прибра във вътрешния джоб на сакото си редом до собствената му полицейска значка. — Този тип е участник в отвличане. Опитва се да се представи за един от нас. — Болд обясняваше почти шепнешком, защото отпуснатото тяло на Хейл вече започваше да привлича погледите на любопитните пътници. — Няма карта в себе си, но носи това. — Болд разтвори спортното сако на Хейл, за да покаже полуавтоматичното оръжие, поставено в кобура под рамото. — Бихте ли го извадили оттам? — Дафни веднага щеше да захрани егото им, възлагайки им някаква задачка, за да им даде да разберат, че и те участват в играта.

— Кучи син! — възкликна единият от двамата. Онзи, който приличаше на сърфист. Пристъпи напред и извади оръжието от кобура.

— Имате ли нещо против да му сложите белезниците? — предложи Болд. — Ще ни е нужно и малко уединение.

Ла Моя се намеси.

— Можете ли да ни предоставите нещо малко — четири стени и врата?

Двамата от охраната се спогледаха.

— Заседателната зала? — попита сърфистът. — Не е много голяма — извини се той. — На горния етаж е.

— Гарантирам ти, че там, където отива този господинчо, стаите са много по-малки — рече Болд.

Двете ченгета от охраната сложиха белезници на Хейл и го хванаха под мишниците. Той не беше в безсъзнание, но бе силно зашеметен и не бе в състояние нито да върви, нито да говори.

Опита се да каже нещо, но от гърлото му се изтръгнаха само някакви неразбираеми звуци, от устата му потече тънка струйка слюнка. Краката му се влачеха по пода. Болд и Ла Моя тръгнаха след двете ченгета и се качиха на втория етаж.

Помъкнаха Хейл по един дълъг коридор към някаква стая без табела. Колегата на сърфиста я отключи.

— Тук добре ли е, сър — попита той Болд.

— Чудесно. — Настаниха Хейл на един стол. Болд изгледа внимателно двамата мъже. — Сега ме слушайте внимателно — нареди той. — Случаи като този се разчуват веднага, а ние искаме да избегнем това. Животът на едно малко момиченце е заложен на карта. Разбирате ли? *Човешки* живот — заяви той и думите едва не заседнаха в гърлото му. — Наложително е да разпитаме този тук бързо и без да се церемоним много-много. След това ще ви го предадем. Когато ви попитат, ще твърдите следното: Видели сте този боклук, поискали сте му документ за самоличност, но той нямал такъв. И вие сте го прибрали.

Ла Моя ги предупреди:

— Когато се съвземе, ще започне да заплашва и да твърди, че е федерален агент. Това е неговото прикритие.

Болд додаде:

— Момиченцето има шанс да бъде спасено, ако вие го задържите някъде ден или два, преди да му позволите да се обади по телефона. Скрийте го някъде, където никой не би могъл да го намери. Нали разбирате? По този начин няма да изтече никаква информация, а малкото момиченце ще има шанс за избавление. Ако този тип се появи и се свърже с адвокат…

Сърфистът го прекъсна.

— Тук на летището имаме арест, в който затваряме пияниците и хулиганите. Ръководи се от полицейското управление на Ню Орлиънс, но ние се познаваме добре с момчетата.

— Благодаря — рече Ла Моя.

Двамата мъже от охраната настояха да си стиснат ръцете, сякаш четиримата току-що бяха спечели важен футболен мач. После излязоха

от стаята и затвориха вратата след себе си. Ла Моя я заключи. Болд погледна Хейл и рече:

— Време е да си поприказваме.

72.

Хейл беше почти некомуникативен и приличаше на човек с тежък махмурлук.

— Исусе! — простена той и се закашля. Очите му бяха нефокусирани и се въртяха в орбитите си подобно на кубчета лед в чаша с мляко. Когато установи, че е с белезници, се опита да се освободи от тях, но бързо се отказа. Вдигна очи и се втренчи в двамата срещу му. Беше полусляп.

— Болд и Ла Моя сме — информира го Болд.

— Майната му!

Ла Моя го потупа по рамото, наведе се към ухото му и рече:

— Добре дошъл в Ню Орлиънс.

— Какво става, по дяволите? — Той отново се опита да се освободи от белезниците. — Давате ли си сметка в какво се забърквате? Искате ли да ви отпусна една минута, за да помислите върху това?

— Вече мислихме достатъчно — честно си призна Болд. — И започнахме да се питаме защо един федерален агент работи соло толкова дълго време.

— Вашите хора от подразделението на ФБР в Ню Орлиънс дори не знаят, че си в града — обади се Ла Моя. — Това стандартна процедура ли е, Хейл?

— Вие сте откачили напълно.

— Ти наблюдаваше Шевалие — осведоми го Ла Моя.

— Трябва да си дадете сметка какво точно вършите в момента. — Той отново се зае с белезниците.

— Преди малко говореше по телефона. С кого? С Флеминг или с Гайдаря от Хамелин?

— Това ли си мислите?

Ла Моя се наведе над него и прошепна разпалено:

— Не се опитвай да ни разиграваш.

— Вие саботирате федерално разследване — предупреди ги Хейл. — Разкопчейте белезниците. Махам се от тука и забравяме всичко.

— Не съм съгласен — заяви Ла Моя.

— Защо един федерален агент като теб не се е обадил в местното подразделение на ФБР? — попита го Болд.

— Саботирате федерално разследване — повтори Хейл, този път по-спокойно.

— Томи Томпсън ти казва за татуировката — започна Болд и бе възнаграден с поглед, пълен с изненада. — Ти веднага правиш някои пресмятания. Ако разполагаме с татуировката, сигурно ще стигнем и до твоето момче. Татуировката ни отвежда в Ню Орлиънс, но ти, разбира се, вече знаеш това.

— Значи дотътряш задника си тук — продължи Ла Моя, — за да провериш дали някой ще успее да проследи татуировката до нейния собственик. Да прецениш щетите. Решаваш, че нещата не са чак толкова страшни, но е доста неприятно, че някой…

— Всичко сте разбрали погрешно! — изрева Хейл. — Не проваляйте това разследване, по дяволите!

— Просвети ни тогава — посъветва го Болд.

Хейл отново започна да се бори с белезниците. Беше като обезумял. Ла Моя и Болд само стояха и го наблюдаваха. И чакаха.

— Губим ценно време — рече Ла Моя, когато Хейл най-после се умири.

Двамата с Болд тръгнаха към вратата.

— Порадвай се на Ню Орлиънс — каза Болд.

— Доколкото успя да го видиш — добави Ла Моя.

— Добре, добре! — извика след тях Хейл. В гласа му се долавяше отвращение. — Включих се в разследването в Портланд.

— Знаем това — информира го Болд.

— Така ли? А знаете ли, че преди това работех в отдела на ФБР във Вегас? Афидите, които оставаха на местопрестъпленията, ни насочиха към патрони за TASER, закупени с валидна кредитна карта. Покупката е била осъществена във Вегас, така че аз индиректно участвах активно в разследването още от самото му начало. Флеминг и аз поддържахме почти постоянен контакт. Нишката с кредитната карта не ни отведе доникъде. Обърнахме къщата на притежателя й

наопаки… намираше се в Канзас. Нищо. С картата обаче не бяха правени други незаконни покупки. Нищо. Защо тогава някой ще си прави труда да краде кредитна карта и да купи с нея едно-единствено нещо? Няма логика, нали? Затова се захванахме с нейния собственик и го проучихме до девето коляно: приятели, колеги, роднини. Цяла армия от агенти се занимаваше с него. Аз водех разследването във Вегас и това е основната причина за включването ми в екипа. Освен това и Флеминг ме помоли. После Гайдаря от Хамелин ненадейно се премести в Ел Ей[1], а аз получих съобщение от централата, с което ми нареждаха да поддържам непрекъснат контакт с Флеминг. Приятелката му била изчезнала. А в банковата му сметка имало странно движение и необясними депозити.

— *Флеминг?* — излая Болд.

— И аз реагирах по същия начин. *Гари Флеминг?* Реших, че някой се будалка с мен. Но заповедта си е заповед.

— Флеминг? — повтори Болд.

— До Сан Франциско разследването изобщо не помръдва. И точно когато хоризонтът се прояснява и започва да се очертава някакъв успех, Флеминг уволнява целия екип поради некомпетентност. Може Флеминг да ме е изискал, а може от централата да са му помогнали да вземе това решение, но внезапно аз се оказвам включен в екипа. Получавам възможност да участвам в разследването и да наблюдавам нещата отблизо. Улики, които биват изпращани в централната лаборатория и изобщо не се връщат. Дребни нещица, но важни. Той не отговаря на някои обаждания. Не обръща внимание на определени свидетели, на някои доказателства. Местните ченгета в Портланд свършват много добра работа. Аз предавам информацията на нашите хора. И изведнъж Гайдаря изчезва отново. После идва ваш ред, момчета, и вие свършвате още по-добра работа. Дупките в разследването стават малко по-големи. И тогава се появява Анди Андерсън. Флеминг е обсебен от Андерсън, не желае да го остави на мира. Поставя дома му под наблюдение. Събира доказателства, без да има заповед за това — оплесква всичко — и аз започвам да нервнича.

— През цялото това време изпращаше ли доклади във Вашингтон?

— От мен се очакваше да го правя. Но Гари Флеминг? И как да опропастя цялата си кариера като разполагам само с дреболии? Много

от нещата не се връзват. И най-вече защото не мога да се избавя от чувството — това е само чувство, ясно? — че Флеминг повече от мен, повече от всеки друг, иска да пипне онзи задник.

— И аз съм имал това чувство — призна Ла Моя.

— Нали? И тогава на повърхността изплува тази татуировка. Ненадейно разбирам, че ченгетата от управлението са изровили нещо за някаква татуировка. Това наистина ме озадачава. Решавам, че трябва да дойда тук и сам да проверя какво става.

— Телефонът? — отново попита Болд. — Преди малко. Свърза ли се?

Той кимна.

— С Хил. Ти познаваш капитан Хил — той се обърна към Ла Моя — по-добре от всеки друг.

Ла Моя настръхна.

— Флеминг знаеше, че я чукаш. На няколко пъти ме накара да те проследя. Хубави хотели.

Болд рязко извика името на Ла Моя и му попречи да удари агента.

— Това беше най-силният му коз. Пазеше го за момента, в който щеше да поиска да оглави специалния отряд. И можете да ми вярвате, че той щеше да изиграе добре този коз. Всичко беше подготвено. Само че ти изведнъж се забърка в нещо, отстрани ха те от работа и обърка всичките му планове. Вече не разполагаше с основното си оръжие.

Лицето на Ла Моя стана кървавочервено.

— Хил? — попита Болд.

— Съобщих й номера на полета. Описах заподозряната. Има пряк полет от Далас-Форт Уърт до Сиатъл. Пристига рано довечера.

— Хил? — повтори Болд.

— Сметнах, че е по-разумно да предам заподозряната на нея, а не на Флеминг. Той ще провали наблюдението. И ще го направи нарочно — оплака се Хейл.

— Той ще разбере — рече Болд. — В момента, в който Хил включи хората от „Специални операции“ — Мълрайт с голямата му уста — всеки, който има връзка със силите на реда в Сиатъл, ще научи какво става.

— Ако казаното от теб се потвърди, ще се обадим на хората тук и ще те освободим — рече му Болд. — Само че трябва да сме сигурни.

Не можем да си позволим да изложим на риск живота на Труди Китридж. Може би разбираш това, а може би не.

— Върнете се! — извика след тях Дънкин Хейл.

Ла Моя затвори вратата след тях. Двамата полицаи от охраната чакаха отвън.

— Никакви грубости! — предупреди ги Болд. — Само ни осигурете два дни.

— Ще ви покрием — рече сърфистът. — Радваме се, че можем да помогнем.

Лиза Кроули щеше да се окаже по средата между два екипа за наблюдение — на полицейското управление на Сиатъл и на ФБР. Безопасността на Сара изискваше Болд да предотврати това, дори и ако се наложеше да застане на страната на Лиза Кроули. Тя бе единствената му възможност да намери дъщеря си.

Чартърната компания „Биг & Ийзи“ искаше седем хиляди долара, за да им осигури частен полет до Сиатъл. Болд изтегли сумата от трите си кредитни карти. Двете излязоха на червено.

Дафни и Труди Китридж излетяха до Хюстън, а оттам щяха да хванат полет за Сиатъл. Очакваше се да пристигнат късно през нощта.

След по-малко от час Болд и Ла Моя вече бяха във въздуха. Сервираха им салата от раци и авокадо, предложиха им от всички питиета, познати на човечеството. Дадоха им слушалки. И възможност да избират между петнадесет филма. Ла Моя предпочете „Джурасик парк“.

Болд проведе няколко разговора.

---

[1] Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

73.

— Слушайте внимателно! — изкрещя Шийла Хил над главите на хората, събрали се в залата на втория етаж на полицейското управление на Сиатъл. Болд стоеше в дъното на стаята и се подпираше на стената. — Заподозряната, която пътува под фалшивото име Джуди Дешамп, се очаква да пристигне на летището след по-малко от час — в деветнадесет часа и седем минути.

Хил бе стъпила върху един стол, поставен пред голямата бяла дъска, по която с най-различни цветове бяха изписани имената на различните екипи. От двадесетте човека, сбрани в стаята, само няколко бяха специалисти по проследяване — останалите бяха патрулиращи полицаи, облечени в цивилни дрехи. В екипа участваха още Патрик Мълрайт и шестчленна група от „Специални операции“ — висококвалифицирани специалисти както в проследяването, така и в разрешаване на тежки случаи, в които има взети заложници — които вече пътуваха към летището в една от трите коли на отдела, оборудвана като подвижен команден център. Хил забеляза, че Боби Гейнис не присъства в залата.

Тя крещеше високо, за да я чуват добре. Всички присъстващи бяха обхванати от трескаво вълнение, между хората се разпространяваха всевъзможни слухове.

— Слушайте! — повтори Хил. — Запомнете, че не разполагаме с точно описание. Жената пътува сама под името Джуди Дешамп. Тъмна коса. Сто шестдесет и седем сантиметра. Знаем само, че хората от ФБР също са разположили свои екипи на летището. Флеминг държи да обере лаврите за успешното разследване и да предаде случая на федералните власти. По очевидни причини това изобщо не се вмества в нашата представа за изхода от разследването.

От залата се чуха няколко присмехулни закачки.

— Подозираме, че хората на ФБР ще арестуват жената в момента, в който тя осъществи контакт — или пряк, или по телефона — със своя съучастник. Установихме, че федералните подслушват

всички монетни автомати на летището. Предполагаме, че ще се опитат да задържат заподозряната някъде извън багажния отсек — смята се, че тя или ще бъде посрещната от съучастника си, или пък ще се насочи към някакво превозно средство. Втората възможност е по-вероятна, ако тя, преди това, проведе телефонен разговор.

— Екипите „Браво“, „Чарли“ и „Зулу“ вече получиха конкретните си задачи. Хората от Бюрото несъмнено са в състояние да подслушват откритите ни линии за връзка. Твърде е възможно да подслушват дори секретните ни честоти. Ние нямаме достъп до техния радиообмен, но те може би ще имат достъп до нашия. Това означава, че ще използваме радиостанциите колкото е възможно по-малко. Запомнете едно: те може и да разполагат с по-добро оборудване, но ние познаваме града. Изпълняваме плана, изработен от лейтенант Болд — обясни Хил и посочи към Болд.

Той обаче бе изработил не един план, а *два*. Нямаше никакво намерение да позволи на ФБР или на СПУ да арестуват Кроули, макар че в момента трябваше да ги убеди тъкмо в противното. Поизправи се и заговори:

— Заедно с Матюс работихме доста върху психологията както на заподозряната, така и на агентите от ФБР. Целта ни е да заблудим хората от Бюрото и да ги пратим след друг човек, а ние да поемем истинската заподозряна. В един момент ситуацията ще стане много заплетена, така че бъдете нащрек. Ръководителите на екипи ще ви инструктират относно индивидуалните ви задачи. — Огледа присъстващите и им напомни: — Не забравяйте, че хората от Бюрото просто си гледат работата. Не отричаме това. Ако някой от вас се окаже в затруднено положение, ако прецени, че животът му е в опасност, може да е сигурен, че федералните агенти ще ни подкрепят. Същото важи и за нас. Ясно ли е? Единствено жената, която преследваме, е от лошите. Въпроси? Няма? Добре. — Гласът му леко потрепери, когато додаде: — Не забравяйте, че има деца, които разчитат на нас. — Беше му нужно известно време, за да се овладее.

Погледна към Шийла Хил, която лекичко се изкашля и нареди на висок глас:

— Тръгвайте.

Гари Флеминг се възползва от значителните си правомощия, за да забави полет номер сто деветдесет и девет на „Американ еърлайнс“, като по този начин спечели за федералния наблюдателен екип цели двадесет и седем минути. През това време Флеминг разположи над две дузини федерални агенти на ключови места в сградата на летището. Единадесет от тези агенти — елитното звено на ФБР за спасяване на заложници — бяха докарани от Сакраменто същата тази вечер, което наложи забавянето на полета от страна на Флеминг.

Единадесет минути преди часа, в който забавеният полет сто деветдесет и девет трябваше да пристигне по разписание, Болд и една жена на име Тайболд от „Специални операции“, се срещнаха с Питър Крамър, бивш сержант от полицейското управление на Сиатъл, който след пенсионирането си бе започнал работа във „Фийлд секюрити корпорейшън“ — компания, която имаше договор с летище „Сий-Так“ и се грижеше за безопасността и охраната на сградата. Преди десет месеца Крамър бе претърпял троен сърдечен байпас и в момента изглеждаше отпочинал и свеж, готов за радостите на живота. Беше отслабнал с почти осемнадесет килограма след операцията. Трябваше да свали още десетина. Цигарите, които неизменно присъстваха в живота му допреди операцията, вече бяха напълно забравени.

Следвайки предварителната си уговорка, тримата се срещнаха в помещението за получаване на багажа на зала С.

Болд представи Тайболд. Тя беше облечена със сини дънки и кремава тениска. Носеше голяма дамска чанта. Кафявата й коса бе подстригана до раменете. В чантата й имаше пъстър шал и чифт слънчеви очила.

— Нужно ни е да вкараме Тайболд в ръкава за полет сто деветдесетте и девет на „Американ“ преди приземяването на самолета — заяви Болд.

— Сто деветдесет и девет?

— Терминал единадесет. Зала В.

— Зная в коя зала е. Но има един малък проблем — на летището има цял екип на ФБР, които чакат същия самолет.

Болд се зае да му обясни ситуацията:

— Специалният отряд ще се разпадне, Крамс. Тук сме, за да защитим интересите на полицейското управление на Сиатъл.

— Специалният агент, който ръководи операцията, се казва Флеминг.

— Точно така.

Крамър премигна.

— Как можах да се окажа на страната на лошите в тази бъркотия? В момента Флеминг се намира в нашата контролна зала и поддържа непрекъсната връзка с подвижния команден център на екипа, паркиран отвън. Имате ли въобще някаква представа срещу какво се изправяте?

Болд погледна часовника си. Девет минути.

— Нужно ни е да вкараме Тайболд в ръкава.

— No problemo[1] — отвърна Крамър. — Кодът на вратата за зала B е 3513. Ще се погрижа никой от хората ми да не ви спира.

— Не можем да минем през залата — обясни Болд.

— Хората на Флеминг са навсякъде. — После попита: — Разположили ли са свои хора на изходите към пистите? — Отново погледна часовника си.

— По един на всеки изход. Но са близо до ръкавите. Един от моите хора стои в подножието на стълбището. А за залата си прав. Навсякъде гъмжи от агенти. Колко души участват в твоето шоу?

Болд предпочете да не отговаря; опитваше се да лиши Флеминг от възможността да получи някаква информация за операцията им.

— Трябва да побързаме, Крамс — настоя Болд. — Нека да вкараме Тайболд в ръкава, но откъм пистите. След това единственото, което ще трябва да направи, е да излезе от ръкава заедно с останалите пътници.

— Невъоръжена?

— Можеш да си сигурен в това — отвърна Болд.

— Какво, по дяволите, си намислил, Болд — попита мъжът и едновременно с това измери Тайболд с поглед. — Що за начин на работа?

— Разполагаме само със седем минути, Крамс.

— Седем, ако самолетът кацне. И поне още пет на рампата. Разбра ли? — Той започваше да се ядосва на Болд загдето избягваше отговорите на въпросите му. Обърна се директно към Тайболд. — Вие елате с мен. Ще минем под ресторанта и ще се приближим до салон B откъм страната на пистите. — Предусетил възражението на Болд, той

додаде: — В този участък няма охранителни камери. Флеминг наблюдава всички камери. Това е най-безопасният и сигурен начин. — Подаде една визитка на Болд с думите: — Номерата на пейджъра и на клетъчния ми телефон са на нея. Вие, момчета, със станции ли сте, или с клетъчни телефони?

Болд му даде номера на клетъчния си телефон и Крамър го записа направо върху влажната си длан.

— Ще се старая да следя какво, по дяволите, правят онези и да ви държа в течение — рече Крамър. — Нали знаете, че те работят с много мощни и модерни радиостанции?

— Да, знаем.

— И могат да подслушват честотите на клетъчните телефони.

— Очаквахме го.

— Освен това са покрили всички телефонни автомати.

— Знаем.

— Използвате ли някакъв радиокод? — попита Крамър.

— Заподозряното *лице* е *камиона*. Тайболд е *тойотата*. Ориентираме се по посоките на компаса. Изток е багажният отсек. Вътре *една миля* се равнява на тридесет сантиметра. Навън от сградата милята си е миля.

— Те ще си помислят, че подслушват хората от „Специални операции“, които преследват някакво превозно средство. Дяволски умно измислено.

Болд почука часовника си.

— Крамс!

Крамър се ухили. Отвори вратата и поверително подшушна на Тайболд:

— Изобщо не се е променил, нали?

Безопасността на Сара изискваше Болд да провали и двата екипа за наблюдение. Едновременно с това той трябваше да не изпуска Лиза Кроули от погледа си, ако искаше тя да го отведе до Сара.

— Птичката е долу — чу Болд в слушалката си. Една жица в телесен цвят се спускаше в яката на ризата му и стигаше до радиостанцията, закрепена на колана му.

Комуникационният център на „Специални операции“ към полицейското управление на Сиатъл, един черен пикап, претъпкан с видеомонитори и радиооборудване, бе паркиран пред входа на багажния отсек извън салон D. Болд носеше на главата си бейзболна шапка на „Маринърс“, която бе нахлупил ниско над очите си, за да скрие лицето му от охранителните камери, нямаше вратовръзка, а синият му блейзър и панталоните в цвят каки бяха ужасно намачкани. Помещението гъмжеше от пътници, посрещачи и приятели.

Болд застана пред павилиончето за книги и посегна към някаква книга с меки корици. Заговори в малкия микрофон, скрит в ръкава на сакото му.

— Докладвайте.

Радиостанцията му бе собственост на „Специални операции“ и при нея не се налагаше той да натиска бутон за предаване, макар че такъв бутон в действителност съществуваше; при натискането му в командния център се установяваше самоличността на човека, който говори.

В ухото му прозвуча серия от прищраквания — останалите оперативни работници се включваха един по един.

— Това е страхотно четиво — прозвуча женски глас до него. Жената стоеше точно до Болд. Облечена беше с тъмносин делови костюм, носеше кожено куфарче за документи. — Чела съм всичко от тази авторка.

Болд се намръщи и върна романа обратно. Хич не му трябваше някаква бърборана, с която да си бъбрят за книги.

— Нямах намерение да ви плаша — заядливо заяви жената, когато видя, че Болд оставя книгата обратно.

— Не, не… — Болд се огледа, опитвайки се да се измъкне по някакъв начин. Разположението на павилиончето обаче беше такова, че той се намираше в капан, от който нямаше измъкване. Погледът му бе привлечен от някакъв костюмар в близост до щанда с вестници. Някой от хората на Флеминг?

— Това също е добро четиво — продължи жената и този път посочи един съдебен трилър.

— Така ли? — смотолеви Болд. Постара се да не влага никакъв интерес в гласа си.

Костюмарят пред павилиончето като че ли твърде дълго оглеждаше пътниците, които минаваха край тях. Флеминг бе наредил на хората си да проверят за ченгета от полицейското управление на Сиатъл. Истинска игра на шах.

В ухото си чу нечий глас.

— Две минути.

Отново последва серия от прищраквания — останалите членове на екипа също бяха чули съобщението. След две минути самолетът щеше да спре пред ръкава, където Тайболд чакаше, прикрита в подножието на стълбището. Подобно на радиостанцията на Болд, станциите на всички останали участници в операцията автоматично предаваха цифров идентификационен код. Той се записваше в компютъра на подвижния команден център, където шефът на центъра — Мълрайт — можеше мигновено да идентифицира човека, предаващ съобщението, без изобщо да се налага споменаването на имена или кодове.

— Ел Ей — рече жената до Болд без никой да я е питал закъде пътува. — Само за една нощ. По работа. Ами вие?

— Всъщност аз съм посрещан — отвърна Болд.

— Завиждам й — заяви жената. — Тя е, нали?

На Болд не му беше до празни приказки, но си даваше сметка, че така вероятно по-малко се набива на очи. Той погледна над главата й към изпъкналото огледало, в което се оглеждаше разкривеният образ на вестникарската будка, и прикова поглед в мъжа отпред, молейки се наум той да си тръгне. Събеседничката му избра точно този момент, за да пооправи косата си. Изпод кичурите коса се показа тънка прозрачна жица, която се спускаше по врата й. Болд почувства стягане в гърдите.

Хората на Флеминг го бяха разкрили.

Той направи крачка встрани и се опита да я заобиколи, но жената се оказа твърде бърза. Тя го стисна силно за ръката и заговори със спокоен, делови глас.

— Специален агент Флеминг би искал да размени няколко думи с вас, лейтенант. — Говореше спокойно, истинска професионалистка. — Веднага — додаде тя.

Болд трябваше да си осигури добра видимост към залата, за да може да ръководи едновременно екипа на СПУ и своите собствени хора. Не разполагаше с време за посещения.

— Една минута — прозвуча в ухото му.

Болд не даде знак, че е приел съобщението. Надяваше се, че Мълрайт ще интерпретира това като сигнал, че Болд има проблеми.

Болд отново огледа жената и агента, който стоеше пред павилиона. Биха ли поели риска да вдигат излишен шум само минута преди пристигането на заподозряната?

— Мисля да откажа — информира я той.

— Не смятам, че ще го направите.

— И как ще ми попречите? Да не би да смятате да ме изблъскате насила? Защо преди това не се консултирате с вашия шеф?

— Вие сте тук, за да провалите операцията, нали? — попита го тя.

— О, много добре! — възкликна Болд. — Много сте добра.

— Тридесет секунди — обяви гласът в ухото му. Последва серия от прищраквания, след което се му гласът на диспечера: — „Браво едно“, докладвай. — Това беше кодът на Болд.

Той не се обади.

Болд отстъпи крачка назад, погледна жената и се развика:

— Ей! Не слагайте тази книга в чантата си! Трябва първо да я платите!

Тя замръзна на мястото си и го погледна объркано.

Болд вдигна очи към огледалото и видя, че продавачът заключи касата, прибра ключа в джоба си и излезе пред павилиона — реакцията му беше светкавична; очевидно такива неща се бяха случвали и преди. Действията на продавача блокираха пътя на другия агент, който стоеше пред павилиона. Болд се освободи от хватката на жената, завъртя я и леко я побутна към приближаващия продавач.

— Тя се опита да открадне книгата — информира го Болд.

Болд заобиколи една от поставките за вестници, направи две крачки по посока на другия агент, взе една книга с меки корици и произнесе на висок глас:

— Чел ли сте тази книга? — Удари с книгата лицето на агента, в резултат на което слушалката му влезе дълбоко в ухото му и човекът се преви на две от силната болка.

Болд бързо тръгна по пътя си с ясното съзнание, че Флеминг не може да си позволи сцена точно в този момент.

Възбуден от сблъсъка и преливащ от адреналин, Болд забеляза един огледален панел на висящия таван. Веднага разбра, че зад него има охранителна камера. Вдигна среден пръст по посока на камерата и в същия момент се сети за Ла Моя. Отдавна не се бе чувствал толкова добре.

---

[1] No problemo (исп.) — Няма проблеми. — Б.пр. ↑

74.

Докато пътниците слизаха от самолета и минаваха през терминал единадесет, Болд стоеше пред редицата телефонни автомати и си мислеше за Дънкин Хейл. Притиснал телефонната слушалка към ухото си, насочил поглед не към терминала, а към човека, застанал пред него, Болд слушаше докладите на останалите членове на екипа. „Браво пет“, цивилно ченге от отдел „Наркотици“, седеше с лице към терминал единадесет. В едната си ръка държеше хотдог, а вестникът бе разтворен на спортната страница и лежеше върху коленете му като огромна салфетка. Върху вестника бе разположен „Камкордер“, насочен директно към терминал единадесет. Една добре прикрита жица излизаше от него и продължаваше към малката пътна чанта, поставена на съседния стол. В контролния център Мълрайт спокойно наблюдаваше терминала.

Мъж и жена си бъбреха весело, а фотоапаратът им заслепяваше със светкавиците си пристигащите пътници — двамата несъмнено бяха от хората на Флеминг.

Зад него стояха двамата агенти от вестникарското павилионче и чакаха ред за телефон. Вниманието им бе разделено между Болд и пристигащите пътници. Присъствието на Флеминг се усещаше навсякъде. Но Болд и не бе очаквал друго.

БРАВО ПЕТ: — Тойотата току-що излезе. — Тайболд беше тойотата.

КОМАНДЕН ЦЕНТЪР: Разбрано.

БРАВО ПЕТ: Тойотата тръгна към „Браво едно“.

Болд натисна веднъж бутона. Единичното прищракване бе знак, че е чул съобщението.

БРАВО ПЕТ: Към тойотата се приближава превозно средство.

„Браво пет“ смяташе, че някой от агентите на ФБР се бе уловил на въдицата и бе насочил вниманието си към Тайболд, а не към Кроули. Прозвуча гласът на друг член от екипа на СПУ.

— Още две превозни средства.

БРАВО ПЕТ: Добре. В момента фаровете на камиона са точно пред мен. — Кроули беше в камиона.

БРАВО СЕДЕМ: Разбрано. Аз виждам задните стопове.

„Браво седем“, цивилна жена полицай, се намираше в навалицата непосредствено зад Кроули.

КОМАНДЕН ЦЕНТЪР: Тойотата и камиона излязоха на улицата. Докладвайте.

Прозвучаха половин дузина прищраквания. Всички участници в операцията на полицейското управление на Сиатъл вече знаеха, че Тайболд и Кроули са излезли от ръкава и че поне няколко от хората на Флеминг са се залепили не зад когото трябва.

Болд изведнъж изпита силен пристъп на ярост — как се бе случило така, че той се бе оказал в положението да защитава жената, която бе отвлякла собственото му дете! Стомахът му се сви от гняв.

БРАВО ПЕТ: Тойотата тръгна.

Тайболд, с кафяв шал на главата и слънчеви очила, мина само на няколко метра от Болд.

КОМАНДЕН ЦЕНТЪР: „Браво пет“, завърти се наляво, моля. (Пауза) — Другото ляво.

Мълрайт и останалите, които се намираха в подвижния команден център на „Специални операции“, наблюдаваха кадрите, заснети от камерата в скута на „Браво пет“. Това бе единственият им поглед върху развоя на операцията. За разлика от тях обаче Флеминг разполагаше с всичките охранителни камери на летището.

БРАВО ПЕТ: Виждам задните светлини на камиона.

И тогава Болд забеляза Кроули: беше с къса руса перука, шарената кърпа, превързана през челото й, прикриваше нараняванията й, а най-отгоре на главата й бе кацнала шарена африканска шапчица. Използвала бе сенки за очи, за да насини и двата си клепача. Силният грим й придаваше малко странен вид, който беше нещо като смесица между съвременен шейх и стопаджийка. Синята чанта бе станала на раница, която Кроули носеше на гърба си. Беше една съвършено различна жена.

Болд се престори на вбесен от човека, който говореше по телефона пред него — представление заради камерите на Флеминг. Обърна се и проследи с поглед Кроули, която вървеше в крак с останалите пътници.

Тайболд изпусна дамската си чанта, наведе се да си я вземе и се отклони от потока новопристигнали пътници. Зае се да завърже връзката на обувката си, като през цялото време се оглеждаше наоколо. Доста убедително изигра ролята на параноичка, която се опитва да разбере дали са пуснали опашка по петите й.

Агентът от павилиона за вестници, който вече бе стигнал до средата на залата, забеляза Тайболд и веднага хлътна в мъжката тоалетна. Болд се възхити от професионализма на федералните агенти. Вече бе забелязал двойката с фотоапарата, които в момента бързаха към багажната лента. Но като се изключат тези двамата и двамата агенти от вестникарския щанд, Болд не бе в състояние да идентифицира никой друг. Флеминг вероятно разчиташе най-вече на охранителните камери за този етап от наблюдението и пазеше хората си за проследяването по улиците.

Беше професионалист във всяко едно отношение. Болд започна да се притеснява, че хората на Флеминг бързо ще разберат, че Тайболд е само примамка и ще се откажат от преследването й.

Клетъчният телефон започна да вибрира в джоба му. Крамър прошепна с гласа си на пушач:

— Нашите приятели следват тойотата. Разбра ли?

— Ясно. — Федералните следваха Тайболд, точно както се бе надявал Болд. — Колко са? — попита Болд.

— Край теб има поне седем.

Болд бе пропуснал трима от агентите на Флеминг.

— Камионът спря, за да смени спукана гума — продължи Крамър. Имаше предвид Тайболд, която продължаваше да се занимава с връзките на обувките си.

— Прието.

— Ще ти се обадя пак след минута. — Линията прекъсна.

Топли струйки пот се стичаха по ребрата на Болд. Допускаше, че вероятно го следят и поради това не смееше да погледне към Кроули — цялото му внимание бе съсредоточено върху Тайболд. Единствено радиопредавателят го информираше за ходовете на Кроули — жената, която бе единствената жива връзка с малкото му момиченце.

Дафни, по време на полета до Хюстън и последвалия полет до Сиатъл, бе разговаряла два пъти с Болд и бе предвидила съвсем правилно очакваната промяна във външния вид на Кроули. Освен това

бе предположила, че веднага щом пристигне, Кроули ще се насочи право към женската тоалетна, където ще се преоблече отново.

— Ще влезе в кабинка. Ще затвори вратата, ще седне и ще се опита да размисли спокойно. Няма да събуе гащите си, даже и ако й се налага, защото никой не би могъл да тича със смъкнати гащи, а в момента тя мисли единствено за успешното си бягство. Преживявала е подобни неща и преди. Всеки измамник е изпадал в затруднено положение. Тези хора оцеляват благодарение на хладнокръвието си, а Кроули е една изключително хладнокръвна жена. Тя отново ще промени външния си вид. Промяната ще бъде бърза и неочаквана. Кой знае? Ако е наистина добра, може да пропълзи под преградните стени и да излезе от друга кабинка — не от онази, в която е влязла първоначално. Единственото, което зная със сигурност, е, че ще влезе в тоалетната като една жена, а ще излезе съвършено различна.

Поради тази причина чистачката, която бършеше огледалата в дамската тоалетна на салон В бе детектив от отдел „Сексуални престъпления“. Казваше се Морган Блекли. Кодовото й име беше „Браво три“.

Докладваха, че Кроули влиза в дамската тоалетна. Полицай Блекли свали слушалката от ухото си, за да не я издаде. По този начин се изолира от останалите членове на екипа.

КОМАНДЕН ЦЕНТЪР: Не са забелязани други превозни средства да влизат в автомивката. Само камиона.

Последвалата радиотишина изпълни Болд с лоши предчувствия. Ако нито един от агентите на ФБР не бе последвал Кроули в тоалетната, то примамката им с Тайболд бе успяла. От друга страна, Флеминг може би се бе сетил да постави тоалетните под наблюдение. Също като Болд.

Времето се влачеше едва-едва. В тоалетната непрекъснато влизаха и излизаха жени. Не бе постъпил никакъв сигнал от Блекли и Болд прие, че Кроули е все още вътре.

Само след няколко секунди на вратата на дамската тоалетна се разрази истинска буря. Отвътре заизлизаха жени — някои с разкопчани ципове и копчета. Появи се облак сив пушек. Полицай Морган Блекли се отдели от групата, огледа се като обезумяла във всички посоки, зърна Болд и яростно тръсна глава. *Не!*

Бяха изгубили заподозряната.

75.

Надеждите на Лу Болд да намери Сара изчезнаха заедно с Лиза Кроули. Изпитваше непреодолимо желание да нахлуе в дамската тоалетна, но вместо това той нехайно вдигна дясната си ръка като че ли да се почеше по главата и заговори в микрофона, монтиран в ръкава му:

— Екипите в близост до автомивката да проследят всяка жена, напускаща тоалетната.

Болд, който съзнаваше, че вероятно е следен от ФБР, не можеше да участва в това проследяване, за да не издаде самоличността на Кроули. Вместо това се спусна след Тайболд, която вече наближаваше другия край на салона.

Всички налични хора на СПУ, включително и Блекли трябваше да се заемат с проследяването на жените, излизащи от тоалетната. От командния център изпратиха четирима агенти от „Чарли“ — екипа, който отговаряше за багажната лента и колите под наем — за да помогнат на колегите си в залата.

Болд остана зад Тайболд. Радиообменът гърмеше в ухото му. Следващите няколко минути бяха от съдбоносно значение. Болд знаеше, че Флеминг не би могъл да не обърне внимание на паниката в тоалетната — един пожар там непременно щеше да събуди подозренията му. Принуден да насочи усилията си в две посоки, той вероятно щеше да се усъмни в самоличността на Тайболд — тя изобщо не се бе доближавала до тоалетната. Флеминг щеше да бъде принуден да арестува главната им заподозряна: Тайболд. Преди това да се случи, Болд и хората му трябваше да намерят Кроули, защото в момента, в който Флеминг осъзнае, че е арестувал полицай от полицейското управление на Сиатъл, играта щеше много да загрубее и под краката им щеше да се отвори същински ад.

Тайболд премина през охранителните детектори и тръгна към багажната лента. На около метър зад нея вървяха двамата федерални агенти, а Болд се движеше малко зад тях.

Тайболд забави ход, когато доближи ескалаторите, отвеждащи надолу към багажната лента, и внимателно огледа една празна телефонна кабина вляво от нея. Болд се поспря пред щанд за захарни изделия, без да я изпуска от погледа си, защото съзнаваше, че Флеминг очакваше от него именно това.

В ухото му гърмеше радиообменът между колегите му от екипа, а младото азиатско момиче зад щанда го попита какво ще желае.

— Шоколадови пръчици — отвърна Болд. Извади два долара и ги остави на плота.

Тайболд вдигна слушалката на телефонния автомат, потърси монета в дамската си чанта и я пусна в автомата. Едновременно с това предпазливо надникна през рамо и забеляза агента от вестникарския щанд. На лицето й се изписа тревога, тя затвори телефона и бързо тръгна към ескалаторите.

Болд остави пръчиците и парите на щанда. Агентът на ФБР тръгна по стълбите между ескалаторите. Болд ускори крачка, а следващите няколко съобщения по станцията го информираха, че Кроули е била забелязана отново.

БРАВО СЕДЕМ: Забелязахме камиона. Движи се на изток. „Браво пет“ и аз сме зад него.

КОМАНДЕН ЦЕНТЪР: Уточнете къде се намирате, „Седем“.

БРАВО СЕДЕМ: Наближаваме светофара. — Охранителният детектор.

ЧАРЛИ ТРИ: Лилавият камион?

БРАВО СЕДЕМ: Положителна идентификация.

ЧАРЛИ ТРИ: Разбрано.

ЧАРЛИ ШЕСТ: Възможни са сблъсъци на товарната рампа. Чакаме инструкции.

Последното съобщение означаваше, че хората на ФБР са по петите на Тайболд. Кроули, която вървеше най-отзад, бавно се приближаваше към багажната лента. За Болд това бе възможно най-лошият сценарий. Като арестуват Тайболд, хората от ФБР ще алармират Кроули за присъствието им на летището.

В подножието на ескалатора Болд се обърна и видя една жена с дълга лилава рокля. *Лилавият камион*: Кроули. Косата й този път беше черна и къдрава, в ръката си носеше сива пътна чанта, а не синята, с

която я бяха видели преди малко. По нищо не приличаше на късокосата блондинка, слязла от самолета.

Болд не можеше да си позволи да бъде забелязан; за Кроули той все още бе Брад Бремър. Единствено упоритият му отказ да остави съдбата на дъщеря си в чужди ръце го бе довел в този салон. Той се забърза към един телефонен апарат, обърна се към стената и вдигна дясната си ръка към устата си.

БОЛД: Тойота, остани на мястото си. Не мърдай! Разбра ли?

Една бежова стена отделяше ескалатора от автоматичните врати на багажния отсек. Болд стоеше само на няколко метра от федералните агенти, които възнамеряваха да задържат Тайболд.

Лилавата рокля мина край него. Болд продължаваше да стои с гръб към нея. Кроули спря на не повече от три метра от него. Телефонната слушалка се изпоти в ръката му. В ухото му се чуваха докладите на хората от СПУ, които следяха движението й, а от командния център я предаваха от един агент на друг. В другия край на бежовата стена избухна някаква глъчка. Болд не можеше — *и нямаше!* — да погледне към Кроули. Както се оказа, не му се наложи да го прави. Лилавата рокля се качи на ескалатора, който се движеше нагоре, и се качи към билетните гишета.

Болд отново промени позата си — този път се обърна надясно. Вълнението и шумът в другия край ставаха все по-силни, макар че агентите проявяваха впечатляващ професионализъм, благодарение на който задържането на Тайболд не прерасна в шумна сцена.

Летище „Сий-Так“ предлагаше топла връзка с местата за паркиране и наемане на коли под наем. Кроули очевидно се бе заблудила и бе тръгнала към багажната лента, но веднага след това поправи грешката си.

Болд я изчака да слезе от ескалатора и веднага стъпи на лентата. Изоставаше от Кроули само с няколко секунди.

Кроули следваше знаците, които водеха към топлата връзка. Болд вървеше след нея. Животът на Сара зависеше от него.

Един етаж по-долу, точно до ескалатора, агентите на ФБР започваха да осъзнават, че през последните десет минути са следили едно от ченгетата на полицейското управление на Сиатъл. Флеминг щеше да се паникьоса и да насочи цялото си внимание върху Болд. Болд ускори крачка, независимо от това, че вече се бе приближил

твърде много до Кроули. Трябваше да излезе извън обсега на охранителните камери.

Двамата преминаха заедно през топлата връзка — той и похитителката на дъщеря му. Тя — дегизирана, той — с наведена глава. Примесени с цяла група нетърпеливи пътници.

Той погледна през прозорците към стоянките на такситата, около които сновяха агенти на ФБР, проверяваха отпътуващите такси, скачаха в движещи се автобуси… Приличаха на пчели в разбунен кошер. Пълното пренебрегване на техниките на тайното проследяване от тяхна страна беше знак за Болд, че Флеминг наистина се е паникьосал. Две дузини федерални агенти се опитваха да спасят операцията си. Болд изведнъж си даде сметка, че той самият си е най-големият враг — трябваше да се отдалечи от Кроули, за да не привлече вниманието на Флеминг към нея. Но едновременно с това не трябваше да я изпуска от погледа си.

Когато стигна до другия край на топлата връзка, той се спря и извади от джоба си клетъчния телефон, използвайки го като прикритие. Кроули продължи право напред към паркинга, а не към такситата. Точно както бе предположил Болд.

Гейнис го бе предупредила за това възможно развитие на нещата по телефона; тя бе проследила тауруса от паркинга на магистралата до летище „Сий-Так“, където шофьорът, от мъжки пол, бе паркирал на нивото на топлата връзка, а след това бе изчезнал. Болд предположи, че мъжът е Робърт Кроули, който бе оставил колата за съпругата си. Болд бе заръчал на Гейнис да разпробие стоповете на тауруса.

Този трик Болд бе научил от един агент на име Резник преди дванадесет години. Проследяването на дадено превозно средство, дори и когато се осъществява от екип от три или четири опашки, постигаше процент на успеваемост по-малък от тридесет процента. В пълен контраст с онова, което показваха по филмите и по телевизията. Осъвременените технологии, и най-вече „Глобъл пъзишънинг“, рязко промениха нещата към по-добро, но тази техника на проследяване изискваше поставянето на предавател в колата на заподозряното лице.

Именно такъв план смятаха да следват екипите на СПУ. Разпробитите стопове обаче, когато попаднеха в добри ръце, бяха почти толкова добри колкото и „Глобъл пъзишънинг“. През малките дупчици проникваха неочаквано ярки лъчи бяла светлина, които по

интензитет напомняха лазерен лъч и се забелязваха от няколко преки, че даже и от хеликоптер. Благодарение на тях превозното средство се отличаваше от всички останали. Тази техника можеше да се използва дори и през деня, макар и с по-малък успех. Светлината през деня проблясваше само при натискане на спирачките; по тъмно обаче не можеше да остане незабелязана.

Амбициозният план на Болд предвиждаше той да попречи на опитите на полицейските екипи на СПУ да проследят Лиза Кроули, да я изведе от летището и оттам сам да поеме наблюдението на колата й.

За да му помогне да осъществи този замисъл, Гейнис бе разпробила стоповете на колата. Той и Ла Моя бяха събрали пъстър екип от всякакви хора — най-вече гладни информатори, които за сто долара бяха готови да помогнат и в момента очакваха нарежданията му.

Въпросът обаче оставаше: щеше ли този план да сработи?

76.

Кроули превключи на задна и таурусът излезе от мястото, на което бе паркиран, тъкмо когато Болд се свърза по клетъчния телефон с Гас Грисулд. Вече седем години Грисулд беше информатор на полицейското управление на Сиатъл. Иначе работеше на половин работен ден като месар в една от големите вериги супермаркети. Живееше в един „Форд каушпри скуайър“ и го наричаше своя подвижен дом.

— С нея ли си? — попита го Болд.

— Не зная, че ме искаш отгоре й. Смятах, че трябваше само да я проследя. — Всичките информатори се мислеха за много остроумни.

Фаровете на тауруса хвърляха дълги сенки по бетонните стени. Болд веднага забеляза пробитите стопове. Ръждясалият форд на Гас Грисулд се измъкна от паркинга. Беше точно зад тънките лъчи бяла светлина.

— Виждаш ли стоповете? — попита го Болд.

— По-късно — отвърна Грисулд. Линията прекъсна. Двете коли изчезнаха в недрата на огромния паркинг, шумът от двигателите им постепенно заглъхна.

Докато докладите на полицаите от „Специални операции“ отекваха в ушите му, Болд се спусна сред лабиринта от паркирани автомобили в тъмния паркинг. Зърна за последен път задните светлини на Грисулд, който следваше Кроули по спираловидната рампа на изхода. Болд се затича към противопожарното стълбище, осъзнал, че колегите му от „Специални операции“ вече са затворили две от трите изходни платна, а зад гишето на касата стоеше цивилно ченге. Целта на екипа бе да постави предавател от типа „Глобъл пъзишънинг“ на колата на заподозряната била тя взета под наем, или нейна собствена. Касиерът трябваше да изпусне нарочно договора за наем на колата или разписката за паркиране, докато я подава на Кроули. След това щеше бързо да излезе от будката си, за да вдигне документа и щеше да използва момента, за да закрепи намагнетизирания предавател под

купето на колата. От този момент нататък ченгетата от „Специални операции“ щяха по електронен път да следят движението на колата. Това можеше да се осъществи както от подвижния команден център, така и от сградата на полицейското управление. Единственото условие бе предавателят да остане в обсега на клетъчната телефонна мрежа.

„Специални операции“ — екип „Зулу“ — разполагаха и с четири коли за наблюдение, готови да се включат в преследването. Те щяха да работят на ротационен принцип, като по всяко време единият от тях щеше да държи под око колата на заподозряната. По най-често използваните маршрути бяха разположени дузина патрулни коли на СПУ, които чакаха инструкции.

Болд възнамеряваше да се възползва от упованието на колегите си в новата технология за преследване. Преди няколко години в една такава операция щяха да се включат шест, че и повече полицейски коли. Но на ченгетата трябваше да им се изплаща допълнителен труд за участие в такива преследвания, колите, собственост на града, горяха твърде много гориво, а и се нуждаеха от постоянна поддръжка. А след инсталирането на системата „Глобъл пъзишънинг“ цялата работа се вършеше от един техник, който седеше зад компютърния терминал, следеше движението на обекта по картата и насочваше диспечера.

Болд се затича нагоре по циментеното стълбище, стигна до приземното ниво и леко открехна стоманената врата. През пролуката можеше да види будките на отделните изходи и червено-белите бариери пред тях, които препречваха платната. През последния час бяха кацнали няколко самолета, а работеше само единият изход от паркинга и пред будката на касиера се бе оформила опашка от седем коли. Третата кола беше кафяв таурус, а веднага зад него чакаше колата на Грисулд.

Шофьорът на първата кола плати и си тръгна. След него отпътува и втората кола. Таурусът спря пред будката. Радиообменът потвърди наблюденията му. Болд знаеше, че в командния център в момента цари неописуемо напрежение. Успехът на операцията зависеше изцяло от това дали ще успеят да поставят предавателя. Болд чудесно разбираше това, защото успехът на неговата операция пък зависеше от организацията, която бе създал за *саботиране* усилията на колегите си.

Болд притеснено наблюдаваше касиера, който протегна ръка за билетчето на Кроули за ползване на паркинга, изпусна го и веднага след това подаде глава с думите:

— Аз ще го взема!

Но Гас Грисулд го изпревари. Беше излязъл от колата уж за да оправи чистачката си. Спусна се като добър самарянин към падналото билетче и блокира пътя на касиера, който така и не можа да излезе от будката.

— Връщай се в колата си! — нареди преоблеченият касиер, а в гласа му напираше отчаяние. — Аз ще го взема.

— Не си давай толкова зор — отговори информаторът, подаде билетчето на касиера и погледна Кроули право в очите. Предавателят остана в будката. Червено-бялата бариера се вдигна и таурусът отпътува по пътя си.

Болд се възползва от факта, че касиерът е с гръб към него, мина бързо край будките и излезе навън. Беше тъмно и валеше. Колата на Грисулд го задмина само миг по-късно и Болд се качи в нея.

— Как ти хареса представлението? — попита Грисулд.

— Ти си роден артист — отвърна Болд и закопча предпазния колан.

Пробитите стопове на тауруса светеха като ярки звездички пред тях, примамваха го, късаха сърцето му, водеха го към дъщеря му и нейния похитител.

— Птичката излетя — чу Болд в дясното си ухо. — Повтарям: птичката излетя.

Винаги се бе изумявал от професионалното спокойствие на диспечерите. От командния център наредиха на подвижните екипи за наблюдение „Зулу“ да се включат в преследването и да търсят кафяв таурус.

Болд премигна при споменаването на марката на колата. Без да си дава сметка за това, командирът на операцията току-що бе съобщил на Флеминг всичко, което федералният агент искаше да знае.

77.

Таурусът на Лиза Кроули се движеше по „Път петстотин и девет“ на север и следваше знаците към Сиатъл. Грисулд и Болд се движеха на около петдесет метра зад нея. В самото начало на пътуването тя предприе обиколка из един от кварталите, за да провери дали я следят, но Болд веднага схвана какво става и инструктира Грисулд да я задмине, да завие два пъти наляво и да я изчака на кръстовището. Само няколко минути по-късно таурусът ги изпревари и затвори устата на Грисулд, който бе избрал същия този момент, за да се възползва от свободата на словото. Те отново се включиха в движението, но този път оставиха няколко коли между тях и колата на Кроули. Болд през цялото време следеше радиообмена на ченгетата от СПУ, които се опитваха да следват Лиза Кроули.

— Зад нас има две коли — рече Болд.

— Ченгета?

— Да.

— С нас е свършено.

— Напротив, така предизвикателството става по-голямо — поправи го Болд.

— Тези стопове са виновни. Сигурно се виждат от цяла миля. Никога не съм знаел, че могат да светят толкова ярко.

— Това е идея — рече Болд. И в този момент му хрумна още нещо. — Току-що си спечели допълнителна награда, Грис.

— Сериозно? — Грисулд се поизправи на седалката. Поизпъна рамене. Огледа мръсното табло на колата, осеяно с хартийки от бонбони, и додаде: — Дяволски ми се иска това нещо тук да имаше сирена.

Бърни Лофгрийн бе използвал цялото си влияние на началник на отдела за научна идентификация и криминалистична експертиза, за да измоли от шефа на машинния парк да му предостави един от

микробусите на СПУ, използвани за улично преследване. Микробусът бе конфискуван по време на една операция срещу търговци на наркотици и впоследствие бе оборудван с екипировка за наблюдение и проследяване.

Лофгрийн, който изпълняваше ролята на диспечер на петчленната банда на Болд, следеше прогреса на екипа на СПУ от един паркинг на магистрала I-5, който се намираше на пет мили северно от летището. Микробусът бе свързан с полицейската честота на радиостанциите, имаше телефонен номератор за клетъчни телефони, който позволяваше осъществяването на телефонна връзка в реално време между шест отделни номера. Оборудван бе още с дигитални видеокамери и четири отделни компютърни терминала, два от които бяха специализирани за полицейска работа. Лофгрийн се чувстваше като мечок в буркан с мед и до такава степен се радваше на възможността да поработи с тия високотехнологични играчки, че бе пуснал в действие целия електронен арсенал на микробуса. Даже бе насочил видеокамерата към колите, които се движеха по магистралата, а вляво от него работеше цветен телевизор „Сони“.

Болд се обади на Лофгрийн в осем часа без няколко минути и поиска от него да отиде на пресечката на Деветдесет и девета улица и Саут Ландър и да спре микробуса на паркинга на югоизточния ъгъл с лице към светофара. Болд се обади на пейджъра на Реймънд, неговия информатор, който прекарваше по-голямата част от времето си в „Еър стрип“, но тази вечер беше по улиците и караше зелен корвет. Съобщението му бе прието; Реймънд щеше да му се обади след няколко минути — всичко зависеше от това колко време ще му е нужно, за да излезе от колата и да отиде до някой уличен телефон. Ла Моя също получи инструкции — той трябваше да отиде на същия паркинг на „Саут Ландър“ веднага след като размени колата си с Гейнис, която бе паркирала на „Саут Джаксън“, на една пряка от „Конгдъм“. Гейнис оставаше на мястото си, откъдето имаш бърз излаз както на I-55, така и на Деветдесет и девета. Най-силният коз на Болд, разположен на север от „Сий-Так“, Боби Гейнис, бе последният му пост.

— Какво, по дяволите, си намислил? — попита го Гас, който бе чул серията от последователни обаждания на Болд.

На Болд не му беше до обяснения. А и не беше сигурен, че ще може да му обясни какво е намислил.

— Ще се опитам да избудалкам собствените си хора — най-накрая промърмори той и така за пръв път изрече на глас онова, което всъщност правеше. Никак не му хареса като го чу; щеше му се да не го бе казвал.

Грисулд бе достатъчно умен, за да смени темата на разговора.

— Ако имаш нужда от крехко телешко, аз съм насреща — рече той.

— Фризерът ми е пълен — отвърна Болд. Посочи с ръка напред и нареди: — Мини в другото платно.

Грисулд даде мигач за изпреварване, настъпи газта и задмина камиона, който се движеше пред тях. Болд му даде знак да се върне обратно в дясното платно; Грисулд се подчини.

— Свинските шкембета в момента са много евтини.

— Фризерът ми се нуждае от размразяване. Ако стигна до него…

— Да, добре. — Грисулд протегна ръка към радиото на колата. — Възразяваш ли да послушам мача на „Соникс“? В момента се играе последната четвъртина.

— Възразявам — отвърна Болд.

Грисулд се замисли дали въпреки всичко да не пусне радиото, но улови погледа на Болд, отдръпна ръката си и здраво стисна волана.

— Намали малко — инструктира го Болд.

— Онзи камион зад нас ще се завре в багажника ми.

— Намали — твърдо повтори Болд.

— В много хубаво настроение си, няма що! — оплака се шофьорът.

— И млъквай вече — додаде Болд.

Той нямаше никаква представа къде се намират екипите на Флеминг, но беше сигурен, че не са много надалеч — по време на възникналата паника на излизане от паркинга, диспечерът на СПУ съобщи както марката на колата, така и факта, че таурусът е с разпробити задни стопове. Няколко минути по-късно колите на СПУ бяха засекли Кроули отново и две коли без маркировка непрекъснато се сменяха зад тях. Болд можеше само да се надява, че онова, което бе добро за едните, бе добро и за другите — хората на СПУ налапаха въдицата, която им бе приготвил, и агентите на Флеминг може би щяха

да ги последват. Той изобщо не се съмняваше, че зад тях има и коли на ФБР, макар че все още не бе успял да ги идентифицира. Както при повечето подобни операции, всичко опираше до добрия разчет на времето и до правилната координация. Нужен беше и малко късмет — добър или лош.

Задмина ги още един камион — на компания за доставка на храни „СИСКО“ — и блокира видимостта на Болд. Той за миг изгуби от погледа си разпробитите стопове, адреналинът му рязко се покачи, изпоти се — изпадна отново в състоянието, наподобяващо грип, в което живееше вече седмици наред.

Нареди на Грисулд да не изпуска стоповете от поглед и да позволява на колите зад тях да го задминават, в резултат на което автомобилът им набра скорост и се опита да възстанови позицията си на пътя.

— Сиатълските шофьори са гадняри — заяви Грисулд, опита се да задмине камиона пред тях, но маневрата само потвърди думите му. Камионът на компанията „СИСКО“ увеличи скоростта и не им позволи да го изпреварят.

Болд се запита дали това не беше кола на ФБР и дали някой от тях не бе разпознал стария „Каунтри скуайър“ на Грисулд.

— По-бързо — заповяда той, като че ли увеличаването на скоростта можеше да помогне.

Старата кола заръмжа сърдито и уморено, а после изведнъж изви глас — сякаш под капака й бе възпламенена ракета. Тя рязко пое напред, залепи главите на двамата пътници на седалките и с яростен рев се понесе по пътя.

Грисулд се усмихна топло и заяви:

— Тази стара дама винаги знае какво се иска от нея.

Пътуваха по този начин още десет минути — задминаваха всяко превозно средство, изпречило се на пътя им. Болд проведе няколко разговора по клетъчния телефон, за да провери бойците си. Изпитваше благодарност към сиатълския дъждец, който неспирно се изливаше от небето и им осигуряваше полумрак и изключително слаба видимост, но едновременно с това не беше чак толкова силен, че да прогони бездомниците от улиците на града. Колкото по навътре влизаха в града, толкова по-много ставаха тези улични гаврошовци. Няколко разнасяха

саморъчно изрисувани плакати, на които заявяваха: „Приемам всякаква работа“. Мъж продаваше цветя до един знак „СТОП“.

Болд купи букет нарциси за три долара. Ако до този момент някой бе смятал стария „Каунтри скуайър“ за полицейска кола за наблюдение, Болд се бе постарал да разбие тази представа. Той вдигна прозореца, уверен, че двамата с Гас няма защо да се притесняват повече, че могат да бъдат разпознати.

— И защо, по дяволите, ти бяха тези цветя, Прахоснико?

Болд внимателно остави букета върху таблото, осеяно с пепел от цигарите на Грисулд.

— Опитай се да погледнеш на това, което правим в момента, откъм приятната му страна — отвърна Болд.

Колата хлътна в няколко последователни дупки по пътя. Двамата заподскачаха и се разсмяха, сякаш се возеха из града за удоволствие.

— В момента сме на колко… две, три мили от светофара на „Ландър“. Трябва ли да направя нещо специално като стигнем там?

Болд чу гласа му, но само като далечен и приглушен звук. Цялото му внимание бе приковано към таблото на колата, където, при всяко подскачане по неравния път, от цветята се ронеше жълт прах — *цветен прашец* — и засипваше хартийките от бонбони. Болд навлажни върха на показалеца си, докосна прашеца, а после протегна ръката си напред и се опита да фокусира уморените си очи върху него.

— Нарциси — тихо промълви той.

— Ей, трябва да си починеш, човече! — загрижено предложи шофьорът.

— В Скагит има нарциси, нали? — попита Болд.

— Доколкото зная, там отглеждат всякакви цветя.

— Луковични цветя — уточни Болд.

— Всякакви. Цветята са си цветя.

— Не — заяви Болд, сграбчи букета и го разтърси с все сила, подложил другата си ръка под него, за да улови финия жълт прашец, който се посипа от цветята. — В Скагит отглеждат най-вече лалета, а различните лалета имат различен цветен прашец. Не и жълт обаче. Разбираш ли? Едва ли има чак толкова много градини с нарциси. — Това откритие направи разписанието на камионите на ФедЕкс още по-важно за него.

— Остава ни още една миля, може би.

— Продължавай да караш.

Болд се обади на Лиз и я попита дали Тереза Русо е оставила някакви документи за него. Още не бе изрекъл въпроса докрай, когато Лиз го прекъсна и потвърди, че има плик за него от Русо. Между двамата надвисна дълга и мрачна пауза, запълнила мястото на всички неизречени въпроси, която допълнително изостри силното чувство на вина, измъчващо Болд.

— Отбелязахме малък прогрес — рече той. Не можеше да й каже нищо повече.

— Моля се да успеете.

Не беше сигурен дали трябва да й благодари за молитвите, или не. Щеше да му се наложи да научи повече за вярата на жена си, да се научи как да й отговаря. Идеята да прегърне религията и да се превърне в ревностен вярващ, се таеше някъде дълбоко в подсъзнанието му и дори го изкушаваше на моменти. Питаше се обаче дали това е възможно след всичко, което бе видял през годините, през които бе изпълнявал служебния си дълг. Познаваше хора, които го бяха сторили. На някои вярата им помагаше.

Докато старата „Каунтри скуайър“ изминаваше последната миля до Саут Ландър, Болд си даде сметка, че се намира в състояние на мълчаливо бдение; това не беше чистата вяра, която Господ изисква от чадата си, а опит да осъществи връзка с нещо… с някой по-силен и властен от него, да потърси подкрепа, да спечели увереност в успеха на онова, което бе замислил. Не беше изрекъл истинска молитва, но се опитваше…

— Това ли е Ландър? — попита Болд и посочи светофара, който се виждаше в далечината.

— Това е.

Болд позвъни на Лофгрийн в микробуса. Едновременно с това инструктира Гас да застигне тауруса и да продължи да кара непосредствено зад него. Без да обсъжда нарежданията, водачът настъпи педала на газта, задмина няколко коли и се намърда точно зад разпробитите стопове.

— Добре ли е?

— Всички са по местата си — рече Болд.

Той погледна напред към полупразния паркинг, вдясно на който имаше един зелен корвет и микробусът на СПУ, в който се намираше

човекът, с когото искаше да разговаря в момента.

— Да? — Лофгрийн се обади от микробуса.

— Направи го — нареди Болд.

Надяваше се през следващите няколко минути да успее да заблуди както колегите си от СПУ, така и хората на Флеминг и да ги отдалечи от колата на Кроули. Облегна се назад и се загледа пред себе си. Не можеше да направи нищо — беше в ролята на страничен наблюдател, а това го караше да се чувства безпомощен и сърдит. И много уморен.

На таблото на микробуса на СПУ имаше малка сива кутийка, която на пръв поглед приличаше на радарен детектор. Всички пожарни коли, линейки и някои полицейски автомобили — включително и тези, оборудвани като подвижни командни центрове — имаха такива кутийки. Чрез тях се излъчваха радиосигнали към светофарите по пътя на колите, които автоматично светваха зелено и задържаха така до второ нареждане. Спазвайки указанията на Болд, Лофгрийн настрои кутийката и блокира движението по Деветдесет и девета улица. Кроули и Болд, който се намираше непосредствено зад нея, спряха на около половин миля по-надолу.

В момента, в който движението замря, един приятен на вид чернокож мъж слезе на платното и се приближи до спрелите автомобили, понесъл парцал и флакон за миене на стъкла в ръка. Продължаваше да ръми. Реймънд напръска предното стъкло на първата кола и бързо го избърса. Заобиколи колата, застана до стъклото на шофьора и очевидно се опита да го проагитира да си купи от препарата, с който току-що бе избърсал стъклото му. Шофьорът на колата го отпрати.

Бяха изминали десет секунди от смяната на светлините. Болд започна да се моли Реймънд да побърза. Сиатълските шофьори бяха печално известни със склонността си да преминават на червено.

Вторият шофьор отпрати Реймънд още преди да е вдигнал парцала си. Той се премести към третата кола, избърса предното й стъкло и шофьорът му подаде някакви пари. Всъщност Болд се запозна с Реймънд по същия начин по време на един такъв неспиращ дъжд — Реймънд му бе предложил някакъв специален разтвор за почистване на

предното стъкло, който подобрявал видимостта. Най-странното беше, че препаратът наистина подобряваше видимостта.

Тридесет секунди…

— Побързай! — прошепна Болд.

Кроули махна с ръка, отказвайки услугата, но Реймънд въпреки всичко се приближи до предното й стъкло. Тя отвори прозореца си и той се отказа, като викаше силно:

— Безплатно е! Безплатно! — Мина пред колата, върна се назад по тротоара и потропа по задната й броня, за да се обозначи, че е там. А после, само с едно движение на ръката, достойно за шоуто на прославен магьосник, Реймънд залепи парче дъвка върху дупката, пробита в стоповете на колата.

В същия този момент от другата страна на кръстовището се появи носът на кола, която всеки момент щеше да поеме по Деветдесет улица.

Лофгрийн смени светлините на светофара и колите се понесоха напред.

— Продължавай! — нареди Болд на Грисулд, — но остави онази кола ей там — виждаш ли я? — да се настани пред нас.

— Ясно.

Шофьорът зад тях нетърпеливо натисна клаксона. Старата „Каунтри скуайър“ потегли, но остави Кроули да се отдалечи на една кола разстояние, което мигновено бе заето от колата, намърдала се между тях. Беше тъмна кола — нисан, който по форма приличаше на тауруса. Грисулд едва не се блъсна в задната й броня.

Той натисна клаксона, преди Болд да успее да го възпре.

— Включи шибаните си светлини! — изрева Грисулд.

Шофьорът на колата пред тях сякаш го чу и направи точно това. Задните светлини на колата светнаха и през пробитата дупка се прокрадна ярък лъч бяла светлина.

Грисулд едва сега проумя какво става и се обърна към Болд.

— Ти, хитро копеле! — После додаде: — Той нарочно се приближи толкова много до нас, за да го блокираме…

— Да го *прикрием* — поправи го Болд.

— Така че останалите коли да не забележат кога пуска светлините на колата. — Шофьорът се ухили. — Единственото, което

ще видят впоследствие, е ярката светлина, струяща от пробития стоп. — После попита: — За какво е целият този цирк, между другото?

— Заради едно малко момиченце — отвърна Болд. Затаи дъх в очакване на радиообмена в слушалката да потвърди успеха на малката му уловка.

— Забелязвате ли нещо? — долетя глас по радиостанцията.

— Все още нищо… проверявам в момента… Да, виждам целта пред себе си.

Болд въздъхна с облекчение: проследяващите коли не бяха забелязали размяната.

Придържайки се към инструктажа на Болд, Ла Моя измина една миля, а след това зави надясно по „Роял Броъм“ и мигновено увеличи скоростта. На кръстовището с Четвърта улица щеше да завие наляво и да продължи към Деветдесета. След всеки завой щеше да увеличава скоростта, за да е сигурен, че между него и преследвачите му има достатъчно разстояние, което в тъмнината ще им попречи да видят добре марката на колата.

Кроули, и Болд заедно с нея, се качи на виадукта. Движението ставаше все по-натоварено. Зад тях три автомобила завиха надясно в преследване на разпробитите стопове.

Гас отклони поглед от огледалото за обратно виждане и попита:

— Нещо не разбирам. Тези там не са ли от *твоите*?

— Може и така да се каже — отвърна Болд.

— Предполагам, че точно това не ми е много ясно — заключи Грисулд.

Болд се радваше на успеха. В далечината вдясно се показаха блестящите силуети на небостъргачите. Колите по виадукта се движеха почти с шейсет мили в час. Твърде висока скорост за мокрия път, прекалено висока и за самия Болд, но пред себе си вече нямаха пробити стопове и трябваше да карат с нужната скорост, за да не изпуснат тауруса.

— Тя доста често поглежда в огледалото — докладва Грис.

— Намали — заповяда Болд.

— Може да я изгубим.

— Намали! — Болд също забеляза тревожните движения на главата й.

— Тя изпреварва…

— *Намали!*

Грисулд изостана назад и се намести зад някаква лимузина.

— Не я виждам.

— Млъквай! — раздразнено излая Болд. Стомахът му се бе свил на топка от притеснение.

— Тунел — обяви Грисулд, когато лимузината намали, за да влезе в късия тунел пред тях.

— Това не ми харесва — промърмори Болд. — Не ми харесва! — Техният „Каунтри скуайър“ влезе с останалите коли в тунела.

Болд зърна за миг нечии задни светлини.

— Изход! — изкрещя той на шофьора.

Грисулд рязко изви волана и взе острия десен завой непосредствено след края на тунела. Веднага след това натисна спирачките. Всяка улица, всяко кръстовище бе запълнено с коли, наблъскани броня до броня.

Грисулд го погледна.

— Казах ти, че трябваше да пуснем радиото и да слушаме мача на „Соникс“. Поне щяхме да разберем кога свършва. Кому е нужна тази гадост?

— На нея — отвърна Болд. — Тя прекрасно знае какво прави.

78.

Болд слезе от колата в дъжда, затръшна вратата след себе си и нареди на Грисулд да паркира някъде наблизо — уточни дори ъгъла, на който Грисулд трябваше да го чака.

Болд вече бе убеден, че семейство Кроули така бяха подбрали полета на Лиза, че пристигането й да съвпадне с края на баскетболния мач и сигурното задръстване, което винаги се образува около Сиатъл сентър. Остави една кола в полупразен обществен паркинг и тя ще си стои там незабелязана часове наред. А може би дори дни. Вземи автобус или пък тръгни пеша сред хилядите запалянковци, изпълнили тротоарите… най-сигурният начин да заблудиш преследвачите си.

Кроули беше на по-малко от километър пред тяхната „Каунтри скуайър“, преди да влязат в тунела. Болд съзнаваше, че ако изобщо има някакъв шанс да я открие, той беше сега — в момента — докато и тя, също като тях, е все още притисната от всички страни от движението. Колите пъплеха едва-едва и тя едва ли бе успяла да стигне далеч — беше в една от трите или четирите улички, или пък на някой от двата гаража, които се виждаха пред него.

Ситният дъждец беше като студена мъгла — сива пелена, която като че ли изобщо не правеше впечатление на повечето пешеходци.

Болд пресече пътя на движещите се коли и бе възнаграден със залп от сърдити клаксони. В този момент дяволски му се искаше да не бяха запушвали дупката в стоповете на колата; сега тя би му светила като пътеводна звезда. Болд се огледа вляво и вдясно — безкрайна върволица от коли. Във всяка една посока. Движението на изток обаче беше най-тежко — колите се движеха по посока на I-5. Тези, които идваха от запад, се насочваха право към Сиатъл сентър и попадаха директно в устата на лъва. Болд предпочете да върви направо.

Тротоарите бяха по-препълнени и от улиците, задръстени с коли. Болд си пробиваше път през групите от пешеходци — приятели, познати, цели семейства, които обсъждаха мача и възхваляваха играча, извоювал победата на „Соникс“. Настроението на тълпата бе

празнично, че дори и карнавално. Макар в началото да се опитваше да се държи учтиво, Болд скоро изгуби търпение и започна с нокти и зъби да си пробива път сред мелето. Усилията му обаче си останаха без особен успех. Източил шия над главите на заобикалящите го пешеходци, той все пак успя да стигне до ръба на тротоара с надеждата, че може да зърне тауруса.

Баскетболните запалянковци продължаваха да се движат бавничко на групи, но Болд започна да тича все по-бързо и по-бързо, подтикван първо от любопитство, а след това и от отчаяние. Нямаше да позволи надеждата за спасение на Сара да бъде стъпкана от тази тълпа, нямаше да допусне детето му да бъде отписано завинаги. Спусна се сред морето от лакти, колене и шумни ругатни, тласкан от любовта към дъщеря си и от страха от бъдещето. Беше прекарал повече от двадесет години в компанията на жертви и познаваше тяхната съдба. Той обаче нямаше да допусне да се превърне в жертва.

Стигна до кръстовището и погледна първо вдясно, а след това вляво. После повтори процеса отново — вдясно, напред и вляво. Търсеше определени форми и цветове. Изведнъж си даде сметка, че колите му изглеждат *еднакви*. Толкова малко бяха отликите в цветовете и начините на изпълнение. Ла Моя, роден техник, може би щеше да забележи тауруса и вероятно щеше да го отличи от лексуса, тойотата или нисана… За Болд обаче те се сливаха в хомогенна маса от еднакви на вид превозни средства.

Светофарът се смени и Болд изведнъж бе понесен от потока пешеходци. Избутаха го от другата страна на улицата подобно на пряспа сняг, попаднала в греблото на снегорин.

По-късно щеше да му хрумне, че молбите към Господа често биват удовлетворявани по доста странен начин. Няма никакъв небесен глас, който да го упътва, нито пък насочен божи пръст; съществуваха само необясними съвпадения, които, съвсем случайно, идват след мигове на изречени молитви. Тълпата го избута през улицата, Болд стъпи на тротоара и в този момент видя тауруса, който се движеше бавно пет коли пред него. Можа дори да различи малкото топченце дъвка, което Реймънд бе залепил върху стопа. *Кроули.*

Зад него се отвори и затвори вратата на някаква кола. Група тийнейджъри задръстиха движението пред него.

Той се опита да ги заобиколи и рязко се блъсна в някакъв друг мъж. Все едно че връхлетя върху тухлена стена. Извини се, но стената не се помръдна от пътя му. Болд отстъпи крачка назад и погледна право в очите — в мъртвите очи — на специален агент Гари Флеминг.

Сбориха се за миг, вкопчени един в друг, но Флеминг беше по-едър и по-силен. Хората ги заобикаляха, без да им обръщат внимание.

— Тези се бият! — изкрещя някакво хлапе.

— Забрави за това! — изрече Болд, който продължаваше да се бори и да се взира в мъглата, опитвайки се да разпознае поддръжниците на Флеминг.

— Това вече е *моето* разследване — обяви Флеминг и го разтърси с все сила като сърдит родител. — Аз вече оглавявам специалния отряд, не Хил. Получих ръководството в Бойс.

— Това е без значение — възрази Болд. В главата му се въртяха думите, изречени от Хейл. Ако те бяха истина, то Болд в момента се взираше в очите на *помощника* на Гайдаря от Хамелин. Неговият *съучастник*. *Предател.*

Стотици пешеходци вървяха по улиците и повечето от тях изобщо не се притесняваха от лошото време. Таурусът се придвижи още малко напред, дъждовните капки се плъзгаха по фаровете като олио върху вода.

— Ти си под моя юрисдикция — напомни му Болд. — Това е *моят* град.

Вероятността Флеминг да е получил контрола върху специалния отряд му се струваше малко вероятна, но ако това все пак се окажеше истина, то разследването вече щеше да е в неговите ръце и изходът му щеше да зависи изцяло от него. Болд обаче не можеше да не се гордее с постигнатото в Сиатъл и неговата роля за отбелязания успех.

— Сега ще изпълняваш заповедите ми, лейтенант. Ръководил си не едно разследване и съзнаваш важността на…

Болд успя да освободи дясната си ръка, извади значката и полицейската си карта и ги постави в огромната длан на Флеминг.

— Грешиш.

Флеминг погледна надолу към картата.

— Добър опит. — Той понечи да му върне картата.

Болд вдигна и двете си ръце във въздуха и заяви:

— Изобщо няма да ти преча. Разследването е изцяло твое. — Отстъпи крачка вляво в свободното пространство, което се бе оформило около тях — хората ги заобикаляха като камък по средата на бистър поток. Обърна гръб на Флеминг и колебливо пристъпи напред.

Флеминг извика с цяло гърло, за да надвие шума от заобикалящата ги тълпа.

— Тя прекара рождения си ден в плен.

Болд замръзна на мястото си. Обърна се и рече:

— Не, още не е.

— Стефани — уточни Флеминг, а очите му нервно шареха по лицата на минувачите. — Говоря ти за *моята* дъщеря.

— Ти не си женен — възрази Болд. — Никога не си бил — уточни той.

Таурусът го привличаше като магнит и не можеше да свали очи от него. Флеминг обаче не беше от хората, с които човек може да разговаря, без да ги гледа в очите. След отвличането на Сара Болд бе проучил личния живот на отделните членове на екипа на ФБР; единствено Хейл бе женен и имаше деца и пак единствено той бе възможният кандидат за информатор на Гайдаря от Хамелин. Сега обаче всичко се обърна с главата надолу. Болд отстъпи и направи още една крачка по посока на тауруса, който се бе отдалечил още по-надолу по улицата. Нямаше да изгуби тази кола. Отново вдигна ръце във въздуха и заяви:

— Ако искаш да ме спреш, ще трябва да ме застреляш, Флеминг.

Последното изявление им отвори допълнително пространство на тротоара.

— Пистолет! — разнесе се нечий пронизителен глас. Тълпите край тях ускориха крачка, но не се разпръснаха, както се бе надявал Болд.

Едната ръка на Флеминг наистина бе пъхната под спортното му сако.

Флеминг започна да обяснява на висок глас:

— Тя е бяла. Моята жена. Не сме женени. Решихме, че един брак няма да се отрази добре и на двама ни. Дъщеря ни беше на две годинки и половина, когато това чудовище ни я отне. — После добави ясно и

отчетливо: — Зная за Сара. Искам да кажа, че подозирах нещо такова. Но не бях сигурен. До този момент.

Коленете на Болд омекнаха. Раменете му хлътнаха. *Сара…* Флеминг знаеше.

— Не е възможно — промърмори като на себе си той, докато таурусът продължи да се отдалечава.

Условията, поставени от похитителите, бяха нарушени. Флеминг, предателят, не го притесняваше кой знае колко; Флеминг, жертвата, обаче му се струваше твърде нереален, неистински. Шест месеца в плен? Невъзможно е да се преживее подобно нещо. „Флеминг?“, не спираше да се пита Болд. Нима Хейл го бе излъгал, за да защити собствените си интереси? А може би Флеминг само му хвърляше прах в очите, за да позволи на Кроули да се измъкне.

— Целунете се и се сдобрете — крещеше край тях някакъв пънкар със зелена коса.

Флеминг продължи:

— Изпратили са ти видеофилм, записан на CD-ROM. По дяволите, аз дори не знаех как се работи с тия неща. Видях ги за пръв път в някакъв магазин за компютри. — Погледна го настойчиво. — Как бих могъл да зная такива подробности? Помисли!

Помощникът на Гайдаря също би имал достъп до тази информация. Представяйки се за жертва, Флеминг бе успял да парализира Болд — и вероятно бе целял именно това. Таурусът започна да се движи по-бързо. Ръката на Болд напипа издутината под рамото му, палецът му разкопча кобура, в който държеше пистолета си. Той погледна през рамо.

— Знаеш ли името й? — попита Флеминг. — Жената, която кара колата. Коя е тя?

Добър опит, помисли си Болд. И дяволски убедителен при това. Влиятелният мъж, който разполага с цяла армия от федерални агенти, се представя като наивна и безпомощна жертва.

Флеминг пристъпи по-близо. Болд се огледа, опитвайки се да идентифицира агентите на Флеминг. Очакваше, че те може би го обграждат в момента. Наоколо имаше твърде много хора, за да може да разпознае когото и да било. Флеминг продължи да говори:

— Ако искаш да я проследиш, аз съм с тебе. Но ти и сам знаеш правилата: *никакви арести*; в противен случай никога повече няма да

видя дъщеря си.

— Зная правилата — отговори Болд. Нямаше вече сили да се съпротивлява. Нямаше и време. Все още имаше шанс да догони тауруса. — Дори им играх по свирката в продължение на няколко дни. — Имаше чувството, че оттогава е минал цял месец.

— Да я проследим и да видим дали децата ни са там — предложи Флеминг. — Само ще я проследим.

За пръв път Болд долови мъка и несигурност в спокойния и винаги уверен баритон на Флеминг. За момент се изкуши да му повярва, което несъмнено бе и желанието на агента.

— Моят екип преследва подменената кола — поясни Флеминг. — Твоите хора също. Но *ти*? Тръгнах след теб и след онзи лайнян форд.

Болд отново се огледа. Все още не се забелязваха агенти. Възможно ли бе Флеминг все пак да говореше истината?

Болд заговори уверено:

— Трябва да се отбия на едно място. Зная къде отива тази жена. При жена ми са оставени едни важни документи. Чрез тях ще мога да намеря мястото.

— Глупости! — Самообладанието на Флеминг започна да се пропуква.

— Не са глупости. И Андерсън можеше да ти даде тази информация, ако не го беше убил.

Челюстта на Флеминг потрепери, очите му се втвърдиха, превърнаха се в ледени късчета. Той погледна потока пешеходци край тях — сякаш се чудеше дали да не застреля Болд още в този момент. На улицата. След това мрачният му поглед се спря на Болд, който побърза да обясни:

— Видях те как обезвреди Уайнстейн. Едва не го удуши с лявата си ръка. Андерсън е бил убит по същия начин. Трябваше да се сетя още тогава.

— Аз… то…

На Болд му се искаше Флеминг да извади ръка изпод сакото си, но той не го направи. Болд го изгледа и заяви:

— Щом искаш да застреляш едно ченге в гърба пред неколкостотин свидетели, давай! Направи го! — Обърна му гръб и се затича към тауруса — към Лиза Кроули, заклещена в бавния поток от коли. Дъждът изведнъж се усили.

Флеминг го настигна на стотина метра от тауруса. И двамата тичаха.

— Аз ще се заема с вратата на шофьора. Ти мини от другата страна — разпореди Флеминг.

— Трябва ни жива.

— Зная.

Спрелите коли отново помръднаха напред. Двамата мъже се разделиха. Болд мина зад тауруса и бързо тръгна към дясната предна врата.

— Заключена! — извика той само миг преди Флеминг да залепи значката и пистолета си на стъклото до шофьора.

— ФБР! Отвори вратата!

Колата рязко потегли напред, но спря само след няколко метра, ударила се в задната броня на маздата отпред. Флеминг стреля в задната гума. Хората по тротоара се разпищяха.

Болд остана до предната дясна врата. Удари стъклото с пистолета си. То се напука, но издържа.

Вбесеният Флеминг опря дулото на пистолета си в предното стъкло и го насочи право към главата на жената.

— Не! — изкрещя Болд, който чудесно разбираше изкушението на Флеминг. — Имаме нужда от нея!

— Излизай! — изрева Флеминг.

Лиза Кроули отвори вратата.

— Постави ръцете си така, че да ги виждам — излая Флеминг. Извърна се към Болд. — Аз ще те прикривам. Сложи й белезници. Ще вземем моята кола.

Болд заобиколи автомобила. Изви ръцете на жената зад гърба й по-сурово, отколкото бе нужно. Надяна белезниците около китките й. Тялото му се раздираше от неописуема ярост. Изпита дълбоко удовлетворение, когато чу прищракването на металните белезници.

— Лиза Кроули, арестувана сте за отвличането на Труди Китридж, Стефани Флеминг и Сара Болд. Имате право…

Думите заседнаха в гърлото му. Горещи сълзи опариха очите му.

— … да не говорите. Имате право на адвокат. Ако не можете да си позволите такъв… — Флеминг без всякакви усилия й прочете правата.

Двамата мъже заедно поведоха окованата жена по тротоара. Вървяха срещу потока от минувачи. Зад тях се разнесоха сърдитите клаксони на шофьорите, докарани до безсилна ярост от спряния на средата на пътя таурус.

Флеминг довърши декламацията на правата на арестуваната, а после додаде:

— А сега искам да ти кажа още нещо, Кроули: там където отиваш, тези права не важат, защото сега идваш с нас. — Той погледна Болд в очите.

Двамата се разбраха чудесно и без думи.

— Всичко свърши — продума Болд, но думите му прозвучаха кухо.

За него и Флеминг това все още бе само началото.

79.

Ла Моя шофираше на изток по I-90 със скорост значително надвишаваща позволената и поддържаше добра преднина пред колите, които го следваха. Притесни се, когато дъждът намаля и се превърна в ситни капчици сива мъгла, защото се опасяваше, че преследвачите може да забележат, че таурусът е бил заменен с нисан, веднага след което мрежата на закона щеше да се затвори около него.

Разделяйки вниманието си между пътя пред него и колите зад него, той се замисли за момент за жизнения си път и за това колко малко време отделяше на мисли за бъдещето. Връзката му с Шийла Хил бе събудила у него потребност за нещо повече от плътско задоволяване на страстите му и той възнамеряваше да даде възможност на времето да затвърди тази нова представа за Джон ла Моя. В миналото бе прескачал от легло на легло, сменял бе едно кукленско личице с друго, а след себе си оставяше цяла върволица от жени, които обаче едва ли скърбяха за него повече от седмица-две. Проклетият случай, върху който работеше, май започваше да му се отразява. Той искаше деца. *Семейство.* Бъдеще извън него самия. За пръв път в съзнателния си живот се чувстваше уморен от Джон ла Моя. И не се харесваше особено.

Червените светлини се появиха едновременно в огледалото за обратно виждане. Едната кола беше точно зад него, а другата частично блокираше централното платно на магистралата. Имаше чувството, че са го настигнали за броени секунди. Натисна педала на газта и продължи така малко повече от половин миля. Накара преследвачите си да се поизпотят и едва тогава даде мигач и отби край пътя.

Хрумна му, че това с мигача беше много забавно. *Само почакайте*, помисли си той. *Почакайте докато видите кого сте спрели.* Искаше да види лицата им. Изгаряше от нетърпение.

80.

Съдържанието на плика, оставен му от Тереза Русо, лежеше разпръснато по предната седалка на колата на Флеминг. Редом с документите се търкаляше и карта на окръг Скагит. Лиз им ги бе подала през прозореца на колата. Лекичко целуна съпруга си по бузата, хвърли един бегъл, изпълнен с подозрителност поглед на Флеминг и съсредоточи цялата си омраза върху Лиза Кроули, която седеше, окована с белезници, на задната седалка. Продължиха пътя си с частично свалени прозорци на колата, през които нахлуваше хладен, влажен въздух. Нямаше какво повече да си кажат. Вече бяха решили как да действат. Решени бяха да доведат плана си докрай, без да се притесняват за последствията.

Далеч по-трудно се оказа намирането на адреса на Мили Уигинс в Холър, близо до Битър Лейк. След няколко неправилни предположения от страна на Болд колата на Флеминг най-после пое по една алея в квартал Пинакъл пойнт. Флеминг издърпа ръчната спирачка, но остави колата да работи. Само миг по-късно някой открехна пердетата на предния прозорец, отвътре надникна нечие учудено лице и след миг входната врата се отвори.

Обикалянето из града, макар и да не им отне много време, изправи двамата необичайни партньори пред сериозни рискове с дългосрочни последици, които включваха дори затвор. Но ченгето у Болд за пръв път от седмици насам бе надделяло над бащата и той лично възприемаше това като прогрес.

Мили Уигинс, облечена със сини дънки и зелена трикотажна риза, бе съвършено различна от деловата жена, която ръководеше дневната детска градина. Тя разтвори чадър над главата си и бързо тръгна надолу по застланата с тухли алея. Поздрави ги отдалеч. Болд й даде знак да се приближи към колата откъм неговата страна.

Уигинс застана до прозореца на Болд, наведе се и предпазливо огледа Флеминг. Болд заговори спокойно.

— Трябва ни само отговор с *да* или *не*. Трябва обаче да сте сигурна. Категорична, без сянка на съмнение. Ако изпитвате и най-малки съмнения, бих предпочел да ни отговорите с *не*. — Той се поколеба. Имаха нужда от основания за повдигане на обвинения в криминално престъпление. Ако не съществуваше такава възможност, Болд се страхуваше, че най-вероятно щеше да се стигне до убийството на тази жена. Странното беше, че не изпитваше никакви угризения при тази мисъл. Той погледна Уигинс. — Знаете, че не сте длъжна да го правите. И никой не ви принуждава насила.

— Разбирам.

— Извинявам се, но не можем да отворим задната врата. Ще трябва да погледнете оттук.

— Няма нищо.

Флеминг включи осветлението в колата и освети жената на задната седалка. Болд отдръпна глава, за да осигури по-добра видимост за Мили Уигинс, която се взира дълго и продължително, без да знае, че от нея зависи бъдещето на Болд. Тя премигна няколко пъти — беше неспокойна заради изискването му да каже *да* само ако е абсолютно сигурна в себе си. Той самият съзнаваше трудността на поставената й задача, защото безброй пъти бе участвал в подобни разпознавания.

— Залепили сте устата й с лепенка.

— Беше твърде шумна — отвърна Болд.

— Не е много лесно, като не виждам устата.

— Постарайте се все пак.

— Косата е с различен цвят — рече Уигинс. Беше се надвесила точно над Болд и той усещаше лекия мирис на вино в дъха й.

Не й каза нищо в отговор. Чакаше я търпеливо да си припомни. Флеминг все още не бе изрекъл нито дума.

— Да — уверено заяви Уигинс и Болд целия подскочи. Не си беше давал сметка колко по-добре щеше да се почувства след това разпознаване — и не толкова ченгето, колкото бащата.

— Сигурна ли сте?

— Тогава тя беше облечена в униформа, разбира се — отвърна Уигинс, която явно бе приела, че спътникът на Болд е ченге. — Но е тя. — Погледна Болд право в очите. — Това е жената, която взе Сара. Тя е. — После го попита: — Какво е направила?

Кроули понечи да протестира от задната седалка, но не можа да произнесе и звук заради лентата, с която бе запушена устата й. Започна да се гърчи и извива на задната седалка, но бързо се отказа и се успокои.

— Винаги ли завързвате устата им?

— Това няма да го видите по телевизията — заяви Флеминг. Той освободи спирачката и включи на задна. Беше против идването тук и бе отстъпил само защото това бе единственият начин да накара Болд да сподели с него съдържанието на плика, получен от Русо.

Болд подаде глава през прозореца и се обърна към изумената Мили Уигинс, която стоеше на алеята пред къщата си, а дъждът барабанеше по разтворения над главата й чадър.

— Постъпваме така само с най-опасните престъпници — информира я той. После й благодари и затвори прозореца на колата. Фаровете я осветиха и върху вратата на гаража се появи огромната й сянка.

— Видя ли? Изобщо нямахме нужда от нея — раздразнено се обади Флеминг, изтъквайки отново аргумента, който бе повторил безброй пъти. — И без нея знаеше, че си пипнал точно когото трябва.

Мълчаливата ярост на Флеминг плашеше Болд и в момента бе доволен, че мъжът все пак говореше по-малко. По свое собствено признание, в продължение на шест месеца Флеминг бе полагал отчаяни усилия да се добере до Гайдаря от Хамелин, като едновременно с това непрекъснато бе забавял и компрометирал официалното разследване. Сега, когато Болд бе свършил основната работа вместо него, агентът изглеждаше готов да се разправи със семейство Кроули по начина, по който бе постъпил с Андерсън. *Целта оправдава средствата*. Болд, който разбираше реакциите му и му съчувстваше, изведнъж се оказа в положението да защитава правата на заподозряната и да се чуди до какви крайности е готов да стигне Флеминг и дали и самият той няма да се превърне в жертва, ако продължи да му се противопоставя.

Под предлог, че са му необходими солидни основания за повдигане на обвинения в криминално престъпление, Болд бе успял да направи така, че да си осигури още един свидетел. И двамата мъже знаеха това, Флеминг може би дори го разбираше, макар че на Болд му бе трудно да прецени. Мили Уигинс, а също и Лиз, щяха да твърдят, че

са видели Кроули и Болд в колата. И двете жени внимателно бяха огледали Флеминг.

— Излез от I-15 и тръгни по Сто четиридесет и пета улица. На Пето авеню има отбивка.

— Това не променя нищо — предупреди го Флеминг и даде на Болд да разбере, че всичко му е ясно. — Ако прецакаш цялата работа, ако не успееш да намериш мястото, аз ще отворя широко очите й и ще започна да изливам в тях киселина от батерия. Няма да спра, докато не проговори, докато не ми каже къде мога да намеря дъщеря си. А ако си *мислиш*, че би могъл да ме възпреш…

Не си направи труда да довърши заплахата. Флеминг беше съсипан, отдавна вече не можеше да разсъждава нормално. В продължение на шест месеца бе очаквал този ден и, с Болд или без Болд, чудесно знаеше какво трябва да се направи. Болд се бе опитал да използва Андерсън като основание за сделка, напомняйки на Флеминг, че не съществуват улики, свързващи го с убийството на този човек — просто бе намекнал, че той, Болд, няма да повдигне обвинение срещу Флеминг, ако той продължи да играе по правилата. Но Флеминг бе глух за думите му, не желаеше да се замисли за присъдата, която можеше да му бъде наложена, нито за условията в затвора. На него просто не му пукаше. Искаше дъщеря си обратно. И нищо — *никой* — не можеше да застава между него и целта му.

Вкаран насила в съдружие, каквото не желаеше, Болд се оказа в положението на отвлечен пътник. Със същия успех можеше да е на задната седалка редом с Кроули и да се вози окован с белезници.

Дългото пътуване на север по I-5 осигури на Болд достатъчно време, за да разучи графиците на камионите на ФедЕкс и да се опита да предвиди възможните маршрути на двадесет и пети март около дванадесет часа на обяд, които отбелязваше по картата с малки квадратчета и стрелки. Навън цареше мрак. В колата също бе тъмно — дъждът се изливаше върху предното стъкло и затруднняваше видимостта им; собствените му страхове пречеха на усилията му.

Болд реши да говори направо. Имаше въпроси и отговори, които той нямаше откъде да знае, а по-късно можеше да му се наложи да ги чуе и да говори за тях. Без подкрепа би могло да се случи всичко. Той погледна към шофьора:

— Според Хейл вашите началници от централата на ФБР смятат, че може би работиш за Гайдаря от Хамелин.

— И Хейл го знае?

— Следи те от момента, в който приятелката ти изчезнала, а банковата ти сметка набъбнала.

Едрият мъж кимна с разбиране. Изглеждаше сломен. *Победен.*

— Парите — в брой — постъпиха в сметката ми на суми от по пет хиляди долара. Тя — той посочи към жената на задната седалка — знаеше, че по този начин ще ме злепостави, ще породи подозрения в лоялността ми. Още повече, че не бях в състояние да обясня откъде са постъпили парите. Така че те държаха не само дъщеря ми, но и кариерата ми. Отпратих Гуен надалеч в мига, в който взеха детето ни. Казах й да се покрие и да не се показва. Повярвай ми — додаде той, — тя е толкова добре скрита, че никой не би могъл да я открие без моя помощ.

— Тя би могла да подкрепи разказа ти. И да ти помогне да се измъкнеш от това блато.

— Аз се тревожа за Стефани, не за себе си. *Стефани* е на първо място. За останалото ще мисля след това. А и то е почти без значение.

— Да, зная — кимна Болд.

— Така ли?

— При мен нямаше пари. Взеха само детето.

Флеминг призна:

— Накараха ме да им предавам нужната им информация по електронната поща. Опитах се да проследя адреса, но те си разбираха от работата: използваха фалшиви банкови сметки, плащаха с чужди кредитни карти.

— Значи са знаели *кога* трябва да сложат край и да се покрият.

Флеминг кимна отново, макар и неохотно и с натежало сърце.

— Забавях и отклонявах разследването по най-добрия начин, на който бях способен. Когато нещата започнеха да ми се изплъзват, изпращах им предупреждение и те решаваха проблема.

— Ами аз? — попита Болд. — *Ти* ли ме посочи? Ти ли им даде името на местното ченге, което да ударят?

— Аз.

Пътят пред тях криволичеше, чистачките разчистваха водата от предното стъкло.

— Бих искал да се извиня за стореното, но не мога — продължи Флеминг. — Направих онова, което смятах за нужно. — После добави тихо: — Работех ден и нощ, за да ги идентифицирам. Ако бях успял, всичко щеше да спре дотам. Щях да се погрижа за това. Точно както ще постъпим двамата с теб тази вечер — заключи той и крадешком погледна в огледалото за обратно виждане към затворничката им. — Ти си по-добро ченге от мен, Болд. Това ли искаш да чуеш?

— Искам да чуя как си могъл да изложиш на опасност живота на *чуждо* дете — дрезгаво прошепна Болд.

Флеминг не отговори нищо.

— Ти си им *дал* моята дъщеря.

— И ще го направя отново, без изобщо да се замисля — призна Флеминг. Включи чистачките на максимална скорост. Дъждът барабанеше твърде силно по покрива на колата и не им позволяваше да мислят.

Болд интуитивно разбра, че след убийството на Андерсън Флеминг бе решил, че единствената форма на справедливост е да убие двамата Кроули. Може би самият факт, че наблюдава такава отмъстителност у друг човек, помагаше на Болд да я изтръгне от собствените си мисли, но той бе повече от убеден, че не желае да участва в това. Смъртта бе твърде лесна разплата за семейство Кроули и за Шевалие. Доживотна присъда с тежък режим в затвор, в който останалите затворници не биха толерирали хора, наранили малки деца, изглеждаше далеч по-подходящо наказание. Болд държеше разплатата с тях да стане по законов път. Както си му е редът. Искаше да изправи Мили Уигинс на свидетелската скамейка, да види Шевалие окован с белезници, да извика Дафни да разкаже за деня, в който Лиза Кроули й бе продала чуждо дете. Вече виждаше логиката, върху която щяха да построят обвинението. И продължаваше да чертае маршрути по картата.

— Е? — попита го Флеминг след малко и наруши монотонното стържене на спирачките и джазовото солово изпълнение, което долиташе от радиото.

— Четири камиона са обслужвали Скагит на двадесет и пети. На обяд двама от шофьорите са обядвали, а другите двама са работили. Единият камион е направил доставка в единадесет и тридесет и седем и още една в дванадесет часа и дванадесет минути. Вторият камион е

доставил пратки в единадесет и петдесет и една и в дванадесет часа и деветнадесет минути. Така че трябва да претърсим два участъка от пътя и да търсим къща, построена на малко възвишение, точно пред която има голямо дърво.

— Колко мили са дълги тези два участъка? — попита Флеминг.

Болд направи някои груби изчисления.

— Между двадесет и тридесет.

— Твърде много. — Флеминг се обърна към тяхната заложница. — Ти би могла да опростиш нещата — рече й той, докато я изучаваше в огледалото за обратно виждане.

Но както и Болд, така и Лиза Кроули смяташе, че Флеминг възнамерява да я убие каквото и да станеше от тук нататък. Флеминг бе изиграл картите си твърде рано, без да се замисля за последствията. Ако решеше да им сътрудничи, жената трябваше да пожертва съпруга си. И тя нямаше да проговори — освен ако Флеминг не прибегнеше към изтезания. А по всяка вероятност дори и тогава нямаше да му каже нищо.

На Болд му беше трудно да проумее мотивите на тази жена, не можеше да изпита и състрадание към похитителката на дъщеря му. След като седмици наред бе искал смъртта й, той бе прекарал последния час, разкъсван от терзания, произтичащи от неестествената му връзка с нея — в оформилата се групичка *ние срещу него* той бе на страната на Лиза Кроули против Флеминг. Но вече нищо не можеше да го изненада; това бе лукс, за какъвто в момента просто нямаше време.

81.

Малкото тухлено градче Маунт Вернън, Вашингтон, разположено почти изцяло на източния бряг на река Скагит, повече от половин век бе изхранвало жителите си благодарение на дърводобива, в резултат на което всички стари дървета бяха изсечени, обелени от кората им и спуснати надолу по бързеите на реката към дъскорезниците.

През зимата реката излизаше извън бреговете си, подхранвана от проливните дъждове или от неестествено за сезона топене на сняг, и принуждаваше жителите на градчето да се борят заедно срещу стихията и да се обединят по начин, по който само едно природно бедствие можеше да ги обедини. Векове наред тези същите сезонни порои бяха застилали заобикалящите реката долини с тиня и плодородни наноси, които обогатяваха и наторяваха почвата по естествен път. Тези почви, комбинирани с въздействието на океанските течения, които допринасяха за сравнително мекия климат в областта, бяха превърнали хиляди акри земя в района в идеалното място за отглеждане на луковични цветя. Наричаха тези места *Малката Холандия*. Тук се произвеждаха повече лалета от коя да е друга точка на планетата.

Болд следеше малката стрелка на часовника си. Флеминг караше по участъка от пътя, определен от Болд като най-вероятния маршрут, по който бе минал камионът между двете доставки. Флеминг шофираше с пет мили над допустимите тридесет и пет мили в час, защото и двамата познаваха строгата политика на ФедЕкс по отношение на техните шофьори. Тръгнаха от мястото, което върху картата на Болд бе отбелязано с „11:37“, поеха на юг по маршрута, очертан от стрелката върху картата, за да стигнат до мястото, означено с квадратче, в което пишеше „12:12“. Флеминг измина цялото разстояние, макар че Болд предполагаше, че камионът бе изминал поне пет мили преди обедната почивка и поради тази причина ограничи района за щателно проучване до участък с дължина четири мили,

който представляваше грубо три четвърти от целия маршрут. Болд вярваше, че за да бъде заснет на видеофилма, камионът е минал край къщата на семейство Кроули именно някъде в този участък от четири мили.

Съдейки от маршрута на камиона и посоката, в която той бе минал в момента, в който бе заснет на видеофилма, Болд смяташе, че къщата трябва да се намира вляво от пътя. Болд нетърпеливо оглеждаше домовете, край които минаваха, ядосан и докаран до безсилие от факта, че фермите бяха малко на брой и доста отдалечени една от друга. През целия участък, определен от Болд, те минаха само край шест къщи, но нито една не беше толкова близо до пътя, че един минаващ камион да бъде заснет на видеофилм. Освен това нито една от шестте къщи не се намираше на малко възвишение — а то също се виждаше на филма.

— Точно по график — отбеляза Болд и погледна отново часовника си.

Флеминг измина същия път обратно до Маунт Вернън, като непрекъснато местеше поглед между пътя, къщите край него и Кроули на задната седалка. Напрежението в колата нарастваше и Болд усещаше желанието на Флеминг да изкопчи с бой истината от нея. Болд засече маршрута на втория камион, като се опитваше да изчисли разстоянието.

— Става дума за участък от три мили — заключи той.

— Ще изминем целия маршрут.

Дъждът намаля, облаците бързо препуснаха на изток и сякаш вдигнаха плътна завеса по пътя си. Лунна светлина огря заобикалящите ги градини с лалета, които криеха ярките си цветове в тъмнината на нощта. Всеки асфалтиран участък по пътя, всяко местенце, застлано с чакъл, всяка отбивка бяха претъпкани с коли и каравани. В момента се провеждаше ежегодният фестивал на лалетата и Маунт Върнън бе претъпкан с хиляди туристи. Заведенията и мотелите в околността предлагаха само неколкостотин легла за нощуване и поради това повечето туристи спяха и живееха в автомобилите си. През деня пътуването с кола по тия пътища граничеше с невъзможното. Предвид релефа на местността колите, наблъскани броня до броня, често се движеха с по-малко от пет мили в час. Цветните градини се простираха около пътя като разноцветно

одеяло, широко половин миля. Дори и на лунната светлина гледката беше невероятна: жълто, червено, тъмновиолетово.

Забелязал всичките тези коли, които бяха отбили край пътя за през нощта, Флеминг погледна жената в огледалото и рече:

— Бяхте го планирали внимателно, нали? Маунт Вернън. Фестивалът. Тълпите туристи и всичко останало. Кой би обърнал внимание на двама наематели по това време на годината?

Устата на заложницата им все още беше залепена и тя не каза нищо. На слабата светлина очите й изглеждаха уморени и тъжни. Умората си казваше думата. Обхвана я депресия. Болд съзнаваше, че за нея всичко е свършено. Започна да се пита мълчаливо дали няма да е по-добре, ако къщата им остане неоткрита. Чудеше се дали да не се опита да отклони Флеминг от правилната посока, когато той дръпна картата от коленете му и без да пуска волана започна да я разглежда внимателно. Миг по-късно заговори.

— Добре, тук завиваме наляво. После още веднъж пак наляво. Пресичаме моста и на практика се връщаме на мястото на първата доставка в единадесет и петдесет и една. Дванадесет минути по-късно дъщеря ти е заснета на видеофилм, а този същият камион минава край къщата по това време. Правилно ли съм схванал всичко? — високо попита той. — Това означава, че ни остават приблизително дванадесет минути, преди да намерим въпросната къща. — Увеличи скоростта. — Нека да се постегнем малко за този миг, а? — Обърна се към огледалото. — По-добре си кажи молитвите и се надявай да я намерим. Ако моят приятел тук греши по отношение на всичко това, тогава идва моят ред. И, повярвай ми, от доста време чакам този миг. В багажника на колата имам остен за добитък. И още няколко дребни играчки: фосфор, зашеметяващи гранати. Все подаръци от правителството на Съединените щати. Усещала ли си някога допира на електрошоковата палка по най-интимните си части, когато си почти сляпа и напълно глуха? На твое място бих си помислил върху това. Болд ще трябва само да ми осигури тридесет минути с теб в един от тези хамбари. Няма да разбереш откъде ти е дошло, скъпа. И преди да си се усетила, ще запееш като птичка, повярвай ми!

Споменаването на въпросните оръжия накара Болд да осъзнае още по-добре задачата, която стоеше пред тях. От жизненоважно значение бе да съумее да държи Флеминг под контрол. Но не по-малко

важен бе фактът, че дъщерите им все още се намираха в онази къща. В ръцете на Роджър Кроули. Освен пистолета и електрошоковата палка, Флеминг притежаваше фосфорни и зашеметяващи гранати, само че те бяха практически неизползваеми при наличието на две невръстни деца в къщата. Тези гранати можеха да пробият синусите и тъпанчетата на човек, ако избухнат твърде близо до него. Фосфорните гранати пък понякога предизвикваха трайни увреждания на очите вследствие на *моментното* заслепяване. Освен това бяха поставили рекорд по брой на причинени пожари. Флеминг наистина като че ли изгаряше от нетърпение да използва тези играчки. Болд обаче не можеше да го допусне. Този човек започваше да се превръща в по-голяма отговорност от заподозряната.

— Ето — рече Флеминг и посочи бялата къща вдясно от тях. — Тук е извършена доставката в единадесет и петдесет и едно. Тази къща, ей там. До дванадесет часа и деветнадесет минути той е изминал…

— *Тя* е изминала дванадесет мили — намеси се Болд, уточнявайки пола на шофьора на камиона.

— Значи *тя* се е движила с добра скорост.

— Магистрала 536 — напомни му Болд. — Пратката вероятно е била доставена в без пет.

Флеминг увеличи скоростта, а сърцето на Болд ускори ритъма си. Сара се намираше някъде тук, сигурен беше в това. Дланите му започнаха да се потят, той взе обратно картата и продължи да измерва разстояния, да уточнява имена на улици.

Флеминг погледна часовника си.

— Някъде тук, нали?

— Да. В рамките на следващите пет мили.

— Отново от лявата ни страна.

— Точно така. — Болд стрелна заложницата с надеждата, че ще долови в очите й някакъв признак, че е разпознала мястото, но тя или бе изпаднала в шок, или притежаваше завиден самоконтрол. Болд не видя нищо — самодоволна безизразност, която го накара да се бои, че може и да не се приближават до къщата.

Милите се нижеха една след друга. Нито една от къщите, край които минаваха, не беше с подходяща големина, нито пък имаше дърво

пред някой от предните прозорци. А и районите край пътя бяха абсолютно равни, без никакви хълмчета и височинки.

— Това не ми харесва — заяви Флеминг.

— Нито пък на мен — съгласи се Болд.

— Имам предчувствие, че теорията ти издиша — заключи шофьорът и отново погледна в огледалото. — Струва ми се, че напразно си губим времето. — После додаде: — Ще получим отговорите, които ни трябват веднага. Ти може и да не си достатъчно силен, за да го понесеш, но аз съм. Чаках цели шест месеца.

— Нека минем по същия път отново — настоя Болд.

— Защо? Тези къщи дори не са близо до пътя.

— Може да е минала по друг маршрут — рече Болд, опитвайки се да си осигури още малко време. — Може да съм сбъркал нещо. Завий обратно.

Флеминг направи обратен завой, но продължи да кара с висока скорост.

— И да стигне толкова бързо? Не. Избрал си правилния маршрут. Този камион трябва да е карал с четиридесет или петдесет мили в час, за да успее да направи следващата доставка преди дванадесет и двадесет. Твоята теория не е вярна. Майната му на камиона на ФедЕкс — та тя е *свидетел*, по дяволите! *Съучастник!* Имаме съучастник на задната седалка и няма сила, която да ми попречи да я накарам да говори. Ако поискам, ще ми разкаже целия си живот.

— И всички шансове за справедлива присъда…

— О, глупости! Да не би на Сара да й пука за присъдата? Ами на теб? Наистина ли честно се опитваш да ми се правиш на бойскаут? Как ще обясниш това на жена си? На Сара? Забрави за това. Добре, опита, но не се получи. И ти искаш да успеем не по-малко от мен. Признай си го. И не даваш пет пари за гадината на задната седалка. Искаш справедливост. Точно като мен. Повярвай ми, *справедливост* ще бъде въздадена. — Той спря колата. В далечината, огрян от лунната светлина, се открояваше скелетът на някакъв хамбар сред поле от орязани цветя, които без цветовете си приличаха според Болд на дълги редици тънки войничета.

— На мен ми изглежда добре — заяви Флеминг. Извърна глава и погледна Кроули. Изглеждаше почти луд. — Ами на теб?

82.

Флеминг взе ключовете и излезе от колата и по този начин лиши Болд от възможността да открадне колата заедно със заложницата, докато федералният агент се върти около багажника. Непрекъснато си напомняше, че камионът на ФедЕкс не беше *теория*, а *доказателство*. Преминаването му край къщата бе записано на видеофилма и по този начин той се превръщаше в неопровержима улика. По време на видеофилма се виждаше още и част от обедната програма на Си Ен Ен; по неоспорим начин бе установено, че кабелният оператор обслужва именно този район. Като се има предвид, че само четири камиона бяха работили в този район на двадесет и пети, а два от тях бяха почивали на обяд, Болд бе решил да съсредоточи всичките си усилия върху маршрутите на другите две коли, за да открие къщата и да си върне Сара. До следващата сутрин Хейл щеше да бъде освободен — ако вече не го бяха пуснали — връзката Шевалие-Кроули щеше да излезе на бял свят, а условията по отвличането на Сара щяха да бъдат нарушени. Той погледна часовника си, после към отворения багажник, а накрая отново сведе очи към разписанието на ФедЕкс. И в този момент проумя грешката си.

Бързо слезе от колата.

— Знаех си, че ще отстъпиш — отбеляза Флеминг, който вадеше бойния си арсенал от багажника. Сред нещата имаше дори и пушка.

— Шофьорът си е взел обедната почивка — рече Болд и му предложи да погледне картата.

Флеминг отблъсна разтворената карта.

— Нали така елиминира два от четирите камиона.

— Не — възрази Болд. — Точно тук съм допуснал грешка. Погледни това разписание: първата доставка *след* обедната почивка е извършена на юг от Ла Конър. — Той замълча за миг. Флеминг не проявяваше интерес. Болд продължи да обяснява. — Шофьорът е обядвал в Ла Конър, а не в Маунт Върнън. — Флеминг вдигна очи от багажника. Всичко наистина бе само теория, но Болд не искаше да си

го признае. — Точно по обяд е изминал разстоянието от Маунт Върнън до Ла Конър. Изключихме го от сметката, а не трябваше. Четвъртият камион също е бил на пътя по времето, което ни интересува.

— Още теории. Стига си теоретизирал. Времето ни изтича, знаеш го. Пищисал си Дънкин и той ще преебе цялата работа, без дори да съзнава това. Нямаме време!

Болд заби пръста си в картата и едва не я продупчи по средата.

— Намира се в този участък от шест мили. Трябва да е тук. Колко време ще ти е нужно, за да я завлечеш до онзи хамбар и да я накараш да говори? Защо да си отваряш толкова работа?

Флеминг затръшна багажника на колата, подаде ключовете на Болд и рече:

— Ти не разбираш, нали? Това не е *работа*. — Навлякъл беше противокуршумна жилетка. Изглеждаше като убиец на лунната светлина — с издути джобове, с пушка в дясната си ръка. — Приятно ловуване — пожела той. — Първият, който открие Кроули и децата, печели.

Болд запремята ключовете между пръстите си.

— Помисли добре какво правиш.

— Помислил съм. — Ниският звучен глас прозвуча толкова авторитетно, че Болд се улови, че му е трудно да спори.

— А като намеря къщата?

— *Ако* я намериш, знаеш къде да ме търсиш. — Той погледна през полето от обрани цветя към далечния хамбар. — Аз не съм чудовище, Болд — заяви той, прозрял мислите му. — Не гоня *нея*. — Той посочи към задната седалка. — Търся *детето си*. Но за разлика от теб не се боя от нещата, които може да ми се наложи да направя, докато се опитвам да я намеря. — Той мина край Болд, отвори задната врата на колата, хвана Лиза Кроули за косата, измъкна я навън и я накара да се изправи пред него.

Нараняванията й придаваха вид на смазан и победен човек. Празните й очи потърсиха Болд и той предупреди Флеминг:

— Ако я притиснеш твърде силно в това й състояние, можеш да я убиеш.

— Толкова по-зле за нея — заяви Флеминг.

Хвана Лиза Кроули за ръката и я поведе през полето. Тя изобщо не се съпротивляваше, очевидно бе решена да се жертва заради

съпруга си. Болд стоеше на мястото си, парализиран от гледката на двете призрачни фигури, които потънаха в безкрайния мрак, разтворил прегръдки, за да ги посрещне.

Миг по-късно двигателят на колата забръмча и бързо пое по пътя.

Неспособен да удържи въображението си, Болд шофираше, но през цялото време си представяше какво щеше да се случи в хамбара. Беше наясно, че Флеминг възнамерява да изпълни всичките си заплахи, знаеше, че това ще му достави голямо удоволствие — много по-голямо, отколкото бе готов да си признае дори и пред себе си: Флеминг щеше да я убие, макар да не го желаеше. Щяха да му лепнат второ убийство — този път със свидетел и твърде много улики, които не биха могли да бъдат пренебрегнати. Какво щеше да направи след това той самият по отношение на Болд, не се знаеше.

Огромният брой коли, паркирани край пътя, придаваше на нощта някакво необяснимо призрачно чувство. Сякаш хората масово напускаха областта. Болд пое по някакъв пряк черен път, който му спести пет минути и го отведе в другия край на участъка, който го интересуваше. Докато караше към пресечката, забеляза друго тъмно поле от обезглавени цветя, което се простираше вляво от него. Имаше обаче един участък, в който цветята все още не бяха обрани.

Той намали скоростта и отвори прозореца. Клюмнали, изсъхнали нарциси, свели главички към уханната земя като за безмълвна молитва, стояха като на пост край пътя. Болд осъзна, че целият този участък само допреди няколко дни е представлявал истинско море от разцъфтели нарциси. *Жълти нарциси*, помисли си той. Жълти нарциси с жълт прашец. Високи до коленете.

В далечината забеляза няколко хамбара и полегатия метален покрив на някаква къща, която изглеждаше бледосива на лунната светлина. Полето с обраните цветя се издигаше нагоре към къщата и Болд мигновено осъзна, че този наклон е достатъчен, за да повдигне къщата над нивото на павирания път.

Болд направи ляв завой и подкара с умерена скорост, за да не събуди нечии подозрения. Огромен платан, засаден твърде близо до къщата, разпростираше дебелите си клони над малкото хълмче. Болд

все още се намираше на около петстотин метра от къщата, но интуитивно знаеше, че зад дървото има голям прозорец, а стените на всекидневната са боядисани в бледожълто. Познаваше още разположението на мебелите в стаята, знаеше и името на човека, който предпазливо бе заключил всички врати и който копнееше да види как един кафяв таурус спира на алеята пред къщата, а една жена се измъква иззад волана. Той щеше да остане разочарован тази нощ. Мъжът, който стоеше на пост край прозореца. Таурусът нямаше да дойде.

Болд продължи по пътя си с намалени светлини, приковал поглед върху пътя, забранил си дори да поглежда към къщата вляво. Беше видял всичко, което можеше да се види отвън.

Сега трябваше да влезе вътре и за целта му трябваше Лиза Кроули. Жива.

Болд се затича през полето, окъпано в лунна светлина, към самотния хамбар в далечината. Стеблата на обезглавените цветя влизаха под крачолите на панталоните му, обувките му прогизнаха от влагата, натежаха от лепкавата кал и сякаш станаха десет пъти по-тежки. Той се спря, остърга уханната пръст от краката си, като се изплеска целия с кал.

Когато стигна до хамбара, се ослуша. Надяваше се да чуе гласа й, да долови някакъв звук. Посрещнат от всеобхватна тишина, той изпадна в пристъп на отчаяние. Уверен беше, че единствената карта, с която разполагаха, бе животът на Лиза Кроули, сигурен бе, че съпругът й щеше да е готов на всякаква сделка, за да спаси съучастницата си от мъчения и смърт. Флеминг очевидно бе прибягнал до оръжията.

Болд провери и трите врати, които успя да намери в мрака. Накрая се принуди да похлопа на огромната дървена врата, посивяла от годините. Флеминг сигурно имаше нещо като шпионка, защото веднага свали дървеното резе и отвори вратата, без да произнесе нито дума. Болд влезе вътре и замръзна на място.

Блед лъч от електрическо фенерче, закрепено на предната гума на един трактор, осветяваше средата на хамбара и един голям четириъгълен стълб, който поддържаше сеновала. Голият гръб и задникът на Лиза Кроули, осветени от фенерчето, изглеждаха като

голямо парче телешко месо, закачено във фризера. Дрехите й бяха разпръснати по пода и стъпкани в мръсотията. Флеминг бе прекарал белезниците през ръждясал клин, забит в големия стълб доста над главата й, и бе разтегнал тялото й до такава степен, че пръстите на краката й едва опираха в пода. Главата й висеше на една страна и Болд виждаше само частта от лицето й, която бе наранена и подута от катастрофата.

Той бавно се приближи до нея. Флеминг бе свалил лепенката и бе напъхал бельото в устата й. По този начин тя можеше да издаде някакъв звук, ако решеше да говори, а Флеминг щеше просто да оцени информацията, измъквайки гащите от устата й. Ако останеше недоволен от чутото, щеше отново да ги затъкне в гърлото й. Яркочервените следи от допира на противошоковата палка просветваха зловещо край гърдите й, на бутовете й и задната част на бедрата й. И още дузина по останалата част от тялото й.

— Облечи я — нареди Болд, отвратен от мъжа до него.

— Тъкмо загряхме…

— Тогава аз ще го направя — прекъсна го Болд и се приближи до жената. — Намерих къщата. Намираше се точно там, където смятах. Шофьорът очевидно е взел обедната си почивка в Ла Конър. Минал е край къщата малко след обяд и понеже не е изпълнявал поръчка, маршрутът не е вписан в разписанието.

Извади бельото на жената от устата й и й рече:

— Сега ще ти помогна да се облечеш. Малко ще те повдигна. — Мина зад нея и пъхна ръце под потните й мишници.

— Остави я. — Флеминг държеше пушката в дясната си ръка с насочена към пода цев, но никой от присъстващите не можеше да пренебрегне присъствието й. Очите му блестяха като на човек, изгубил напълно способността си да разсъждава нормално. Отмъщението бе забило хищните си зъби в душата му, той бе почувствал сладостта му. И искаше още.

— *Намерих* къщата — повтори Болд.

— В такъв случай тя не ни трябва — заяви Флеминг. — Отдръпни се.

Болд продължаваше да поддържа жената, която притискаше голия си гръб към лицето му.

— Сега ще я сваля — рече той.

Флеминг зареди пушката — звук, твърде познат за всяко ченге.

Болд я повдигна още малко и вързаните с белезници ръце на Кроули се освободиха от клина. Тя кръстоса ръце пред голите си гърди, осеяни с белезите от електрошоковата палка, а после се отпусна на мръсния под, уплашена от насочената към нея пушка. Болд напъха бельото в ръцете й и клекна пред нея, поставяйки тялото си между жената и Флеминг.

— Облечи се. Побързай — тихичко й нареди той.

Тя започна да се бори с дрехите. Болд вдигна лилавата рокля. Флеминг бе откъснал ръкавите, за да може по-лесно да я свали от тялото й. Болд й помогна да я облече, а през цялото време усещаше върху себе си черното дуло на пушката. Завърза едно откъснато парче от роклята около шията й, за да прикрие голите й гърди.

Обърна се към Флеминг и заяви:

— Ние тръгваме. Тримата заедно. Отиваме да измъкнем дъщерите си.

— Не.

— Тя е единствената ни възможност за сделка. Ако ще я убиваш, изчакай поне да си върнем момичетата обратно. Не рискувай живота им заради някакъв резултат, който никога няма да можеш да изравниш.

Болд се зачуди какво ли би направила Дафни в подобна ситуация. Тя чудесно разбираше хората като Флеминг на този свят, помисли си той. После изведнъж си даде сметка, че Флеминг все пак е ченге и той също го разбира не по-зле от Дафни. Погледна го и попита, макар предварително да знаеше отговора.

— Колко години имаш?

Флеминг го изгледа неразбиращо.

— В Бюрото. Колко години?

Мъжът като че ли изведнъж изтрезня.

— Колко агенти, бели и цветнокожи, се учат от теб? Вземат пример от теб?

— Спести си приказките. Пусни я и се отдръпни.

— Ако изпразниш това оръжие в главата й, никога няма да стигнем до къщата. В един такъв район? Забрави за това! Шерифът ще пристигне още преди да сме стигнали до колата. — Думите му като че ли проникнаха до съзнанието на Флеминг. Болд доближи Кроули още повече до себе си. Посочи различните оръжия, които Флеминг бе

подредил върху една бала слама, и нареди: — Събери ги. Може да имаме нужда от тях.

Кроули се облегна с цялата си тежест върху него. Беше много изтощена, а изтръпналите й, подути от висенето крака се подгъваха под тежестта на тялото й. Болд обърна гръб на Флеминг и бавно я изведе от хамбара.

83.

Болд, приведен на две, тръгна напряко през полето от обезглавени нарциси. Държеше главата си ниско долу и се надяваше да се скрие от блясъка на лунните лъчи. Ченгето в него знаеше, че той, под една или друга форма, следва пътя, изминат от Анди Андерсън преди няколко седмици. Без да забравя нито за миг злочестата съдба на Андерсън, Болд спираше от време на време и клякаше да си почине и да се прикрие — подобно на плувец, който се потапя в сигурната прегръдка на разпенена вълна. Много трудно бе стигнал до решението да остави Кроули сама в колата с Флеминг, но реши, че този вариант е за предпочитане пред възможността Флеминг да отиде сам до къщата. Стиснал пистолета в ръка и опиянен от жаждата за отмъщение, Флеминг бе като бомба със закъснител. Болд ускори крачка — никой не знаеше кога ще прегори предпазителят на тази бомба.

Топлият нощен въздух носеше обещание за лято и слабия аромат на милионите лалета, разцъфтели около пътя. При по-различни обстоятелства двуетажната къща сигурно щеше да му се стори живописна — окъпана от лунните лъчи, сгушена като в гнездо сред другите постройки. Когато се приближи достатъчно, Болд се прикри в сянката на тези постройки, изправи се в цял ръст и се затича с все сила.

Двамата с Флеминг имаха ред преимущества. Не на последно място бе фактът, че Роджър Кроули очакваше нетърпеливо пристигането на съпругата си. Макар че не беше таурус, при добър разчет на времето и колата на Флеминг би могла да свърши добра работа. Поради тази причина Болд вече бе избрал телефонния номер на Флеминг на клетъчния си телефон и трябваше само да натисне бутона „SEND“, за да проведе телефонния разговор.

Сърцето му блъскаше с все сила в гърдите му — от нервно напрежение и от умората, предизвикана от бързото му изкачване по хълма. Болд се прикри първо зад един навес, после зад друг. В джобовете на сакото си носеше две зашеметяващи гранати и една

фосфорна бомба. Флеминг бе задържал електрошоковата палка и пушката.

Долният етаж на къщата бе осветен като на Четвърти юли. Всичките прозорци блестяха, окъпани от светлина. Болд се прикри в сянката на една постройка и внимателно огледа всеки един прозорец поотделно. В задната част на къщата имаше кухня; празна. В предната част — всекидневна; и тя празна. Горният етаж тънеше в мрак. Болд обаче вече знаеше, че Гайдаря от Хамелин предпочита по-високите етажи и наблюдава целта си през малка пролука на спуснатите пердета.

В края на краищата се оказа, че Болд и Флеминг можеха да избират между няколко възможности, но нито една от тях не им гарантираше успех и бе свързана с огромни рискове за дъщерите им. Не разполагаха с таурус. Не им достигаха хора. Време. Единствената им заложница бе толкова изтощена, че бе готова всеки момент да изпадне в безсъзнание. Техният противник, от друга страна, имаше сигурна къща, построена върху малко хълмче, която несъмнено бе укрепена за отбрана и в която се намираха двете най-скъпи за тях същества на земята.

Болд обмисли и възможността да повика на помощ колегите си от отдел „Специални операции“ на полицейското управление на Сиатъл, както и отряда за бързо реагиране, но не беше сигурен дали се осмелява да остави съдбата на Сара в чужди ръце.

Ако се опиташе да проникне в къщата, но по някакъв начин издадеше присъствието си, Сара автоматично се превръщаше в заложница. Така че от огромно значение бе да се знае къде точно се намира Кроули. Всички останали съображения оставаха на заден план. Местоположението на този човек определяше степента на заплаха по отношение на дъщерите им. Болд заобиколи постройката и се появи в другия й край — тук разполагаше с по-добра видимост както към кухнята, така и към всекидневната. И двете стаи все още изглеждаха празни.

Роджър Кроули, Гайдаря от Хамелин, беше някъде на горния етаж и се спотайваше в мрака.

Болд измъкна клетъчния си телефон, натисна бутона „SEND“ и изчака докато се увери, че телефонът звъни. След три позвънявания затвори.

Само няколко секунди по-късно светлините на автомобилни фарове се показаха иззад ъгъла на четиридесетакровото поле и колата бавно пое нагоре по хълма. Болд се притисна към влажната дървена стена на навеса и зачака.

84.

Флеминг спря колата на алеята, застлана с чакъл, и бързо угаси двигателя и светлините. Болд осъзна неочакваното предимство, което притежаваха: клоните на огромното платаново дърво, разпростреле се пред прозорците на втория етаж, изцяло скриваха алеята от погледа на евентуалния наблюдател. Кроули спокойно можеше да си помисли, че таурусът с ранената му жена е пристигнал току-що.

През стената на къщата Болд чу стъпките на Кроули, който забързано слизаше от втория етаж, използвайки някакво стълбище в задния край на къщата. Очевидно се бе хванал на въдицата им. Той бързо премина през кухнята, после влезе във всекидневната. Болд се показа малко по-напред, опитвайки се да го види по-добре. Мъжът се появи за миг до най-отдалечения прозорец. После се скри. След малко Кроули се появи отново на входната врата, отвори я съвсем малко и изпружи врат, за да види тауруса, който всъщност не беше там.

Децата сигурно бяха на горния етаж, където не съществуваше рискът да бъдат забелязани от някой любопитен турист. Освен това бяха подръка на Кроули, който стоеше на пост в мрака. Хукнал да посрещне жена си, той просто бе пропуснал да прикрие фланговете си.

Болд побърза да се възползва от грешката му.

Той се спусна наляво, приведе се и се затича през наскоро окосената морава, която го омая със сладкия аромат на свежа трева. Внимателно изкачи трите стъпала пред задния вход на къщата и залепи лице към стъклото. Наблюдаваше Кроули, който на свой ред бе съсредоточил цялото си внимание върху алеята и паркираната кола. Сърцето му биеше като обезумяло. Личицето на Сара се мержелееше пред очите му. Усещаше и присъствието на Лиз редом с него. Искаше му се да изрита вратата и да хукне нагоре по стълбите към втория етаж. Стиснал оръжието си в ръка, той обаче продължаваше да стои като замръзнал на мястото си, прилепил око към мръсното стъкло на прозореца.

Чу затръшването на една от вратите на колата. Прехвърли пистолета в лявата си ръка и избърса потната длан на дясната си ръка в крачола на панталона. После отново прехвърли оръжието. Чу затварянето на още една врата, последвано от звучния глас на Флеминг. Кроули изпълни нареждането на Флеминг и широко отвори входната врата. На светлината, струяща от къщата, Болд видя Флеминг, който вървеше през моравата и водеше Лиза Кроули пред себе си. Държеше я за косата, допрял дулото на пистолета си до дясното й ухо.

Болд изрита задната врата, хвърли се на кухненския под и насочи пистолета си към Роджър Кроули.

— Вдигни ръцете си така, че да ги виждам! — кресна Болд.

Кроули замръзна неподвижно. Болд повтори командата още по-високо с надеждата, че дъщеря му може да познае гласа му и да дойде при него.

Кроули вдигна ръце и преплете пръсти над главата си.

— Хвана ли го? — провикна се Болд.

— Държа го — отвърна Флеминг. — Лягай с лице към пода, кучи сине! Ръцете точно зад главата!

Роджър Кроули, Гайдаря от Хамелин, се срина на пода.

Болд се изправи и се спусна към него. Флеминг бе насочил пистолета си към входната врата и стискаше за косата коленичилата и окована с белезници Лиза Кроули.

Отникъде не идваха коли.

Болд опипа мъжа, но не откри никакви оръжия у него. Не носеше дори и джобно ножче. Дафни бе излязла права и в това отношение: семейство Кроули си вадеше хляба с измами, но ненавиждаше и се ужасяваше от насилието.

— Чист е! — изкрещя Болд.

— Тръгвай!

Болд бързо претърси долния етаж на къщата. Проверяваше всяка стая, всеки шкаф, всяко затворено помещение, което му се струваше достатъчно широко, за да побере двегодишно момиченце.

— На първия етаж няма нищо — докладва той, застанал до вратата. — Остава да проверя втория етаж и сутерена.

— Тук няма никой — обади се Роджър Кроули. Лицето му бе плътно притиснато към дъските на пода. — Кои сте вие? Какво искате? — Убедително представление. Измамникът си оставаше измамник.

— Млъквай! — изрева Флеминг. — Горният етаж! — изкрещя той по посока на Болд, неспособен да се избави от навиците си на командващ офицер.

Болд изтича обратно в кухнята, която вече бе претърсил, откри тясното стълбище и се затича нагоре, като взимаше по две стъпала наведнъж. Горе имаше две тесни спални с обща баня. Три гардероба, скрин, зелен метален куфар. Болд провери най-напред гардеробите. Не смееше да диша, макар че сърцето му заплашваше да изхвръкне от гърдите му. Хващаше дръжките на вратите, но не смееше да отвори, защото се страхуваше от онова, което можеше да открие вътре.

— Откри ли нещо? — долетя отдолу гласът на Флеминг.

Той завъртя дръжката и дръпна. Празно.

В съседната стая бе същото.

Изправи се пред огромния куфар. Бе разследвал местопрестъпления, на които бяха намирали жертвите, натъпкани в куфари. Обикновено жени. Сгънати. Малтретирани и измъчвани. *Мъртви*. Не искаше да види дъщеря си по този начин; не би могъл да я намери в такова състояние. Това беше гледка, която един баща не би могъл да преживее. Той коленичи и подуши около куфара. Кедър — като полъх на свеж въздух. Отвори куфара: одеяла.

— Чисто — изкрещя той и се запъти направо към сутерена.

В малкия килер, осветен от една-единствена гола крушка, имаше перална машина и сушилня, които бяха виждали и по-добри дни, инструменти, работен плот, няколко счупени велосипеда, сгъваеми столове и цяла колекция от кукли. Ако момичетата бяха прекарали много време в това помещение, сигурно си бяха поиграли с тези кукли. Сърцето му се сви и той отново долови дишането си — бавно, като на умиращ човек.

Заизкачва се с мъка нагоре по стълбището, отпуснал безжизнено ръката, в която държеше пистолета си. Прекоси всекидневната, приближи се до входната врата и насочи пистолета към главата на Кроули.

— Къде е дъщеря ми? — попита той. Гласът му трепереше, очите му пареха.

Кроули се сви от страх, видял насоченото към него оръжие.

— Болд — сухо поясни той. — Аз съм Болд. Сара е дъщеря ми. — Той огледа стаята, без да сваля пистолета от главата на Кроули. —

Седяла е в този стол — продължи той, — докато жена ти е заснемала филма.

— Можем да се споразумеем — предложи Кроули. — Размяна.

— *Размяна?* — изкрещя Флеминг и ужасният му вик смрази кръвта на присъстващите.

— Моята *съпруга*… Нашата свобода срещу момичетата.

— Твоята съпруга? — изрева Флеминг. — Ей сега ще видиш една размяна. — Той пусна косата й, направи една крачка към заложницата си, насочи пистолета към главата й и дръпна спусъка.

Лиза Кроули политна назад и се свлече на тревата.

— Неее! — изкрещя Кроули, опита се да се надигне от пода, но се озова точно срещу пистолета на Флеминг. Заплака, тялото му се разтрепери и се сгърчи на пода.

На Болд обаче не му беше достатъчно да наблюдава как този човек страда и се гърчи като червей в краката му. Той натисна спусъка и куршумът се заби в пода само на няколко сантиметра от главата на Кроули.

— Къде… е… дъщеря… ми?

Флеминг препречи цялата врата с огромния си ръст. Пистолетът му бе насочен право в главата на Кроули.

— Искаш размяна значи? Твоят живот срещу дъщерите ни. Но времето ти изтече, приятел. — Той се поколеба. — Ако вярваш в господа, по-добре ще е да му кажеш сбогом… или пък здравей.

— Дом! — изкрещя Кроули. — Исусе Христе, вие я убихте!

— *Дом?* — почти едновременно възкликнаха Болд и Флеминг.

— Твоята — той погледна Флеминг — е в Сан Диего. Дом за изоставени деца. — После погледна Болд. — Твоята е в Сиатъл. „Капитол хил“. Дом за бездомни деца. Предадохме ги на системата — *вашата* система. Знаехме, че няма да се сетите да ги търсите там.

Болд вдигна пистолета и го допря до дясното ухо на мъжа. Ръката му затрепери и цевта затанцува по главата на Кроули — по сляпото око, по ухото, по черепа. Сара е била в града през цялото време, само на няколко преки от сградата на полицията. Семейство Кроули се беше възползвало от същата система, която им бе отказала правото на осиновяване.

— По-добре убийте и мен. — Кроули изведнъж възвърна спокойствието си и погледна Флеминг. — Защото ще свидетелствам, че

я застреляхте хладнокръвно.

Болд се изсмя на глас. Флеминг го последва. Двамата се смееха, а пистолетите им продължаваха да са насочени към главата на Гайдаря от Хамелин. Изведнъж и двамата престанаха и го погледнаха сериозно.

— Ти, глупаво лайно! — занарежда Флеминг. — Аз съм ченге! — Погледна Болд. — На мен не ми е позволено да убивам хора безразборно, колкото и да ми се иска понякога.

Лицето на Кроули се разкриви от изненада.

— Само я зашеметих. С лявата си ръка. Не се целех в нея. Ще се събуди след двадесет минути.

Кроули промърмори нещо. Накрая думите проникнаха до съзнанието му.

— Вие ме измамихте?

— Каквото повикало, такова се обадило — отвърна му Лу Болд.

85.

Дафни обикаляше около масата в стаята за разпити подобно на ястреб около змия. Болд бе сключил сделка с Хейл, който си извоюва правото да извърши ареста на Шевалие в Ню Орлиънс, като заслугите за това бяха приписани изцяло на ФБР, в замяна на което обеща да не споменава и дума за двете нощи, които бе прекарал в ареста на летището.

След като Шевалие бе тикнат във федерален затвор, Кроули получи своя съдебен защитник в лицето на едно младо адвокатче, което изглеждаше на около осемнадесет години и не знаеше как да се държи с жена като Дафни. Беше уплашен както от външния й вид, така и от мощното й присъствие и самоконтрол. Кроули не му обръщаше никакво внимание, съсредоточил цялото си внимание върху Дафни. Освен това си позволи да направи някаква забележка относно самоконтрола. Тя продължаваше да обикаля, променяше стратегията си на действие, търсеше отправни точки. Това й доставяше неимоверно удовлетворение. Дафни живееше за моменти като този.

И макар че бе изключително съсредоточена върху предстоящата задача, тя се улови, че трябва насила да изтласква от съзнанието си мисълта за Оуен Адлър, който я бе поканил на вечеря във „Фор сийзънс олимпик“. Беше споменал, че ще празнуват, но тя интуитивно очакваше нещо повече. Може би президентския апартамент. Пръстен на лявата ръка — същия пръстен, който му бе върнала преди година. Животът й се движеше като в спирала и тя беше сигурна, че този завой щеше отново да я събере с Оуен. *Но не сега*, помисли си тя и се застави да насочи отново мислите си към мрачната стая и към жалкото подобие на човек, който седеше окован до масата.

— Ако това обикаляне ви помага да успокоите нервите си — спокойно се обади Кроули, — моля, продължавайте. Когато решите, че сте готова, ще се радвам да поговорим. Ако това е някаква демонстрация от ваша страна — вие можете да се движите свободно, докато моите глезени са оковани — откажете се! Вече съм преживявал

това. Аз зная къде отивам. Но вие знаете ли? Изглеждате добре, но не сте женена. Имате тяло и лице, по което мъжете лудеят, но нещо ви пречи да изградите сериозна връзка. И аз съм готов да се обзаложа, че това нещо сте вие *самата*. Вие сте си най-лошият враг, нали? Мъжете никога не са достатъчно добри за вас, така ли е? Никой от тях не може да се сравнява с добрия стар татко, нали? И се боим да ги заведем у дома, нали?

Тя трябваше да предвиди тази реакция от един измамник с неговия интелект — той познаваше човешката природа и знаеше къде да удари, без изобщо да се замисли; това при него ставаше инстинктивно. Тя се бе приготвила за сблъсък с похитителя, но не и с *човека* Кроули. Мислено се наруга заради този пропуск. Дафни искаше признание; не можеше да допусне процесът да зависи само от улики, някои от които бяха компрометирани от поведението на петимата помощници на Болд.

Тя заговори.

— Гайдаря от Хамелин беше заловен. Предварително си знаел, че ти и съпругата ти ще бъдете заловени, ако продължите с похищенията. Могли сте да спрете, но не сте го сторили. Поведението ви направо ме очарова.

— Разбира се, че ви очаровам. Вие каква сте? Психарката на полицията? Не сте детектив, нали? Не притежавате тяхното отношение. Вие сте любопитна. А детективите смятат, че всичко им е известно. Разбира се, че съм ви интересен. Ние двамата с вас си изкарваме прехраната, като се взираме в душите и умовете на хората. Хм? Единствената разлика е, че аз *наистина* виждам какво има там. А вие? Вие сте аматьорка.

Дафни му се ухили, макар и не от сърце. Тя се *досещаше* за тайните на хора; а този мъж пред нея сякаш ги знаеше предварително. Изобщо не говореше за отвличанията и другите си престъпления, а постоянно насочваше разговора към Дафни. Тя пък искаше да изтръгне признанието му.

— Изпратил си детето на лейтенант Болд в дом за безпризорни деца? Какво те накара да постъпиш така?

— По-скоро ви възприемам като любовница. *Нечия* любовница. Така вратата остава отворена, нали? Винаги отворена врата, през която лесно можете да си тръгнете. Наслаждавате се на плътските наслади

— вие се чукате дяволски добре, нали? — но предпочитате да спите в собственото си легло.

Думите му попаднаха право в целта и Дафни осъзна, че може да се защити по един-единствен начин — да съсредоточи вниманието му далеч от нейната личност. Тя се бе държала като любовница с Оуен Адлър; дължеше му нещо повече от това. Не обърна внимание на казаното от него и продължи:

— На твое място щях да се представя за социален работник. Жена ти също — един екип е по-надежден, всява по-голям респект. Занасям малката Сара в институцията с обяснението, че родителите й са мъртви. Ченге и съпругата му загинали в — какво? — катастрофа? Пояснявам, че детето все още не знае за случилото се и че в момента издирваме най-близките живи роднини. Моля ги да се грижат за нея вероятно в продължение на седмица-две. А може би дори месец, че и повече. Нещо от сорта. Ако детето е в състояние да каже името си и да обясни, че баща й е ченге или федерален агент, това би се приело за нормално от служителите в дома, защото те предварително са били информирани, че момиченцето не знае за гибелта на родителите си. Точно тук се крие същността на измамата — детето все още е в пълно неведение. Служителите ще я съжаляват, ще се грижат за нея, ще я покровителстват, но тя неминуемо ще се превърне в жертва на системата. А ти си целял именно това. За нея ще се грижат добре и, както е станало с детето на Баулър в Портланд и кой знае още колко други като него, когато всичко приключи и вие с жена си стегнете багажа си на път за поредния град, можете да се върнете в дома и да се представите отново за социални работници, да вземете детето и да го върнете на родителите му. Просто и лесно. Как се справям?

Беше й съвършено ясно, че догадките й се бяха оказали правилни. Лицето на Кроули пребледня като белите плочки, с които бе облицован таванът на помещението.

— А може и да не се представяш за социален работник. Ченге? Две ченгета? Използвал си този номер в детската градина. Но не смятам, че това е от голямо значение.

— Вие не ми отговорихте дали наистина сте нечия любовница. Познах, нали? Вие сте от тефлоновите жени. Никога не залепвате за човека, когото допускате до себе си.

Дафни го погледна и изстреля в отговор:

— Искаш да обсъждаме човешките взаимоотношения? Добре. Радвам се, че повдигна въпроса. Твоята неспособност да имаш деца. Ти имаш проблеми, не жена ти, нали? Лиза е плодовита, нали? Но въпреки това нямате деца. Обзалагам се, че си от мъжете, които карат жените си да се подлагат на десетки тестове, макар през цялото време да знаят, че тяхното семе е нефелно. Твоето семе е мъртво, нали? Не можеш да го признаеш, а? Мъртво семе, мъртъв човек.

— Млъкни!

Дафни знаеше, че е отбелязала важна точка, но предпочете да не избързва с поздравленията. Целта й беше да го принуди да признае всичките си престъпления.

Тя забързано продължи:

— Но ти и бездруго не искаш деца. *Лиза* иска деца, не *ти*. Децата само ще попречат на брилянтната ти кариера. Ще ти вържат ръцете. Ще извадят жена ти от отбора, ще те оставят да работиш сам. А сам не е забавно. Удоволствието е във възможността да се изфукаш пред нея, нали? Пред Лиза. Да й покажеш колко си добър. Какъв лъжец можеш да бъдеш. Като няма публика, не е забавно, нали? Въпросът не е в парите. Харчиш всички спечелени пари, защото искаш тя отново да има нужда от теб. Искаш да продължиш играта. Всичко е заради *играта*. Играта на мошеничество. То те е обсебило — неописуемото вълнение от измамата. А може би Лиза е мозъкът на операциите? Обзалагам се, че това е много мъчително за мъж като теб — мъж с мъртво семе, който на всичкото отгоре трябва да приеме, че жена му е по-умна от него. Тя е подготвила плана, нали? Искала е да си отвлечете едно бебе и да го задържите за себе си.

— Абсурд! — възрази той.

— Планът е бил неин! — изстреля в отговор Дафни.

— Глупости!

— Тя толкова отчаяно е искала да има дете, че е била готова да си открадне, но ти си осъзнал, че животът ти ще се обърка, ако тя успее…

— И *двамата* искахме онова дете, но вие ни го отнехте. Защо? Защото сме лежали в затвора? И какво от това?

— Значи решихте да си го върнете на системата?

— Дяволски си права. Да!

Дафни прекрасно знаеше, че може да го победи само ако успее да го *подмами* — точно както бяха постъпили Флеминг и Болд. Открила най-уязвимото му място, тя реши да се възползва от него докрай, опирайки се единствено на предположенията си.

— Тя е искала детето, но ти не си могъл да се примириш с това. Ти си предложил да давате на други жени онова, което ви е било отказано на вас двамата. Не смятам, че си от хората, които изпитват състрадание към нещастията на околните, но въпреки това смятам, че идеята е хрумнала именно на теб. Защо? Защото това е била поредната игра. Не си искал дете под покрива си; не си можел да допуснеш скъпоценният ти екип да се разтури. Затова си решил да осигуриш на жена си деца, за които да се грижи, но без да прекратяваш играта. — Дафни подпря ръце на масата и заговори с такава увереност, че човек би си помислил, че всичко, което казва, е установен факт, а не проста догадка. — Ами ако сега отида в другата стая и кажа на жена ти, че напразно се е подлагала на всичките онези тестове? Напразно е позволявала да завират всичките онези неща в тялото й? Всички лекари, медикаменти, разочарования… всичко е било напразно. Ти си я излъгал още в самото начало относно резултатите на тестовете, свързани със собствената ти плодовитост, защото не си могъл да се примириш с мъртвото семе в себе си. Ами ако й кажа, че гърмиш с халосни патрони и че всичко, което е изтърпяла, е било напразно? Може би трябва да те подложим на още един тест? Какво ще кажеш за това? Как смяташ, че ще се почувства тя, когато научи за измамата ти? Да не мислиш, че няма да се откаже от теб?

— Това са лъжи!

— Може да са, а може и да не са. — Дафни додаде: — Но от това ще стане дяволски добра история, нали. И съм убедена, че жена ти ще й обърне специално внимание.

— Ти… ти не можеш да направиш това!

— Мога да направя всичко, което си поискам — поправи го тя. Размаха ръце във въздуха — неговите бяха оковани. — Няма друга причина, поради която да я разубедиш да задържи първото дете. Накарал си я да повярва, че идеята е била нейна, нали? Да продавате децата на жени като нея? Подмамил си собствената си съпруга. Никога не се отказваш, нали? Колко често те е молила да спрете с отвличанията и да задържите едно от децата за себе си? Да заживеете

заедно? Но ти винаги си намирал начин да я разубедиш, нали? Винаги си имал по някой готов отговор на края на лъжливия си език.

— Тя искаше парите не по-малко от мен самия — възрази Кроули и за пръв път призна участието им в отвличанията.

Дафни почувства силен прилив на адреналин, породен от съзнанието за триумф.

Той закрещя сърдито:

— Тя искаше детето да има всички възможности за изява в живота си. Училища, дрехи… всичко. Смятахме да натрупаме един милион долара, а след това да си вземем едно хлапе и за нас. А ти грешиш, като смяташ, че не съм искал наше собствено…

Той изведнъж млъкна. Ако можеше да върне лентата назад и да изтрие последните няколко изречения, сигурно щеше да го направи, но вместо това само се вгледа в лицето на Дафни, а на тънките му устни бавно се появи усмивка, която прерасна в силен смях. Опита се да й каже нещо с поглед, но съобщението се удави в буйния му смях и в напрегнатото изражение на очите му. Изведнъж спря да се смее и без да сваля поглед от Дафни, заяви:

— Мисля, че вече ще поискам намесата на онзи адвокат.

— Веднага го отбелязвам — отвърна тя. — Изпуснатите думи бяха повече от достатъчни. Все едно че бе направил самопризнания.

Дафни сложи ръка на бравата и понечи да отвори вратата.

Роджър Кроули се обади иззад гърба й:

— Добра работа.

Дафни се поколеба за момент с ясното съзнание, че Болд и Флеминг са имали чудесната възможност да убият този човек, да го погребат в полето с лалета, където никой нямаше да го намери.

Тя погледна към мъжа с оранжевите арестантски дрехи и стоманени белезници.

— Трябвало е да те убият — рече му тя.

— Възможността е смисълът на играта — отвърна Роджър Кроули.

86.

— Как е косата ми?

— Каква *коса*? — попита Болд.

— Перуката, глупчо.

— Добре е.

Майлс бе прегърнал баща си през врата и се притискаше към него като удавник към спасителна лодка.

Изминаха спокойно само неколкостотин метра, а след това Лиз и Болд се затичаха едновременно. Бързината им нямаше нищо общо със започващия дъжд, а бе породена от нетърпеливото им вълнение на родители.

Лиз се разсмя, когато заваля — звукът, изтръгнал се от гърлото й, бе отчасти първичен рев, отчасти смях. Тя вирна брадичка и отвори уста, за да улови дъждовните капки. Съпругът й отбеляза, че този рев не беше нададен от умираща жена. Жената, която тичаше редом с него, бе много жизнена и силна.

— Не мога да го уловя! — радостно се развика тя.

Болд направи опит да проговори, да каже нещо, да отговори на жена си, но очите му се напълниха със сълзи, които се смесиха с дъжда и замъглиха погледа му. Той протегна ръка към жена си като сляп човек, който се нуждае от помощ и подкрепа. Тази жена го бе превела през толкова много. Той неохотно остави грижите за болестта на нея и на нейния бог; с готовност й откри душата и сърцето си, спасявайки се от изолацията, която бе изпитвал през време на продължителното й боледуване. Ако тя умреше, той щеше да се примири с това. А междувременно ще й се отдаде целия, няма да се оправдава с мрачните си настроения или пък с работата си. Отдаде й се целият без задръжки; и по своя собствена воля.

Майлс изкрещя името на сестра си и те видяха, че малкото момиченце стоеше на готическия вход на институцията, подскачаше на двете си крачета и стискаше за ръка социалната работничка, която стоеше редом с нея.

Те се втурнаха нагоре по каменното стълбище. Не гледаха къде стъпват и водата в локвите изригваше около краката им като малки експлозии. Майлс повтаряше името на Сара, а Лиз протягаше ръце, за да докосне дъщеря си.

И тогава отново се събраха, станаха семейство чрез една искрена прегръдка, която според Болд не подлежи на описание. За този миг бе живял седмици наред. Но той по нищо не приличаше на мечтите му. Беше далеч по-щастлив и прекрасен.

Дълго време след това малката Сара без всякакво предупреждение избухваше в плач — тези периоди, удължени от страха, им се сториха дълги, безкрайни месеци, а Болд слушаше с болка как жена му се опитва да утеши детето със спокойния си глас. Всяко ридание на дъщеря му го пронизваше в сърцето. По цялото Западно крайбрежие имаше още дузина други дечица, които хълцаха по същия начин, притиснати здраво в прегръдките на родителите си. Бяха твърде малки, за да осъзнаят първопричината за страховете си и да запомнят дните, седмиците или месеците, които бяха преживели без семействата си.

Но Лу Болд помнеше. Седеше в стаята на тъмно, от стереоуредбата кънтеше протяжен джаз, а той се измъчваше от всепоглъщащо чувство на вина, което отказваше да го напусне. Вдигна телефона и позвъни на домашния телефон на Ла Моя.

Тридесет минути по-късно възстановеният сержант стоеше в кабинета на Болд. Дънките му бяха изгладени съвършено, по лъснатите му ботуши с металносив блясък нямаше нито едно петънце.

— Ти ми се обади? — рече Ла Моя. Беше възстановил килограмите, които бе изгубил по времето, през което бе отстранен от работа. Изглеждаше добре. Всъщност нищо ново. — Чу ли, че годежът отново е в сила?

— Чух.

— Изненадан ли си?

— Радвам се заради нея.

— Ще я изгубим ли? — попита Ла Моя и в думите му прозвуча искрена загриженост. Той, мъжът, който толкова често бе спорил с нея, сега се тревожеше.

— Възможно е. Но не завинаги. Не би могла да се махне от тая работа завинаги. Тя е в кръвта й. Също както при теб и мен.

— Случаят Андерсън все още не е разрешен — напомни му Ла Моя. — Не можем да изтръгнем признание от него.

— Кроули не е убил Андерсън — информира го Болд. — Флеминг го е убил.

Ла Моя сякаш замръзна на мястото си.

— Исусе!

— Кроули забелязал Андерсън. Обадил се на Флеминг и му съобщил, че Андерсън го е снимал, наредил му да направи нещо по въпроса. Флеминг разбрал, че трябва да затвори устата на Андерсън, ако иска да запази живота на дъщеря си. Използвал картата си на агент от ФБР, за да бъде допуснат през входната врата — трябва да призная, че това ме объркa, заблуди ме. Помислих си, че посетителят е бил човек, който *познава* Андерсън или пък поддържа някакви взаимоотношения с него. Флеминг твърди, че отишъл в дома на Андерсън, за да го убеди, че е тръгнал по погрешна следа, да го арестува, ако се наложи. Андерсън обаче вече знаел, че Флеминг ръководи разследването на Гайдаря от Хамелин и започнал да се държи твърде арогантно. Нещата се объркали. В края на краищата Андерсън свършил със счупен врат. Флеминг заличил следите си.

— И се е отървал просто ей така?

Разследването на случая е твое. Твое и на Гейнис. Разполагате ли с някакви улики, които да свържат Флеминг с това убийство? Искате ли да го подведете под отговорност?

— Ти си се променил, сержант.

— Да. Вече съм *лейтенант* — отвърна Болд. Но преди всичко беше баща и чудесно разбираше какво е изтърпял Флеминг през тези шест месеца. Той бе обявил, че се пенсионира. Щеше да се захване някъде с охранителна работа и щеше да прекара следващите петнадесет години от живота си зад бюро, отегчен до смърт. Колко повече би могло да изисква обществото от него?

Болд стана от стола и натисна някакви копчета по стереоуредбата. Натисна бутона „PLAY“ на касетофона. Стаята се изпълни с познати звуци, които обаче нямаха нищо общо с музиката.

— Знаеш ли какво е това? — попита Болд и погледна бившия си детектив.

— Звънене на телефон.

— Браво. Отличникът на класа!

— И какво? — попита Ла Моя.

— Хмм — промърмори Болд. Вината беше тежък кръст, но далеч по-трудно и тежко бе да си признаеш провинението. — Имах нужда от теб — поясни той. Или поне си мислеше, че е така. — Вярвах ти. И се нуждаех от теб.

— Ако питаш мен, в момента имаш нужда от валиум. Говори се, че следващата седмица се връщаш на работа.

— Момчетата от техническата служба подслушваха всичките членове на специалния отряд… телефоните им… заради мен. По мое нареждане.

— Кога?

— След като отвлякоха Сара. — Той се поколеба. — Но преди да те отстранят.

Болд превъртя касетата и отново пусна телефонния звън — дълга поредица звуци с няколко еднакви по дължина паузи.

— Отне ми цяла вечност, докато разгадая този звън. Проумях го едва когато схванах, че първите цифри са на твоя пейджър. Всъщност специалистите от техническата служба ми помогнаха. Те запълниха празнините.

— Ти си подслушвал телефона на Хил? — изненадано излая Ла Моя. Очевидно не го слушаше внимателно. — Подслушвал си шибания телефон на капитана? — Никакво уважение от негова страна. Огледа се, смутен от разпасания си език. — Ти си си изгубил акъла — прошепна той.

И тогава дойде моментът, който Болд очакваше — Ла Моя в крайна сметка осъзна цялата информация и лицето му се скова. Той свъси вежди и здраво стисна устни.

— Ти? — недоверчиво попита сержантът.

— Тя ми каза, че ще ти възложи разследването на катастрофата в Бойс.

— *Ти?* — Неподправено изумление.

— Не можех да допусна това. Трябваше да пресека плановете на Флеминг да получи контрол над специалния отряд и да те запазя за моя отбор. За Ню Орлиънс. За Сара.

— Копеле!

— Да, зная.

Между тях надвисна мълчание и Болд се уплаши, че това е краят на приятелството им. Досието на Ла Моя завинаги щеше да остане опетнено; неписано правило в полицията бе, че всяко отстраняване от служба, пък било то и неоснователно, се отразяваше завинаги върху кариерата на даден офицер.

Майлс извика името на Ла Моя от другата стая — детски вик, изпълнен с чиста и искрена радост. Миг по-късно се чу и гласчето на Сара, от което струеше същата радост.

Джон Ла Моя се усмихна, вдигна глава, затвори очи и се заслуша в сладките звуци, които го омайваха като сладък парфюм.

— Ти, копеле! — повтори той, обърна гръб на Болд и забързано тръгна към другата стая, за да си поиграе с децата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.